

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEVILS WILL RISE

Melnikov Legacy

Born Into
BLOOD

← BOOK TWO →

A DARK MAFIA ROMANCE

SONJA GREY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kana Bulaşmış
Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Şeytanlar Yüksелеcek: Melnikov Mirası
2. Kitap

Sonja Grey

İçindekiler

[Haber Bültenine](#) _
[Kaydol](#) [Sonja Grey'in](#)
[Diğer Eserleri Yazarın](#)
[Notu Uyarı](#)

[Önsöz](#) _

1. [Lara](#)
2. [Luka](#)
3. [Lara](#)
4. [Luka](#)
5. [Lara](#)
6. [Luka](#)
7. [Lara](#)
8. [Luka](#)
9. [Lara](#)
10. [Luka](#)
11. [Lara](#)
12. [Luka](#)
13. [Lara](#)
14. [Luka](#)
15. [Lara](#)
16. [Luka](#)
17. [Lara](#)
18. [Luka](#)
19. [Lara](#)

[Epilog](#) _

[Teşekkürler!](#)
[Sonja Grey'in diğer](#) _
[eserleri Yazar](#)
[hakkında](#)

Telif hakkı © 2024 Sonja Grey Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Cormar Covers

Kapak Fotoğrafı: Wander Aguiar

Kapak Modeli: Peter

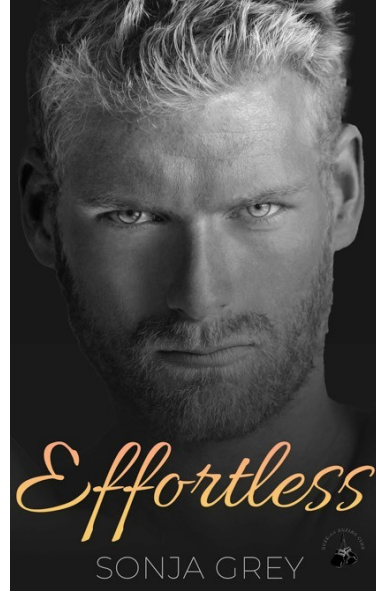

Vellum ile oluşturulmuştur

Haber Bültenine Kaydol

E-posta listeme katılmak ve her kitap için ücretsiz bir novella ve bonus epiloglar almak istiyorsanız, lütfen buradan kaydolun! veya [şu](https://subscribepage.io/lKtqfy) adrese gidin: subscribepage.io/lKtqfy .

Bu hikayeyi ÜCRETSİZ almak için kaydolun!

Sonja Grey'in diğ er eserleri

Aksi belirtilmedikçe tüm seriler birbiriyle bağlantılıdır ve tek başına okunabilir, ancak sırayla okunduğ unda daha keyifli olur.

Hepsi KU'da!

[Rus Boks Kulübü Rus](#)

[Takıntım Rus Cazibem](#)

[Rus Kurtuluşum](#)

[Tek Başına](#)

[Okunabilenler Huysuz](#)

[Bratva Hitman](#)

[Lezzetli Av](#) .

[Fedorov Bratva Bratva](#)

[Patronu Tarafından](#)

[Yakalanan](#)

[Vahşi Kurtarıcı Kibirli](#)

[Bratva Piçi](#)

Medvedev Bratva

Moskova'dan Gelen

Şeytan Bratva Şeytanı

Pis Şeytan

Melnikov Bratva (Sırayla
okunmalıdır) Kanla Kaplı

Zehirle Kaplı

Öfkeyle Kaplı

Nefretle Kaplı

Ateşle Kaplı

Şeytanlar Yüksелеcek: Melnikov Mirası

Günah İçinde Doğmak

Kana Bulaşmış

Yazarın Notu

Sevgili Okuyucular,

Bu kitap, Melnikov Bratva serisinin ikinci nesil serisinin ikinci kitabıdır. İlk seriden farklı olarak, bu kitaplar herhangi bir sırayla okunabilir, ancak birinci kitaptan başlayıp sırayla okursanız çok daha keyifli olacaktır.

Orijinal Melnikov serisini okumadıysanız, kitapları [burada](#) bulabilirsiniz! Kitaplar sırayla okunmalıdır ve hepsi Kindle Unlimited'da mevcuttur ve yakında Audible'da da yayınlanacaktır.

Umarım Luka ve Lara'nın hikayesini

beğenirsiniz! Sevgilerimle,
Sonja

Melnikov Family

EMILY MARSTON Riiman MELNIWV

SIMONA PU U DANIL MELNIIÖV

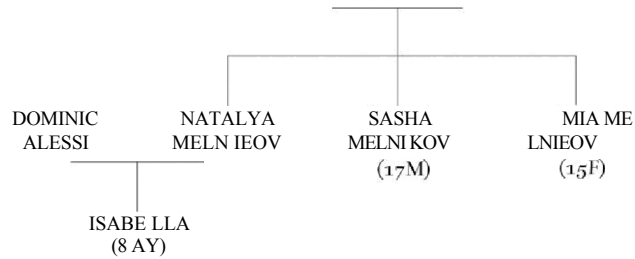
K8TYALEBEDEV@VTA£Y LNWOV

AIINA MELNIIQV MATVEY MELMFOV

JOLENE ROUSSFAU LEV MELNIHV

Tanıtım

Ailem için hayatımı veririm...
ama onun hayatını
veremem.

Luka:

Ailem benim her şeyim ve yönetmeye yardım ettiğim Bratva benim için tek önemli şey. Ta ki onunla tanışana kadar.
Bir bakışta onun benim olduğunu anladım,
hayatımda isteyeceğim tek kadın ve sahip olacağım tek kadın olduğunu anladım.
Benim küçük *kisa'm* bana ait ve hiçbir şeyin aramıza girmesine izin vermeyeceğim... kendi ailem bile.

Lara:

Doğduğumdan beri Melnikovları nefret etmem öğretildi.
Onlar babamın ölümünden sorumlu canavarlar, en azından annem öyle diyor,
ama Luka Melnikov beklediğim canavar değil.
Hayatını ailesinin Bratva'sına adamış, kadınların kendisine yaklaşmasına asla izin vermeyen bir adam, ama bana bir kez baktı ve benim onun olduğuma karar verdi.
Benim onun ilk ve son aşkı,
her şeyi olmamı istiyor
ve aramıza girmeye çalışan herkesi ortadan kaldıracak.

Tetikleyici Uyarı

Bu kitap, karanlık bir mafya romantizminden bekleyebileceğiniz tüm unsurları içeriyor.

Bu kitap, karanlık bir sonla biten bir kitap değildir... Hiç de bile. Karanlık, sayfalarca süren içerik bekleyin.

Bu kitap hassas okuyucular için tavsiye edilmez.

Bu hikaye, grafik şiddet, FMC'ye yönelik cinsel saldırı girişimi (MMC tarafından değil!!), geçmişte kendine zarar verme, zihinsel olarak rahatsız bir ebeveyn

ebeveyn, ayrıca rızaya dayalı, açık seks sahneleri ve yetişkinlere yönelik dil içerir.

Yazdığım erkekler son derece sadık ve koruyucudur. Sevdikleri kadınlara zarar vermeyi göze alan herkesi (gerçekten, herkesi!) öldürürler, ancak kadınlarına karşı çok yumuşak kalplidirler. Hızlı ve şiddetli bir şekilde aşık olurlar ve kitaplarımda asla aldatma olmaz!

Önsöz

Chloe Yirmi
Yıl Önce

Çoğu kadın otuz yaşında striptizci olmayı hayal etmez, ama ben buna pek de şaşırmadım diyebilirim. Hayatım hep tek bir yöne doğru gidiyordu ve bu yön kesinlikle zirveye doğru değildi. Hâlâ doğduğum şehirde yaşıyorum, hâlâ fakirim ve faturalarımı zar zor ödüyorum, hâlâ on sekiz yaşında taşındığım aynı boktan dairede yaşıyorum. Bir bok çukurunu başka bir bok çukuruyla değiştirmiştım, ama en azından kendi berbat, tek yatak odalı dairemde, uyuşturucu bağımlısı annemle ya da onun elleri ağır erkek arkadaşlarından biriyle karşılaşma endişesi duymuyordum. Hayatım hala kendi çapında bir cehennem olabilir, ama bu benim kendi seçtiğim bir cehennem ve bunu her gün kabul ederim.

Topuklu ayakkabılarımı giyip, Katrina'nın performansı sona ererken aynaya son bir kez bakıyorum. Bana bakan yüz, görmeye dayanamadığım bir yüz, bu yüzden bakışlarımı başka yöne çevirmeden önce makyajımı olabildiğince çabuk kontrol ediyorum. Gözlerimde parıldayan çaresizliği, hayat ne kadar zor olursa olsun bir türlü kaybolmayan acınası bakışı görmek istemiyorum.

Birkaç saç telini düzelterip göğsüme biraz parıltı sürüyorum. Yüzüm ve evrenin bana bahsettiği göğüslerim, on sekiz yaşındayken bu işi almamın tek nedeni. Planım, onları kullanarak buradan kurtulmaktı, ama yarı çıplak halde kucağında dans ettiğinde erkeklerin her türlü sözü verdiklerini çok erken öğrendim. Ancak, sözlerini nadiren tutuyorlar. Bu dersi hala yeniden öğrenmek zorunda olduğum için gurur duymuyorum.

"Neyse ki bitti."

Dönüp Katrina'nın içeri girdiğini görüyorum, üstsüz ve sevdiği bol miktarda vücut parlaticısıyla cildi pırıl pırıl. Elini alnına götürüp

alınını silerek teri ve yerinden çıkmış saçlarını düzeltiyor, sonra çalışma masasında tuttuğu küçük bourbon şişesini açıyor.

"O kadar mı iyi?"

Bir yudum daha aldıktan sonra sert bir kahkaha attı. "Burası neredeyse boş ve dışarıdaki erkeklerin hepsi benim dedem olacak yaşta görünüyorlar." Bir kahkaha daha attı. "Ve yaşlılar da seksi, çekici yaşlılar değil."

Perşembe gecelerinin olağan kalabalığına kendimi zihinsel olarak hazırlarken içimden inlerim. Lou's'ta dans etmek eskiden biraz lüks sayılırdı. Şehrin sunabileceği en iyi yer değildi, ama kesinlikle en kötüsü de değildi. Şimdi ise en kötüye çok daha yakın. Şehir değişiyor ve büyüyor, ama Lou'nun boktan küçük barı buna ayak uyduramıyor. Birkaç ay önce, Pink adında bir kulüp birkaç blok ötede açıldı ve kısa sürede popüler bir yer haline geldi. Orada iş bulmaya çalıştım, ama hemen reddedildim. İşe alınan tüm kadınlar genç ve Rus'tu, bu yüzden benim hiç şansım yoktu.

Tanga iç çamaşırımın iyi durduğundan ve bikini üstümün düzgün olduğundan emin olmak için vücuduma son bir kez baktım, tuttuğum nefesimi bıraktım ve sahneye giden kısa koridorda yürürken yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırdım. İmza şarkımın ilk şehvetli ritimlerini duyar duymaz sahneye çıktım ve rutinime başladım. Bunu o kadar çok kez yaptım ki, artık uykumda bile yapabilirim. Striptiz yaptığım ilk gecemi asla unutmayacağım — korku, utanç ve mahcubiyet, ama tüm bunlar, önümüzdeki birkaç gece için motel odamın parasını ödeyebilecek kadar bahşişle sahneden indiğimde yok olmuştu. Sonunda, kirayı ödeyebilecek kadar para kazanmaya başladım ve o günden beri geriye bakmadım. Dünya bana asla iyi bir hayat sunmayacaktı. Buna girerken bunu biliyordum, ama katlanılabilir bir yaşam sürmeyi başardım ve bazen bu yeterlidir. Bazen böyle olmak zorundadır.

Gözlerim karanlık odaya bakıyor, bana tüylerimi diken diken eden barmen Roger'ı atlayarak barın geri kalanını tarıyorum. Ralph'ı gördüğümde, kendime güvenimin sarsılmaya başladığını hissediyorum. O, beni buradan çıkaracağına, benimle evleneceğine ve beni şımartacağına ikna eden emekli bir dişçidir. Ona verdiğim tüm özel danslar, fısıldadığım sözler ve kimsenin bilmediği hızlı sevişmeler... Sonra bana otuz yıldır evli olduğunu ve bana söylediği yalanların hiçbirinin ciddi olmadığını söylüyor. Bütün bunlardan sonra, hala kulübe gelip

gelmeye cesaret ediyor. Beni ona bakarken yakaladığında, hızla diğer erkeklere bakıyorum ve zihnimi boktan, yalancı erkeklerden uzaklaştırıp işime geri dönüyorum.

Katrina bu geceki kalabalık hakkında yalan söylemiyordu ve bikini üstümün iplerini çözmeye başladığımda, sahneye düştüğünde bu yaşlı pisliklerin hiçbirinin kalp krizi geçirmeyeceğini umuyorum. Herkesin kalbi yeterince güçlü olduğu için rahat bir nefes alıp, sahnede dönüp duruyorum, müziğin içinde kayboluyorum, ta ki gürültücü bir grup erkeğin içeri girdiğini duyana kadar. Onları görünce nefesim kesildi. Açıkça sarhoşlardı ve bu tür adamları çok iyi tanıyorum: üniversiteli erkek öğrenci kulübü üyeleri, agresif ve erkekliklerini kanıtlamak için aşırı çaba sarf eden, boktan bahşiş veren ve aşırı derecede elleri ağır olan adamlar. Kolay bir gece geçirme umudum bir anda yok olur ve fırsatım varken yaşlıları takdir etmediğim için hemen pişman olurum. En azından gerekirse onları alt edebileceğimi biliyorum. Benden on yaş kadar genç kaslı erkekler mi? Pek sanmıyorum.

Onları dikkatle izliyorum, içki içip, etrafta dolaşan üstsüz garsonlara bakıp, sonunda sahneye doğru ilerlerken. İçlerinden biri bir avuç dolusu bir dolarlık banknotu kaldırıncı, ona doğru yavaşça yürümekten başka seçeneğim yok. Yeterince yaklaştığım anda, G-stringime elini uzatıyor, bir dolarlık banknotu içine sokuyor ve gerekenden çok daha fazla tenime dokunuyor. Erkeklerin dokunmasına alışkınım, ama daha iyi bahşiş alabilirsem bunu görmezden gelmeye razıyım. Flörtöz bir gülümseme ve kalçalarımı bir kez daha yavaşça sallayarak birkaç dolar daha kazanıyorum. Arkadaşlarının daha cömert olduğunu ve tek dolarlık banknotlardan daha fazlasını vereceklerini umarak, onlara doğru dans ederek yaklaşıyorum ve her birine kalçamı sallıyorum. Onların yüzlerine göğüslerimi sallamaya başlayana kadar, beş ve on dolarlık banknotları vermeye başlamıyorlar.

İçlerinden biri belimden tutup beni kucağına çekiyor. Bu izin verilen bir hareket değil, ama Lou'nun fedaileri, müşterilerden biri dokunma yasağını çiğnediğinde her zaman başka bir yöne bakıyor gibi görünüyor.

"Özel dans istiyorum."

Sözleri kulağıma sert ve belirsiz bir şekilde geliyor, parmakları kalçama gömülüyor. Hızlıca artıları ve eksileri tartıyorum. Arka taraf nispeten güvenli ve pislik ev sahibim kirayı yeni artırdı, bu yüzden hayır demek pek bir seçenek değil.

"Bir şarkı için elli dolar," diyorum ona, normalde yirmi dolar olan fiyatı artırdığım için suçluluk duymadan. Bu geceki tek özel dansım olabilir ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyim.

Üniversiteli çocuk bana sarhoş bir gülümsemeyle, eminim ki tüm kızların deli olduğu gamzelerini göstererek cüzdanını çıkarır. "Yolu göster."

Arkadaşları sırtına vurup, tüm mekanın duyabileceği kadar yüksek sesle ıslık çalarken, ben onun elini tutup kalabalığın içinden geçiyorum. Karanlık koridora girdiğimizde, diğer elini kaldırıp popomu okşamaya başladığında ve parmaklarını acıtacak kadar sertçe batırdığında, onu hafife aldığımı anlıyorum.

"Hey, dokunma," diyorum ona, kurtulmaya çalışarak.

Yüzü benimkine çok yakınken, "Elli dolar için ne istersem yaparım" diyor.

Görevdeki işe yaramaz güvenlik görevlisi Chris'i çağırmak üzereyim ki, elini vücudumdan çekmeden önce üniversiteli çocuğun inlediğini duyarım. Dönüp baktığımda, uzun boylu bir adamın elini üniversiteli çocuğun boynuna doladığını ve onu duvara yapıştırdığını görürüm.

"Arkadaşlarının yanına dön ve bu hiç olmamış gibi davran."

Adamın sesi derin, aksanı çok seksi ve sanırım o anda ona aşık oldum. Kafasını çevirdiğinde, güzel mavi gözlerini gördüm ve işim bitti. Kimse benim için hiç ayağa kalkmamıştı. Kimse bunu yapacak kadar umursamamıştı ve bu yabancı, hiç düşünmeden araya girip beni korudu.

Kurtarıcım, nefes nefese kalan ve yere yığılan üniversiteli çocuğu bırakır. "Bir sorun mu yaşayacağız?"

Üniversiteli çocuk kurtarıcıma bakar ve hızla başını sallar. "Hayır, gidiyorum."

Adam başını sallar ve genç adam arkadaşlarının yanına koşabilmesi için geri çekilir. Birkaç saniye onu izler, geri dönmeyeceğinden emin olduktan sonra bana döner. Striptizci topuklu ayakkabılarımla bile bu adam benden daha uzundur. Koyu saçları, delici mavi gözleri ve pahalı takımı, böyle bir yerde ne işi olduğunu merak etmeme neden oluyor, ama şikayet etmeye niyetim yok.

"Teşekkür ederim," diyorum çabucak, umarım dönüp gitmez.

Bana gülümsemiyor, ama muhtemelen gülümseyen bir tip olmadığı için olduğunu düşünüyorum. Gözleri üzerimde dolaşıyor ve ben hızla çalmaya başlayan alarm zillerini bir kenara itiyorum. Onlara kesip susmalarını söylüyorum, çünkü bu adam bana yardım etti. Müdahale etmek zorunda değildi, ama yaptı, ve bunu yapacak bir adam bana zarar verecek türden bir adam değildir, bu yüzden bana arka odaya gitmem için işaret ettiğinde, sorgulamıyorum.

Koridordan geçip, sadece bir ayna duvarı, tek bir sandalye ve dansçı direği bulunan küçük odaya giriyorum.

İçeri girince kapıyı kapatıp oturur. Hala benden ne yapmamı istediğini tam olarak bilmiyorum, ama direği tutup dans etmeye başladığında beni durdurmaz, ben de devam ederim. Nedenini tam olarak anlamadan onu memnun etmek için dansa tüm gücümü veririm. Onun hakkında beni çeken bir şey var. Belki de muhteşem yüzü ve mükemmel vücudu, belki de bir aura gibi taşıdığı g, ya da belki de bana hiç kimsenin göstermediği bir nezaket gösterdiği içindir, her ne ise, sanki beni kendine çekiyor ve artık dayanamayacak hale geldiğimde, direği bırakıp ona doğru yavaşça yürüyorum.

Mavi gözleri beni izliyor, ama yüzü okunamaz bir maske gibi. Gösterdiği tüm duygularla, doğa belgeseli izliyor da olabilir. Bir saniye tereddüt ediyorum, çok fazla endişelendiğim için ritmimi kaybediyorum. Gördüklerini beğenmesini istiyorum. *Beni* beğenmesini istiyorum. Bir yabancının ne düşündüğünü bu kadar önemsemenin aptalca olduğunu biliyorum, ama öyle ve elimde değil.

Kucağına otururken, kıım onun sert uzunluğuna yerleşince bir zafer hissi duyuyorum. Gülümsüyorum, ama o gülümsememi karşılık vermiyor. Koridorda yaptıklarından dolayı beni biraz önemsediğini biliyorum, ama şu anda ona baktığında bunu asla anlayamazdım. Duygusuz ve kııma bastıran sert penisi olmasaydı, gösteriden zevk aldığını asla anlayamazdım.

Ondan daha fazla tepki almak için kalçalarımı dndryorum, ona daha da sertçe srtnyorum, penisinin ötesinde bir tepki bekliyorum. Çıplak göğüslerim yüzünün hemen önünde zıplarken ve alt vücudum o kadar çok çalışıyor ki kaslarımda yanma hissediyorum, sonunda gözleri benimkilere değmeden önce derin, erkeksi bir iniltiyle dllendiriliyorum. Gözleri yumuşamamış. Hatta daha da sertleşmiş, soğumuş ve uzaklaşmışlardı, ama bunun beni etkilemesine izin vermedim. İstediği kadar direnebilirdi. Az önce çıkardığı inilti her şeyi anlatıyordu.

"Dizler."

Onun güzel ağzından çıkan bu tek kelime, itaatsizlik etmeyi aklımdan bile geiremeyeceğim bir emirdir. Bir parçam onun da Ralph gibi olacağından, istediğini elde etmek için beni kullanıp sonra bir kenara atacağından korkuyor, ama bunu görmezden geliyorum, bu adamın farklı olduğuna, bunun daha fazlasına yol aacağına inanmayı seçiyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarının arasına yerleşiyorum ve pantolonunun fermuarını açmasını izliyorum. Kendini serbest bıraktığında, büyüklüğüne biraz şaşıyorum.

"Em."

Aksanlı sesiyle verdiği tek kelimelik bir emir daha, ama beni zorlamıyor. Benim itaat etmemi bekliyor. Yaklaşarak dudaklarımı onun üzerine kapatıyorum ve yavaşça aşağı kayıyorum. Planım yavaş gitmek, onun büyüklüğüne alışmaktı, ama o böyle istemiyor. Saçımı sertçe kavrayıp beni yere yapıştırırken, aynı anda kalçalarını sallayıp içime giriyor, ben de ağzım doluyken öğürüyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. Hareket edemiyorum, bana verdiklerini kabul etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Korku içimi kaplar, ama sonra o, anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldanır ve ben ne dediğini merak etmekten kendimi alamam. Nazik bir şey söylüyor olabileceği düşüncesi göğsüme bir sıcaklık hissi verir ve ben de onunla işbirliği yapmaya başlarım, elimden geldiğince onun penisini emip yalarım. Boğazım yanıyor, makyajım mahvolmuş durumda ve o yavaşlamaya hiç niyetli değil. Aksine, her seferinde biraz daha sertleşiyor ve ben boğuk, acı dolu bir inilti çıkardığımda, saçımı daha sıkı kavıyor ve yine bir cümle mırıldanıyor. Ben bunun iyi bir şey olduğunu, sözlerinin eylemlerinin aksine şefkatli olduğunu düşünmeyi tercih ediyorum.

Son bir itişle, kendini içime gömüyor ve bırakıyor. Birkaç korkunç saniye boyunca nefes alamıyorum ve boğulmaya başlıyorum, ama o geri çekilmiyor. Ağır ağır nefes alırken, tamamen boşalana kadar beni yerinde tutuyor. Ancak o zaman saçımdan çekip beni kendinden uzaklaştırıyor. Boğazım yanarken ve kafa derim acıyorken, beni itiyor ve ben kıcıma düşmeden önce pantolonunun fermuarını çekiyor.

Onu izlerim, hareket edemeyecek kadar şaşkın, her şeyi yanlış yorumlamış olabileceğimden çok korkmuş ve dehşete kapılmış durumdayım, ama sonra gözlerim onun gözleriyle buluşur ve gözleri eskisi kadar soğuk görünebilir, ama içinde sevgi olduğunu görebiliyorum. Sadece bunu saklamaya çalışıyor.

O bana yaklaşır ve elini uzatıp yüzümü avuçlayarak başparmağını cildimde gezdirdiğinde şaşıırım. "Ona benziyorsun." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek, gözleri içimi delip geçiyor. Beni görmüyor. *Onu görüyor*, kim olursa olsun.

Kıskançlık dalgası beni sertçe vurur ve kendimi durduramadan fısıldarım, "Kime benziyorum?"

Ağız sırtarak açılır, ama bu sırtışta hiç de neşeli bir yan yoktur. Gözlerindeki karanlık, keşke çenemi kapalı tutsaydım dedirtiyor bana.

"Dokunmam yasak olan tek kadın." Sesi sert, sözleri sanki tadına dayanamıyormuş gibi tükürüyor ve sonra beni o kadar sert bir şekilde itiyor ki yine kışma düşünüyorum.

Çaresizlik beni kaplar ve ayağa kalktığına bacağına uzanmamı sağlar. Bacağına tutunurum, elimin altında sert kasları hissedirim, o ise bana yukarıdan bakar.

"Beni sikebilirsin," diyorum ona, bunun beni acınası bir duruma düşürdüğünü umursamadan. Bununla yaşayabilirim. Zamanla onu unutmasını sağlayabilirim, sonra o benim olacak ve onu o kadar mutlu edeceğim ki, onu düşünmeye bile vakti olmayacak. Onun lanet olası adını bile hatırlamayacak.

Eğilip saçımı acı verecek kadar sıkı tutuyor, başımı geriye doğru çekiyor, böylece başka yere bakamıyorum. "Senin gibi bir fahişeyi sikmek isteyeceğimi de nereden çıkardın?"

Yüzümdeki şaşkınlığı ve incinmişliği görüyor ve sert bir kahkaha atıyor. "Sana sikimi yalatmam, bana dokunmanı istediğim anlamına gelmez." Ben bırakmadan önce cüzdanını çıkarıyor ve birkaç yüzlük çıkarıp yere atıyor ve kafama bir şaplak atıyor. "Fena bir oral seks değildi, evcil hayvan."

Uzaklaşıyor ve ben şoktan onu durduramıyorum. Sesimi bulup "Adın ne?" diye sormadan önce kapıdan çıkmış bile.

İlk başta beni görmezden geleceğini düşünürüm, ama sonra "Osip" der ve çıkıp beni yalnız bırakır.

Osip.

Boş odada olan biten her şeyi tekrar gözümün önüne getirirken, o ismi fisıldıyorum. Bana bıraktığı üç yüz doları alırken, dilimde hala onun tadı var. Yüzümde kolayca bir gülümseme yayılıyor. Umursamayan bir adam bu kadar parayı bırakmaz. Ralph bana bunun yakınında bile bir şey bırakmamıştı, oysa bana sürekli sevdiğini söyleyen bir adamdı.

Parayı kimse görmesin diye ayakkabımın içine sıkıştırıyorum, ayağa kalkıp önümdeki aynaya yaklaşıyorum, gözlerimin etrafındaki bulaşmış makyajı silmeye çalışmak için. Yansımanımdan gözlerimi kaçırmak yerine, bu sefer kendime doğrudan bakıyorum.

"Geri dönecek," diye fisıldadım. "Osip benim için geri dönecek."

Lou'nun yerine tekrar adım atmadan önce beni sekiz gün bekletti. Geri döndüğünde onu kaçıracağımdan korktuğum için fazladan vardiyalar aldım, bu yüzden yorgun olsam da, onun muhteşem yüzünü gördüğümde içimdeki her şey aydınlanıyor. Gözlerime bakıyor ve arkaya doğru başını sallıyor. Gülümsemiyor, ama sorun değil. Sevgisini başka şekillerde gösteriyor, örneğin beni tekrar görmeye gelme zahmetine girmiş olması gibi. Onun gibi bir adam herhangi bir kulübe gidip tüm kadınların etrafını sarmasını sağlayabilir, ama o bu kulübü seçti, *beni* seçti.

Şu anda dans ettiğim adama gülümserim ve tangama bir dolar daha koymasına izin veririm, sonra Osip'in beni beklediği yere koşarım. Tek kelime etmeden kolumu tutar ve beni geçen seferki aynı arka odaya götürür. Kapı tam kapanmadan beni sandalyenin üzerine eğirir ve tangamı aşağı çeker.

"Osip," diye başlıyorum, ama o sözümü kesiyor.

"Konuşma lan. Ellerini sandalyeye koy, kışını havaya kaldır ve önümüzdeki aynaya bak. Gözlerini gözlerime dik."

Dediğini yapıyorum, ama o sertçe içime girdiğinde yüzümden geçen acı ifadesini gizleyemiyorum. Bana hazırlanmam için fırsat vermedi ve o benim alıştığımдан çok daha büyük. Aynada beni izliyor, acımı fark ediyor ama durmuyor. O beni sertçe sikerken parmaklarım ucuz plastik sandalyeye gömülüyor ve bunun onun için bir anlamı olduğuna kendimi ikna ediyorum. Saçımı yumruklayarak sertçe çekiyor ve başımı daha yukarı kaldırıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve ben ona bunu kaldırabileceğimi, bana vermek istediği her şeyi kaldırabileceğimi kanıtlamak istiyorum.

Kalçalarımı sallamaya başladığımda, derin bir inilti çıkarır ve o güzel, garip dilinde bir şeyler mırıldanır. Vücudumu okşamıyor, bana yardım etmek için bacaklarımın arasına elini sokmuyor, ama önemli değil. Bana bakışının yoğunluğu, beni görmek için geri geldiğini bilmek ve kalçamı sahiplenici bir şekilde kavraması, ihtiyacım olan tek şey. Onun yardımı olmadan orgazm oluyorum, onu sıkıca kavrayarak, kalçaları titreyip kendini bırakmadan önce ondan bir derin inilti daha koparıyorum. Prezervatif takmıyor ve bu beni endişelendirmeli. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum. Ralph'tan beri kimseyle birlikte olmadım ve bu neredeyse bir yıl önceydi, ama paniğe kapılmak yerine, onun bunu yapmasını *sevdim*. Erkekler herkesle prezervatifsiz yapmazlar ve benim için bu, onun beni önemseydiğinin bir başka kanıtı.

Ben hazır olmadan, içimden çıkıp hızla kendini sakladı. Tangamı yukarı çekip titrek vücudumu az önce tutunduğum sandalyeye indirdim, o ise daha fazla para çıkardı.

"Bana ödeme yapmana gerek yok," diyorum ona, ama o sanki hiçbir şey olmamış gibi beş yüz dolar cüzdanımı bırakıyor ve bunu beni bir fahişe olarak gördüğü için yapmadığını biliyorum. Bunu beni önemseydiği için yapıyor.

Gitmek için döndüğünde, uzanıp bileğini tutuyorum. Dokunmamla çenesi geriliyor, ama kolunu çekmiyor. Bu gece takım elbise giymemiş, sadece düğmeli, kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek giymiş, bu da bana ön kolundaki muhteşem dövmeyle mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor. Siyah bir kuğu, tüyleri o kadar gerçekçi ki, elinin üst kısmına uzanan tüyün üzerinde başparmağımı gezdirmekten kendimi alamıyorum. Çok güzel ve üzerinde dövme olan adam gibi, onda da hüznü bir yan var.

"Hangi dilde konuşuyordun?" "Rusça."

Onu biraz daha uzun süre burada tutmak için çaresizce ön kolunu biraz daha sıkı sıkıyorum. "Kimsin sen, Osip?"

Ağzının köşesi sırtarak yukarı kalkıyor ve yanıma çömelerek yüz yüze geliyor. "Çok tehlikeli bir adamım, evcil hayvanım. Kardeşim ve ben bu şehri yöneteceğiz."

Melnikov Bratva'nın şehrin bu bölümünü yönettiği bir sır değil. Barinov kardeşler ortadan kaybolduğundan beri Pink'in sahibi onlar, ama ben hiç bunlara dikkat etmedim. Bu tür şeylerle uğraşmam. Mafyayı kızdırmadan da hayatım yeterince zor.

Korku kalbimi hızla attırırken soruyorum, "Sen Melnikov musun?"

Yüzündeki tiksinti beni irkiltti. "Hayır, ben Melnikov değilim. Yakında kimse onların adını hatırlamayacak."

Onu kızdırdığım için kendime kızgın, yüzünü avuçlarımla kavrayıp onu öpmek için kendime çekmeye çalışıyorum, ama o hızla geri çekiliyor ve o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki neredeyse sandalyeden düşüyorum.

"Ne zaman geri döneceksin?" diye bağıyorum, o uzaklaşmadan önce.

Beni tam olarak dönmeden görebilmek için başını hafifçe çevirerek, "Seni tekrar sismek istediğime karar verdiğim zaman, evcil hayvanım," diyor.

Ona başka soru sormadan gitmiş. Kira bedelinin yarısını karşılayan parayı alıyorum ve vardiyam sonunda bittiğinde kanepeme uzanıyorum. Televizyonu açtığımda gördüğüm ilk film *Doktor Jivago*. Oturunca, bütün gece dans etmenin yorgunluğu ve kas ağrıları geçiyor.

filmde kendimi kaybederken uzaklaşıyorum. Sanki evrenin bana Osip'in benim geleceğim olduğunu söyleyen bir işareti gibi. Rus hikayesinin büyüüne kapılmış, arkamdaki küçük pencerenin pürüzlü panjurlarından güneş ışığı sızmaya başlayana kadar uyanık kalıyorum.

Gözlerimi zar zor açık tutarken, Osip'i düşünüyorum, onu filmdeki Yuri olarak hayal ediyorum, onun soğuk bir adam olmadığına, bana çaresizce ihtiyacı olan işkence görmüş bir ruh olduğuna ikna oluyorum. Ne pahasına olursa olsun, onu mutlu edebileceğimi ona kanıtlayacağım. Yakında, sahip olamadığı o kadını tamamen unutacak ve bana sahip olabildiği için mutlu olacak.

Sonraki iki ay boyunca Osip, Lou'nun yerine düzenli olarak gelir. Beni her zaman arka odaya götürür ve her zaman bana büyük miktarda para öder, ama bunun sadece benim yeterince param olduğundan emin olmak için yaptığı bir şey olduğunu biliyorum. Hâlâ onu öpmeme izin vermiyor ve hâlâ beni arkadan sikmekte ısrar ediyor, ama bana ısınacağını biliyorum. Sadece zaman alıyor ve o beklemeye değer.

Her sabah kismaya başlayana kadar hamile olduğumu fark etmedim. Adetlerim her zaman düzensizdi, bu yüzden son adetimi kaçırdığımda pek önemsemedim, ama en yakın eczaneden aldığım hamilelik testi, kalbimde zaten bildiğim gerçeği doğruladı.

Osip ve ben ebeveyn olacağız. Henüz karnımın belirginleşmesi için çok erken olsa da, elimi karnıma koyup, yarattığımız hayatı hayal etmeye başlıyorum. O gece işe gittiğimde hala gülümsüyorum ve müşteriler de benim yaydığım mutlu havayı hissediyor olmalı ki, bahşişlerim haftalardır hiç olmadığı kadar iyi.

Osip'i içeri girerken görür görmez, Katrina'ya işi devredip ona koşuyorum. Ona sarılmak, onu sevdiğimi ve bir aile olacağımızı söylemek istiyorum, ama bu gece her zamankinden daha sinirli görünüyor ve onu bunaltmak istemiyorum. Bunun yerine, arka odaya girip tangamı çıkarıyorum ve sandalyenin üzerine eğiliyorum. Ne istediğini biliyorum ve ona bunu vermekten çok mutluyum.

Bu gece her zamankinden daha sert ve işini bitirdiğinde birkaç gün ağrım olacağını biliyorum. Benim yanımdayken kendini kontrol edemiyor ve böyle bir şey için ona kızamam. Ona bebeğimizi söylediğimde, bir dahaki sefere daha nazik olacağına eminim. Muhtemelen işimi bırakmamı ve hemen onun yanına taşınmamı isteyecektir. Eminim evi çok güzeldir. Gülümsememi saklayıp tangamı giydikten sonra ona dönüyorum.

Artık saklayamayacağım için ona gülümsüyorum. "Hamileyim, Osip. Bir bebeğimiz olacak."

Yanağıma indirdiği tokat, hiç beklemediğim bir şeydi. Keskin, gözlerimi kör eden bir acı başımı sarar, dengemi sağlamak için sandalyeye tutunurken bir çığlık atarım.

"Osip," diye nefes nefese kalırım, şoktan başka bir şey söyleyemem.

Saçımı yumruklar, başımı sertçe geriye doğru çeker ve bana öfkeyle bakar. "Az önce ne dedin sen?"

"Hamileyim dedim," diye fısıldadım. "Mutlu olacağını sanmıştım."

İğrenerek başını sallarken sert bir kahkaha attı. "Onu aldır," diye tükürdü ve onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Asla gülümsemezdi, ama gözlerinde hiç bu kadar ölümcül bir öfkeyle bana bakmamıştı.

"Ne?" Hayır demek için başımı sallamaya çalışıyorum, ama saçımı çok sıkı tutuyor, hareket edemiyorum.

Yaklaşır ve yavaşça homurdanarak, "Ondan kurtul, yoksa seni döverek çıkarırım. Anladın mı, evcil hayvanım?" der.

Hâlâ kafamın karışık olduğunu görünce, bana ilk kez gülümsedi, ama her zaman hayal ettiğim sevgi dolu gülümseme yerine, soğuk ve sert bir gülümsemeydi ve omurgamdan bir ürperti geçti.

"Gerçekten bir aile olacağımızı, seninle evleneceğimi ve bebeği birlikte büyüteceğimizi mi sandın?"

Yüzlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşır.

"Gerçekten seni sevdiğimi mi sandın?" Yine sert bir kahkaha attı. "Tanrım, bu senin için bile acınası bir durum. Buraya, hızlı bir seks istediğimde geliyorum, evcil hayvanım. Buraya geliyorum çünkü *ona* benziyorsun, ama sen o değilsin ve asla da olmayacaksın."

Saçımı daha sıkı kavrar, beni acıttıktan sonra bırakır ve ayağa kalkar, ben de yere düşerim. Cüzdanını çıkarır, kafama birkaç yüzlük bırakır. Hareket edemeyecek ve hiçbir şey söyleyemeyecek kadar üzgünüm, paraları etrafa düşmesine izin veririm.

"Bu, kürtaj ve kaçırdığın iş günlerinin masraflarını karşılamaya yeter. Geri geldiğimde hala hamile olduğunu görürsem, onu ortadan kaldırmak için yapacağım şeyden hoşlanmayacaksın."

Ben hiçbir şey söylemeyince, eğilip parmağını çenemin altına takarak yüzümü kendine doğru kaldırır.

"Anladığını söyle. İyi bir evcil hayvan gibi bana itaat edeceğini söyle."
Titrek bir şekilde başımı sallıyorum, ama beynim olanları kabul etmiyor

"Söyle," diye homurdanıyor, parmaklarını şimdiden
"Anlıyorum," diyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken fısıld
"Anlıyorum," diyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

Elini indirip tam boyuna kadar ayağa kalkar, takım elbisesini düzeltir ve kendini kontrol altına alır.

"Haftaya seni görmeye geleceğim ve klinikten gelen belgeleri görmek istiyorum, evcil hayvanım."

Bana cevap verme şansı vermeden, arkasına bakmadan uzaklaşır ve beni yüz dolarlık banknotlarla çevrili, hiç olmadığım kadar yalnız hissederek yerde otururken bırakır. Vardiyamı karşılamaya yetecek paradan fazlasına sahip olduğum için, patronuma hasta olduğumu söyler ve her zamankinden daha kirli hissettiren kulüpten kaçırım. Duş almak istiyorum. Bu geceyi ve bana hissettirdiklerini üzerimden silip atmak istiyorum.

Daha sonra duşta dururken, ellerimi karnıma koyuyorum, koyu saçlı, mavi gözlü küçük bir kızı düşünmeden edemiyorum. O, ikimizin mükemmel bir karışımı olacak ve kızını gördüğünde, yaptığı hatanın farkına varacağını biliyorum. Muhtemelen söylediği ve yaptığı her şeyden pişmanlık duyuyordur. Bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma ve onu bir dahaki görüşümde her şeyin farklı olacağını biliyorum. Onun özür dileyip beni kucaklayacağını düşünerek gülümsüyorum. Bu bebek bizi bir aile yapıyor ve ben bunu öylece bir kenara atmayacağım.

Sonraki üç gün evde kalıyorum ve *Doktor Jivago*'yu izleyerek, küçük bir kız olduğunu bildiğim bebeğimizle konuşarak ve geleceğimizi hayal ederek geçiriyorum. Sonunda kendimi işe sürüklediğimde, en son beklediğim şey Lou'nun kolumu tutup beni boktan küçük ofisine çekmesiydi. Sıska kışını dağınık masasının arkasına park ediyor ve hiç uzaklaşmayan sigara paketine uzanıyor. Teknik olarak sigara içilmeyen bir kulübüz, ama bu yerde ihlal edilen birçok yasa var ve sigara en önemsiz olanı.

"Tanrım, Chloe," diye inler ve uzun bir nefes çeker. Küçük, koyu renkli gözleri benimkilere bakar ve hayal kırıklığıyla başını sallar. "Neye bulaştın sen böyle?"

"Ne demek istiyorsun?" Masasının karşısındaki koltuğa otururum, bebeğim için zararlı olduğunu bildiğim ikinci el sigara dumanını solumamaya çalışırım.

"Seni görmeye gelen o adam." Şaşkın bakışımı fark eder ve sert bir kahkaha atar. "Evet, ona özel danslar yaptığını ve tüm parayı cebine attığını biliyorum, ama kızgın olmamın sebebi bu değil. Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Osip," diyorum, sonra omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum. "Erkek arkadaşım."

Bu seferki kahkahası acımasızdır. "Ralph senin erkek arkadaşınmış gibi mi?" "Öyle değil." Elimi karnıma koyarım. "Biz... bir aile. Beni buradan çıkaracak."

Bana attığı acıma dolu bakış, sert kahkahasından daha kötüydü. "Tatlım, o seninle hiçbir şey yapmayacak."

"Hayır, yapacak," diye tartışıyorum, endişe göğsümü sıkıştırıp nefes alamıyormuşum gibi hissettirirken ellerimi yumruk yapıyorum.

"Hayır, yapmayacak. O öldü, Chloe. Söylentilere göre Melnikov kardeşler onu ve kardeşini öldürdüler. O adam, senin *erkek arkadaşın*, Osip Lebedev'di ve ben bu tür bir pisliğin kapıma dayanmasını istemiyorum."

"Öldürüldü mü?" diye fısıldadım, sanki biri gelip göğsüme yumruk atmış gibi hissederek. Kafamı salladım, onun sözlerine inanmayı reddettim, çünkü bu doğru olamazdı. Osip ölmüş olamazdı. Biz bir aile olacaktık. O baba olacaktı. Bu büyük bir hata olmalıydı.

Lou yüzümdeki şüpheyi görür. "Herkes bunu konuşuyor. Görünüşe göre Lebedevler, Melnikov ailesine çok önemli birini, bir kadını incitmiş. Bilmiyorum."

"Osip asla böyle bir şey yapmaz," derim hemen, özünde iyi bir adam olduğunu bildiğim adamı savunarak.

Lou parmağını kaldırarak yanağımdaki solmakta olan morluğu işaret eder. "Bundan emin misin?"

Yanağıma dokunuyorum, bebeğimizin haberini çok çabuk verdiğim için aldığım darbeyi hatırlıyorum. Onu yavaş yavaş hazırlamalıydım. Benim hatamdı. Ona söylemek için beklemeliydim.

"Bu bir kazaydı," diye fısıldarım sonunda, Lou'nun yüzündeki inanmaz bakışını görmezden gelerek.

Bir elini bana doğru kaldırırken, diğer eliyle sigarasını dudaklarına götürür, parmaklarını bana doğru sallayarak ciğerlerini dumanla doldurur ve sonra burnundan yavaşça nefesini verir.

"Üzgünüm tatlım, ama artık burada çalışamazsın. Bu şehirdeki en zeki adam olmayabilirim, ama Melnikovlara karşı gelmek kadar aptal da değilim. Onlarla hiçbir işim olmak istemediğimi anlayacak kadar çok hikaye duydum."

Panik zihnimi kaplar, nefes almamı zorlaştırır. "Ama bu işe ihtiyacım var ihtiyacım var."

Yine bana acıyarak bakar. "Hamilesin Chloe. zaten daha fazla striptiz yapmaya devam edemezdin." Masa çekmecelerinden birini açar ve birkaç yüzlük çıkarır. "Al, bunu al. Fazla bir şey değil, ama belki yardımı olur."

İçgüdüsel olarak parayı alıyorum. Gurur, karnını doyurmaz ya da başını sokacak bir ev sağlamaz, ve artık düşünmem gereken bir bebeğim var.

"Teşekkürler, Lou." Parayı cebime koyup ayrılmak için dönerim, ama bu kadar kolay pes etmeyeceğim. Söylentiler doğruysa, içimde büyüyen bebek Osip'ten geriye kalan tek şey ve onu güvende tutmak benim sorumluluğum. Kimse onun kızı olduğunu bilmemeli. Melnikov kardeşler Osip'i gerçekten öldürdüyse, o zaman onlar muhtemelen onun çocuğunu da kolayca öldürebilecek acımasız canavarlardır. Bunun olmasına izin veremem.

Ne gerekiyorsa yapmaya kararlıyım, ana salona çıkıp kalabalığın arasından geçiyorum, erkekleri, üstsüz garsonları ve her zaman çok yüksek olan müziği görmezden geliyorum. Yeni kızlardan biri olan Candy'nin kucağında dans eden kel adam dışında her şeyi görmezden geliyorum.

Beni görür görmez gülümsemesi kaybolur ve benim gitmeyeceğim belli olunca iç çeker, Candy'ye yirmi dolar verir, kışına şaplak atar ve bize birkaç dakika zaman vermesini söyler.

"Ne istiyorsun?"

Kendimi, onun parlak zırlı şövalyem olacağına ikna ettiğim adama bakıyorum ve ne halt yediğimi merak ediyorum. O zavallı, küçük ve benim Osip'ime hiç benzemiyor. Yanına oturup, "Bana bir iş bulacaksın, Ralph," diyorum.

Gülüyor ve viskisini alıp, cevap vermeden önce bir yudum alıyor. "Siktir git, Chloe."

Yaklaşarak, yıkanmamış gömleğin ve eski terin bayat kokusunu görmezden gelerek ağzımı kulağına yaklaştırdım.

"Eskiden çalıştığın diş kliniğinin sahibi olduğunu biliyorum. Resepsiyonda çalışabilirim. Bir işe ihtiyacım var, sosyal hakları ve sağlık sigortası olan iyi bir işe, ve

sen bana vereceksin."

"Peki bunu neden yapayım ki?" Bir yudum daha alır, dikkatini sahnedeki dansçıya verir, dansçı üstünü çıkarır ve göğüslerini salladığında onaylayan bir homurtu çıkarır.

"Çünkü yapmazsan, karınla konuşacağım."

Bu onun dikkatini çeker. Kafasını bana doğru çevirir, onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim, hatta benden ayrılmak istediğini söyledikten sonra bacaklarına yapışıp odadan çıkmasına izin vermediğim zamankinden bile daha kızgındır.

"Seni lanet olası kaltak," diye homurdanır. "Sakın karıma yaklaşma."

Ona gülümserim ve bira göbeğini okşarım. "Sen benim istediğimi yaparsan yaklaşmam. Sana para için rüşvet vermediğim için mutlu ol. Sadece bir iş istiyorum, kendi işimi kurma şansı."

Cüzdanından bir kartvizit çıkarırken hala bana öfkeyle bakıyor. "Pazartesi günü bu numarayı ara. Seni bekleyeceklerini onlara haber vereceğim."

Kartı almak için uzandığımda, bileğimi acıtacak kadar sıkı tutar. "Bir daha beni tehdit etme, Chloe, ve eğer karımla iletişime geçmeye kalkarsan

, bu senin hayatında yaptığın son şey olacak."

Elimi çekiyorum, karısı umurumda bile değil. Sadece işi almak için tehdit etmem gerekiyordu. Tek umursadığım, içimde büyüyen Osip'in parçası. Yeni bir işim olduğu için, kalbim yaralı olsa da başım dik bir şekilde Lou'nun dükkanından çıkıyorum. Kendime bunun en iyisi olduğunu söylüyorum. Erkekler sonunda hep hayal kırıklığı yaratır ve bu şekilde Osip benim gözümde hep mükemmel kalacak. Onu hatırlamak istediği gibi hatırlayabilirim ve kızımıza onun ne kadar harika bir adam olduğunu anlatabilirim. Onu bizden alan piçleri de ona anlatacağım. Melnikov kardeşler olmasaydı, bir aile olabilirdik.

Ralph muhtemelen başarısız olacağımı düşünse de, yeni işimde çok çalışıyorum. Bilinmesi gereken her şeyi öğreniyorum ve hamileliğim belli olmaya başladığında, iş arkadaşlarıma erkek arkadaşım Osip'in baba olacağı için çok heyecanlı olduğunu söylüyorum. Hiçbirinin şehrin çirkin yüzünü ve sakladığı sırları bilmediğinden eminim, bu yüzden onun adının dikkat çekmesinden endişelenmiyorum. Bu şehri gizlice yöneten suçlular, isimlerinin haberlere çıkmaması için çok çalışıyorlar. Bir şey öğrenmek için nereye bakacağını bilmeli ve derinlemesine araştırmalısın, ama şu anda çevremde bunu yapmakla ilgilenen kimse yok. Yine de, tedbirli olmak için, onun soyadını hiç söylemiyorum.

Şu anki işim çok heyecan verici olmayabilir, ama hoşuma gidiyor ve imkanım olur olmaz, şehrin daha güvenli bir bölgesinde daha iyi bir daireye taşınacağım. Göz alıcı bir yer değil, ama şimdiye kadar yaşadığım en güzel yer ve birkaç blok ötede, yakınlardaki tüm zengin ailelerin bağış yaptığı popüler bir ikinci el mağazası var. Orada, yepyeni görünen bir bebek yatağı ve küçük daireyi evim gibi hissettirecek kadar mobilya buluyorum.

Osip'in ölümüyle ilgili bilgi aramaya devam ediyorum. Melnikov Bratva hakkında haber bulmak zor, ama duyduğum her söylentiye not alıyorum. Sevdiğim adamı, çocuğumun babasını benden aldılar ve bunu onlara asla affetmeyeceğim.

Odak noktam intikamım ve kızımız oluyor ve gece yarısı acı veren kasılmalarla uyandığımda, onlara fazlasıyla hazırım. Güzel kızımızı tek başıma doğuruyorum, ama bu önemli değil, çünkü tek ihtiyacım olan o. Koyu saçları ve mavi gözleriyle tıpkı babasına benziyor. Ona, *Doktor Jivago'daki* en sevdiğim karakterin adını veriyorum: Lara. Doğum belgesine soyadını yazmam gerektiğinde, birkaç hafta önce seçtiğim adı yazıyorum: Swan, tıpkı onun ön kolundaki güzel dövme gibi. Osip, onun kendi soyadını almasını isterdi, ama onu tehlikeye atma riskini göze alamam. Bir gün ona gerçeği söyleyeceğim.

Onun tombul yanağını öpüp tatlı kokusunu içime çekiyorum, onun her bir parçasına aşık olmuşum.

"Anne ve baba seni seviyor, Lara," diye fısıldıyorum.

Küçük eli parmağımı sıkıca kavrayıp beni şaşırtan gücüyle beni gülümsetiyor ve bunun bir işaret olduğunu biliyorum. Osip'in hak ettiği intikamı alamayabilirim, ama kızımız bir yolunu bulacaktır.

Bulmak zorunda.

Bölüm 1

Lara

Annemin deli olduğunu anlamam uzun zaman aldı. Belki deli doğru kelime değildir. Onun biraz dengesiz ya da kafayı biraz yemiş olduğunu söylemek daha doğru olabilir — sürekli izlendiğimizi düşünen ve kötü günlerinde, dördüncü katta yaşıyor olmamıza, binamızın kimsenin umursamadığı işlek bir caddeye bakmasına ve ötesinde sadece sağlam bir tuğla duvar olmasına rağmen, kimsenin içeriye bakmaması için pencerelerimizi folyo ile kaplamakta ısrar eden bir kadın. Nasıl süslesen de, sonuçta annem biraz deli.

Bu, bir sabah uyandığımda aniden fark ettiğim bir şey değildi. Yıllar süren yavaş bir süreçti, ama savunmam gerekirse, ben sadece bir çocuktum, ne bilebilirdim ki? Annemin sürekli babamdan sanki hayatta ve her an kapıdan içeri girecekmiş gibi bahsettiğini biliyordum, ama bir saniye sonra Melnikov ailesine ve onların tek aşkını öldürüp beni babasız bıraktıklarına öfkeleniyordu. Bunu öğretmenime söylediğimde, o da anneme ilettiğinde, annemin bana ilk ve tek kez vurduğunu da biliyordum. Yüzünde pişmanlık, gözlerinde dehşet okunuyordu. Bir adım geri çekilip bana vuran eline sanki tanımıyor gibi baktı, sanki bana vuran başka birinin eliymiş gibi. Sonra dizlerinin üzerine çöküp, sanki beni hiç bilmeme izin verilmeyen anılarında boğulurken, başını suyun üstünde tutan tek şey benmişim gibi bana sarıldı.

O zaman ağzımı kapalı tutmayı öğrendim ve okulda bir daha hiçbir şeyden bahsetmedim. Mesafemi korudum, kendime saklandım ve ortadan kaybolmayı öğrendim. Görünmez olmak gerçekten o kadar da zor değil. Çoğu insan öne çıkmak ister, bu yüzden biri isteyerek bir adım geri attığında, diğerleri her zaman seve seve öne çıkıp spot ışığını üzerlerine alırlar. Okulda öğrendiğim alışkanlıklar, şu anda hayatımı kontrol eden alışkanlıklarla aynı. Yakında yirmi yaşına gireceğim, ama hala odadaki en karanlık köşeyi buluyorum, kaldırımda yürürken hala başımı eğiyorum

yürürken başımı eğiyorum ve mecbur kalmadıkça kimseyle konuşmuyorum.

Başımı eğik tutarak, hızımı artırıp bir grup turistin etrafından dolaşıp, cinayete kurban gitmek için ideal görünen ama aslında işime giden kestirme bir yol olan bir ara sokağa giriyorum. Birkaç ay önce *La Dolce Vita'da* garson olarak işe girdiğimde çok şaşırmıştım. On beş yaşına girdiğimden beri, hayatım birbiri ardına kötü garsonluk işlerinden ibaretti, ama pahalı fiyatına değen gerçekten etkileyici sahte kimlik sayesinde, yavaş yavaş ilerleyerek, aynı derecede boktan bahşişler getiren boktan lokantalardan ve küçük kulüplerden kurtuldum. Annem hala benim Ria's'ta çalıştığımı sanıyor, evimize yakın popüler *bir* gece kulübü, ama orada bahşişler yeterince iyi değildi ve sürekli vardiyalarımı kısaltıyorlardı. *La Dolce Vita'ya* bir hevesle başvurmuştum, şehrin en popüler kulübünde iş bulacağımı hiç beklemiyordum, ama iş teklifi aldığımdayken hemen kabul ettim.

Arka kapıdan içeri girerken, görevli kapı görevlisine başımı salladım. Kapı görevlisinin neden arka kapıya atanması gerektiğini bilmiyorum, ama bunu asla sormayacağımı biliyorum. Bu işin maaşı çok iyi, ama anneme burada çalıştığımı asla söylemeyeceğim bir neden var. Bu bölgede garsonluk yaptığımı öğrenirse çılgına döner, çünkü bu bölgenin Alessi Mafyası tarafından yönetildiği söyleniyor ve kulübün sahibi de mafya babası Dominic Alessi, ki kendisi Natalya Melnikov ile evli. Kendimi bildim bileli annem beni Bratva hakkında uyardı, babamı öldürdüklerini ve beni de öldürmekten başka bir şey istemediklerini söyledi, ama bununla ilgili hiçbir kanıt görmedim ve eğer biri beni öldürmek istiyorsa, açıkça dünyanın en beceriksiz tetikçisini tutmuş, çünkü işlerini berbat yapıyorlar. Eğer kolay bir hedef varsa, o da benim, ama kimse peşimden gelmedi.

Annem hayalperest ve babam muhtemelen onun tek gecelik ilişkisi olan, sorumluluk almak istemeyen bir pislikti. Onun Melnikovların radarında olan biri olduğunu gerçekten sanmıyorum.

Vardiyam başlamadan önce saçımı kontrol etmek için tuvalete girmek üzereyim ki, üst düzey yöneticilerden biri olduğunu tanıdığım bir adam yolumu kesiyor. Ona bakıyorum, adamın iri cüssesi karşısında geri adım atmamak için kendimi zorluyorum. Boyu benim 165 cm'lik boyumu aşıyor ve gözlerindeki karanlık bakış, kovulmayacağımı umut etmeme neden oluyor.

"Bu gece bir kızımız eksik." Kalın İtalyan aksanı çok güzel, ama sesi sert ve hiç de dostça değil. "Yukarıda yerini doldurmanı istiyorum."

Sadece seçilmiş birkaç kişi dışında kimsenin girmesi yasak olan merdivenlere bakıyorum. Orada ne olduğunu merak ediyorum, ama bu yer soru sormaya pek uygun değil.

Cesaretimi kaybetmeden, gözlerine bakarak, "Ben striptizci değilim," diyorum.

"Burası striptiz kulübü değil," diyor ve ses tonu, beni aptal sandığını açıkça belli ediyor. "Aynı burada olduğu gibi içki servisi yapacaksın." Gözleri, giydiğim uzun kollu, siyah, henley gömleğimin üzerinde dolaşıyor. "Neden bunu giyiyorsun?"

Parmaklarımla gömleğin kollarını sıkıca kavrarım, hatırlayabildiğim kadarıyla hep yaptığım bu rahatlatıcı hareketle kendimi, cildimin kapalı olduğuna ikna ederim. Kimse çıplak kollarımı görmez.

"Breanna beni işe alırken giyebileceğimi söyledi. Siyah ve vücuda oturan bir şey olduğu ve etek giydiğim sürece sorun olmayacağını söyledi."

Bunu düşünür ve sonra gömleğimin üst kısmındaki düğmeleri gösterir. "Onları açarsan daha fazla bahşiş alırsın."

Bunu sapıkça bir şekilde söylemiyor. Daha çok bana bir tavsiye veriyor gibi, ama ben hemen uzanıp daha fazla ten göstermeye başlamayınca, geniş omuzlarını silkiyor. "Sen bilirsin."

Dönüp merdivenlere doğru yürümeye başladığında, onu takip etmem gerektiğini düşündüm ve öyle yaptım. Merdivenlerin altında durdu ve bana işaret ederek, her zaman nöbet tutan ve izin verilmeyen kimsenin yukarı çıkmamasını sağlayan kapı görevlisine İtalyanca bir şeyler söyledi. Adam koyu renk kot pantolon ve ikinci bir deri gibi vücuduna yapışan siyah bir tişört giyiyor ve onu tanımama gerek yok ki, onun öfkesinin hedefi olmak istemem için hiçbir neden yok. Bu adamın yanından gizlice geçmeye çalışmak için tam bir aptal olmak gerekir.

Koridorda beni durduran adam omzunun üzerinden bana bakar. "Sen Lara'sın, değil mi?"

"Evet," diyorum ve sonra kendimi dezavantajlı hissederek, "Adın ne?" diye soruyorum.

"Ben Dario." Kapı görevlisine başını sallar. "Bu da Marco."

Marco'nun tek tepkisi, piercingli kaşını hafifçe kaldırmak olur ve sonra dikkatini tekrar Dario'ya çevirir ve ikisi İtalyanca kısa bir sohbet ederler. Beklerken etrafa bakınırım. Kulüp her zaman doludur ve bu gece de bir istisna değildir. Dans pisti insanlarla doludur ve tüm

masa doludur. Janet, bu gece benim olabilecek bölümden hızlıca geçerken, içeceklerle dolu tepsi ve önerilen üniforması - siyah, dekolte bir tişört ve siyah etek - ile sarışın buklelerini görürüm. Üniformalar söz konusu olduğunda, o kadar da kötü değildir. Dürüst olmak gerekirse, çok daha sapıkça bir şey bekliyordum.

"Beni takip et," diyor Dario, dikkatimi tekrar kendisine çekerek.

Onun hemen arkasından merdivenleri çıkıyorum ve o üst kattaki kapıyı açtığına, gergin olmaktan çok meraklıyım. Buraya çıkan tek insanlar, muhtemelen benim bir yıllık kazancımdan daha pahalı takım elbiseli erkekler ve hiç konuşmadığım garsonlar. Cidden burada özel bir striptiz kulübü olduğunu düşünüyordum ve bununla hiçbir ilgim olsun istemiyordum. Bahşışlara ihtiyacım var, ama onları almak için striptiz yapmaya niyetim yok. Tanrım, yabancı erkeklerin bakışları altında çıplak dans etme düşüncesi bile yanaklarımı kızartıyor. Cildimin mümkün olduğunca kapalı olmasını seviyorum. Yarı çıplak halde direk etrafında dans edersen ortama uyum sağlayamazsın.

Karanlık ve ıssız bir salona girdiğimde biraz şaşıyorum. Burası hiç de hayal ettiğim gibi kötü bir yer değil.

"Sana striptiz işi olmadığını söylemiştim," diyor Dario, kafamın karıştığını fark ederek. Salonun sonundaki bir kapıyı işaret ediyor. "Oraya gideceğiz, ama önce konuşmamız gerek."

"Uh-oh," diyorum, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum. "Bu hiç iyiye işaret değil."

Koyu renkli gözleri beni baştan aşağı süzer, ama gözlerinde sadece hafif bir merak vardır. Beni kesmiyor ya da bana asılmıyor. Daha çok, birazdan söyleyeceği şeye nasıl tepki vereceğimi ölçmeye çalışıyor gibi.

"Burada kumar oynamaya izin veriyoruz, yüksek bahisli kumar, ve sadece davetle."

Şaşırdığımı anlayabiliyor, ama burada kesinlikle yasadışı bir faaliyet yürütüldüğünü fark etmeme rağmen kaçmaya çalışmadığım için, onaylayarak hafifçe başını sallıyor.

"Senin işin arka planda kalmak ve biri istediğinde içki servisi yapmak. Hepsi bu. Bu adamlar ciddi kumarbazlar ve dikkatlerinin dağılmasını istemiyorlar. Görünmez kalmayı başarabilir misin?"

Gülümsemeden edemiyorum. "Sanırım yapabilirim."

Küçük bir baş sallama ile sözümü kabul eder ve yanımda yürümeye başlar, beni kapalı kapıya doğru yönlendirir.

"Kazandığın bahşışlar senin."

O kapıyı açmadan önce, hızlıca soruyorum, "Bu gece neden beni seçtin?"

"Bu kulüpteki herkesi izliyorum ve sen çok çalışkan birisin. Her vardiyaya zamanında geliyorsun, içki siparişlerini kolayca ezberliyorsun ve hiç karıştırmıyorsun. Burada ihtiyacımız olan da bu. Bu adamlar oyunlarını bırakıp sana ne istediklerini söylemek istemiyorlar. Senin bunu zaten bilmeni bekliyorlar ve ellerini kaldırır kaldırmaz kışını kaldırıp istediklerini getirmeni istiyorlar. Bu gece iyi iş çıkar, Lara, belki seni burada kalıcı olarak tutarız."

O kapıyı açmadan önce başımı sallayıp sakinleştirici bir nefes alıyorum ve beni beklediğimden çok daha büyük bir odaya içeri alınıyorum. Nedense, karanlık bir oda, küçük bir masanın etrafında toplanmış, ağızlarının köşelerinde puolar, başlarının üzerinde duman bulutları olan erkekler hayal etmişim. İçeri girdiğim oda hiç de öyle değil.

Dario kapıyı kapattığında, alt kattan gelen yüksek sesli müzik kaybolur ve tek duyabildiğim, gizli hoparlörlerden çalan yumuşak klasik müzik ve erkeklerin büyük, lüks bir masanın etrafında bahislerini koyarken çıplakların çıkardığı seslerdir. Masa yarım daire şeklindedir ve ortasında krupiye vardır, ancak etrafında toplanan sekiz erkek için yeterince büyüktür ve her biri kalabalık hissettirmeden yer kaplar.

Işıklar loş, ama çok karanlık değil, ellerindeki kartlara aşırı odaklanmış erkekler için sakin bir ortam yaratmaya yetecek kadar. Dario ve benim içeri girdiğimizde hiçbiri dönüp bakmıyor. Masadaki erkekleri hızla gözden geçiriyorum. Yaşları ve görünüşleri farklı, muhtemelen yirmili yaşların ortasından altmışlı yaşların sonlarına kadar, ve görünüşleri ne kadar farklı olursa olsun, hepsinin ortak bir yanı var: para ve güç. Bunlar, kaybedecek paraları olan ama ondan ayrılmaya kesinlikle niyetleri olmayan adamlar. Az önce striptiz yapmak zorunda kalacağımdan korktuğum için neredeyse gülmek geliyor içimden. Sanırım çıplak bir kadın kışını ve göğüslerini sallasa bile bu adamların ellerindeki kartlardan veya masanın ortasındaki devasa fiş yığınının gözlerini ayırmaları mümkün değil.

Dario hafifçe bana dokunur ve odanın köşesine doğru başını sallar. O tarafa bakarım ve küçük bir barın arkasında duran bir kadın görürüm. Onu daha önce hiç görmedim, ama yanına gittiğimde bana dostça bir gülümseme atar. Bana barın arkasına geçmemi işaret eder, elini uzatır ve yeterince yaklaştığımda elimi sıkar.

"Ben Gabby," diye fısıldadı, sesi kumar masasına ulaşmasın diye bana daha da yaklaştı.

Ben de sesimi onunki kadar alçak tutuyorum. "Ben Lara."

Gördüğüm neredeyse boş bardaklara bakılırsa, fazla vaktimiz yok, bu yüzden hemen konuya girip "Sağdaki dört adamdan sen sorumlusun" diyor. Korkunç çizgili kravatı olan yaşlı adam tam olarak iki buzlu viski içer, yanındaki bıyıklı adam ise Old Fashioned içer, şurup değil şeker küpü kullandığından emin ol, yoksa bununla ilgili şikayetleri hiç bitmez. Yanındaki sarışın adam Tom Collins içer, şu anda paralarını kaybeden esmer adam ise cin değil votkalı dry martini içer."

Bana bakar. "Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldıyorum, unutmamak için siparişleri kafamda tekrar tekrar tekrarlıyorum ve Dry Martini elini kaldırır kaldırmaz temiz bir bardak alıp işe koyuluyorum.

Sadece dört müşterim olmasına rağmen, ana salonda hiç olmadığım kadar stresli hissediyorum, tüm masalarım dolu, müşteriler gürültülü ve sinir bozucu, sürekli içki siparişlerini karıştırdıkları çılgın gecelerden bile daha fazla. Bunların hiçbiri önümdeki masadaki adamlarla kıyaslanamaz, hepsi ölümcül ciddi ve üç saatten fazla süredir oynuyor olmalarına rağmen ayrılma belirtisi göstermiyorlar. Krupiyer hiç içki istemiyor ve dikkati önündeki oyuncularından hiç sapmıyor. Whiskey, diğer oyuncuları izlerken bir fişini parmaklarıyla oynama gibi sinir bozucu bir alışkanlığı var, Old Fashioned bıyığını okşamayı seviyor, Tom Collins hiç kıpırdamıyor, lanet bir heykel gibi oturuyor ve Dry Martini zar zor idare ediyor, hâlâ oyunda olmasına gerçekten şaşıyorum.

Gabby eğilip her fişin elli bin dolar değerinde olduğunu fısıldadığında, neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. O masada, hayatım boyunca göremeyeceğim kadar çok para var ve onlar bunu sanki önemsiz bir şeymiş gibi savuruyorlar. O lanet fişlerden sadece biri bile annem ve benim hayatımızı değiştirebilirdi, ama onlar için birini kaybetmek sadece küçük bir sıkıntı. Bu, hepsinin hayalarını tekmelemek istememe neden oluyor.

Oyun altı saat sürüyor ve Gabby'nin hizmet ettiği adamlardan biri, Bay Straight Bourbon ve Make it a Double, sonunda devasa potu kazandığında, ben geceyi bitirmeye fazlasıyla hazırım. İşin ana katta olduğu kadar yoğun olduğu için değil, ama burada baskıyı daha fazla hissediyorum. Belki de bunun nedeni zenginliktir, ya da belki de Dario'nun her hareketimi izleyip, hiçbir şeyi mahvetmediğimden emin olmak istediğini bilmemdir.

Bu adamlar açıkça kulübün elinde tutmak istediği müşteriler. Kulübün potun bir yüzdesini aldığını tahmin ediyorum, bu yüzden bu odadan çıkıp bir daha geri dönmemesi istenen kişi, yüzbinlerce dolar harcayan adamlar olmayacaktır.

Onlar ayrılmak üzereyken, Gabby dirseğiyle bana dokunarak onu takip etmemi işaret eder. Dario'nun yanında durur, böylece erkekler dışarı çıkarken kapının yanında sıraya gireriz. Gabby'nin öncülüğünü takip ederek, Old Fashioned bize doğru gelirken yüzüme bir gülümseme yapıştırırım. Diğer erkekler yanımdan geçip aynı şeyi yapmadan önce, başını sallayarak her birimize bir fatura uzatınca şaşırırım.

Kaba davranıp onların önünde bana verdiklerini saymak istemiyorum, ama onlar kapıdan çıkar çıkmaz, elime bakıyorum ve neredeyse bayılıyorum. Her biri bana yüz dolar vermiş. Altı saatlik iş için sekiz yüz dolar.

"Fena değil, değil mi?"

Gabby'nin gülümseyen yüzüne bakıyorum. "Kulüp ne kadar alıyor?"

Kafasını sallar ve daha da geniş bir gülümsemeyle cevap verir. "Tek kuruş bile almıyor ve bu," der, kendi yüzlük destesini kaldırarak, "hepsi masanın altında. Bay Alessi bize her zamanki gibi maaşımızı ödüyor, yani bunların hepsi ekstra."

"Burada ne sıklıkla poker oyunu oynanıyor?"

Barın arkasından çantasını alır ve omuzlarını silker. "Genellikle her cuma ve cumartesi gecesi, ama bazen hafta içi de oyun düzenlerler."

Hızlıca hesap yapıyorum ve üç gecelik çalışma karşılığında iki bin dolardan fazla kazanabileceğimi fark ediyorum. Bu pozisyon nasıl boş kalmış olabilir ki?

"Yerine baktığım kıza ne oldu?"

Gabby, kalçasını bara dayayarak gülümsemesini kaybetti. "O bir aptaldı. Bahşişleri biraz fazla sevdi ve kendine bir şeker babası bulmaya karar verdi. Bu gece kazanan adamla sevişirken yakalandı. Patron bunu öğrendiğinde, onu hemen kovdu. Çok fazla para söz konusu ve diğer erkeklerden herhangi biri, kendilerine içki servisi yapan kızın aynı zamanda oyuncularından biriyle yatakta olduğunu öğrenirse, işler çabucak kötüye gider. Zaten hile konusunda paranoyak durumdalar."

Durup duvardaki birkaç aydınlatma armatürünü işaret etti. "Bu yüzden her maç her açıdan videoya kaydediliyor. Erkekler hile yapıldığını düşünürlerse kasetleri izlemeyi talep edebilirler."

"Hile yaparken yakalanan olursa ne olur?"

O iini çekip tezgahdan uzaklaşır. "Bunun cevabını bilmek istemiyorum. Burada işimi kaybetmemek için her şeyi yaparım. Üç yaşında bir çocuğum var ve hafta içi evde kalıp ona bakabilmek benim için her şey demek. Burnumu sokmamam gereken yerlere sokmak ya da bu yaşlı, zengin adamlardan biriyle yatmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yaparak bunu riske atmayacağım. Hayır, teşekkürler."

Ona gülümsemeden edemiyorum. Gabby'yi seviyorum ve onunla çalışmaya devam edebilmeyi umuyorum.

"Oğlunun adı ne?"

"Oliver, ama ben ona Ollie diyorum." Gülümsüyor ve arka cebinden telefonunu çıkartıyor, ekranı kaydırıp bana bir fotoğraf gösteriyor. Çok sevimli —tombul yanaklar, büyük kahverengi gözler ve yüzünde kocaman bir gülümseme. Annesi gibi görünüyor, hatta aynı bal sarısı saç rengi bile var.

"O çok güzel," diyorum ona.

Yüzünde, bazı annelerin çocukları hakkında konuşurken gördüğüm o duygusal, tatlı gülümseme beliriyor ve annemin bana karşı hiç böyle bir ifade takındığını merak ediyorum. Onun böyle gülümsediğini sadece babamı düşündüğünde görüyorum.

"Teşekkürler," diyor Gabby. "Babası ve ben evli bir çift olarak berbat olacağımızı biliyorduk, ama Ollie'nin hatırı için iyi geçinmeye devam ettik. Ben çalışırken ona bakıyor, bu çok güzel, ve Ollie onu görmeyi çok seviyor."

"İkinizin bir çözüm bulabilmeniz gerçekten harika."

"Evet." Yumuşak bir kahkaha atıp gözlerini devirir. "Kız arkadaşı tam bir baş belası, ama neyse ki birlikte yaşamıyorlar ve James oğlumuzla geçirdiğı zamana çok düşkün, bu yüzden dairede hep sadece o var."

"Belki şansın yaver gider ve ayrılırlar."

Gülüyor ve çantasından anahtarlarını çıkartıyor. "Umarım öyle olur."

Merdivenlerin altına geldiğimizde, geri dönüp "Tanıştığımıza memnun oldum. Umarım tekrar birlikte çalışırız," dedi.

"Ben de," diyorum ona, kalabalığın içine girip arka koridora doğru ilerlemeden önce. Marco'ya bakıyorum, gitmeli miyim yoksa bu geceki vardiyamı bitirmeli miyim emin değilim.

O, "Patron seni ofisinde görmek istiyor" diyerek beni bu ızdıraptan kurtarır.

"Tamam." Hiç girmeye izin verilmeyen ofisin yönüne bakarken, fısıltıyla verdiğim cevap müziğin sesiyle kolayca bastırılır. Gabby'nin az önce kaybolduğu karanlık koridora doğru adımlarımı zorlayarak ilerlerken hissettiğim duyguyu "korkmuş" kelimesi bile tarif edemez. Ne söyleyeceğime çok odaklanmış durumdayım ve bulunduğum kalabalık kulübe yeterince dikkat etmiyorum. İri bir adam bana çarpıp dengemi bozduğunda, zamanında kendimi toparlayamıyorum. Sert bir şekilde yere düşüyorum, kığım en büyük darbeyi alıyor ve etrafımdaki herkese teşhir olmamam tamamen şans eseri. Eteklerimin altına giydiğim her zamanki spandex şortlar kirli olduğu için, sadece pamuklu külotumu giyiyorum ve uyluklarımın içgüdüsel olarak kapanmasını küçük bir mucize olarak görüyorum, bunun için çok minnettarım.

Gururumu bir kenara bırakıp ayağa kalkmak üzereyim ki biri bana elini uzatır — dövmeli, benimkini tamamen yutacak kadar büyük görünen bir el. Gözlerim yukarı kayıyor, ön kolunu kaplayan büyük Azrail dövmesini, etkileyici pazılarını kaplayan ve siyah tişörtünün altında kaybolup boyun çizgisinde tekrar ortaya çıkan ve boynunu kaplayan karmaşık desenleri görüyorum, sonra da keskin çene, güzel elmacık kemikleri ve hayatımda gördüğüm en güzel yeşil gözler.

Aptal gibi ona bakmaya devam ettiğimde, dolgun dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve sonra elimi tutup sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni ayağa kaldırıyor, ki bu tabii ki doğru değil. Ben hiç fazla zayıf olduğu için eleştirilen türden bir kız değilim. Erkekler, bir kadını homurdanmadan kaldırabildiklerinde bunun ne kadar seksi olduğunu biliyorlar mı acaba? Tabii ki önümdeki muhteşem, dövmeli adamın her şeyi seksi ve muhtemelen o da bunun farkında.

Hâlâ elimi tutuyor ve aramıza biraz mesafe koymazsam, cildinin ısısı beni yakacak gibi.

"Teşekkürler," diye müzik sesini bastıracak kadar yüksek sesle söylüyorum ve sonra son bir kez o yeşil gözlere bakıp arkayı dönüp uzaklaşıyorum. Kığım ve gururum eşit derecede incinmiş durumda ve burada kalıp kendimi daha fazla küçük düşürmek istemiyorum. Her zaman daha da dibe bataabilirsin. Hayat bana bir şey öğrettiyse, o da budur. Her zaman daha kötü olabilir. Her zaman daha dibe bataabilirsin ama nadiren yukarı çıkma fırsatı bulursun.

Her baktığımda kapalı olan kapıya neredeyse vardığımda, kapı açılır ve bir adam dışarı çıkar ve "Babana mutlaka ara

Babana, Dominic'e mutlaka ara. Onu endişelendirmek hoş bir şey değil. Bundan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

Aksanlı konuşuyor, ama kesinlikle İtalyan aksanı değil. Arkasını dönüp beni koridorda dururken görüyor. İnanılmaz derecede yakışıklı, ama babam olacak yaşta ve ben tam oradan ayrılmayı düşünürken, ofisin içinden derin bir ses geliyor: "Siktir git, Vitaly."

Sözlere rağmen, ses tonunda öfke yok ve Vitaly olduğu belli olan adam, siktir git denilmesine hiç aldırış etmeden gülüyor. Ölümüne korkmuş görünüyor olmalıyım, çünkü gülümsüyor ve "Rahat ol, evlat. Kayınpederinden bahsetme, sorun olmaz" diyor.

Zihnim bana bu işin boyumu aştığını haykırırken, zar zor hızlıca bir teşekkür fısıldayabiliyorum. Bu işe ihtiyacım var, ama şu anda kötü şöhretli Melnikov kardeşlerden biriyle koridorda durduğuma eminim. Karşımda duran adam hâlâ sırtıyor ve acımasız bir katil gibi görünmüyor, ama içimden bir ses bu adamın görünüşünün aldatıcı olabileceğini söylüyor. Kolay gülümseyen bir adam olabilir, ama elleri, kolları ve boynu dövmelemlerle kaplı ve kahverengi gözlerinin bir anda soğuk ve sertleşebileceğini hissediyorum.

"Luka," diye bağılıyor Vitaly ve sonra Rusça olması gereken bir dilde bir şeyler söylüyor. Cevap veren ses omurgamdan aşağı bir titreme geçiriyor, ama bu korkudan değil. Ses derin ve seksi, ve onun konuşmaya devam etmesini ve hiç durmamasını istediğimi anlamak için kelimeleri anlamama gerek yok.

Başımı çevirdiğimde, içimden gelen iç çekişi bastırıyorum çünkü elbette bana yardım eden adam o. Bir an için Vitaly'nin babası olabileceğini düşünüyorum ama aile benzerliği pek yok. İkisi de inanılmaz derecede çekici, ama Luka'nın gözleri daha badem şeklinde, çenesi biraz daha keskin ve ona tekrar bakarken yakalandığımı fark ettiğimde, başımı çevirip odaya koşar adım giriyorum, muhtemelen bir daha asla görmeyeceğim bu muhteşem adama bakakalmaktansa, patronumun ofisinin bilinmezliğiyle yüzleşmeyi tercih ediyorum.

Ayaklarım heybetli masanın ve masanın arkasında oturan daha da korkutucu adamın önüne basar basmaz kararımı sorgulamaya başlıyorum. Dominic Alessi hiç de beklediğim gibi biri değil. Daha yaşlı, takım elbisesini pek de iyi taşımayan ve kesinlikle beni değerlendirir gibi bakan, sanki tüm eksikliklerimi çoktan fark etmiş ve iyilerin kötülerden daha ağır basıp basmadığını tartmaya çalışan biri hayal etmiştim.

Bunun cevabını zaten biliyorum, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum ve onun hesaplamasının benimkinden farklı olmasını umuyorum.

"Dario bu gece iyi iş çıkardığını söyledi." Derin, aksanlı sesi odayı doldururken, bana oturmam için işaret ediyor.

"Öyle düşündüğüne sevindim." Oturuyorum ve gergin görünmemeye çalışıyorum.

Hafif sakalını eliyle okşadı ve telefonu titreyene kadar gözlerini benden ayırmadı. İkimiz de masasının üzerinde duran aydınlatılmış ekrana baktık ve ortaya çıkan fotoğrafı görünce şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Fotoğrafta, pembe giysili bir bebeği kucağında tutan güzel, koyu saçlı bir kadın var ve ikisi de fotoğrafı çeken kişiye bakıp gülümsüyor. Dominic o fotoğrafı görünce yüzünün ifadesi tamamen değişir ve cevap verirken sesi çok daha yumuşak olur.

"Her şey yolunda mı, *principessa*?"

Kadının söylediği her şeye yumuşak bir kahkaha atıyor. "Endişelenmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın."

Sessizce oturup dinlemiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum, ama benden bir metre bile uzakta söylenenleri duymamak imkansız.

"Yakında eve geleceğim, tatlım. Isabella'ya babasının onu sevdiğini söyle."

Yine yumuşak bir kahkaha atar ve sonra, "Ben de seni seviyorum, *prensesim*," der ve telefonu kapatır.

Sessizlik çok garip ve ben ona bakmamak için her yere bakıyorum. Sonunda sessizliği bozduğunda, sesi karısıyla konuşurkenki kadar yumuşak değil ve telefon görüşmesinden hiç bahsetmiyor.

"Yukarıda çalışacak yeni bir kıza ihtiyacımız var ve Dario seni tavsiye etti. Gabby ile iyi çalıştığını ve hiçbir içkiyi mahvetmediğini söyledi. Ayrıca maç sırasında yerinde duramadığını da söyledi."

Bu tuhaf ifade beni hazırlıksız yakaladı ve düşünmeden gözlerine baktım. Hâlâ beni tartıyorlardı, ama içeri girdiğimdeki kadar soğuk değillerdi. Belki de dengelerim düzeliyordu.

Kafamın karıştığını görünce, "Dario, insanların yerinde duramamasından nefret eder. Yukarıda güvenlik görevlisi olarak çalışırken, sürekli hareket eden birinin etrafında olması onu rahatsız eder ve onunla birlikte olmak çok tatsız hale gelir." diye ekledi.

"Bunu hatırlayacağım," diyorum ona, ama hatırlamaya çalışmama gerek yok. Benim varsayılan davranışım her zaman donup kalmak olmuştur. Bu, görünmez olmanın bir parçasıdır.

Dominic sandalyesine yaslanarak beni son bir kez değerlendirir ve hafifçe başını sallar. "Orada iyi iş çıkaracağını düşünüyorum. Bu pozisyon

isterseniz sizin olacak."

Kabul etmek için ağzımı açtığımda, beni durdurmak için elini kaldırdı. "Önce kuralları bilmen gerekiyor."

Başparmağıyla başlayarak listeyi tek tek sayar. "Oyunu asla kesintiye uğratmamalı veya engellememelisin." İşaret parmağını da ekleyerek, "Bu kulüpte, özellikle de o odada olan hiçbir şey asla tekrarlanmamalıdır." der. Orta parmağını uzatarak, gözlerini benimkilere dikip üç parmağını hafifçe sallar. "Müşterilerle yatma."

Elini indirip, bana hafif bir gülümseme atar. "Bu üç basit kurala uyabilirsen, gayet iyi anlarız. Tüm bahşişlerini alacaksın ve benden maaşını almaya devam edeceksin. Ayrıca, son dakikada bir oyun planlanırsa hazır olmanı istiyorum, ama bu nadiren olur."

Konuşmasını bitirdiğinden emin olduğumda, "Kulağa harika geliyor. Kabul ediyorum," diyorum.

Parmağını kaldırıp "Bir şey daha var" dediğinde, iş teklifini geri çekeceğinden korktuğum için kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

"Dosyanı inceledim ve kimliğini gördüm. Sahte. Çok iyi yapılmış, ama sahte. Neden sahte ve bu konuda endişelenmem gerekir mi?"

Yalan söylemeyi düşünüyorum, ama gözlerindeki bir şey bunun çok kötü bir fikir olacağını söylüyor, bu yüzden ona gerçeği, ya da en azından kısmi gerçeği söylüyorum. "Ben sadece on dokuz yaşındayım. Sahte kimliğe ihtiyacım vardı çünkü çoğu kulüp yirmi bir yaşından küçükleri işe almıyor. Ama bu benim gerçek adım. Sadece yaş konusunda yalan söyledim." Annem adresimizi vermemiz konusunda paranoyak olduğu için, güvenlik amacıyla daire numarası konusunda da yalan söylediğimi söylemiyorum. Ben bebekken bir posta kutusu kiraladı ve tüm postalarımız oraya geliyor. Daireye hiçbir şey gönderilmiyor.

Beni bir süre izledikten sonra yavaşça başını salladı. "Sanırım şimdiye kadar, yirmi bir yaşında olmamanın benim için en küçük sorun olduğunu ve bunun umurumda olmadığını anlamışsındır. Sen on sekiz yaşından büyüksün ve benim için önemli olan tek şey bu, yani iş senin." Ayağa kalkar ve elini uzatır, el sıkışabiliriz. "İzninle, eve gitmem gerekiyor."

"Teşekkür ederim, Bay Alessi," diye hızlıca söylüyorum, o uzaklaşmadan önce.

"Bunu hak ettin. Yaptığın şeyi yapmaya devam et, bir şeye ihtiyacın olursa Dario veya kardeşi Alessandro'ya sor. Çalışırken ikisinden biri her zaman burada olacak."

Onun ofisinden çıkarken başımı sallayıp tekrar teşekkür ediyorum. O kulübün ön tarafına doğru ilerlerken, ben ise bu gece olan biteni sindiremeyecek kadar şaşkın bir halde arka kapıdan hızla çıkıyorum. Bahşişlerden kazandığım sekiz yüz dolar

biraz rüya gibi geliyor ve gerçek olduğunu kendime hatırlatmak için sürekli eteğimin gizli cebine parmağımı sokup dokunuyorum. Annemin şüphelenmemesi için eve gitmeden önce birkaç saatim daha var, bu yüzden birkaç blok ötedeki lokantaya gidiyorum.

Karanlık sokaktan çıkarken, *La Dolce Vita*'ya girmek için hala bekleyen uzun kuyruğu görmezden gelip, kalabalık kaldırımında yolumu bulmaya çalışıyorum. Şehrin bu bölgesi, saat kaç olursa olsun her zaman kalabalıktır ve köşedeki lokantanın kapısını açıp, yağlı hamburger, patates kızartması ve taze pişmiş elmalı turtanın kokusunu ciğerlerime çekene kadar birkaç dakika geçiyor. Kokular birbirine karışıyor, ağzımı sulandırıyor ve midemi guruldatıyor.

Birkaç boş masayı geçip, tezgâhtaki son tabureye sıkıştım ve önümde duran menüyü incelemeye başladım.

"Ne alırsın canım?"

Bir elinde kahve fincanı, diğer elinde kalem tutan yaşlı kadına bakıp gülümserim. Yanımda oturan adamın fincanını doldurur ve sipariş defterini almadan önce kenara koyar.

"Her şey dahil çift peynirli bacon burger, patates kızartması, vanilyalı milkshake ve bir dilim elmalı turta alabilir miyim?"

"Hemen geliyor," der, siparişimi not alır ve hızlıca uzaklaşarak siparişimi verir.

Yanımdaki adam beni görmezden geliyor, ki bunun için ona çok minnettarım, tüm dikkatini neredeyse bitirdiği Reuben sandviğine ve yanındaki patates kızartması yığınınına veriyor. Heyecandan hafifçe ayağımı sallıyorum. Bütün gün hiçbir şey yemedim ve yağlı bir yemek fikri beni resmen başımı döndürüyor. Birkaç dakika sonra garson geri geldiğinde, önüme dolu bir tabak ve ardından büyük bir vanilyalı milkshake koydu. Gülümsedim, teşekkür ettim ve hemen burgerimi aldım. Burgerim güzel ve sıcaktı, pastırması tam kıvamında çıtırdı ve bir ısırık alır almaz, gözlerimi kapatıp tadını çıkardım. Gözlerimi açtığımda, artık çok tanıdık gelen iki yeşil gözün bana baktığını gördüm. Yanaklarım alev aldı, çenem çılgınca çiğnemeyi bıraktı ve tek yapabildiğim, tezgaha yaslanıp beni izleyen Luka'ya bakmak oldu.

Daha fazla utanç duyamayacağımı düşünürken, garson geri geldi ve dolup taşan tabağımın yanına kocaman bir dilim pasta koydu.

"Pastanı unutma tatlım," diyor ve bana kocaman bir gülümsemeyle bakıyor, sonra da yediğim yemek miktarına gülümsemeye çalışan, inanılmaz derecede çekici adama dönüyor.

Luka'ya dönüyor. "Oh, siz birlikte misiniz? Sipariş vermek ister misiniz?"

Mümkün olduğunca hızlı çiğniyorum, başımı sallarken yutuyorum. "Hayır, birlikte değiliz."

Luka bana koyu renkli kaşlarını kaldırdıktan sonra dikkatini tekrar garsona çevirdi. "Birkaç dakika önce Luka için sipariş verdim." Yemeğime bakarak gözleri elmalı turtamda durdu. "Birkaç dilim turta ekleyebilir miyim? Kokusu harika."

"Tabii ki, tatlım," diyor, belli ki herkese böyle hitap ediyor.

O uzaklaştıktan sonra, bir patates kızartması alıp ısıtıyorum, çünkü o beni çok geriyor ve o muhtemelen kamuya açık yerlerde sadece havuç ısıtıp duran kadınlarla çevriliyken, benim bu kadar büyük bir tabakla yakalanmış olmam beni çok utandırıyor, ama yine de çok acıkmış durumdayım. Sanki işaret almış gibi, midem tekrar gurulduyor ve o lezzetli hamburgerin bir ısırığı asla yetmeyeceğini hatırlatıyor.

Luka bunu duyar ve hafifçe güler. "Seni engellemeyeyim. Sıcakken ye."

Tezgaha yaslanarak beni izlemeye devam ediyor. Patates kızartmasından bir ısırık daha almayı düşünüyorum, ama sonra *siktir et diye* iç çekip hamburgeri alıyorum, büyük bir ısırık alıp ağzımı onunla dolduruyorum. Beni yerken yeşil gözlerinde bir saygı parıltısı gördüğüme yemin ederim.

"Adın ne?"

Yemeğimi yuttuktan sonra, "Lara" diyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lara. Ben Luka."

Elini bana uzatıyor ve ben de onun büyük elinin benimkini yuttuğunu izleyerek elini sıkıyorum. Cildi hatırladığım kadar yakıcı ve kolunu ve elini kaplayan karmaşık dövmelere bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ona.

Garson, yiyecek torbası ve iki içeceklerle geri geldiğinde, elimi bırakarak aramızdaki bağı kopardı. Ona birkaç banknot uzattı, üstünü almasını söyledi ve bana küçük bir gülümseme attı.

"Belki bir ara tekrar görüşürüz, Lara."

Ne diyeceğimi düşünmeden, o uzaklaşıyor ve beni geniş omuzlarına ve o koyu renk kot pantolonun altındaki mükemmel şekilli kalçalarına bakarken bırakıyor.

"O senin erkek arkadaşın mı?"

Dönüp baktığımda, garsonun Luka'nın arkasından hayranlıkla baktığını görüyorum.

"Hayır," diyorum ona, dikkatimi tekrar yemeğime vermeye çalışarak.

"Çok yazık, tatlım." Kafasını hafifçe sallayarak sanki zihnini boşaltmaya çalışır gibi, "Kırk yaş daha genç olsaydım, ona atlardım," diye mırıldanıyor ve biraz daha yüksek sesle ekliyor, "Seninle aynı şeyi sipariş etti. Belki bu bir işarettir."

Başka birinin kahvesini doldurmak için uzaklaşır ve beni, yanımdaki yabancı ve kafamda öfkeli arılar gibi dolaşan Luka düşünceleriyle baş başa bırakır. Onu ne kadar çabuk unutursam o kadar iyi. Tek yapacağı beni incitmek ve ben incinmekten yoruldum. Sadece yağlı yemeğimi yemek, bu çılgın maaşlı işi korumak ve annemi ve kendimi geçindirmek için kullanmak istiyorum.

Tıpkı istediğim gibi, görünmez bir hayat.

Hamburgerimden bir ısırık daha alıyorum, artık eskisi kadar lezzetli olmadığını görmezden gelerek.

Bölüm 2

Luka

"Ekstra turşu istemeyi hatırladın mı?"

Çantayı karıştırıp ona sandviçini uzattım. "Tabii ki hatırladım. Geçen sefer unuttuğumda ne olduğunu hatırlıyorum."

Amcam Vitaly kaşlarını kaldırır, elleri hamburgeriyle dudaklarına yaklaşmış halde donar. "Ne oldu peki?" diye sorar, yirmi dakika boyunca lanet olası bir bebek gibi sızlanıp, berbat hamburgerinden ve ekstra turşunun olmaması yüzünden tadının bok gibi olduğundan şikayet ettiğini söylememi bekler.

"Mutlu değildin," diyorum, ciddi bir ifade takınmaya çalışarak.

"Hamburgerde turşu oranı bir sanat eseridir, Luka. Asla yeterince turşu eklemeyiz ve bu da her şeyin dengesini bozar. Bir keresinde hamburger sipariş ettiğimde bana iki turşu verdiklerini söylemiş miydin?"

Bu anıyı hatırlayınca dehşete kapılmış gibi görünüyor, bu hikayeyi her anlattığında olduğu gibi.

"İki," diyor yine inanamayan bir ifadeyle. "İki lanet turşuyla ne yapacağım ben?"

"Bu seferki bol turşulu," diye hatırlatıyorum ona, onu sadece kötü bir ruh haline sokacak ve benim de bunu dinlemek zorunda kalacağım, uygunsuz hamburger yapımının aşağı doğru sarmalından kurtarmaya çalışarak.

Büyük bir ısırik alır ve bana gülümser, bu hamburgerin turşu oranından açıkça memnun olduğu bellidir. Diğerlerinin gelmesini beklerken, şehrin gerçekten pis bir bölgesinde, harap bir binanın önünde park etmiş durumdayız. Bu gecenin görevi kolay. Bizim bölgemizde hap satan pisliği bulup ortadan kaldırmak. Bu sokaklarda bizden başka kimse kar edemez. Adil olmak gerekirse, durması için uyarıldı. Ölmeyi tercih etti, bu onun suçu.

"Kulüpteki kız senden hoşlanmış gibiydi."

Amcamın beni biriyle eşleştirmek için yaptığı pek de ince olmayan girişimine homurdanarak, "Fark etmemiştim," dedim ve hamburgerimden bir ısırık daha aldım. Amcamın arabada beklediği ve benim de onu lokantada gördüğümü bilmediği için minnettardım. Gerçek şu ki, kesinlikle fark etmiştim. Onu gördüğüm anda tüm dikkatimi çekmişti ve sonra o pislik ona çarparak yere düşürdüğünde, onu kaldırmak için elimi uzattım. Hala neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyorum. Lokantaya girip onu tezgahın ucunda tek başına otururken gördüğüm anı zihnimde defalarca tekrar ettim. Onun bir yanı beni kendine çekiyor ve bunun nedenini anlayamıyorum.

Bir şeyleri anlayamamaktan hoşlanmıyorum.

Hayatım tek bir şeye bağlı, yapılandırılmış bir hayat: Aile. Eğer benim ailemin bir parçası değilsen, benim radarımda da yoksun. Babam gençken, o ve en yakın dört arkadaşı, doğdukları berbat aileleri terk edip kendi ailelerini kurmaya karar verdiler. *Kan, hayat ve ölümdede kardeşler*. Bu sözler Bratva'mızın can damarıdır. Doğduğumuzdan beri bize aşılarmışlardır ve hepimiz onlara göre yaşıyoruz. Melnikov Bratva'yı Moskova'da kurdular ve sonra Amerika'ya taşıldılar. Şimdi şehirdeki en güçlü Bratva ve kuzenlerim ve ben yavaş yavaş yönetimi devralıyoruz. Bir yaştan az farkla da olsa en büyüğüm ve bu işi ciddiye alıyorum. Babam doğduğumdan beri bana ailenin her şey olduğunu ve her zaman ilk sırada olması gerektiğini aşıladı.

Bu sorumluluk, tam da o yüzden, yanakları güzel bir pembeye dönmüş ve ayakları bar taburesine hafifçe vururken, domuz pastırmalı çift peynirli hamburgerini afiyetle yiyen o güzel kadını unutmam gerektiğini söylüyor. Kadınlar, her zaman direndiğim bir dikkat dağınıklığıdır. Lisede, kendilerini bana ve kuzenlerime atarlardı, ama ben hiçbirini istemedim. Ailemizin sırları saklanmalı ve ben kimseye karşı gardımı düşürmeyeceğim. Onun benimle aynı yemek zevkine sahip olması, gördüğüm en güzel mavi gözlere sahip olması ya da yılın en sıcak günlerinden birinde neden uzun kollu bir gömlek giydiğini merak etmem önemli değil.

Hiçbir önemi yok.

"Neredeyse yirmi yaşındasın," diye hatırlatıyor amcam ve ona bir bakış attığımda gülüyor ve ağzına bir patates kızartması daha atıyor. "Baban da aynı şeyi yapmıştı. Hepimizin sorumluluğunu üstlenmişti, sürekli endişelenip bizi kolluyordu." Patates kızartmasını bitirirken birkaç saniye kutsal bir sessizlik oluyor

ama sonra "Hayatını yalnız geçiremezsin, Luka" diyerek bu sessizliği bozuyor.

Az önce söylediği şeye güler ve şaşkınlıkla başını sallar. "Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar seni tamamen yozlaştırmış olacağımı düşünüyordum, ama burada sana *tek eşlilik gerçekten harika bir şey olabilir* diye nutuk atıyorum. Tanrım, teyzen bana ne yaptı böyle?"

Gözlerine bakıyorum. "Katya teyzeyle evlendiğinde kaç yaşındaydın? Ve bunun görücü usulü bir evlilik olduğunu, o zamanlar kesinlikle istemediğini duymamış mıydım?"

Bana sırtarak bakıyor ve milkshake'indeki kirazı yiyor. "Şimdi de pisliklik yapıyorsun."

Gülüyorum ve boş ambalajları çantama atıyorum.

"Katya teyzen bana başıma gelen en iyi şey. O hayatıma girip her şeyi alt üst etmeden önce hayatımın ne kadar boş olduğunu bilmiyordum, yani evet, tek eşlilik gerçekten çok güzel olabilir ve bunu söylemekten utanmıyorum. Bazen ne istediğini, o şey sana zorla sunulana kadar bilemezsin ve sonra onsuz nasıl hayatta kaldığını merak edersin."

Amcamı izliyorum, karısı hakkında konuşurken yüzündeki gülümsemeyi ve onu düşündüğü anda gözlerinin parlamasını izliyorum ve kendime bunun, bir adamı öldürdükten sonra elleri hala kanlıyken bir torba meyve atıştırması açan aynı amcam olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Tıpkı babam ve diğer amcalarım gibi, gerektiğinde acımasızdır, ama karısı ve çocukları söz konusu olduğunda duygusal bir dev haline gelir. Büyümek için garip bir ortam, ama bizim için işe yarıyor.

"Neden görücü usulü evlilik oldu?"

Ona bunu daha önce sormuştum ve o her zaman soruyu geçiştirmişti. Hepsi belirli konularda çok ketum olabilirler ve görücü usulü evliliği veya ben doğmadan önce Alina teyzemin iki yıl boyunca ortadan kaybolmasının ardındaki hikaye ile ilgili hiçbir şey kolayca konuşulmaz. Sorumu geçiştirmek üzereyken, arkamızdaki farların ışığı onu kurtardı.

Amcam bana göz kırptı. "Hadi gidip bu pisliği yakalayalım."

O son milkshake'ini içerken ben silahımı kontrol ediyorum ve dışarı çıktığımızda babam ve kuzenlerim zaten kaldırımında bekliyorlar. Maxim omzuma hafifçe vuruyor ve bana bir gülümseme atıyor, ben de ona gülümsüyorum. O yetenekli bir piyanist olabilir, ama bizim gibi suçlu bir hayata kolayca alışmış. Bu bizim kanımızda var. Başka türlü bir hayat sürmemiz mümkün değildi.

Amcam Vitaly yanımıza gelir ve oğlunun omzuna dokunur. Valentin babasından daha sessizdir. İkizi Svetlana ise daha gürültücüdür. Birçok yönden babasına benzer, ama iş söz konusu olduğunda Val de babası gibidir, ikisi de acımasızdır ve yapılması gereken her şeye tamamen adanmıştır.

"Kulüpte her şey yolunda mı?"

Babama bakıyorum. Ondan biraz daha uzunum, ama aynı gözlere, aynı düz buruna, aynı yoğun bakışa ve dünyanın yükünü omuzlarına almaya kararlı inatçı bir iradeye sahibiz.

"Evet, her şey yolunda gitti. Dominic, kendi tarafında her şeyin sakın olduğunu söyledi.

Orada kimse satış yapmıyor."

Dominic Alessi ve mafyası, ben doğmadan önce de bizim Bratva ile çalışıyordu. Her zaman iyi ilişkiler içindeydiler ve geçen yıl kuzenim Natalya ile evlendiğinde, ailelerimiz arasındaki bağ daha da güçlendi. Lev amcam, Dominic ile neredeyse aynı yaşta olduğu için pek heyecanlanmamıştı, ama özellikle Isabella'nın doğumundan sonra yavaş yavaş fikrini değiştirmeye başladı. Torununa tamamen aşık oldu.

"Güzel," diyor babam, bulunduğumuz boş caddeyi gözden geçirerek. "Adamlarımız satıcıyı izliyor. Bir sokak ötedeki köşede."

"Hadi biraz eğlenelim," diyor amcam Vitaly, Val'in omzunu sıkıp öncü olarak yola çıkıyor.

Babam beni bekliyor, arkada kalarak arkamızı kolluyor. Sağımızdaki sokağa girerken sessiziz, silahlarımızı çoktan çekip hazırladık. Karanlık ama sokağa paralel uzanan iki yolda yeterince sokak lambası çalışıyor, görebiliyoruz. Bu bölge bizindir, ama bu, burada yaşayan herkesin bizim tarafımızda olduğu anlamına gelmez. Sadece, yasak olan yerlerde uyuşturucu satmak gibi aptalca bir şey yaparlarsa ya da bizim bölgemizi ele geçirmeye çalışmak gibi gerçekten aptalca bir şey yaparlarsa bize hesap vermek zorunda oldukları anlamına gelir.

Max, yaslandığımız tuğla binanın etrafına bakarken, biz sokağın kenarında duruyoruz.

"Köşede dört adam var," diye fısıldadı ve başka kimsenin gelmediğinden emin olmak için birkaç dakika onları izledi. Hiçbir değişiklik olmadığında bize döndü.

"Timofey ve diğerleri diğer taraftan izliyorlar," diyor amcam Vitaly, az önce gelen mesajı okurken. "Orada durumun güvenli olduğunu söylüyorlar. Onlar da sadece dört adam görüyorlar."

Max telefonunu kontrol eder. "Babam en yakın CCTV kamerasının iki sokak ötede olduğunu söyledi, ama her ihtimale karşı kayıtları tekrar tekrar izliyor."

Danil amcam, Max'in küçük kardeşi Nikita gibi bir bilgisayar dehasıdır ve hemen hemen her yere girebilir. Yemin ederim, eğer içimizden biri bir suçtan tutuklanırsa, bizi hücreye koyamadan tüm kanıtlar silinir.

"Mükemmel." Vitaly amca babama bakar ve ona şeytani bir gülümseme atar, ikisi bu anın çok ötesinde bir şeyi paylaşırlar, muhtemelen gençliklerinden kalma bir anıyı. Kan bağıyla kardeş olmayabilirler, ama babam ve amcalarımın paylaştığı bağ, ortak DNA'nın çok ötesindedir. "Hadi gidip bu küçük pislikleri sokaklarımızdan temizleyelim."

Val babasına gülümser, babası da onun başını okşar ve onu hızlıca kucaklar, sonra aramıza biraz mesafe koyarız ve her yönden onlara doğru ilerleriz. Timofey ve onunla birlikte olan üç adam zaten arkayı koruyor, bu yüzden önümüzde duran dört aptal, sonunda başlarını kaldırıp bizim geldiğimizi gördüklerinde kaçacak yer bulamazlar.

"Yakın dur," diye fısıldar babam ve ben bunun canımı sıkmasına izin vermemeye çalışırım. Endişelendiğini ve sadece tedbirli davrandığını biliyorum, ama ben bunu bir süredir yapıyorum, lanet olsun, doğduğumdan beri bunu yapmak için yetiştirildim ve keşke bu kadar çok endişelenmeyi bıraksa.

"Neden bizi partiye davet etmediniz?"

Vitaly amcamın sesini duyunca ona doğru bakıyorum. Silahını kaldırmış ve ortadaki sarışın adama, bu gece yarısı ziyaretinin sorumlusuna doğrultmuş, geri kalanımız ise yavaşça geri çekilen ve karanlıkta kaybolup gitmeyi umut eden üç adama silahlarımızı doğrultmuş durumdayız. Timofey, Pavel ve Viktor ile birlikte gölgelerin içinden çıkar çıkmaz bu umudu yok ediyor.

"Demek istediğim," amcam devam ediyor, "burası bizim sokaklarımız olduğu için, bize davetiye göndermemek biraz kabalık değil mi? Sence de öyle değil mi?"

Adam hiçbir şey söylemez, sadece aramızda bakışır, seçeneklerini tartar, ancak hiçbir seçeneği olmadığını bilmesi gerekse de.

"Sen Ace dedikleri adamsın, değil mi?" diye sorar babam, Max ise bu saçma lakaba hafifçe güler.

Ace, Max'e bakar, bir şey söylemek ister gibi görünür, ama akıllı davranmanın şu anda yapabileceği en akıllıca seçim olmadığını bilecek kadar akıllı vardır.

"Burada satış yapmaman konusunda uyarıldın, *Ace*." Lakabını uzatarak söylüyorum ve adamın yanakları, loş sokak lambasının altında bile görebileceğim kadar kızardığında gülümsüyorum.

Elini hareket ettirdiğinde, içgüdüsel olarak bir adım öne çıkıyorum, böylece Val'i kısmen engelliyorum ve babamın içgüdüğü de aynı şeyi yapmak, ama benimle. Bana kaşlarını kaldırırken, Vitaly amca şöyle diyor: "Lütfen bana o kadar aptal olmadığını söyle. Yani, kendine *Ace* diye sesleniyorsan, çok zeki olmadığını hepimiz biliyoruz, ama o kadar da aptal olamazsın."

"Lanet olası elini çek," diyor babam ona.

Ace yavaşça ellerini kaldırdığında, diğerleri de onun izinden gidip aynısını yapıyorlar. Sağdaki adam o kadar sinirli ki, yerinde duramıyor. *Ace*'ye öfkeyle bakıp, "Seni aptal herif. Satmayı bırakmanı söylediler mi?" diye tışıyor.

Vitaly amca güler. "Uh-oh, biri sır saklıyormuş." *Ace*'in adamlarına bakar ve başını sallar. "Suçlulara güvenemezsin. Sonunda hep seni hayal kırıklığına uğratırlar."

"Peki sizler nesiniz?" ortadaki adam, silahları ve onları tutan dövme eli gözleriyle tarayarak sorar.

"Bir aile," der babam.

"Suçlu bir aile," der *Ace*.

"Yine de bir aileyiz, seni küçük pislik," der amcam.

"Melnikovlara karşı çıktığına inanamıyorum." Sağdaki adam hala kızgın ve tedarikçisinin hiç düşünmeden hayatını tehlikeye attığı gerçeğini kafasında sindirmeye çalışıyor.

"Kapa çeneni, Brian," diye bağırır *Ace* omzunun üzerinden, sonra dikkatini tekrar bize çevirir. "Tamam, hatalıydım. Kabul ediyorum. Yanılmışım, uyarılarını ciddiye almalıydım."

Amcam Vitaly gülüyor. "Vay canına. Sanki okul sonrası özel programına girmişim gibi hissediyorum. Gerçekten dersini aldın mı, *Ace*? Artık değişmiş bir adam mısın?" Babama dönüyor. "Ne düşünüyorsun? *Ace*'in bizim bölgemizde uyuşturucu satmayacağına güvenilebilir miyiz?"

Babam düşünmeye bile gerek duymadı. "Hayır. Seni uyarmamız gerekmiyordu, ama uyardık. Sen bunu görmezden gelmeyi seçtin, bu da bana ve aileme büyük bir hakaret gibi geldi."

"Bize siktir git denilmesinden hiç hoşlanmayız," diye ekler amcam Vitaly. "Bu saygısızlık."

"Tanrım," arkadaki adamlardan biri inler. O, açıkça grubun en akıllısıdır, çünkü diğerleri hala bu durumdan sağ çıkma şansları olduğunu düşünmektedir.

Babam Timofey'e başını sallar, Timofey hemen sağdaki adamı vurur, Max ortadaki adamı indirir ve Val soldaki adamı çabucak halleder.

"Siktir!" diye bağırır Ace, arkasında yere düşen adamları izlerken, onlar yere düşmeden önce çoktan ölmüşlerdir.

Sinirlenen babam Ace'in önüne geçer ve silahıyla göğsüne dikkatini çekecek kadar sertçe vurur. Ace'in geniş gözleri babama döner ve babam silahıyla düşen adamlarını gösterir.

"Bu ölümlerin sorumlusu sensin. Onların lideriydin ve bizim uyarılarımızı görmezden geldiğini bilerek onları bu gece buraya getirmeyi seçtin. Tetiği çeken biz olabiliriz, ama onlar senin yüzünden öldüler. İyi bir lider adamlarını önemser, büyük bir lider ise onlarla birlikte ölür."

Babam ona bakar ve sert bir kahkaha atar. "Sen büyük bir lider olmaktan uzaksın, ama yine de onlarla birlikte ölmene izin vereceğiz." Ace'e sırtını döner ve gözlerime bakar. "Onu bitir, evlat."

Başımı sallayıp silahımı kaldırdım ve Ace hayatı için yalvarmaya bile fırsat bulamadan kafasına ateş ettim. İlk kez bir adamı öldürdüğümde, gerçek gibi gelmemişti. Tetiği çektim ve adamın kafasının geriye doğru savrulduğunu gördüm, sonra çamurlu zemine yığıldı. Kanının akıp zemini ıslattığını, kafasının altında bir su birikintisi oluşturduğunu izledim. Her şey çok hızlı olmuştu ve o gece o anı kafamda defalarca tekrar ettim, ama kendimi suçlu hissedemedim. O, ailem için bir tehditti, bu yüzden ölmesi gerekiyordu. Bir sonraki cinayet daha da kolaydı. Kanının bir su birikintisi oluşturmasını izlemek için orada durmadım. Onu vurdum ve uzaklaştım. İdam tarzı cinayetler kolaydı. Bilgi almak için işkence yapmak alışması daha zordu, ama insanlar dirençli yaratıklardır ve her türlü şeye uyum sağlayabiliriz, özellikle de işkence gören adamlar, kız kardeşlerinizi ve annelerinizi tecavüz edip öldürmekten mutluluk duyacak kadar aşağılık pislikler ise. Masum insanlara zarar vermiyoruz. Karşılaştığımız herkes bunu hak ediyor. Masum kurbanlar yok, sadece ölümleri dünyayı biraz daha güvenli hale getiren gerçekten kötü adamlar var.

Ahlaki açıdan gri bir çizgi çiziyor olabilirim, ama benim için sorun değil. Ne yapabileceğimi ve ne yapamayacağımı biliyorum ve günün sonunda rahat uyuyorum.

Babam omzumu sıkıştırır ve tekrar gözlerime bakarak iyi olduğumdan emin olur. Gördüğü şey onu benim iyi olduğuma ikna etmiş olmalı, çünkü gülümser ve elini enseme koyar.

"Aferin oğlum." Pavel ve Viktor'un cesetleri arayarak üzerlerinde bulunan uyuşturucuları ve polisleri bize yönlendirebilecek telefonları veya başka şeyleri aldıklarından emin olmak için arkasına bakıyor. Memnun kaldığında, Timofey'e el sallıyor ve sonra geri kalanımıza geldiğimiz yoldan geri dönmemizi işaret ediyor.

Max yanımda yürüyor ve yemin ederim, az önce cinayet işlediğini asla anlayamazsınız. "Bir şeyler yemeye gidelim mi?"

Kafamı sallayıp silahımı kot pantolonumun beline soktum. "Vitaly amca ve ben gelirken yedik, Damien'e yardım etmem gerekiyor."

"Arabaya servis yapan bir yere uğrayabiliriz," diyor Vitaly amca. "Bir milkshake daha içebilirim."

Amcam Vitaly'nin gerçekten çok doymuş hale geldiğini hiç görmedim. Onu görünce bunu asla anlayamazsınız çünkü adam hala sağlam bir kas duvarıdır, ama yemin ederim ki sadece yağ ve şekerle mutlu bir şekilde yaşayabilir. Katya teyzem ona önüne koyduğu sebzeleri yemesi için ısrar etmeseydi, muhtemelen yıllar önce kalp krizi geçirirdi.

"Bana uyar," diyor Max.

"Evet, ben de oldukça açım," diyor Val. Arabalara döndüğümüzde omzuma hafifçe vuruyor. "Yarın takılmak istersen bana mesaj at."

"Tabii," derim ve babamla arabaya binerken, o da babası ve Max'le arabaya biner. Kuzenlerim benim kardeşlerim gibidir. Hepimiz birlikte büyüdüğümüz ve birbirimizden sadece birkaç dakika uzaklıkta yaşıyoruz. Onlar olmadan hayatımı hayal edemiyorum.

"Damien'e ne oldu?" diye soruyor babam, ana yola çıkıp trafiğe takıldığımızda.

"Bu akşam İngilizce ödevine yardım ediyorum."

"O da bunu biliyor mu?"

"Henüz değil."

Babam hafifçe güldü, ama küçük bir gülümseme gördüm ve onayladığını anladım. Daha fazla bilgi istemek yerine, konuyu tamamen değiştirerek beni şaşırttı.

"Vitaly amcan, Dominic'in kulübünün en üst katında yeni bir garsonun çalıştığını söyledi."

"Tanrım," diye inledim. "O, tanıdığım tüm kızlardan daha fazla dedikodu yapıyor." Babam yine güldü. "Her zaman öyleydi. Peki, kız kim?"

"Ben nereden bileyim, ve neden herkes bana onu soruyor?"

Gözümün ucuyla babamın omuz silkmesini görüyorum. "Vitaly bir şey hissettiğini söyledi."

"Vitaly amca hiçbir şey hissetmedi. Yaşlılık nedeniyle hayal görüyor."

"Ona bunu söylediğini mutlaka iletceğim. Bunu duyunca çok sevinecek."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Yemin ederim, bana "küçük pislik" dediğini duyabiliyorum. Ama bunu her zaman sevgiyle söyler. Amcalarımdan biri söylediğinde, "*küçük pislik*" ve "*küçük bok*" sevgi dolu ifadeler olur.

"Çıkmak senin için kötü bir şey olmaz, biliyor musun?"

Babama bakıyorum ve kırmızı ışıktaki durduğunda bana dönüyor. "Bana öyle bakma. Ben ciddiym."

"Neden kimseyle çıkmadığımı biliyorsun."

"Neden çıkmıyorsun?"

"Annemden önce, hiç kimseye yakınlaşmana izin verdim mi?" Çenesini kaşıyarak sonunda "Hayır" diye itiraf etti.

"Peki neden?"

"Bu çok sinir bozucu," diye mırıldanır, onu yakaladığımı anladığında, yeşil ışık yandığında dikkatini tekrar yola verir. "Ama bu aynı şey değil," diye tartışmaya çalışır. "Artık her şey daha güvenli. Dışarı çıkıp normal bir hayat sürmen sorun değil."

"On beş dakika önce bir adamı öldürdüm, baba."

"Ukala olma, Luka. Mümkün olduğunca normal bir hayat sürebilirsin," diye düzeltir. "Daha iyi mi?"

"Birini tehlikeye atmanın ya da umursamadığımı biriyle kısa süreli bir ilişki yaşamanın anlamını göremiyorum."

Binamıza varmamıza kalan birkaç dakika boyunca sessiz kalır ve yer altı garajındaki ayrılmış yerine park ettiğinde motoru kapatır ve bana döner.

"Hayatını yalnız yaşamak, kendini dış dünyadan koparmak ve diğer herkesle arana bir duvar örmek nasıl bir şey olduğunu bilirim. Kardeşlerim, kendime yakın olmalarına izin verdiğim tek insanlardı ve bunun tek nedeni, onların bunu kaldırabileceklerini,

kendilerini koruyabileceklerini ve her zaman birbirimizin arkasını kollayacağımızı bildiğim içindi, ama başka kimse bana yaklaşmadı."

Derin bir nefes alır ve tekrar pencereden dışarı bakar. "Seçimlerimden pişman değilim, çünkü annene yakın olmama izin verdiğim tek kadın olduğu için mutluyum, ama onunla tanıştıktan sonra," hafifçe güler ve başını sallar, "onu uzak tutmamın imkanı yoktu. Hayatım boyunca inşa ettiğim duvarın her bir tuğlasını yıktı, lanet olası duvarı tamamen yıktı."

"Annem inatçı olabilir," diye itiraf ediyorum.

"Tabii ki olabilir." Bunu büyük bir gülümsemeyle söyler ve sonra sanki hâlâ yedi yaşındaymışım gibi saçlarımı karıştırır. "Tek söylediğim, doğru kadın karşına çıkacak ve bu olduğunda kendini aşık olmaktan alıkoyacak hiçbir şey yapamayacaksın. Bundan kaçma, Luka. İki elinle de kucakla ve asla bırakma."

Başımı sallıyorum, ama aslında kendimi asla aşık olacak bir duruma sokmayacağımı biliyorum. Lara'nın yüzü aklıma geliyor ve hemen onu kafamdan uzaklaştırıyorum. O sadece bir kız, bir daha asla görmeyeceğim bir kız. Duvarımı sağlam bir şekilde ördükten sonra, babamla birlikte bizi çatı katına götürecek özel asansöre doğru yürüyorum. Kapılar açılır açılmaz, annemin pişirdiği keklerin kokusunu alıyorum.

"Kokusu çok güzel, *solnishka*," diyor babam, mutfığa girip annemi kucaklayarak.

"Elmalı tarçınlılar ve fırından yeni çıktılar, bu yüzden ben üzerlerine krema sürene kadar soğumasını beklemelisin."

"Cupcakelerden bahsetmiyordum," diyor babam, annemi güldürüyor ve sonra onu bir öpücükle susturuyor.

"Teşekkürler anne," diyerek, hala sıcak olan iki kek alıyorum.

O, benim fırından yeni çıkmış, üzerine krema sürülmemiş olanları tercih ettiğimi bilir.

Bana sarılmak için babamı şakacı bir şekilde uzaklaştırıyor. On iki yaşında büyüme atağı geçirdiğimden beri annemden daha uzunum ve şimdi onun üzerinde yükseliyorum. Bu, onun beni kocaman bir kucaklamayla sıkıca sarmasını engellemiyor. Ailem sevgi dolu, gürültücü ve çok meraklıdır ve ben onları deli gibi seviyorum.

"Her şey yolunda gittiğine sevindim," diye fısıldayarak, yüzümü inceleyebilmek için geri çekilmeden önce bana bir kez daha sarılır. "İyi misin?"

Annemin endişelendiğini ve benim normal, güvenli bir hayat sürmemi istediğini biliyorum, ama o babama aşık oldu ve bunun karşılığında bu hayatı yaşıyor

. Ona bakışından, başka türlüünü istemeyeceğini anlayabiliyorum, ama yine de endişeleniyor.

"İyiim anne. Söz veriyorum."

Yüzümü avuçlayıp beni kendine doğru çekerek yanağıma öpücük kondurur. "Kardeşine, geri kalanların birkaç dakika içinde buzlanacağını söyle."

Ayağa kalkıp ona gülümsüyorum. "Öyle yapacağım."

Babam ve amcalarımın birlikte yaşadığı büyük çatı katından geçip Damien'in odasına iniyorum. O, amcam Matvey'in eski odasını tercih ediyor, ben ise bir zamanlar amcam Lev'in odası olan üst kattaki odayı tercih ediyorum. Bu düzen bizim için uygun, kuzenlerimiz geldiğinde ikimize de bolca mahremiyet ve geniş bir alan sağlıyor.

Küçük kardeşimin kapısı kapalı, bu yüzden kapının önünde durup hafifçe çalışıyorum. On altı yaşındaki bir erkeğin odasına öylece dalmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Damien, hâlâ uyanık mısın?" "Evet, uyanığım."

Onu duyar duymaz kapıyı açıp içeri giriyorum ve ona buzlanmamış keklerden birini atıyorum. "Annem diğerlerinin de yakında buzlanacağını söyledi."

"Harika," diye mırıldanıyor, ağzında büyük bir ısırıkla.

Onun dizüstü bilgisayarını alıp köşedeki deri koltuğa oturuyorum. "Ödev ne?"

Damien'in kahverengi gözleri anneminkileri yansıtıyor, tıpkı benimkilerin babaminkini yansıtması gibi, ama onun benim kardeşim olduğu konusunda hiç şüphe yok. Göz rengi ve benden daha inatçı olması dışında her şey aynı. Okulda hep zorluklar yaşadı, ancak beşinci sınıfa kadar resmi olarak disleksi teşhisi konmadı. Bundan nefret ediyor ve hala herkesten saklamak için elinden geleni yapıyor. Sınıf arkadaşlarının çoğu onun disleksi olduğunu bile bilmiyor. Sadece okulu sevmediğini ve çok huysuz olduğunu düşünüyorlar. Ailemiz okul müdürüyle konuştu ve babam oldukça ikna ediciydi. Sonunda, en iyi çözümün kardeşimle sınavları sözlü olarak yapmaları ve sınıfta onu asla ayırmamaları veya çağırmamaları olduğuna karar verdiler. Ailemin çok fazla para bağışladığı özel bir okul olduğu için, babamın taleplerini memnuniyetle kabul ettiler.

Ama kardeşimin ödevlerini ben yapıyorum. Bu, bizim dışımızda kimsenin bilmediği bir şey.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye milyonuncu kez hatırlatıyor bana.

"İngiliz edebiyatını seviyorum," diyorum ona. "Elimde değil. Ödev ne?"

O iç geçirip ders kitabını ve yanında duran, kesinlikle okumaya bile kalkışmadığı kitapçığı alır. Harflerin anlamlı olmasını sağlamaya çalışmak onu çıldırtır, sinirlendirir ve şiddetli bir baş ağrısı verir. Bizim yöntemimiz daha iyi sonuç verir.

"*Jane Eyre*'yi okuyoruz ve bununla ilgili şu soruları cevaplamamız gerekiyor."

İçimden çıkmak isteyen iniltiyi bastırıp, zorla gülümserim ve kitapları alırım. "Tüm zamanların en sevdiğim İngiliz romanı."

Gülümsemeyi engellemeye çalışıyor ama başaramıyor. Gülümsediğinde çok daha genç görünüyor, ama çok sık gülümsemiyor. Benim tanımlayacağım türden *kaygısız* bir adam değil. Benim mezun olduğum özel okula gidiyor ve birkaç kuzenimiz hala onunla aynı okulda okuyor, bu yüzden bir salak Damien'in okumakta zorlandığını fark edince zorbalık başladığında, bu boktan durum hemen başlangıçta engellendi. Hepimiz, küçük kardeşime sataşmanın kimsenin yapabileceği bir şey olmadığını ve bunu yapanların cezasız kalmayacağını açıkça belirttik. Özel okulların iyi yanı da budur. Bu okullara giden çocukların çoğu şımartılmış ve herkese boyun eğdirmeye alışkındır. Kendilerine haddini bildirenlere alışık değildirler.

Max, Val ve ben oradayken onu kontrol altında tuttuk, ama orada olup onun iyi olduğundan kendi gözlerimle emin olamasam da, Lev amcamın oğlu Sasha'nın Damien'e yaklaşan herkesi durduracağını biliyorum. O okuldaki herkes Melnikov adından korkar, ama Sasha bunu bambaşka bir boyuta taşır. Ona karşı çıkmak için kafayı yemiş olmak lazım.

Romanla ilgili soruları yanıtlamaya başlarken, uzaktan kumandayı Damien'e atıyorum. "Filmi bir yerde bulabilir misin bir bak. Romanla tamamen aynı olmayacaktır, ama hiç yoktan iyidir. Bu kitabı bir gecede sana okuyamam. Çok uzun."

Ona kızgın olmadığını belirtmek için gülümserim. Daha kısa romanlar üzerinde çalışırken, ona okuyabilirdim, ama bu seferki öyle olmayacak. Bir keresinde, ertesi gün dersine hazır olması için bütün gece uyanık kalıp ona Edgar Allan Poe'nun öykülerinden oluşan bir koleksiyonu okumuştum. Bu, en sevdiğim anılarımdan biridir. Sayfadaki harfler Damien için bir anlam ifade etmeyebilir, ama bir şeyi duyduğunda nadiren unuttur. O gerçekten

çok zeki, ama insanlar öğrenme güçlüğüne görüp en kötüsünü varsayıyorlar. Onu rahatsız ettiğini biliyorum, her ne kadar bunu saklamak için elinden geleni yapsa da.

Sorularını bitirdiğimde, öğretmenine ne teslim edeceğini bilsin diye onları yüksek sesle okurum, sonra bir tabağı cupcake'lerle doldururum, biraz patlamış mısır yaparım ve birkaç içecek alırım, sonra *Jane Eyre*'yi izlemek için yerlerimize geçeriz.

Muhtemelen gelmiş geçmiş en uzun film olan bu filmi izlemeye başlayalı yaklaşık bir saat olmuştu ki kapı açıldı ve babam içeriye göz attı. Bizi yatakta uzanmış, yarısı boş popcorn kasesinin yanında tabakta boş cupcake kağıtları ve Damien'in büyük televizyon ekranında oynayan gotik romantizm filmini gördüğü anda gülmeye başladı, bir fotoğraf çekti ve annemizi çağırdı.

"*Solnishka!* Oğullarımızın ne yaptığını asla inanmayacaksın." "Güzel, baba," diyorum ona, Damien inlerken ve annemiz odaya dalarken. Her şeyi gördüğünde yüzündeki şaşkın ifade, pek çok şeyi beklediğini ama Charlotte Brontë film gecesi beklediğini göstermiyordu.

"Vay canına," diye fısıldadı ve sonra şok olmuş ifadesi ekrana bakınca gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Bu filmi seviyorum!"

Devasa puf koltuğa atlar ve babama işaret eder. "Hadi, hayatım. Bunu kaçırmak istemezsin. En güzel kısımlara geliyorlar."

Babam ikimize bir bakış attı. "Bunu size asla affetmeyebilirim."

Babam puf koltuğa yerleşip annemi kucağına alır ve kaderini elinden geldiğince nezaketle kabul ederken hepimiz gülüyoruz. Popcorn kasesine uzanır ve filmi izlemeye razı olur.

"Bunu Vitaly amcana sakın söylemeyin. Sonunu hiç duymam."

Benim cevabım, amcamın dönem kostümlerini görebilmesi için televizyon ekranını da fotoğrafa dahil ederek anne babamın hızlıca bir fotoğrafını çekmek olur. Birkaç saniye sonra babamın telefonu çalar ve mesajı okuduğunda bana bakar, kaşlarını kaldırır, sahte bir hayal kırıklığıyla başını sallar ve amcamın ona gönderdiği tek kelimelik mesajı görebilmem için telefonunu bana gösterir.

Korkak.

Kardeşim ve ben gülüyoruz.

"Bunu grup sohbetine yazacağını biliyorsun," diyor babam, ama kızgın değil. Amcalarımın da onun yaptığı aynı şeyi yapacağını biliyor. Babam telefonunu bir kenara atar ve popcorn kasesini ele geçirmiş olan anneme sarılır. Yerleşiriz ve filmi bitiririz, babam ve ben romantik film hakkında bir kez bile şikayet etmeziz çünkü bu kardeşim için ve biz aile için ne olursa olsun her şeyi yaparız.

Jenerik başladığında annem uykuya dalmış, Damien ise gözlerini zorlukla açık tutuyor. Annemi kucağına alan babam bize iyi geceler diler ve onu odalarına taşıırken ben de esneyip kirli tabakları topluyorum.

"Teşekkürler, Luka," diyor Damien, koyu saçlarını eliyle tarayarak. "Bunu yapmaya devam etmek zorunda değilsin. Eminim daha iyi şeyler yapabilirsin."

"Ailemle romantik film izlemekten daha iyi şeyler mi?" Gülerек omzuna vuruyorum. "Bundan daha iyi ne olabilir ki?"

Bana küçük bir gülümseme atar. "Bir gün bunu söylediğini hatırlatacağım." "Söyle bakalım. Bu her zaman doğru olacak." Omzuma dokunarak ayrılmak üzereyken

"Matematik ödevini unuttuğumu sanma. Yarın onu halledebiliriz."

"Teşekkürler. Daha önce çalışmaya çalıştım ama başım ağrıdı." Hayal kırıklığıyla iç çeker. "Rakamlar sürekli değişiyor ve hiç mantıklı gelmiyor. Matematik dersinden asla geçemeyeceğim. Muhtemelen mezun bile olamayacağım." Elini saçlarında sertçe gezdirir. "Bu beni aptal gibi hissettiriyor."

"Hey," diyorum, tabakları bir kenara bırakıp onun önüne geçiyorum. "Bana bak, Damien."

O bana bakana kadar beklerim. Ben birkaç santim daha uzunum, ama o zaten 1,85 boyunda ve hala büyüyor. Omuzlarını tutarak gözlerine bakarım ve şöyle derim: "Sen aptal değilsin ve bir daha böyle bir şey söylediğini duymamayı umarım. Disleksi zeka ile alakası yok, hatta bence bu durum seni bizden çok daha akıllı yapıyor çünkü bununla başa çıkmanın yollarını bulmak zorundasın. Birisi senden daha hızlı okuyabildiği için senden daha akıllı olduğunu mu düşünüyorsun? Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Gördüğün ve duyduğun her şeyi hatırlıyorsun, bu yüzden de sözlü sınavlarının hepsinden tam not alıyorsun."

Damien gözlerini devirdi ve ağzının köşesi hafifçe yukarı kalktı. "Bana moral vermeye gerek yok."

"Bu moral konuşması değil. Bu lanet olası gerçek ve bunu asla unutmasan iyi olur."

"Tamam, tamam." Onu kucaklayıp saçlarını okşadığımda yumuşak bir kahkaha atıyor. Onu ne kadar rahatsız ettiği ya da ne kadar büyüdüğü umurumda değil. O hala benim küçük kardeşim ve bu asla değişmeyecek.

Onun iyi olduğundan emin olduktan sonra, bulaşıkları mutfığa bırakıp yukarı çıkıyorum. Lev amcanın, hepsi burada yaşarken ev spor salonuna dönüştürdüğü odanın önünden geçip, Damien ve ben biraz alanımız olsun diye karar verdiğimizde benim olarak belirlediğim odaya giriyorum. Hızlı bir duş aldıktan sonra yatağıma yığıldım, tek istediğim uykuya dalmaktı, ama akşam yemeğini yerken çok yalnız görünen ve sadece kendisinin duyabildiği bir ritimle siyah spor ayakkabısını tekmeleyen mavi gözlü kızın görüntüsü aklımdan çıkmıyordu.

Bölüm 3

Lara

"Anne, sorun yok," diyorum ona, ama o yirmi dakika daha pencereden dışarı bakmakta ısrar ediyor, aşağıdaki caddeyi kim bilir ne arıyor. Dördüncü kattayız ve saat gece yarısını geçti, yani pek bir şey göremez, ama yine de ısrar ediyor.

"Biri seni takip etmiş olabilir," diye mırıldanır, gözlerini altımızdaki caddeden hiç ayırmadan.

"Kimse beni takip etmedi." Bir iç çekerek pes ediyorum ve kanepeye çöküyorum, yanımda katlanmış yumuşak battaniyeyi kucağıma çekiyorum. "Sadece işe gittim ve sonra eve döndüm. Kimse beni görmedi, kimse beni takip etmedi. Şüpheli bir şey görmedim."

Her eve geldiğimde ve annem kötü bir gece geçirdiğinde söylediğim konuşmayı monoton bir sesle yapıyorum. Annemin iyi ve kötü günleri, inişleri ve çıkışları var ve son birkaç yıl sanki arka arkaya kötü günlermiş gibi geçiyor. Birkaç ay önce, Melnikov soyadlı biri diş temizliği için geldiğinde paniğe kapıldığı talihsiz bir olayın ardından işinden ayrılmak zorunda kaldı. Seksen yaşına yaklaşmış zavallı adamı Rus mafyasının bir üyesi olmakla suçladı ve babamı öldürdüğünü iddia etti. Onu oradan almaya gitmek ve herkese polisi aramalarına gerek olmadığını açıklamak, hayatımın en utanç verici anlarından biriydi.

Bu yeni işi korumak için elimden gelen her şeyi yapmam gereken bir neden daha. Artık kira ve tüm faturaları ödemek benim sorumluluğum ve bunu mahvedemem.

Annem kendi kendine mırıldanmaya devam ederken, ben bacaklarımı kollarımla sarıp, bir parmağımı gömleğimin kolunun altına sokarak kumaşın altında gizli olan yara izlerini okşuyorum. Annem, ben küçükken yaşanan olaydan sonra bana bir daha el kaldırmadı, ama buna gerek de yoktu.

Kendim bu işi üstlendim. On iki yaşında kendimi kesmeye başladım. Kendimi tamamen yalnız hissediyordum. Yalnız ve kafası karışık, annemde bir sorun olduğunu biliyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, bir şeylerin yanlış olduğu ve kimseyle bunun hakkında konuşmamam gerektiği. Her şeyi içime attım, dışarı çıkmasına izin vermedim, ama bunun tek sonucu beni bir tutsak haline getirmek oldu. Tüm bu duygular, hisler, öfke ve üzüntüyle kapana kısılmıştım ve bunları hissetmekten bıktım usandım. Bundan kurtulmak istedim ve bir gün cildime bir jilet sürdüm. Küçük bir kesikti, beni ciddi şekilde incitecek bir şey değildi, ama acıyı hissettiğimde, rahatlamış bir şekilde ağladım çünkü bu, zaten hissettiğim acıdan başka bir şey, *herhangi bir şey* hissetmemi sağladı. Kesiklerin acı verici acısı, odaklanabileceğim bir şey verdi bana, annemle ilgisi olmayan bir şey. Bu benimdi. Yük gibi hissetmediğim tek sırrımdı. Bir şeyi tamamen kontrol altında tutmak özgürleştirici bir duyguydu.

Bunun ne kadar sağlıklı olduğunu anlamam birkaç yılını aldı ve bu alışkanlığımı tamamen bırakmam da birkaç yıl daha sürdü. O zamana kadar kollarım yara izleriyle dolmuştu ve şimdi hayatımın geri kalanında uzun kollu gömlekler giymek zorundayım. Vücudunuz soru işaretlerine yol açıyor ve insanların bakışlarını üzerinize çekiyorsa, görünmez olmak zor.

Bazen tekrar kesme dürtüsü çok güçlü oluyor, ama şimdiye kadar direndim. Dudaklarımı ısırarak, kolumdaki küçük, kabarık çizgileri parmağım ile okşuyorum, banyoya koşup makyaj çantamda sakladığım küçük jileti almayı reddediyorum. Bunun yerine, annem gece nöbetini bitirip yanıma, kanepeye oturana kadar bekliyorum. Tek kelime etmeden, ona battaniyenin yarısını veriyorum, o da daha önce ona bu gece birlikte izleyeceğime söz verdiğim filmi başlatıyor.

Bu filmi şimdiye kadar yüzlerce kez izledim, ama bu onun en sevdiği film ve onu bu kadar mutlu eden bir şeye hayır diyemem. Yemyeşil müzik başladığında, *Doktor Jivago*'nun açılış jeneriği başlarken arkanıza yaslanıp rahatça oturuyorum. Annem müziğin sesini bastırarak, babamın ne kadar harika bir adam olduğunu ve Rus kökenlerimi kutlamak için bana filmdeki kadının adını verdiğini bir kez daha anlatıyor.

Onu dinlemiyorum, zihnim anında lokantaya ve Luka'nın yeşil gözlerinde eğlenceli bir ışıltıyla bana gülümsediği anlara geri dönüyor. Onu düşünerek uykuya dalıyorum ve rüyamda onu görüyorum. Uyandığımda da ilk aklıma gelen o oluyor. Boynum tutulmuş, kanepede kıvrılmış, üzerime battaniye örtülmüş ve annem diğer ucunda oturuyor.

İkimiz de film sırasında uyuyakalmışız ve uyuduğum garip pozisyon yüzünden boynum ve omuzlarımdaki ağrıdan dolayı bunu çok pişman oluyorum.

Oturarak, esniyorum ve Luka'yı zihnimden zorla uzaklaştırıyorum. Annem hala hafifçe horlarken, battaniyeyi üzerine çekiyorum ve temizlenmek için banyoya gidiyorum. Duştan sonra, en sevdiğim rahat sweatshirt'ümü ve pamuklu şortumu giyiyorum ve doğruca kahve makinesine yöneliyorum. Birkaç omlet yapıp ikinci fincan kahvemi dökerken annem de gelip bana katılır.

"Günaydın tatlım." Yanağıma bir öpücük kondurur ve ona bir tabak ve bir fincan kahve uzattığımda minnettar bir gülümsemeyle karşılık verir.

İkimiz de tezgâhın önündeki bar taburelerine oturur ve yemeğimize başlarız. Yemek yerken annemi dikkatlice gözetlerim, bugün iyi bir gün olacak mı diye merak ederim. İhtiyatlı bir iyimserlik içindeyim, ama sonra onun dün gece baktığı pencereye göz attığını görürüm. Ağzı sıkışır ve içim burkulur. Bugünün kötü bir gün olacağını biliyorum.

"Sanırım folyoyu tekrar takmalıyım."

"Anne, buna gerek yok," diyorum hemen, çatalımı bırakıp onu ikna etmeye çalışıyorum. Birkaç yıl önce, her pencereyi folyo ile kaplamakta ısrar ettiği bir dönem geçirmişti. Sanki bir mağarada yaşıyormuşuz gibi hissetmişim ve o hissi kadar nefret ettiğim başka bir şey olmamıştı. O günlere geri dönmeyi reddediyorum.

"Kimse bizi izlemiyor anne," diye tekrar denedim. "Bunu ben bilirim. İşe gitmek ve market alışverişi yapmak için evden çıkan benim. Biri beni takip ediyorsa bunu bilirim, ama kimse takip etmiyor."

İkna olmuş gibi görünmüyor, ben de devam ediyorum.

"Pencerelerin kaplı olduğu zaman ne kadar karanlık ve korkunç olduğunu hatırlıyor musun? Ayrıca, bu daha fazla dikkat çekmez mi sence? Biri binamıza bakarsa, tüm pencereleri folyo ile kaplı daire çok bariz bir şekilde göze çarpar. Sanki biri saklanmaya çalışıyormuş gibi görünür. Ortama uyum sağlamak daha iyi olmaz mı?"

Başparmağını ısırarak söylediklerimi düşünüyor. Sonunda hafifçe başını salladığında rahat bir nefes alıyorum. "Muhtemelen haklısın."

"Haklıyım," derim, kendime olan güvenimi ona hissettirmeye çalışarak.

Pencerelerimizi folyo ile kaplamayacağından emin olduğumda, biraz rahatladım ve bir ısırık daha aldım. Birkaç dakika daha yedikten sonra

Cesaretimi toplayıp sordum: "Anne, sence kimse bizi aramıyor olabilir mi?"

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz bunun bir hata olduğunu anladım. Annem çatalını gürültüyle masaya bıraktı ve koluma uzanarak giydiğim kapüşonlu sweatshirtin içinden kolumu sıktı. "Lara, bu güvenli değil. Bana inanmalısın. Melnikov piçleri babanı ve amcanı öldürdü, seni de bulurlarsa öldürecekler. Senin varlığından asla haberdar olmamalılar."

"Anne, sorun yok, sakın ol."

Sözlerim, kolumu daha da sıkı tutmasına neden olur ve farkında olmadan yara izlerime baskı yapar.

"Onların ne kadar tehlikeli olduklarını anlamıyorsun. Utanarak itiraf ediyorum ki, sen küçükken intikam almaya takıntılıydım ve senin büyüüp benim için onları öldüreceğini hayal ederdim, çünkü bunu yapacak gücüm olmadığını biliyordum."

Onun sözleri, benim cinayet işlediğim, Luka'yı *öldürdüğüm* düşüncesi karşısında irkildim.

"Ama yanılmışım," diyor hızla, dehşete kapılmış bakışımı görünce. "Seni asla böyle bir tehlikeye atamazdım. Onlar eğitilmiş katiller. Onlara zarar verecek kadar yaklaşamazsın ve seni kaybetme, babanın bana kalan son parçası olan seni kaybetme düşüncesi midemi bulandırıyor. Hayır," der, başını sallayarak pencereye geri döner. "Saklanmak daha güvenli. Senin varlığından asla haberdar olmamaları daha güvenli."

"Anne, babam kimdi?"

Bu soruyu daha önce birçok kez sormuştum ve o her seferinde, bilmediğim daha güvenli olduğunu söyleyerek konuyu geçiştirmişti.

"Sana adının Osip olduğunu ve iyi bir adam olduğunu söylemiştim." Sesi yumuşar ve gözlerindeki bakıştan başka bir anıya daldığını anlayabilirim. "O çok tatlı ve nazikti, bizi çok severdi." Bana gülümser, ama gözleri, gerçekten kötü bir gün geçirdiğinde ve net düşünemediğinde aldığı o donuk bakışla bakıyor. "Sana hamile olduğumu söylediğimde çok mutlu olmuştu."

"Ama soyadı neydi?" "Senin soyadın Swan."

"Anne, soyadımı biliyorum, ama Swan Rusça değil ve bir keresinde beni korumak için soyadını değiştirdiğini söylemiştin."

"Eğer sana onun soyadını verseydi, seni bulabilirlerdi. Sana kendi soyadını vermek daha güvenliydi." Sesi yine paniklemeye başladı, ben de elimi onun elinin üzerine koyup hafifçe sıktım. Zihinsel olarak iyi durumda olmadığı açıkken ondan bilgi almaya çalışmaktan dolayı bir parçam suçluluk duyuyor, ama cevaplar istiyorum. Onlara *ihtiyacım var*. Bilmediğim için bıktım usandım.

"Biliyorum. Doğru olanı yaptın, ama adı neydi?"

Cevap vermeyeceğinden emin olduğumda, beni şaşırtarak fısıldadı: "Lebedev. Adı Osip Lebedev'di. Kolunda siyah bir kuğu dövmesi vardı, ben de sana bu adı verdim."

"Lebedev," diye fısıldayarak ismi tekrar ettim. Gerçek soyadım Lebedev, Swan değil.

Annem ismi tekrar ettiğimi duyunca, gözleri panikle büyüdü. "Bu ismi kimseye söyleyemezsin, Lara. Asla tekrar etmeyeceğine söz ver."

Parmakları beni acıtacak kadar sıkı tutuyor ve gözlerindeki korkuyu fark ediyorum. Panik atak geçirmek üzere, bu yüzden ona güven verici bir gülümseme atıp elini tekrar sıkıyorum.

"Söz veriyorum anne. Sorun yok. Kimseye söylemeyeceğim."

Sakinleşip beni bırakması birkaç saniye sürer, ama yemeğe devam etmek yerine başparmağını ısırır ve pencerelere doğru bakar.

"Gizli kalmalıyız," diye fısıldadı, ama artık benimle konuşmuyordu ve bu akşam işten eve geldiğimde dairemizin yine bir mağaraya dönüşmüş olacağından hiç şüphem yoktu. Bu düşünce bile vücudumu terletmeye yetti ve kendime yatak odamın penceresinden folyoyu sökeceğime söz verdim. Bir daha öyle yaşamayacağım. Reddediyorum.

Artık aç olmadığım için, omletimin kalanını çöpe atıp kupamı yeniden dolduruyorum, anneme sarılmadan önce odama gidiyorum. Kapı kapanır kapanmaz dizüstü bilgisayarımı alıp yatağıma oturuyorum. Günün geri kalanını Osip Lebedev hakkında bulabildiğim her şeyi araştırarak geçiriyorum, ama hiçbir şey bulamıyorum. Şehirde birkaç Lebedev var, ama daha derinlemesine araştırıp her bir ismi aradığımda, hepsi çıkmaza giriyor. Biri doksanlı yaşlarında ve bir huzurevinde yaşıyor, diğerleri için ölüm ilanları çıkıyor ve sonuncusu, Facebook sayfasına göre, kuzeye taşınmış ve evlendiğinde adını değiştirmiş bir kadın.

İşe gitmek için hazırlanmadan önce, ismin tarihçesi hakkında biraz araştırma yapıyorum ve Rusya'da olsaydım, kadınsı versiyonunun Lebedeva olacağını ve Lebed'in Rusça'da kuğu anlamına geldiğini öğreniyorum. Bu, babamın dövmesini açıklıyor sanırım. Bir soy ağacı sitesinde biraz daha araştırma yaptığımda, Rus ataları hakkında bilgi arayan insanlar için şehrimiz için kurulmuş bir forum görüyorum ve bir hesap açıyorum. Kuğu temasına uygun olarak, *Kuğu Gölü'nden* Odette adını seçiyorum ve yaşıma için 19 ekliyorum, çünkü yaratıcı biriyim.

Osip Lebedev hakkında herhangi bir bilgi isteyen kısa bir gönderi yapıyorum ve onun o zaman burada olduğunu bildiğim için doğduğum yılı ekliyorum, çünkü o yıl aynı zamanda onun ölüm yılı. Bir mucize beklemiyorum, ama sonunda bir şeyler yapabilmek güzel. Hiçbir sonuca varmazsa bile, en azından *bir şey* yapmış olurum ve bu, daha önce yapabildiğimden çok daha fazla bir şey.

Zamanım çok az olduğu için dolabımdan temiz, siyah bir etek ve başka bir siyah henley alıp hızla giyindim. Dolabımın kapısının arkasında asılı olan boy aynasına baktım ve biraz utandım. Bacaklarımı hiç sevmedim, ama kot pantolon ve uzun kollu gömlek giyemem. Diğer tüm garsonlar sevimli tişörtler veya küçük tişörtler giyerken patronumun gömleğini umursamaması benim için bir şans. Ne kadar istesem de, kot pantolon giyerek bunu zorlayamam. Ayrıca, metroya giderken ve dönerken muhtemelen sıcak çarpmasından ölürüm. Çok kısa olduğunu düşündüğüm bacaklarımı, çok büyük olduğunu düşündüğüm uyluklarımı ve aralarında hiç boşluk olmadığını unutmaya çalışıyorum ve siyah spor ayakkabılarımı giymeden önce dolabımın kapısını çarpıyorum.

Annem pencerenin yanındaki duvara yaslanmış, başparmağını ağzına sokmuş, tırnağını muhtemelen köküne kadar ısırmış halde panjurların arkasından dışarıyı gözetliyor. En azından henüz folyoyu çıkarmadığı için minnettarım. Beni duyunca dönüp endişeli bir bakış atıyor.

"Şimdiden gidiyor musun? Genelde cuma ve cumartesi geceleri çalışmazsın."

Anneme yalan söylemekten nefret ediyorum, ama ona yeni işimden bahsetmem mümkün değil. Kimin için çalıştığımı bilse, beni evden çıkarmazdı. Yüzümde hafif bir gülümsemeyle, "Lauren'in benimle vardiyasını değiştirmem gerekiyordu. Sorun değil. Cumartesi geceleri bahşişler genellikle oldukça iyidir." diyorum.

Annem bir saniye düşünür ve sonra başını sallar. "Zaten programını değiştirmek iyi olabilir. Seni izleyen adamlar bunu beklemezler."

Onun paranoyak düşüncelerini teşvik etmek istemediğim için isteksizce başımı sallayarak onayladım, ama işe geç kalmak da istemiyordum. Ona sarılarak, akşam yemeği için buzdolabında donmuş pizza olduğunu hatırlattım.

"Her zamankinden geç dönebilirim. Temizliğe yardım etmek için kalmam gerekip gerekmeyeceğini bilmiyorum."

"Tamam, takip edilmediğinden emin olmak için seni izleyeceğim." O pencerenin yanındaki yerine geri dönerken, ben normal bir anneyle hayatın nasıl olacağını düşünmemeye çalışıyorum. Bunu düşünmek beni suçlu hissettiriyor. Annemin elinde olmadığını biliyorum. Böyle olmak istediği için böyle değil, ama bu durumla yaşamayı kolaylaştırmıyor ve taşınmaya karar verirsem ona ne olacağına dair korkularımı azaltmıyor. Hayatımın geri kalanını onunla yaşayarak ve ona bakarak geçirmek istemiyorum, ama onu bu halde bırakma düşüncesi beni o kadar suçlu hissettiriyor ki, başka yere bakmak zorunda kalıyorum, çünkü kafam bu düşüncelerle doluyken onu izlemek beni dünyanın en kötü kızı gibi hissettiriyor.

"Seni seviyorum anne," derim, cildim kesme ihtiyacı ile karıncalanmaya başladığında, ve o cevap vermeden oradan ayrılırım, taze gece havasını solumaya ve üzerimde baskı yapan klostrofobik hissi uzaklaştırmaya ihtiyacım vardır.

Asansörü beklemeye tenezzül etmeden, dört kat merdiveni koşarak inerim ve binamızın kapısını açarım, ayaklarım betona değdiği anda ciğerlerimi hava ile doldururum. Cumartesi gecesı trafiğı yoğundur ve kaldırım kısa sürede kalabalıklaşır, ama umurumda değildir. Şu anda annemle birlikte o dairede olmaktan her şey daha iyidir. Omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attım, ama dairemizin ışıkları sönmüştü ve her şey karanlık görünüyordu. Annemin beni fark edilmeden izleyebilmek için ışıkları kapattığını biliyorum.

Eski işime giderken kullandığım yolu takip ediyorum ve annemin beni göremeyeceğı kadar uzaklaştığımda, caddeyi geçip merdivenlerin yanındaki kalabalığa katılıyorum ve onları takip ederek metroya iniyorum. Yaklaşık otuz dakikalık bir yolculuk, ama bahşışler için buna değer ve çok daha fazla para kazandığım için, muhtemelen çok geçmeden ikinci el bir araba alabileceğim.

La Dolce Vita'ya en yakın metro durağında inip, bu bloktaki bar ve restoranlara giden kalabalığa karışıyorum, sonra

sokağı dönüp kulübün arka kapısına doğru hızlıca yürüyorum. Dün geceki aynı kapı görevlisi görevde ve ona hızlıca merhaba dediğimde başını sallıyor ama gülümseme zahmetine girmiyor. Burada çalışan erkeklerin çoğu işlerine çok odaklanmışlar ve gülümseme, gülme ya da herhangi bir şekilde kişiliklerini gösterme eğiliminde değiller, bu da benim için gayet uygun.

Kalabalık ana alanı görmezden gelerek, Marco'nun iri cüsseli vücuduna doğru yürüyorum. Onun önünde durduğumda, başımı geriye eğiyorum ve o, kenara çekilmeden önce bana hafif bir gülümsemeyle şaşırtıyor. "İyi akşamlar, Lara," diyor kalın İtalyan aksanıyla. "Gabby zaten yukarıda."

"Tamam, teşekkürler Marco."

Odaya girdiğimde Dario'yu görmeyi beklerken, onun yerine daha önce hiç görmediğim bir adamla karşılaşıyorum. Ela gözleri dışında, Dario'ya olan benzerliği çok açık ve bunun Dominic'in bana bahsettiği kardeşi olduğunu anlıyorum.

Hemen gülümsüyor ve elini bana uzatıyor. "Sen Lara olmalısın. Ben Alessandro, Dario'nun kardeşi."

Dario daha mesafeli biriyken, Alessandro rahat ve sakin biridir, bu da beni hemen rahatlatır. Bazı insanlar etraflarında bulunmaktan keyif alırsınız, Alessandro da onlardan biri. Bana bir kez daha gülümser ve gözlerindeki yumuşak çizgilerden yaşının otuzlu yaşların başında olduğunu tahmin ederim. O ve kardeşi ne kadar yakışıklı olsalar da, bana huzur vermeyen o güzel yeşil gözleri aklımdan çıkaramıyorum.

"Bu geceki oyun dünkü oyundan daha kısa sürer," diyor bana. "Cumartesi geceleri düzenli olarak oynayanlardan biri genellikle herkesi çabucak yener." Bana şakacı bir göz kırparak ekliyor, "Bu yüzden Dario'ya Cumartesi vardiyasını benim alacağımı söyledim."

Gülüyorum, Alessandro'yu seviyorum ve onun mafya üyesi olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Belki de daha çok kenarda duruyordur, diye düşünüyorum, önümdeki kaygısız adamı sert bir suçluyla eşleştirmekte zorlanıyorum. Hâlâ bunu düşünürken Gabby'ye merhaba diyorum ve hazırlık işlerinde ona yardım etmeye başlıyorum. Gabby'nin Franco olduğunu söylediği krupiye masayı hazırlıyor. Sessiz, tuz-biber saçlı bir adam ve bana hiçbir şey söylemese de, gözlerime baktığımda bana dostça bir gülümseme atıyor. Hepimiz hızlı çalışıyoruz ve erkekler gelmeye başlamadan önce her şeyi hazır hale getiriyoruz. Bu gece yeni bir grup var, ama Gabby onlara daha önce hizmet etmiş, bu yüzden

bana içeceklerini fısıldarken ve ben bunları ezberlerken, onlar işlerine başlıyorlar.

Alessandro kapıda yerini aldı ve ona baktığımda yüzü tamamen değişmişti. Rahat gülümsemesi ve sakın tavırları yok olmuş, yerine soğuk bir bakış, ellerini arkasında birleştirmiş, askeri tarzda duruş ve vücudundaki her kas gergin ve harekete hazır. Bu, gece ile gündüz kadar büyük bir fark ve ona karşı tutumumu hızla yeniden düşünüyorum. Görünüşe göre, ilk düşündüğümden daha sert bir suçlu olabilir.

Oyun başlar ve her şey sorunsuz gider. Dün geceki kadar gergin değilim ve Alessandro bu oyunun daha kısa olacağı konusunda haklıdır. Aklımda Whiskey Sour adını taktığım adam sadece dört saat sonra kazanır. Oyun iki saat daha kısa olmasına rağmen, hepsi Gabby ve bana yüz dolar bahşiş verir ve onlar yanımızdan geçerken onlara içten bir gülümsemeyle karşılık veririm.

"Aferin kızlar," diyor Alessandro, yine rahat tavırlarına dönerek. İkimize de dostça el sallıyor ve aşağı kata iniyor.

"Bu gece için planın var mı?" Gabby, barın üstünü silerken soruyor.

"Hayır, pek yok. Muhtemelen bir şeyler yiyip eve gideceğim." "Nerede yaşıyorsun?"

Küçük lavaboda bardakları yıkamayı bitirip belirsiz bir cevap veriyorum.

"Annemle birlikte

buradan yaklaşık otuz dakika uzaklıkta bir apartman dairesinde annemle yaşıyorum. Ya sen? Bu gece için büyük planların var mı?"

Gülüyor ve bana kocaman bir gülümseme atıyor. "Evet, şansım yaver giderse ve James Ollie'yi yatırmışsa, uzun uzun banyo yapacağım." Kafasını sallayarak, el havlusunu barın ucuna asıyor ve "Muhtemelen onu çok geç saatlere kadar uyutmayacak ve meyve suyu içip heyecanlanacak, bu yüzden gece yatmadan önce kendime zaman ayırabilirsem şanslı sayılırım." diyor.

Gabby'nin yüzündeki gülümseme, Ollie'nin geç saatlere kadar ayakta kalmasına izin verilmesinden gerçekten kızgın olmadığını açıkça gösteriyor. Onun tüm dünyası oğlu ve bu durumdan çok mutlu görünüyor. Ollie, böyle bir anneye sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkında değil ve ben de biraz kıskançlık duymadan edemiyorum. Gabby asla pencerelerine folyo yapıştırıp onu karanlıkta yaşatmayacak. Asla pencerenin yanında durup saatlerce tırnaklarını ısırıp paranoyak fanteziler fısıldamayacak. Oğlum, benim hep istediğim türden iyi bir hayat sürecek.

"Senin gibi bir anneye sahip olduğu için çok şanslı," diyorum ona, sözlerimle onu şaşırtarak. Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve beni hızlıca kucaklıyor.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Hayatımda pek çok şeyi mahvettim ve bu tek şeyi doğru yapmak için çaresizim, anlıyor musun?" Geri çekilip bana bakar. "Sanki bu konuda başarılı olabilirsem, diğer hiçbir şeyin önemi kalmayacakmış gibi. Ollie, hayatımda yaptığım en iyi şey ve hayatımın geri kalanında garsonluk yapmaya devam etsem bile, beni gördüğünde sevimli yüzü ışıldamaya devam ettiği sürece bunun bir önemi olmayacak. O her şeye değer ve ona benim sahip olduğumdan daha iyi bir hayat vermek istiyorum."

Gözlerinin yaşarmasına gülüyor. "Üzgünüm. Genelde bu kadar duygusal olmam."

"Onunla harika bir iş çıkarıyorsun," diyorum ona. "Seninle yeni tanıştım, ama bunu ben bile görebiliyorum."

Gabby beni tekrar kucakladı, sonra dikleşti ve kendini kontrol altına aldı. "Önümüzdeki bir saati aşırı yorgun bir çocukla çizgi film izleyerek geçireceksem, bunu doğru şekilde yapacağım."

Ona kaşlarını kaldırıyorum, çünkü doğru yolun ne olduğunu hiç bilmiyorum.

O gülüyor ve "Markete uğrayıp kendime bir kutu dondurma ve onun en sevdiği yoğurtlu buzlu şeker almalıyım" diyor.

"Gördün mü?" diyorum ona. "En iyi anne sensin."

İkimiz de gülümsemeye devam ederek aşağı kata iniyoruz. Saat ondan sonra kulüp daha da kalabalıklaşmış ve Marco'nun bu gürültülü, ritmik müzikten baş ağrısı çekmemek için her gece kaç aspirin aldığını merak ediyorum.

"İyi geceler," diye selam veriyorum ona geçerken.

"İyi geceler," diyor ikimize de ve merdivenlerin önüne geri dönerek görevine devam ediyor, artan kalabalığı gözetliyor.

"Yarın maç yok," diyor Gabby, "ama değişiklik olursa bizi ararlar. Yoksa, gelecek hafta sonu görüşürüz."

"Ollie ile iyi eğlenceler."

Gülümser ve kalabalığın içinde kaybolur, binanın önünden çıkmak için. Ben ise dönüp, beni arka kapıya götürecek karanlık koridora adım atarım. Dominic'in kapısı her zamanki gibi kapalıdır ve çıkışı engelleyen kapı görevlisi dışında etrafta kimse yoktur. Beni görünce, çıkmam için kenara çekilir. Küçük bir sohbet girişiminde bulunmamamı tercih edeceğini hissediyorum, bu yüzden sessizce teşekkür ederek kapıdan çıkıyorum.

Kapı arkamda çarparak kapanır ve beni kulübün tavanına takılı tek bir ışık dışında hiçbir şeyin olmadığı ürkütücü bir sokakta yalnız bırakır. O ışık olmasaydı, sokak gölgelerin içinde kaybolurdu. Aslında ön kapıdan girmeliyim, ama sıranın önüne geçmek için itişip kakışmaktan nefret ediyorum. Bir kez yaptım ve bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim. Kısa elbiseler ve uzun topuklu ayakkabılar giymiş, boynumu kıracak kadar güzel kadınlar, yanlarından geçerken bana ters ters baktılar. Bir saat boyunca sırada beklerken, neden özel muamele görmem gerektiğini düşündüğümü yüksek sesle yorumlayacak kadar naziktiler. Sonra güldüler ve ben karanlık bir deliğe girip bir daha hiç çıkmamak istedim.

Sokak o kadar da kötü değil. Çok ürkütücü olabilir, ama en azından mahrem ve beni yargılayan kötü kızlar yok.

Dünyanın en iyi çift peynirli bacon burgerine doğru gölgelerin içine adım atmak üzereyken, beni durduran bir ses duydum. Olduğum yerde donakaldım, bekledim ve dinledim. Kulübün müziğinin hafif gürültüsünün üstünde, yine duydum — yumuşak, acınası bir miyavlama. Dönüp, yanımdaki çalılardan yanına çöktüm, miyavlamamanın nereden geldiğini bulmaya çalıştım.

"Buraya gel kedicik," diye fısıldayarak onu dışarı çıkarmaya çalışıyorum.

O da umut dolu bir miyav daha çıkarır ve yavaşça ışığa doğru çıkar. O, gördüğüm en sevimli şeydi. Tamamen siyah, beyaz patileri ve burnunda küçük beyaz bir benek olan kedi, bana doğru dikkatlice bir adım atar, sonra durur ve bir miyav daha çıkarır. O kadar küçüktür ki, minicik bir şeyden başka bir şey değildir ve ben ona anında aşık olurum.

"Hey, Pip," diyorum ona, elimi uzatıp biraz yaklaştığında yumuşak tüylerini okşuyorum. "Sen gördüğüm en sevimli şeysin."

O mırıldanıp elime sürtünürken, arkamda bir motosikletin gürültülü sesini duyarım. Düşünmeden Pip'i yakalar, göğsüme çekip, sokağa giren kişiye doğru dönerim. Küçük kedicik sıcak vücuduyla bana yapışır, o kadar küçüktür ki onu avuçlarıma içine kolayca alabilirim.

Pip'in saklandığı çalılığa yaklaşarak, siyah motosikletin yaklaşmasını izliyorum. Sürücü siyah bir kask takıyor ve vizörü karanlık olduğu için yüzünü göremiyorum. Gördüğüm tek şey, bana doğru gelen geniş omuzlar ve yanımda durduğunda, dövmeli ön kollarını hemen tanıyorum. Luka motoru kapatıyor ve kaskını çıkarıyor.

Yeşil gözleri benimkilere takılıyor ve bakışlarını kaçırmıyor. Muhteşem dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, "Seni bu sokakta bulmayı beklemiyordum Lara. Ne yapıyorsun?" diyor.

Ona bakıyorum, benim adımları hatırladığına şaşırılmışım.

Gözlerini üzerimde gezdirir ve Pip'in tüylü kafası ellerimin arasından görüldüğünde durur.

"Bakın burada ne varmış?" diye fısıldar, miyavlayan küçük kediciğe gülümseyerek bakar. Elini uzatıp Pip'in kafasını okşarken, nefesim boğazımda kalır. Parmakları göğüslerime tehlikeli derecede yakındır ve gözlerimi ona kaldırdığımda, bana o kadar yoğun bir şekilde bakmaktadır ki, bakışlarımı kaçırmak zorunda kalırım.

Pip'i son bir kez okşadıktan sonra elini indirir, aramızda mesafe yaratır ve ben keşke yapmasaydı diye düşünürüm.

"Onu burada mı buldun?"

Yanımdaki çalıyı işaret ettim. "Orada saklanıyordu. Miyavladığını duydum."

"Onu alacaksın, değil mi?"

Ona bakıyorum. Koyu renkli kaşları kavisli, yeşil gözleri eğlenceyle dolu çünkü o da benim kadar iyi biliyor ki, onun sevimli yüzünü gördüğüm anda karar vermişim.

"Evet," diye fısıldadım.

"Peki, tamam o zaman." Sanki plan çoktan yürürlüğe girmiş gibi konuşuyor ve arkasına uzanıp motosiklete bağlı yedek kaskı aldığı anda, beynim olan biteni anlamak için bir saniyeye ihtiyaç duyuyor.

"Hayır," derim hemen, küçük bir adım geri atarak. "Neden olmasın?"

Şaka mı yapıyor bilemiyorum, ama yine de gülüyorum çünkü kedi yavrusunu kucağına alıp onun devasa motosikletine binip gecenin karanlığında uzaklaşacağını düşünüyorsa, aklını kaçırmış demektir.

"Etek giydiğini biliyorum, ama eteğini bacaklarının etrafına sarabilirsin, ayrıca hızlı gitmeyeceğiz."

Ben hareket etmediğimde, "Zaten bir kedin var mı?" diye ekledi.

"Hayır." Pip'e bakıyorum, o da bana, önümdeki adamı çok anımsatan parlak yeşil gözleriyle bakıyor. Hep bir evcil hayvan istemişimdir, ama annem hep paramızın yetmeyeceğini söylerdi. Artık bahşişlerimle bir tane alabilirim, üstelik Pip için evlat edinme ücreti bile ödemem gerekmiyor. O mükemmel.

"O zaman malzemelere ihtiyacın olacak ve onu bir veterinere götürmen vet." gerekecek."

"Saat ondan sonra oldu," diye hatırlatıyorum ona.

Yaklaşarak bana göz kırptı, bu hareketin beni

"Gidebileceğimiz bir yer biliyorum. Atla Lara. Yavru kedin muhtemelen açtır."

Haklı, haklı olduğunu biliyorum, ama bu, bacağımı üzerinden atmaya hazır olduğum anlamına gelmez. Pip'e bakıyorum, onunla ne yapmam gerektiğini merak ediyorum. Luka benim kafamın karıştığını görüyor ve ayağıyla kickstand'ı indirip uzun bacağını uzatarak yanıma geliyor. Koltuğu kaldırıp siyah bir sırt çantasını çıkarıyor ve bana gülümsüyor. Kollarını çantaya geçirip, çantayı göğsüne dayayarak ters takıyor ve sonra Pip'i almak için ellerini uzatıyor.

"Güvende olacağına söz veriyorum."

Ona bakıyorum ve kasları, dövmeleleri ve genel olarak tehlikeli görünüşüne rağmen ona güveniyorum. Elimdeki titreyen kedi yavrusuna hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorum ve Pip'i ona verdiğimde Luka gülümsüyor ve küçük adamı sırt çantasına koyuyor, bolca hava alabilmesi için fermuarını açık bırakıyor.

Beni şaşırtan nazik bir hareketle elini sırt çantasına koyan Luka, motosiklete geri biner ve beni bekler. Motosiklete binmek konusunda hala kararsızım, ama kedimi elinde tuttuğu için başka seçeneğim yok. Tanrıya şükür bu gece spandex şortum temizdi, çünkü hayattaki en büyük korkularımdan biri, eteğimi havaya uçurup kıcıımı tüm dünyaya gösterecek şiddetli bir rüzgar esmesi.

"Bunu tak." Luka bana yine yedek kaskı uzattı ve bu sefer ben de onu aldım, kafama geçirdim ve o beni kalçamdan tutup kendine doğru çekerek bacağına yasladığında şaşkın bir çılgılık attım. Tek kelime etmeden, elini uzatıp kayışı sıkarak kaskın sağlam bir şekilde oturduğundan emin oldu. O benim yüzümü göremez, ama ben onun yüzünü görebiliyorum ve daha iyi bilmesem, gözlerinde arzu gördüğüme yemin ederdim. Beni bırakmadan önce başparmağını hafifçe boynumda gezdirir.

"Tırman."

Bana elini uzattı ve ben de dün gece beni yerden kaldırdığı gibi elini tuttum ve tenim onun tenine değdiğinde aynı kıvılcım çaktı. Ona sıkıca tutunarak, onun yaptığı kadar zarif olmayan bir hareketle bacağımı salladım ve sonra bacaklarım yerde değmeden, elim hala onun elini sıkıca tutarken bir nevi

bacaklarım sarkık halde, yere değmeden ve elim hala onun elini sıkıca tutarken donup kaldım. Onun kahkahasını duydum ve kaskımın içinde yüzümün ısındığını hissettim.

"İlk kez motosiklete biniyor musun?" "O kadar belli mi?"

"Birazcık." Elimi hafifçe sıkıyor ve sonra sırt çantasının altına kaydırarak karnına koyuyor. "Bana tutun ve bırakma."

Tanrım, kimsenin bu kadar çok karın kası olabileceğini bilmiyordum. Ben pek egzersiz yapmam. Çok zorlarsam, tek bir karın kası oluşturabilirim, ama kesinlikle sıralar halinde değil. Hâlâ onun belirgin karın kaslarına hayranlıkla bakarken, o benim baldırımı tutup ayağımı dikkatlice olması gereken yere koydu. Diğer ayağıma da aynısını yaptı ve beni bırakmadan önce baldırımı hafifçe bastırdı. Bu sabah ekstra zaman ayırıp tıraş olduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Diğer elimi karnına koyduğumda, çünkü bana beklememi söylemişti, ellerini benim ellerimin üzerine koydu ve bana hafifçe vurdu. Kaskını kaparak, onu taktı ve motosikleti çalıştırdı. Gürültünün Pip'i korkutacağından endişeleniyorum, ama o sadece sevimli tüylü kafasını dışarı çıkarıp etrafa bakınıyor ve sonra tekrar içeri giriyor. Luka'nın kahkahasını duymaktan çok hissediyorum ve o bizi sokaktan çıkarırken ona daha sıkı sarılıyorum.

Etek giymiş bir şekilde motosikletin arkasında otururken, göğsünde sırt çantası olan ve meraklı bir kedi yavrusu sürekli kafasını dışarı çıkaran yakışıklı bir adama sarılırken görünmez kalmak çok zor. Şehir bu gece çok kalabalık ve yemin ederim ki tüm gözler üzerimizde. Beni tamamen çıldırmaktan alıkoyan tek şey, renkli kaskın sağladığı anonimlik. Bu koyu vizörün arkasında herhangi biri olabilirim.

Luka viraj aldığında ona daha sıkı sarılırım, elime güven veren bir şekilde baldırımı sıkıdığında avuçlarımın altında kaslarının gerildiğini hissedirim. Bu tatlı harekete kalbim biraz sıçradığında başımın büyük belada olduğunu anlarım. Bana yaslanan adam çok yakışıklı, ama dünyada yakışıklı insanlar çok ve benim için görünüş yeterli değil. Her zaman tatlı şeyleri seven bir insan olduğumu biliyorum. Birine aşık olabilmem için onunla derin bir bağ kurmam gerekir. Bu yüzden bekârım. Bu yüzden her zaman bekâr oldum. Böyle bir bağ kurmak için kendini ortaya koymak gerekir ve bu benim görünmezlik kuralıma aykırıdır.

Ama Şu anda Luka tatlı sözler söylüyor ve tüm savunmam, kullanmış olduğuma yemin edebileceğim güçlendirilmiş çelikten değil de kumdan yapılmış gibi çöküyor.

Birkaç dakika sonra, 24 saat açık bir veteriner kliniğine giriyor ve Pip, yeni varış noktasının neresi olduğunu görmek için kafasını dışarı çıkarıyor. Hala tuttuğum karın kaslarını isteksizce bırakıp motosikletten iniyorum. O da aynısını yapıyor ve sonra kaskımı çıkarmama yardım ediyor. O kasklarımızı saklarken ben eteğimi düzeltiyorum, sonra Pip'i sırt çantasından çıkarıp göğsüme bastırıyorum. Ona gülümsüyor ve yumuşak tüylerini okşuyorum. O gerçekten gördüğüm en sevimli kedi.

Luka'nın peşinden içeri giriyorum, tüm bunları ödeyebilmek için cebimde bahşişlerim olduğu için minnettarım. Klinik boş ve tezgahın arkasında çok sıkılmış görünen bir adam var. Ciddi şekilde yaralı bir hayvanla buraya koşarak gelmediğimiz için, ayağa kalkıp ne istediğimizi görmek için yavaşça yürüyor. Luka tezgaha yaslanıyor ve hizmetten pek memnun görünmüyor.

"Adınız?" diye soruyor adam. "Daha önce buraya geldiniz mi ve acil durum nedir?"

"Daha önce buraya hiç gelmedim," diyorum, "ve acil bir durum da yok. Bu kediciği birkaç dakika önce buldum ve belki kontrol edilip iyi olduğundan emin olunabilir diye düşündük."

Adam, sanki onun oturarak geçirdiği gecesini mahvediyormuşum gibi iç geçirir. "Saat dokuzdan sonra sadece acil durumlarla ilgileniyoruz."

Luka dövmele elini tezgaha bastırır ve sabırlı kalmak için mücadele ettiğini anlayabilirim. "Eminim bir istisna yapabilirsiniz. Sonuçta bu acil bir durum olabilir. Onun bir sorunu olup olmadığını bilmiyoruz."

Adam tartışmak istiyor gibi görünüyor, ama sonra Luka'ya bakıp vazgeçiyor. "Yeni geldiğiniz için bu formları doldurmanız gerekiyor."

"Harika," der Luka, ona geniş bir gülümsemeyle.

Klipboardu alıyorum ve ikimiz de oturuyoruz. Bolca yer olmasına rağmen, Luka bacaklarımız birbirine değecek kadar yakın oturuyor ve ben bunu fazla önemsememeye çalışıyorum. Formu doldurmamı izliyor. Ona garip gelmeden bilgilerimi saklamamın imkanı yok, bu yüzden adımlı, adresimi ve telefon numaramı yazıyorum. Pip'in adını yazdığım da, hafifçe gülüyor.

"Pip, ha?" Elini uzatıp Pip'in kafasını okşadı.

"O çok minik," diyorum, "küçük bir cüce gibi."

Luka gülümser ve Pip'in çenesinin altını kaşır, yavru kedi ise gözlerini kapatıp mırıldanır. "Ona yakışıyor, ya da ona, sanırım. Kız da olabilir."

Ben de ona gülümserim. "Olabilir."

Klipboard'u tekrar kaldırmadan önce, Luka elimden kalemi alır ve eğilerek benim adımın yanına kendi adını yazar, böylece sahipler Lara ve Luka olarak listelenir ve annemin deli olduğunu kesin olarak anlarım, çünkü yanımda oturan adamın kötü adamlardan oluşan bir aileden gelmesi imkansızdır. Bu mümkün değil.

Gözlerime bakarak, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle şöyle diyor: "Lara Swan, sanırım az önce bir kedi evlat edindik."

Bölüm 4

Luka

Lara'nın bana attığı gülümsemeden asla gözlerimi ayırmak istemiyorum. Mavi gözleri pek çok şeyle dolu ve ben hepsini bilmek istiyorum. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Bu gece onu görmek umuduyla Dominic'in kulübüne geri dönmüştüm, ama onu karanlık bir sokakta, korkmuş küçük bir kediciği kucaklayarak bulmayı beklemiyordum. Dominic kendi bölgesini sıkı bir şekilde koruyor, ama yine de onun o sokakta tek başına olması hoşuma gitmiyor.

"Lara ve Luka."

İkimiz de isimlerimizi söyleyen teknisyene döndük ve Lara'nın isimlerimizi duyunca kızardığına yemin edebilirim. Ayağa kalkarak ona elimi uzattım ve cildi benimkine değdiğinde gülümsemekten kendimi zor tuttum. Parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doladığımda küçük eli kayboldu ve onu ayağa kaldırdım.

Pip'i göğsüne sıkıca sarıyor ve ben de elini elimde tutarak kadını muayene odalarından birine kadar takip ediyoruz. Kadın genç, muhtemelen benden sadece birkaç yaş büyük ve gözlerini boynuma diktiğinde, bunun onda yarattığı tepkiyi görüyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Boynumdaki ve elimdeki dövmelemler oldukça yenidir. Onları yaklaşık altı ay önce yaptırmıştım ve kısa sürede kadınlarda iki tür tepki uyandırdığını fark ettim. Ya bana tiksinti dolu bir bakış atıp çantalarını daha sıkı tutuyorlar ya da kıyafetlerini yırtıp bacaklarını benim için açmak ister gibi görünüyorlar. Teknisyen beni çıplak hayal ediyor gibi görünüyor, bu yüzden Lara'nın elini bırakıp onun yerine omuzlarına doluyorum ve onu bana yakınlaştırıyorum.

Elimi yukarı kaydırıp parmaklarımı Lara'nın koyu saçlarının arasına geçirip başının arkasını kavrayınca, teknisyen sonunda kendine gelir ve işine başlar. Pip'i alır ve tartar, veteriner gelmeden önce tüm ön hazırlıkları yapar.

Başparmağım Lara'nın ensesini okşuyor ve o hızlıca nefes aldığıında, ona bakıp tepkisini inceliyorum. Göz bebekleri büyümüş, yanakları kızarmış ve nefes alış hızlanırken dudakları aralanmış. O kadar güzel ki, tek istediğim aramızdaki mesafeyi kapatmak. Kendimi tutuyorum, gözlerimi onunkilerden ayırmadan Pip, bir yabancınn elinde rahatsız bir şekilde miyavlayana kadar, Lara'nın gözlerini benimkilerden ayırıyor.

Lara onu sakinleştirici bir şekilde okşadı ve yemin ederim ki küçük adam ona çoktan aşık olmuştu. Onu suçlayamam. Lara'da karşı konulması imkansız bir şey var ve veteriner içeri girdiğinde, yanımda duran kadına dalmak yerine, onun söylediklerine odaklanmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Merhaba, ben Dr. Broussard," diyor bize, her birimize hızlıca el sıkışıp muayene masasındaki yavru kediye gülümsüyor. "Burada neyimiz var?"

"Onu bir sokakta buldum," diyor Lara.

"Ah, zavallı küçük şey." Dr. Broussard onu kucağına alır ve bacaklarının arasına bakar, sonra yumuşak bir kahkaha atar. "Evet, erkekmiş."

Lara başını eğip bana gülümsüyor ve ben de ona gülümsemeden duramıyorum. Elim hala ensesinde ve veteriner muayeneyi bitirip ona ilk aşılarını yaparken ben de yine onun cildini okşuyorum.

"Sağlıklı bir yavru," diyor bize, "ama çok küçük ve biraz yetersiz beslenmiş. Yaklaşık altı haftalık olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden kedi maması almanızı ve bunu kedi maması formülüyle desteklemenizi öneririm. Ayrıca, yaklaşık üç hafta sonra daha fazla aşı ve başka bir parazit ilacı için onu tekrar getirmeniz gerekecek ve dört veya beş aylıkken kısırlaştırılmasını şiddetle tavsiye ederim."

"Üzgünüm, Pip," diyorum ona, çenesinin altını kaşıyarak. O da mırıldanıyor ve elime sürtünüyor. Hiçbir zaman kedileri çok seven biri olmadım, ama bu yavruyu çabucak sevmeye başladım.

Lara ve ben veterinerlere tekrar teşekkür ederiz ve resepsiyona döndüğümüzde, Lara ödemeyi düşünmeden önce hızlıca kartımı görevliye veririm. Tartışacak gibi görüldüğü için görevliye sorarım, "Bu kartı gelecek ziyaretler için dosyada saklayabilir misiniz?"

"Tabii, yapabilirim." Bilgileri girer ve bana verdiği makbuzu imzalarım, sonra Lara'nın elini tutup onu motosikletime götürürüm.

"Neden sen ödedin? Ben ödeyecektim, Luka. Bunların hepsini ödemene gerek yoktu."

"Ödemek istedim."

"Ama sana geri ödeyebilirim."

Sırt çantamı tekrar takıp Pip'e ellerimi uzattım. "Hayatta olmaz."

Gülümsememek için alt dudağını ısırır ve kediciği bana uzatır, böylece onu güvenli bir yere koyabilirim. Kaskını taktıktan sonra, kayışın yeterince sıkı olduğundan emin olmak için elimi uzatır, sonra kendiminkini takar ve motosiklete geri binerim. O da arkama sıkıca sarılır ve göğüslerinin sırtıma bastırılması hissi tam anlamıyla cennet gibidir. Onun baldırını hafifçe sıkarak motosikleti çalıştırıyorum ve gece yarısına kadar açık olan bir evcil hayvan dükkanına doğru yola çıkıyorum. Bu, Matvey amcam ve Alina teyzemin kendi köpekleri için gittikleri dükkanın aynısı ve ben park yerine girip motoru durdurduğumda, Lara büyük binaya bakıp "Bunun parasını sen ödemiyorsun, Luka" diyor.

"Evet, ödeyeceğim, *kisa*."

Ona kedi yavrusu demek çok doğal geliyor ve bu Rusça kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz, bu takma adın ona çok yakıştığını anlıyorum.

"Bu kelime ne anlama geliyor?" diye soruyor, kaşlarını çatıp kelimeyi yavaşça tekrarlıyor. "*Kee-suh*, bu ne demek?"

Gülümserim ve kaskını alıp benimkinin yanına koyarım, sonra Pip'i sırt çantasından çıkarır ve Lara'ya veririm.

"Rusçada kedi yavrusu anlamına geliyor."

Beni baştan aşağı süzer, kaşları daha da çatılır ve yanakları kızarır. "Seni anlamıyorum," diye itiraf eder sonunda. "Cumartesi gecesi beni veterinerine ve evcil hayvan dükkanına götürmekten daha iyi yapacak işlerin yok mu? Ve senin kadar dövmeli bir adamın etrafta dolaşıp 'kedi yavrusu' gibi lakaplar takmadığından eminim."

"Dövmeli erkeklerle çok deneyimin mi var?"

"Hayır," diye çabucak cevaplar, başını sallar ve sonra sözlerine devam ederken kelimeleri karıştırır, "Sadece düşündüm, yani, senin bu kadar nazik olmayacağını varsaydım."

Parmağımı çenesinin altına koyup yüzünü yukarı kaldırdım. Yaklaşarak, "Sana küçük bir sır vereyim. Genelde bu kadar nazik değilim, *kisa*," dedim.

"Yani kraliyet muamelesi mi görüyorum?"

Sözleri daha çok nefes nefese bir fısıltı gibiydi ve yüzündeki ifadeden, bunun benim üzerimde yarattığı etkiyi hiç anlamadığını anlayabiliyordum.

"Bunu hak ediyorsun," diyorum ve sonra elimi tekrar ensesine koyup onu nazikçe mağazaya doğru yönlendiriyorum.

Yüzünün kızardığını zaten biliyordum, ama içeri girip parlak ışıklar ona vurduğunda, yanaklarının ne kadar kızardığını görünce gülmeden edemiyorum. Ben en yakın arabayı alırken, o başını eğip Pip'e sokuluyor.

"Tamam, önce nereye gidelim?"

Koridorların üzerinde asılı olan tabelalara bakıyor ve en yakındaki koridoru işaret ediyor. "Yiyecekler, sanırım."

"İyi fikir."

Sonraki otuz dakikayı koridorlarda dolaşarak bir yavru kedinin ihtiyaç duyabileceği her şeyi toplayarak geçiriyoruz. Lara, ödemeyi benim yapmamda ısrar ettiğim için arabaya hiçbir şey koymaya cesaret edemiyor, bu yüzden ne zaman bir şeye baktığını görsem, onun için arabaya atıyorum. Pip şımarık bir kedi olacak.

Giysi rafının önünde durduğumuzda, "Bu çok sevimli" diyorum. Küçük, mavi-beyaz çizgili bir tişört var. "Tıpkı bir Rus denizci gibi görünecek."

Lara gülüyor ve tişörtü Pip'e tutuyor. Pip, jilet gibi küçük pençeleriyle tişörtü tırmalıyor ve sonra tekrar mırıldanıyor. "Sanırım tişörtü beğendi."

Tişörtü sepete koyup bir sonraki reyonun önüne geçiyorum. Lara yanımda yürümeye devam ediyor. Bunun resmi olarak bir randevu sayılabileceğinden emin değilim, ama bu benim ilk randevum ve her saniyesinden keyif alıyorum.

"Hiç Rusya'ya gittin mi?"

Ona bakarak, benim hakkımda ne kadar bilgisi olduğunu merak ediyorum. "Hayır, babam ve amcalarım Moskova'lı, birkaç teyzem de öyle, ama ben hiç gitmedim."

"Ama Rusça konuşuyorsun, değil mi?"

"Evet, bu dili konuşarak büyüdüm ve ailemle genellikle bu dili kullanıyorum. Annem Amerikalı ve onunla çoğunlukla İngilizce konuşuyoruz. Yıllar içinde Rusça öğrendi ve oldukça iyi anlıyor, ama İngilizce onun için daha kolay."

"Aileniz büyük mü?"

Gülüyorum. "Öyle denebilir. Tek bir erkek kardeşim var, ama babamın dört erkek kardeşi var ve çok yakındırlar, bu yüzden tüm kuzenlerimle birlikte büyüdüm. Onlar benim için kardeşlerim gibidir."

"Kaç kişisiniz?"

"Toplamda on birimiz var, ama kuzenlerimden biri yakın zamanda evlendi ve bir kızı oldu, bu yüzden aile büyüyor."

"Eminim çok güzeldir."

Bunu söylerken sesi çok hüzünlü geliyor ve ona baktığımda Pip'i okşuyor, her zamankinden daha da küçük görünüyor.

"Peki ya sen?" diye soruyorum, onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum ama onu istemediği kadar zorlamak da istemiyorum.

Omuzlarını silkiyor ve kısmen yastık, kısmen uyku tulumu gibi görünen bir kedi yatağını parmaklarıyla okşuyor.

"Sadece annem ve ben varız," diyor sonunda ve hemen konuyu değiştiriyor. "Sence ona yatak lazım mı?"

Zaten dolu olan sepete başka bir şey eklemeyi önermesi, onun son derece rahatsız olduğunu ve konuyu değiştirmek için çaresiz olduğunu gösteriyordu.

Parmaklarım yumuşak, mavi yatakta onun parmaklarıyla buluşur ve başparmağımın ucuyla bileğini okşarım. Başparmağım kolunun altına zar zor girince, sanki arı sokmuş gibi kolunu geri çeker.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, gözlerime bakmayı reddederek.

O kadar rahatsız görünüyor ki, yatağı alıp diğer malzemelerin yanına atıyorum ve "Bence kesinlikle bir yatağa ihtiyacı var, ayrıca birkaç oyuncak da almalıyız. Ön tarafta bir kedi taşıma çantası da gördüm, onu da almalıyız," diyorum.

Sonunda gözlerime baktığında, ona kızgın olmadığımı belirtmek için göz kırptım. "O sırt çantası ona çok çabuk küçük gelecek. Ayrıca ona bir tasma da almak istiyorum çünkü ona köpek gibi yürümesi gerektiğini öğreteceğim."

Bana hafifçe gülümser ve başını sallar. "Bunu denediğini görmek çok komik olacak."

Gülüyorum ve yürümeye başlıyorum. "Zorlukları hep sevmişimdir, *Kisa*."

Bir kedinin ihtiyaç duyabileceği her şeyi ve daha fazlasını aldıktan sonra, eşyaları arabadan indirmeye başlarız. Arabayı boşaltıp eşyaları taratıp poşetlere koyarken, Lara uzanıp kolumu tutar.

"Senin motosikletinle geldiğimizi unutmuşum," diye fısıldadı, motosikletin arkasına sığmayacağı kesin olan tüm malzemelere bakarak.

Eğilip kulağına fısıldarım. "Merak etme, *Kisa*. Eve teslim ediyorlar."

"Sana borcumu ödememe izin vermelisin."

Dudaklarım hala kulağının yanında iken, "Paranı istemiyorum," diyorum.

"Ne istiyorsun?" diye sorduğunda nefesinin kesildiğini duyduğuma yemin ederim.

Onun sorusuna cevap verebileceğim birçok yol var. Onun beni ne kadar tahrik ettiğini ve eteğini kaldırıp yüzümü onun güzel bacaklarının arasına gömmek istediğimi söyleyebilirim, ama onu korkutmak istemiyorum, bu yüzden bunun yerine "Bir randevu. Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum" diyorum.

"Neden?"

Bu fısıldanan kelime, benim anlamadığım bir tür şaşkınlık ve hayretle dolu. Erkekler onu dışarı çıkarmak için birbirleriyle yarışıyor olmalı, ama benim randevu teklifim karşısında tamamen şaşkın görünüyor. Onu görebilmek için geri çekilip, "Çünkü senden hoşlanıyorum, Lara Swan," diyorum ve sonra dönüp kasiyere ödeme yapıyorum, teslimat ücreti için ekstra para ekliyorum ve bir saat içinde teslim etmeleri için büyük bir bahşış ekliyorum. Daha önce doldurduğu veteriner formundaki adresini ezberlemiş olmamdan şaşırıyorsa da, bunu iyi saklıyor.

Kedi maması ve üzerinde birkaç tüy olan küçük bir balık içeren bir çanta alıyoruz, böylece diğer her şeyi beklerken yiyecek ve oynayacak bir şeyi olsun, sonra mağazadan çıkıyoruz. Bisikletimin yanında, ayağını kaydırıyor ve saatine bakıyor.

"Muhtemelen eve metroyla gitmeliyim."

Gülerek ona kaskı uzattım. "Beni hiç tanıımıyorsun."

"Hayır, tanıımıyorum." Kafasını eğerek, beni anlamaya çalışıyor. "Neden tüm bunları yaptığını anlamıyorum."

"Çünkü istiyorum. Sana zaten söyledim. Senden hoşlanıyorum Lara Swan ve seni daha iyi tanımak istiyorum." Elimi uzatıp Pip'i alıyorum, onu göğsüme astığım sırt çantasına koymak için. "Ayrıca, birlikte bir kedi sahiplendik, yani ortak velayet, değil mi? Bu küçük adamı ne zaman ben bakacağım?"

O, kendini tutamadan gülüyor. "Seni hiç anlamıyorum Luka, ama bu gece için teşekkür ederim."

"Rica ederim, anlaşılacak pek bir şey yok. Şu anda bilmen gereken tek şey, seni tek başına, gecenin bir yarısı, seni koruyacak tek şeyin minik bir kedi yavrusu olduğu halde, lanet olası metroya binip gitmene izin vermemem. Tanrım," diye mırıldanıyorum, bu düşünceye başımı sallayarak. "Böyle bir şey asla olmayacak."

Kaskı takmadan önce tereddüt eder. "Lütfen binamın önüne park etmek yerine yer altı otoparkına girebilir misin?"

"Olur."

Onun şartlarını kabul ettiğimde omuzları gözle görülür şekilde gevşedi, bu da bana onun ne sakladığını merak ettirdi. Sonunda tüm cevapları alacağımı bildiğim için, onu zorlamadım. Sadece kaskını takmasını bekledim, sonra kayışını kontrol ettim ve motosiklete oturdum, o arkama yerleşirken Pip'i okşamak için elimi uzattım. Kendi rutinimizi çoktan oluşturduk ve bunu muhtemelen olması gerekenden daha çok seviyorum. Motor çalışır ve ben arkaya uzanıp baldırını sıkarım, ama bu sefer başparmağımla cildini okşarım ve o da karın kaslarımı daha sıkı kavrar, bana daha sıkı sarılır. O küçük hareketin bana ne yaptığını hiç bilmediğini sanıyorum, ama ellerini biraz daha aşağı kaydırırsa, öğrenecektir.

Yaşadığı apartman bizim bölgemizde, ama zar zor, ve bu hoşuma gitmiyor. Kötü bir mahalle değil, ama harika da değil, ve bina biraz bakımsız görünüyor. Yer altı garajına girip onun talimatlarını izliyorum ve asansör ve merdiven boşluğunun yanında duruyorum, onları gördüğüm anda kafamda alarm zilleri çalmaya başlıyor. Burası, her kadının tek başına girmemesi gerektiği konusunda uyarıldığı türden bir yer. Merdivenlerin kapısı bir tuğla ile açık tutulmuş ve birkaç ampul yanmamış olmalı, çünkü her yer karanlık. Asansör muhtemelen daha güvenlidir, ama bu sadece başka kimse onunla birlikte binmezse geçerlidir.

Motoru durdurur durdurmaz kaskımı çıkarıp "Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye soruyorum.

Bana kaskını uzatıp motosikletten indi. "Hayatım boyunca. Neden sordunuz?" Yine merdiven boşluğuna baktım. "Ne kadar güvenli?"

"Oldukça güvenli."

Tereddütlü ses tonuna başımı çevirip, "*Oldukça* güvenli mi? Bu ne anlama geliyor?" diyorum.

"Oldukça güvenli demek." "Bana neyi söylemiyorsun, *Kisa*?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanır ve sonra hala göğsümün üzerinde asılı duran sırt çantasına uzanır. Bisiklete yaklaşmasını izlerim ve ben hala otururken, onu öpmem için mükemmel bir yükseklikte durur, ama öpmem. Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum ve yüzlerimizin ne kadar yakın olduğunu fark ettiği anı yakalıyorum. Nefesi kesilirken gözleri büyür ve sonra o güzel pembe renk yanaklarına yayılır. Yerinde donar, yaklaşmalı mı yoksa geri çekilmeli mi emin olamaz.

Şimdilik kontrolü ona bırakıyorum. Mesafeyi kapatmak isteyip istemediğine karar vermesini bekliyorum. Sabrım uzun sürmeyecek, ama aramızdaki

içimde bir acı yaratıyor, ama bu hoş bir acı, bağımlısı olduğum lezzetli bir işkence. Sürekli endişe ve takıntılı düşüncelere alışkınım ve bu hoş bir değişiklik. Aynı derecede tüketici, ama iyi bir şekilde, sürekli daha fazlasını istememe neden olacak şekilde.

Yumuşak bir iç çekişle, yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor, sonra Pip'i tutup bir adım geri atıyor. "Her şey için teşekkürler, Luka."

Yürümeye başlar ama benim kahkahamı duyunca durur.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun, *Kisa*?"

"Eve gidiyorum." Asansöre bakıyor. "Merdivenleri kullanmayacağım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden? Bana söylemediğin bir şey mi var?"

O tereddüt edince, "Sen söylemeden buradan ayrılmayacağım ve seni uyarmalıyım ki ben oldukça inatçı biriyim, bu yüzden bütün gece burada kalacağım galiba" diye ekliyorum.

Alt dudağını ısırır ve sonunda itiraf eder: "Son zamanlarda birkaç kiracı soyuldu."

"Merdiven boşluğunda mı?"

"Evet, ama polis buraya geldi, bu yüzden bir daha olmayacağından eminim." "Uh-huh," diyorum, merdiven boşluğunun artık tehlikeli olmadığına bir saniye bile inanmadan.

artık tehlikeli olmadığına bir saniye bile inanmadım.

"Ben her zaman merdivenleri kullanıyorum. Gerçekten sorun yok, Luka."

"Bu beni hiç rahatlatmıyor," diyorum ona. Ayağa kalkıp sırt çantasını tekrar koltuğun altına koyuyorum ve ona doğru yürüyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni kapına kadar geçireceğim."

Gözlerindeki korku, beni dairesine yaklaştırmaktansa karanlık merdiven boşluğunda tek başına kalmayı tercih ettiğini gösteriyor.

"Biriyle çıkıyor musun?" "Hayır."

"Şiddet uygulayan bir baban mı var?"

"Hayır, sana söyledim, sadece annem ve ben varız."

"O zaman neden bu kadar korkuyorsun?" Boynuma işaret ettim.

"Dövmelerinden utanıyor musun?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır." Mavi gözleri cildimi taradı ve dudaklarını yaladığında neredeyse inleyecektim. "Onları oldukça beğeniyorum."

Aramızdaki mesafe 30 santimetreden az olacak şekilde yaklaşıyorum ve uzanarak koyu renkli saçlarından bir tutamı kulağının arkasına koyuyorum, parmaklarımla yanağını okşamak için duruyorum.

"O zaman neden bu kadar korkuyorsun?"

"Annem bundan hoşlanmayacak." Tereddüt ediyor ve daha fazlasını söylemek istediğini ama sözler ağzından çıkmadan kendini durdurduğunu anlayabiliyorum.

"Neden hoşlanmayacak?" Ne olup bittiğini öğrenmek için ısrar ediyorum.

"Kaç yaşındasın?"

"On dokuz."

"Ve benimle birlikte görünmene bir itirazı mı olacak?"

Pip'i okşuyor, sanki gece yarısı otoparkında benimle bu konuşmayı yapmak yerine başka bir yerde olmak istermiş gibi görünüyor.

"O iyi değil."

"Eğer hasta ise, neden bana söylemedin?"

"Yani kafası iyi değil," diye itiraf ediyor yumuşak bir sesle. "Birkaç sorunu var ve senin hakkında hiçbir şey öğrenmemesi gerekiyor."

Annesinin beni öğrenmesi fikri, sözlerine panik katıyor ve gözlerine tekrar korku giriyor. Yüzünü avuçlarım ve eğilip gözlerime bakmasını sağlıyorum.

"Sakin ol, *Kisa*. Daireye zorla girmeyeceğim. Annen burada olduğumu asla bilmeyecek, ama seni kapına kadar geçireceğim. Eve güvenle vardığından emin olmalıyım." Ona hafifçe gülümserim. "Korkarım bu tartışmaya açık bir konu değil. Sen ve Pip'in güvenle içeri girdiğinizi kendi gözlerimle görmezsem uyuyamam."

"Peki," diye fısıldadı, "ama o seni görmemeli. Lütfen, Luka."

"Seni görmeyeceğine söz veriyorum."

"Tamam," diye fısıldadı.

Yanağına son bir kez okşadıktan sonra kendimi zorlayarak bir adım geri çekildim. Tamamen teması kesmek istemediğimden, asansöre doğru yürürken elini tuttum. Parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi ve onun benden ne kadar küçük olduğuna alışabileceğimden emin değildim. Onda bir güç vardı, ama yine de çok kırılgan görünüyor ve tüm içgüdülerim onu korumam için bana haykırıyordu.

Dördüncü kata kadar olan yolculuk kısa sürüyor ve kapılar açıldığında, onu bırakmaya hazır değilim. Pip'in miyavlaması ayaklarımın hareket etmesini sağlıyor. Aç ve yemek yemesi gerekiyor, geri kalan eşyaları da yakında teslim edilecek.

"Burası." Lara fısıldayarak sözlerini söyler ve ilerideki kapıyı, soldaki son kapıyı gösterir.

Elini elimde tutuyorum ve annesi gözetleme deliğinden bakarsa beni görmemesi için birkaç adım önde durana kadar onu takip ediyorum. Yaklaşmadan kapıya bakıyorum ve iç çekiyorum.

"Bu kilitler berbat," diye fısıldarım.

"Şimdiye kadar yeterince iyi çalıştılar," diye fısıldayarak cevap verir. Bunun beni rahatlatmadığını anlayınca, "Şimdi daha fazla bahşiş kazanıyorum, böylece onları değiştirebileceğim," der.

"Ben hallederim."

"Hayır,

halletmeyeceksin."

Onun ses tonuna gülümserim. "Zaten hallettim, annenin hiçbir şeyden şüphelenmemesini sağlayacağım."

Anahtarlarını çıkarmadan önce, elini sıkıca tutup onu kendime doğru çekerim ve son anda onu döndürerek beni ve duvar arasında sıkıştırırım. Pip'i göğsüne sıkıca sarılır, hızlıca nefes alır ve bana hem sevimli hem de çok seksi olan geniş gözlerle bakar. Yüzünü avuçlarım, ona yaklaşır ve burnumu yanağına sürterek onun tatlı kokusunu içime çekerim.

"Luka," diye fısıldadı ve cildime değen nefesinin sıcaklığı, kot pantolonumun içindeki aletimi gerginleştirdi.

"Hmm?" Burnumu yanağından yukarı doğru kaydırıp dudaklarımı kulağına değdirdim. "Evet, *kisa*?"

"Neden bunu yaptığını anlamıyorum."

"Neyi?"

"Bütün bunları. Neden benimle buradasın, neden beni istiyormuş gibi davranıyorsun, anlamıyorum."

Onun beni görebilmesi için biraz geri çekiliyorum. "Sana söyledim.

Senden hoşlanıyorum, Lara Swan." Parmağımı yavaşça çenesinden aşağı doğru kaydırarak ekliyorum, "Ve seni istiyorum." Dudakları aralanıyor ve onu tatmaya direnmem imkansız.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve onu yavaşça öpüyorum. Acele etmek istemiyorum. İlk öpücüğümüzün, *benim* ilk öpücüğümün her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum. Dilimi üst dudağına değdirdiğimde yumuşak bir inilti çıkarır, ağzını açması için onu ikna eder ve alay ederim, böylece daha derine dalabilirim. Benim için dudaklarını aralar, beni içeri alır ve bir saniye geç fark ederim hatamı, çünkü artık tadına baktığım için daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Kendimi hep kadınlardan uzak tuttum, ama onunla bunu yapamıyorum. Yapmak da istemiyorum.

"Luka," diye nefes nefese fısıldıyor, dudaklarıma karşı nefes nefese fısıldıyor ve bu da benden bir inilti koparıyor, beni vahşileştiriyor.

"Lara," diye fısıldıyorum, alnımı alnına dayayıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. Pip sayesinde, istediğim gibi vücudumu ona bastıramıyorum, ama belki de bu iyi bir şeydir. Şu anda sikim onun vücudunun herhangi bir yerine bastırılmış olsaydı, hayatta kalabilir miydim, emin değilim.

Başparmağımı çenesine sürterek, aramıza biraz mesafe koymadan önce ona bir kez daha öpücük veriyorum. "Yarın seni dışarı çıkaracağım," diyorum ona.

Mavi gözleri şehvetle parlıyor, göz bebekleri büyümüş, yanaklarında yayılan kızarıklık boynuna kadar inmiş. Çok güzel, seksi ve aşırı derecede baştan çıkarıcı görünüyor. Dayanamayarak aramızdaki mesafeyi kapatıp ona son bir öpücük veriyorum. Aç ve derin bir öpücük ve geri çekilip başparmağımı öpücükten şişmiş dudaklarında gezdirdiğimde, inleyerek bana doğru eğiliyor ve o anda gitme vaktinin geldiğini anlıyorum.

"İçeri gir, *Kisa*," diye fısıldıyorum kulağına. "Şu anda sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, ama ilklerimizin bir daha küçük bir kedinin şahitliğinde koridorda gerçekleşmesini istemiyorum."

Sözlerime inleyerek karşılık verir ve ben de ağzının köşesini nazikçe ısırıyorum. "Zaman, mekan ve yumuşak bir yatak istiyorum. Duvara yaslanıp sertçe sevişmek ve istediğim zaman dizlerimin üzerine çöküp başımı bacaklarının arasına gömmek için bolca zamanımız olacak, ama ilk seferimiz için değil, burada değil ve çılgınlıkların kattaki herkesi uyandıracığı bir zamanda değil."

Yumuşak bir inilti çıkarır ve ben burnumu tekrar yanağına sürterim, son bir kez daha kokusunu içime çekip sonra ayağa kalkarım.

"İyi geceler, Lara," dedim, yüzündeki şaşkın ifadeye gülümseyerek. Hâlâ tuttuğu kediciği okşadım. "İyi geceler, Pip."

Onu görebilmek için birkaç adım geriye doğru yürüyerek koridordan uzaklaşıyorum. "Birkaç dakika sonra sana mesaj atacağım, böylece numaramı alacaksınız."

"Tamam," diye fısıldadı, beni izleyerek. "İyi geceler, Luka."

Gülümserim ve o kapısını açıp içeri girdikten sonra dönüp merdiven boşluğuna doğru yürürüm. Karanlıktır ve telefonumun fenerini açtığımda birkaç ampulün sökülmiş olduğunu görürüm. Tamamen başım dönmüş hissederek telefonumu cebime koyar ve sessizce aşağı inerim. Şansım varsa, o pislik hala burada olacaktır. Onun burada olmadığı anlaşıncaya, merdivenlere oturur

merdivenlere oturup telefonumu tekrar çıkarıyorum. Formuna yazdığı numarayı tuşlayıp ona kısa bir mesaj gönderiyorum.

İşte numaram, Kisa. Her şey yolunda mı? Pip yeni evini beğendi mi?

Cevap beklerken, gece boyunca hizmet veren bir çilingir buldum. Durumu ve vereceğim büyük bahşışı anlattığım kısa bir telefon görüşmesinden sonra, sabah apartmanının kilitlerini değiştirmeyi ve bunun bina sahibinin yaptığı bir iyileştirme olduğunu söylemeyi kabul etti. Onu bu gece çağırmayı uzun uzun düşündüm ama bunun annesini şüphelendireceğini biliyordum.

Çilingirle görüşmeyi bitirdiğimde bir mesaj beni bekliyor.

Her şey yolunda ve Pip etrafı keşfediyor. Mamayı seviyor.

Bana tüylü yüzünün, ağzı kedi mamasıyla kaplı bir fotoğrafını gönderdi ve yeşil gözlerinde saf bir minnettarlık ifadesi gördüğüme yemin ederim.

Fotoğraf için teşekkürler. Şimdi senin bir fotoğrafını gönder.

Benim fotoğrafımı mı istiyorsun?

Her şeyden çok, evet.

Fotoğrafi göndermek için beni birkaç dakika bekletiyor ve fotoğraf geldiğinde gülümsemeden edemiyorum. Mükemmel. Pip'i kucağında tutuyor, böylece ikisi de fotoğrafta görünüyor. Utangaç, tereddütlü bir gülümsemeyle, parlayan mavi gözleri ve yanaklarında o karakteristik pembe allıkla poz veriyor. O lanet olasıca mükemmel.

Çok güzel.

O gerçekten çok güzel bir kedi.

Senden bahsediyordum, Kisa. Sen çok güzelsin.

Bir arabanın yaklaştığını duyuyorum ve merdiven boşluğunun kapısından dışarı baktığımda, bir adamın birkaç çanta çıkarıp, daha önce seçtiğimiz kedi malzemelerini dengeleyerek yavaşça asansöre doğru ilerlediğini görüyorum.

■

Bir teslimat alacaksın. Pip'in eşyalarını yukarı taşıyor ve çilingir sabah burada olacak. Merak etme, ona binanın sahibinin sorumlu olduğunu söylemesini söyledim.

■

Şu anda neredesin?

Gülüyorum ve cevabımı yazıyorum.

■

Merdiven boşluğunda.

■

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum.

■

Sadece birinin gelip gelmeyeceğini görmek için biraz bekliyorum.

Birkaç dakika sonra Pip'in yeni oyuncaklarıyla çekilmiş birkaç fotoğrafını alıyorum ve son fotoğrafta Pip, Lara'nın yatağında onun yanında kıvrılmış durumda, çünkü o akıllı bir kedi ve bizim ona aldığımız yataktan çok daha iyi olduğuna karar vermiş. Lara kendini fotoğraftan kesmeye çalışmış, ama Pip onun uyluğuna sokulmuş ve bu manzara bana Lara'nın cildinin ne kadar yumuşak olduğunu hatırlatıyor.

■

Bir kediye kıskanacağımı hiç düşünmemiştim. Yarın saat yedide seni alacağım. Biraz uyu Lara, ihtiyacın olursa bana mesaj at.

■

Ön tarafta buluşuruz. İyi geceler, Luka. Her şey için tekrar teşekkürler.

Ayak sesleri duyduğumda telefonumu cebime koydum. Kim olursa olsun sessiz olmaya çalışıyor, ama pek başarılı olamıyor. Sırtıma duvar dayayarak dışarı baktım ve bir adamın bana doğru geldiğini gördüm. Sıcak havaya rağmen kapüşonlu bir sweatshirt giymiş, yüzünü kısmen gizleyen bir beyzbol şapkası takmış. Bu yeterince şüpheli değilse, yürüyüş şekli de öyle. Mümkün olduğunca gölgelerde kalıyor, etrafta onu gören kimse olmadığından emin olmak için başını çeviriyor ve işi bitirmek için, merdiven boşluğuna giderken kırmızı bir

Honda Civic'i incelemeye başlıyor. Bu, otoparkta en güzel araba ve kilitli olduğunu görünce vazgeçip tekrar bana doğru yürümeye başlıyor.

Geri çekilip duvara yaslanıyorum, bana gelmesini bekliyorum ve kapıdan geçer geçmez onu duvara itiyorum. Lara'nın silahımı hissetmesini istememiştim, bu yüzden onu motosikletimin koltuğunun altına bırakmışım, ama bu aptalla başa çıkmak için silaha ihtiyacım yok. Silahına uzanmaya çalıştığında, kaburgalarına yumruk atıyorum.

"Siktir!" diye bağırır, göğsünü tutmaya çalışır, ama ben ona tekrar vururum, bu sefer kaburgalarını kıracak kadar sert. Hırıltılı nefes alır ve dizlerinin üzerine çöker, bir sonraki yumruğu engellemeye bile çalışmaz. Burnu kolayca kırılır ve zavallı adam kaburgalarını mı yoksa burnunu mu tutacağına karar vermeye çalışır. Burnuna gider, kanı durdurmaya çalışırken kığının üzerine düşer.

Yaklaşarak, kirli kapüşonlu sweatshirtini yumruklarım ve gözlerinin benimkilere bakmasını beklerim. "Burada insanları soyan pislik sen misin?"

"Ne?" diye sorar, kanla boğulup öksürürken, bezelye büyüklüğündeki beyninin söylediklerimi anlaması için çabalıyor.

Lara sayesinde hala iyi bir ruh halinde olduğum ve yardımcı olmaya çalıştığım için soruyu çok daha yavaş tekrarlarım.

"Evet. Sen de kimsin?" Sözler burnundan çıkıyor ve ben gülüyorum.

"Bu bölgenin Melnikov Bratva'ya ait olduğunu biliyor musun?"

Bu onun dikkatini çekti. Gözleri korkuyla dolmadan önce genişledi.

"Demek bizi duymuşsun. İyi, sana çok yavaşça açıklamak zorunda kalmayacağım." Onu kaldırıp hızla bırakıyorum çünkü adam çok pis. "Buraya bir daha gel, seni öldürürüm. Anladın mı?"

"Evet," der çabucak, burnunu sıkıştırarak kanı durdurmaya çalışırken olabildiğince hızlı bir şekilde başını sallar. "Bir daha gelmeyeceğim."

"İyi, şimdi siktir git."

Merdiven boşluğundan sendeleyerek çıkar ve bir eliyle kaburgalarını, diğer eliyle burnunu tutarak otoparkta koşmaya başlar. Gittiğinden emin olunca Val'e mesaj atarım.

■

Sveta seninle mi? Bir şeyler etiketlemeye gelebilir mi sence?

Cevabı hemen geldi ve şaşırtıcı değildi.

Yelena ile birlikteyim, ama yoldayız. Sveta'ya bize katılmasını söyleyen bir mesaj gönderiyorum. Neredesin?

Ona adresi mesajla gönderiyorum ve bekliyorum. Yelena bizim kuzenimiz, ama o ve Val her zaman çok yakındılar, çok yakınlar ve biz hala görmezden geliyoruz. Kan bağı yok, yani kanunlara aykırı falan değil, ama yine de kimseye bir şey itiraf etmemeleri yeterince tuhaf. Bir noktada ya bunu unutmak zorunda kalacaklar ya da itiraf edecekler. Birbirlerine bakışlarına bakılırsa, ben ikinci seçeneğe bahis yapıyorum.

Beklerken kardeşime mesaj atıp, matematik ödevini unutmadığımı bildiriyorum. Kitap yığını ve başparmak yukarı emojisini gönderiyorum, anlayacağını biliyorum. O da başparmak yukarı ve uzaktan kumanda emojisiyle cevap veriyor, umursamadığını ve video oyunu oynadığını belli ediyor. Damien daha küçükken, ailemin gittiği doktorlardan biri, okuma hızını artırmak için video oyunları, özellikle hızlı tempolu, aksiyon oyunları oynamasını önerdi. O zamandan beri bu oyunlara bağımlı hale geldi.

Beklerken Lara'nın bana gönderdiği fotoğrafları incelerim ve onunla Pip'in fotoğrafını kilit ekranı fotoğrafım yaparım. Kuzenimin Jaguar'ını duyduğumda, telefonumu cebime koyar ve asansörün yanındaki duvara yaslanırım, böylece beni görebilirler. Güzel arabasını motosikletimin yanına park eder, yanık turuncu rengi her zamanki gibi tertemiz görünür. Arabasına kir bulaşmasına izin vermediğini düşünüyorum, en azından uzun süreliğine. O ve Yelena arabadan inip bana doğru yürüyorlar.

"Ne oluyor?" diye soruyor, etrafına bakınıp benim burada ne yaptığımı anlamaya çalışıyor.

"Burada merdiven boşluğunda insanlar soyuluyor. Adamı yakaladım ve burnunu ve birkaç kaburgasını kırdım, ama o ya da arkadaşları geri dönmeye karar verirlerse diye, bu bölgenin kime ait olduğunu onlara hatırlatmamız gerektiğini düşündüm."

"Gerçekte ne oluyor?" diye tekrar sorar.

Ona başımı sallayıp hafifçe güldüm. Beni çok iyi tanıdığı için belirsiz cevabımla kandırılmayacağını biliyordum, bu yüzden "Dominic'in ikinci kattaki en yeni garsonu burada yaşıyor. Onun soyulmasını istemiyorum" dedim.

Koyu renkli kaşlarını kaldırıp Yelena'ya bakar. Kuzenim, Matvey amcamla aynı gözlere sahiptir, o kadar koyu ki siyah gibi görünürler, ama annesinin vücut yapısına sahiptir — kıvrımlıdan çok esnek ve aynı sessiz mizaca sahiptir.

Val. O çok güzel, ama onun aksine, ben onu kuzenimden başka bir şey olarak görmedim. O benim için bir kız kardeşimden daha fazlası. Ayrıca, ben üst katta uyuyan kıvrımlı güzelliği daha çok tercih ederim. Lara'nın mükemmel, yuvarlak kalçalarını düşünmek bile ağzımın suyunu akıtıyor. Onun üzerimde yarattığı etkiyi anlamıyorum ve buna engel olamıyorum.

"İkinci katta mı çalışıyor?" diye soruyor Val.

"Evet, orada yeni başladı."

"Belki bir ara onunla tanışabiliriz," diyor Yelena, Lara'yla tanışmadan önce bana sırtı r a k onayını veriyor.

"Belki," diyorum. "Umarım."

Bana daha fazla soru sormadan, yaklaşan bir aracın sesiyle hepimiz dönüp bakarız. Siyah SUV görünür görünmez, Val hafifçe güler.

"Vitya muhtemelen onu buraya sürüklediği için çok kızgındır."

Vitya, Svetlana'nın kişisel koruması ve onu sürekli kızdıran bir adam. Hayattaki ana amacının onu kızdırmak olduğuna yemin edebilirim, ama şu ana kadar o pes etmedi. Bu gerçekten etkileyici.

Yolcu koltuğundan indiğinde açık kahverengi saçlarını görüyorum, ama etrafta dolaşmaya başlayana kadar yüzünü aydınlatan kocaman gülümsemeyi fark etmiyorum.

"Neye etiket koyacağım?"

Onun coşkusuna gülümsüyorum. Ailemizdeki erkekler her zaman Bratva'ya liderlik etmişlerdir, ama Sveta ve amcam Lev'in en küçük kızı Mia buna her zaman karşı çıkmışlardır. Sveta, hepimizin ön kolunda bulunan dövmeyle tasarlamak ya da gece yarısı bir binayı işaretlemek gibi daha küçük işleri yapmaktan mutlu, ama Mia bir silah istiyor ve öldürme başladığında bizim yanımızda olmak istiyor. O şimdi on beş yaşında, bu yüzden ona mantıklı davranmasını öğretmek için hala birkaç yılımız var, ama içimden bir his onun kolayca vazgeçmeyeceğini söylüyor.

Vitya sessizce arkasında duruyor, her zamanki dost canlısı haliyle, yani ağzı sıkı bir çizgi halinde ve etrafta gizli tehditler var mı diye bakıyor. Bir yıl kadar önce neredeyse ölmüştü ve Sveta hemen damardan damara kan nakli yapılmasını talep etmeseydi, ölmüş olacaktı. Her zaman bir hanımefendi gibi davranan Sveta, Vitya onu kızdırdığında bunu ona hatırlatır.

"Merdiven boşluğunun içinde," diyorum ona, arkamdaki açık kapıyı işaret ederek. "Merdivenlerin yanındaki duvar."

"Harika." Vitya'nın hemen arkasında koşarak SUV'ye geri dönerken kıkırdadığına yemin edebilirim. Omzunun üzerinden ona bakıp homurdanıyor. "Ben buradayım, Vitya. Sakin ol."

O cevap vermez; nadiren cevap verir. Sadece nöbet tutar, sessiz kaldığında onu daha da sinirlendirdiğini bilir. O bir şeyler mırıldanır ve yemin ederim, saklamadan önce ağzının küçük bir gülümsemeye dönüştüğünü görürüm.

"Anladım," der, elinde sprej kutularıyla dönerek. Nadiren binalara grafiti yaparız, bu yüzden o her zamankinden daha heyecanlıdır. Grafiti yapmak bizim için gerekli bir şey değildir. Önemli olan herkes kim olduğumuzu ve hangi bölgelerin bize ait olduğunu bilir. Bu daha çok gösteriş içindir. O pislik ya da arkadaşları geri dönmeye karar verirlerse, bunu görüp bir uyarı olduğunu anlayacaklardır.

Dumanlardan korunmak için boynuna bir boyunluk takarak burnunu ve ağzını kapatır ve işe koyulur. Katya teyzemden yeteneğini almış, çok yetenekli bir sanatçıdır. Dövme tasarlayabilir, istediğiniz her şeyi çizebilir veya duvara grafiti yapabilir, hem de bunu hiç çaba harcamadan yapar. Sprej kutularının tıslama sesi havayı doldurur ve dumanı solumamak için hepimiz geri çekiliriz. Vitya kendi boyunluğunu çeker ve ona yakın durur, her ihtimale karşı gözcülük yapar.

O meşgulken, kuzenlerim ve ben Val'in arabasının yanında bekliyoruz. Yelena arabaya yaslanıyor, poposunu kısmen kaputa dayıyor ve onların ilişkisinde daha fazlası olduğundan emin olmasaydım, arabasına dokunduğu için ona bağırması bunun kanıtı olurdu. Bundan hiç rahatsız görünmüyor. Yemin ederim, arkasını dönüp arabaya tekme atsa bile, o sadece ona gülümserdi.

"Sergei veya Aleksandr olmadan seni dışarı çıkardıklarına inanamıyorum," diyorum Yelena'ya.

Gülümüyor ve şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Süper sert kuzenlerimden biri yanımda olduğu sürece, artık yanımda bir koruma olması gerekmiyor."

"On sekiz yaşında olmanın avantajları, sanırım," diyorum ona.

"Evet, bunun daha çok sizin neredeyse yirmi yaşında olmanızla ilgisi olduğuna eminim. İşleri devralmaya başlıyorsunuz ve eğer beni güvende tutacağınız konusunda size güvenemezlerse, o zaman büyük sorunlarımız olur. Yine de babam, en az iki adamın beni her zaman gözetlemesini tercih ederdi."

Ona gülümserim. "Matvey amca bu konuda fikrini asla değiştirmeyecek."

"Hayır, değiştirmez," diye onaylar Val. "Bence onu hayatının geri kalanında güvenli bir şekilde kilitleyebilseydi, yapardı."

"O sadece endişeleniyor," diyor Yelena, babasını savunarak, çünkü kuzenim kesinlikle babasının kızıdır. Her iki ebeveyniyle de çok yakın bir ilişkisi var, ama Matvey amcasıyla arasında her zaman özel bir bağ olmuştur. Aşırı koruyucudur, ama hepimiz bunun için bir nedeni olduğunu biliyoruz. Bu

Val'in kuzenimizi korumak için fazlasıyla yetenekli olduğunu düşündüğü açık, ama bir gün onunla yapacağı konuşmayı kıskanmıyorum.

"Bitti!"

Sveta'nın heyecanlı sesini duyunca hepimiz ona dönüyoruz. Yüzündeki dumanı eliyle uzaklaştırıyor ve merdiven boşluğundan çıkıyor, boyunluğunu aşağı çekip kocaman gülümsemesini ortaya çıkarıyor. Vitaly amcamıza çok benziyor; her zaman şaka yapıyor, espri yapıyor ve bir anda başını belaya sokmaya hazır.

"Vay canına," diyorum ona içeri girip yarattığı şeyi gördüğümde. Kolumdaki dövme kadar detaylı değil, ama hızlı bir spreyci boyacı işi için oldukça iyi. Grim Reaper'ın başı siyah pelerinle kısmen örtülü, ama iskelet yüzünün alt yarısı ve sinsi sırtışı görünüyor. Tırpan başının üzerinde kaldırılmış ve kız kırmızı boya da getirmiş, böylece bıçak kan damlıyor gibi görünüyor.

"Çok güzel," diyor Val, ikizine gülümseyerek.

O da sırtarak omzuna hafifçe vurur ve kendinden oldukça gurur duyduğunu gösterir. Vitya birkaç metre ötede sessizce durmaktadır. Ona döner ve aşırı tatlı bir sesle sorar, "Sence de güzel görünmüyor mu, Vitya?"

Onun tek cevabı, "*Harika görünüyor*" ya da "*Hiç umrumda değil*" anlamına gelebilecek yumuşak bir homurtudur.

"Çok yardımcı oldun," diye mırıldanır Sveta ve ona spreyci boya kutularından birini atar.

O da onu yakalar ve kaşlarını kaldırır.

Sveta öfkeyle nefes verir ve benden yardım ister. "Bu adama inanabiliyor musun? Hayatını kurtardım ve o da benim için lanet olası bir spreyci boya kutusu taşımaktan şikayet ediyor. Nankör."

Onun ses tonuna gülüyorum, çünkü açıkça şaka yapıyor ve onu kızdırmaya çalışıyor. Onun ona attığı karanlık bakış, onu zaferle gülümsetiyor.

"Geri dönsek iyi olur." Yelena'ya hızlıca sarılır ve sonra Vitya'yı gösterir. "Yeterince uyumadığında huysuzlaşır. Yani, *daha huysuzlaşır*."

"Görüşürüz, Vitya," diyorum ona.

Sveta'nın peşinden SUV'ye doğru giderken bize başını sallar. Yıllardır Bratva'da ve en iyi adamlarımızdan biri, bu yüzden Sveta'ya atandı. Bu bir onur, ama şu anda öyle hissettirmiyor olabilir. Bize katılmadan önceki hayatı hakkında pek bir şey bilmiyorum. Danil amcam

onu onayladı, yani iyice incelendi. Sessizdir ve işini ciddiye alır. Kuzenimi korumak için canını vereceğini biliyorum ve onun hakkında bilmem gereken tek şey bu.

"Biz de geri dönsek iyi olur," diyor Val. "Haftaya Dominic'in evinde toplanacağımızı unutma."

"Orada olacağım." Yelena'ya sarılıyorum ve ikisine el sallayarak motosikletime doğru yönelirim. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Val bana gülümser. "Ne zaman istersen dostum, bunu biliyorsun."

Haklı. Birbirimiz için her şeyi yaparız. Ne zaman, ne olursa olsun, her şey için.

Ben kaskımı alırken onlar yola çıkarlar. Gitmeden önce Lara'ya bir mesaj atarım, uyandığında göreceğini bilerek.

Merdiven boşluğu güvenli, kısa. Yedide görüşürüz.

Bölüm 5

Lara

Uyandığımda, bir kedi yavrusu karnımı yoğuruyordu. İlk gördüğüm şey bir çift yeşil gözdü, ama bunlar az önce rüyamda gördüklerim değildi. İçimi kıpır kıpır eden yoğun bakışlı, koyu saçlı bir adam yerine, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli yüzlü, tüylü bir kedi yavrusu vardı.

"Hey, sen," diye fısıldıyorum, küçük vücudunu avuçlayıp yüzüme yaklaştırıyorum. Minik pençeleri jilet gibidir, ama vücudumdaki izlere alışkınım ve hiç aldırmiyorum. "Aç mısın?"

Sevimli miyavlamalarını evet olarak kabul edip, kalkarken onu kendime sarıyorum. Neyse ki annem de benim kadar çabuk Pip'e aşık oldu ve onu almam konusunda sorun çıkarmadı. Luka'nın aldığı tüm malzemeleri açıklamak biraz zor oldu, ama ona büyük bir indirim yakaladığımı ve bu hafta sonu bahşişlerimin normalden fazla olduğunu, bu yüzden ekstra param olduğunu söyledim. Veteriner ziyaretinden bahsetmedim.

Güneş ışığı odama giriyor, çünkü annem dün gece tüm pencereleri folyo ile kaplamaya karar verse de, ben yatak odamın penceresindekileri yırttım. Bir daha öyle yaşamayacağım. Oturma odasını kaplaması yeterince kötü, koridorda yürürken karanlığı görünce ruh halim hemen bozuluyor. Yukarı bakıp annemin kahve yaptığını görünce, pencereyi işaret ediyorum.

"Lütfen onu çıkarabilir miyiz?"

"Güvenli olduğunda." Bana bir fincan kahve doldurur ve Pip'e gülümser, ben yeterince yaklaştığımda onu okşar. "Onun mamasına bakayım."

Kupayı alıp Pip'i yere indiriyorum, böylece annem mamayı ılık suyla karıştırırken o da kum kabına koşabilir. Pip geri koşarak geldiğinde, annem onun için tabağı yere koyuyor ve Pip hemen tabağa yöneliyor. Açlıktan ölüyormuş gibi mamayı yalıyor ve tabağı boşalttığında, ona biraz kedi maması veriyorum.

"Çok tatlı." Annem onu daha iyi görebilmek için eğildi. "Onu eve getirdiğine sevindim. Bir evcil hayvanımız olması bizim için iyi olacak."

"Evet," diye onaylıyorum ve sonra folyo kaplı pencerelere bakıyorum. "Güneş ışığı da ona iyi gelir."

Gülümsemesi sönüyor, ama yine de gülümsemeye devam ediyor. "Yakında," diyor, ama ben şüpheliyim. Bir yıl boyunca her gün bana "Yakında" demişti.

Konuyu değiştirerek, "Tahmin et, sonunda kim buradaki kilitleri yeniledi?" der.

"Ha?"

Ön kapıyı işaret ederek, "Bu sabah biri geldi ve binanın sahibinin kilitleri yenilediğini söyledi. Artık zamanı da gelmişti, çünkü eskileri işe yaramaz hale gelmişti," dedi.

Luka'nın dün gece söylediği şeyi hatırlıyorum ve yüzümü kaplayan gülümsemeyi zorla bastırıyorum. Kimsenin beni bu kadar önemsemesine alışkın değilim ve koridorda yakışıklı erkeklerin beni heyecanlandırmasına da alışkın değilim. Tanrım, bunun benim ilk öpücüğüm olduğunu bilse gülmekten ölürdü. Eminim kadınlar ona bayılıyor, ama benim kurallarım, kimseyi kendime yeterince yaklaştırmadım. Yine de ona karşı koyamadım. O öpücüğü istedim. Kahretsin, çok daha fazlasını istedim ve bu düşünce beni çok korkutuyor.

O daha ileri gitmek isteseydi ne yapardım? Ya özel bir yerde olsaydık ve o benim gömleğimi çıkarmaya çalışsaydı? Onun yakışıklı ellerinin benim yaralarım dokunduğunu düşünmek midemi bulandırıyor. O tiksindir ve iğrenir, ben de utanç içinde ve yalnız kalırdım.

Buna bir son vermem gerektiğini biliyorum, ama bunu yapmak yerine, folyo kaplı pencerelerimize bakıp kendime herkesin hayatında biraz güneş ışığına hakkı olduğunu söylüyorum. Luka Melnikov ile tek bir randevu, sadece tek bir randevu, sonra buna bir son vereceğim.

Planımdan memnun olarak, biraz daha kahve alıyorum ve Pip oyuncaklarıyla oynayıp yeni evini keşfederken, bir bagel kızartıp üzerine krem peynir sürüyorum. Ağzıma büyük bir ısırık atarak odama gidiyorum, dün babamla ilgili gönderdiğim mesaja cevap gelmiş mi diye bakmak istiyorum.

Dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu alıyorum ve Luka'nın dün gece bana mesaj attığını görünce şaşıyorum.

Merdiven boşluğu güvenli. Yedide görüşürüz.

Bu ne demek şimdi?

Ona mesaj atmak için parmaklarım kaşınıyor, ama böyle durumlarla nasıl başa çıkacağımı bilmediğim için atmıyorum. Muhtemelen meşguldür ve ben onun telefonunu sürekli meşgul eden sinir bozucu kız olmak istemiyorum. Telefonumu bir kenara itip dizüstü bilgisayarına odaklanıyorum, ama forumdaki mesajıma kimsenin cevap vermediğini görünce çabucak sinirleniyorum.

Yatağıma uzanıp bacaklarımı kenardan sarkıtıyorum ve dalgın dalgın ayaklarımla tekmeliyorum, ta ki küçük bir şey bana tutunana kadar. Acıdan inliyorum ama aşağıya bakıp Pip'in küçük yüzünün bana baktığını görünce kızgın kalmam imkansız.

"Tamam, ufaklık, oynamak mı istiyorsun?"

Çoraplarımdan pençelerini dikkatlice çıkarır ve oyuncaklarından birini alırım. Çubuğa asılı duran tüy topunu onun önüne sallarım ve hemen saldırdığında gülerim. Bir sürü fotoğraf ve video çekmeden duramam.

O yorgun düştüğünde, ben de üstüme bir şeyler giyip buzdolabının üzerinde duran alışveriş listesini alıyorum. Hala işlerimi halletmek için bolca vaktim var, sonra da buraya dönüp duş alıp hazırlanacağım. Çok uykulu olan Pip'i, kanepede dinlenen annemin kucağına bırakıyorum.

"Alışverişe çıkacağım. Hemen dönerim." "Tamam, dikkatli ol," diye uyarıyor.

"Olur, söz veriyorum."

Ben daireden çıkmadan Pip, annem onu okşarken çoktan uykuya dalmış. Sanırım bir kedi sahibi olmak ona iyi gelecek. Onu yalnız bırakmak zorunda kaldığımda kendimi bu kadar suçlu hissetmeyeceğim.

Tezgahın üzerinde duran yeni anahtarları alıp dairenin kapısını kilitliyorum. Takılan sürgü kilit, kimsenin açamayacağı kadar sağlam görünüyor ve Luka'nın bunun için ne kadar para ödediğini hayal bile edemiyorum. Sanırım ailesi masrafları konusunda endişelenmiyor. Dün gece pet shop'ta kartını vermeden önce toplam tutara bile bakmadığını düşünüyorum.

Güzel olmalı.

Asansör yerine merdivenleri kullanıyorum. Luka güvenli olduğunu söylemişti ve üç kat aşağı inerken fark edilir bir değişiklik görmüyorum. Son kata gelip otoparka yaklaşıp kadar duvarlara spreyle boyanmış devasa Azrail'i görmüyorum.

Ne oluyor lan?

Sembolü tanıdım. Luka'nın dövmesi ile tam olarak aynı değil, ama ikisinin de aynı şeyi temsil ettiğini anlayacak kadar benzer: Melnikov Bratva.

Dayanamayıp bir mesaj gönderiyorum.

■

Benim binamı mı işaretledin?

Saniyeler içinde bir cevap gelir.

■

Günaydın, Kisa. İyi uyudun mu?

Gülümsememeye çalışsam da gülümserim.

■

Soruma cevap vermedin ama evet, iyi uyudum.

■

Bunu duyduğuma sevindim. Pip nasıl? Bana başka fotoğraf göndermedin. Biraz hayal kırıklığına uğradım. Çabuk bir tane gönder, yoksa bütün gün üzgün olacağım.

Hala soruma cevap vermedi, ama gülümsemekle meşgul olduğum için umursamıyorum. Pip'in oynarken çektiğim birkaç fotoğrafı ve tüy topuna saldırıp vahşi bir kaplan gibi görünmeye çalışan kısa videolarından birini gönderiyorum.

■

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey olabilir. Ama senin fotoğrafın yok, Lara.

■

Hayır, yok. Saat yedide görüşürüz.

■

Beklemek çok uzun sürüyor.

Tanrım, bu adam kalbimi hızla atırıyor. Kendime, bunu yakında bitireceğimi ve kendimi bağlanmamam gerektiğini hatırlatıyorum. Bu hiçbir yere varamaz, ama bunu bilsem de, yine de kendimi cevap yazarken buluyorum.

■

Berbat görünüyorum. Makyaj yapmadım ve saçım at kuyruğundan çok fare yuvasına benziyor.

Mükemmel! Bana gönder.

Ne kadar aşağılayıcı olursa olsun, ayrılmamızı kolaylaştıracak. Tek yapması gereken bu fotoğrafa bakmak ve sonra her gece etrafını saran manken gibi kadınlara bakıp bunun en iyisi olduğunu anlamak. Biz iki farklı dünyadan iki farklı insanız. Asla bir araya gelmememiz gerekiyordu ve yakında o benim yörüngemden çıkacak ve merdiven boşluğumdaki grafiti, sevimli kedim ve onu kurtardığımız gecenin anıları dışında geriye hiçbir şey kalmayacak.

Telefonumu kaldırıp, Azrail'in yanında durup hızlıca bir selfie çekiyorum. Şık filtreleri nasıl kullanacağımı bilmiyorum, bu yüzden sadece biraz solgun ve saçlarım biraz dağınık görünüyorum. Akıllıca davranıp silmeden önce iç çekip fotoğrafı gönderiyorum.

Gerginlikten yerinde duramıyorum, hızla otoparktan çıkıp kaldırıma çıkıyorum. Korna sesleri ve şehrin genel gürültüsü arasında bile, gelen mesajın sesini duyabiliyorum. Kulaklarım onu duymak için zorlanıyor ve bana ne yazdığını okumak için hem korkuyorum hem de merak ediyorum.

Daha sonra onunla buluşacağım köşeye doğru aceleyle yürürken, telefonumu cebimden çıkarır ve beni bekleyen mesaja bakarım.

Çok güzelsin, Lara Swan.

O bu kadar tatlıyken nasıl ayrılabilirim ki? Mesajını tekrar tekrar okudum, ılık yeşile dönünce insanlar etrafımda caddeyi geçmek için yürürken kendime gülümsedim. Bu kadar tatlı bir şeye ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden mizahı tercih ettim. Dikkatleri başka yöne çekmek, görünmezlikten sonra hayatımda ikinci sırada gelen stratejimdir.

Gündüz içen biri misin, Luka?

Hayır, nadiren içerim. Kontrolümü kaybetmeyi sevmiyorum. Sarhoş, ayık, fark etmez. Sen nefes kesici birisin ve bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Seni görmek için sabırsızlanıyorum, Luka.

Telefonumu cebime sokuyorum, çünkü göğsümdeki çiçek açan kıvılcımı söndürmem gerekiyor. Bunun büyümesine izin veremem. Onu bırakmak zorunda kaldığımda bu bana daha çok acı verecek. Onunla iki gün geçireceğim, gördüğüm en güzel adamla iki gün, ve bu yeterli olmalı. Yeterli olmasını sağlayacağım çünkü bizim için bir gelecek yok ve bu sarsılmaz gerçek, olması gerekenden çok daha fazla acıtıyor.

Alışverişi bitirdikten sonra, öğleden sonrasını Pip ile geçiriyorum ve sonra annem için bir güveç hazırlıyorum. Yemek pişerken, Ria'nın yerinde ekstra mesaiye çağrıldığımı nazıkçe söylüyorum. Anneme yalan söylemek hoşuma gitmiyor ama başka çarem yok. Onunla mantıklı bir şekilde konuşmamı imkansız hale getirdi, bu yüzden yapmam gerekeni yapıyorum.

Suçluluk duygusunu bir kenara bırakıp duşa giriyorum ve muhtemelen hayatımdaki tek randevum olacak olan bu randevuya hazırlanmaya başlıyorum. Kollarımdaki yara izleri banyonun floresan ışıkları altında özellikle korkunç görünüyor ve Luka'nın bunları göreceği düşüncesi, neredeyse telefonuma uzanıp ona bu gece ya da başka bir gece neden çıkamayacağıma dair bir bahane yazmamı sağlıyor.

Bu çok kötü bir fikir. Bu uyarı, kafamda sürekli tekrarlanan ve bana huzur vermeyen bir mantra haline geliyor — bacaklarımı tıraş ederken, saçımı şekillendirip makyajımı yaparken ve elbette yine uzun kollu bir gömlek giyerken de. İşe gidiyormuşum gibi görünmem gerekiyor, ama dün gece giydiğim kıyafetin aynısını giyemem, bu yüzden uzlaşmaya varıyorum. Sonunda yine siyah etek giyiyorum, ama her zamanki siyah gömleğim yerine beyaz bir gömlek seçiyorum. Seksi bir dantel sütyen ve ona uyan külot giymeyi tercih ediyorum ve eteklerimin altına her zaman giydiğim spandex şortları giymekten vazgeçiyorum, sonra da onun hiçbirini görmeyeceğinden oldukça emin olduğum halde neden bu zahmete girdiğimi sorgulamamaya zorluyorum kendimi.

"Evet, bu gerçekten ortamı canlandırıyor," diye yansımana mırıldanıyorum. Bacaklarımdan nefret ediyorum, ama kot pantolon ve uzun kollu gömlek giyerek kurtulmam mümkün değil. Her şeyden öte, terden sıırılsıklam olmak istemiyorum. Seksi olmaktan öte bir şey bu. Gitme vaktim yaklaşıyorsa kadar motosikleti hatırlamıyorum.

Hızlıca bir mesaj attım.

Yine motosiklette misin?

Cevabı hemen gelir.

Hayır, bu gece olmaz. Etek giydin mi?

Evet.

Güzel.

Nasıl oluyor da her zaman beni gülümsetmeyi başarıyor bilmiyorum, ama bunu çok kolay bir şekilde yapıyor. Yüzümdeki kocaman gülümsemeyi silerek, çünkü kimse garsonluk vardiyasına giderken böyle gülümsemez, odamdan çıkmadan önce yüzümü daha uygun bir ifadeye sokuyorum.

"Bu gece vardiyaya çıkmam gerekmesinden nefret ediyorum," diyor annem kanepeden. Dizüstü bilgisayarının başında, umarım bu, yeni bir komplo teorisine kapılmak için değil, serbest iş aramak için olduğunu umuyorum. Görünüşe göre gizli toplulukları ve yeraltı örgütlerini ifşa etmeye adanmış gruplar var. Bu saçmalıkları yeterince okursanız, hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığına ve karşılaştığınız herkesin size zarar vermek istediğine inanmaya başlarsınız. Onu gerçekliğe yönlendirmek yerine, hayallerini besleyen insanlarla çevrili olması, onun ruh sağlığını iyi etkilemiyor.

Bunu belli etmemeye çalışarak ona sarılırım ve ekranını okurum. Evden yapabileceği bir resepsiyonist işi için başvuru olduğunu görünce, tuttuğum nefesimi veririm.

"Bu iyi olabilir," diyorum ona.

Bana hüzünlü gülümsemesinden birini gösterir. "Belki, ama beni isteyeceklerini gerçekten sanmıyorum. Etkileyici bir özgeçmişim yok ve eski patronumun bana iyi bir referans vereceği de yok."

"Asla bilemezsin," diyorum ona, ama bu doğru değil. Bazen bilirsin ve bu yüzden Dominic'in kulübünde, yaşlı olduğum için kovulana kadar çalışacağım.

Hayatımızın durumuna fazla üzülmemeye çalışarak ona sarılırım ve sonra Pip'i okşarım. Pip, onun yanındaki kanepede, oyuncak toplarından birini pençeliyor.

oyuncak toparlarından birine dokunuyor.

"Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Yine kalıp temizliğe yardım etmem gerekebilir."

"Tamam, tatlım. Dikkatli ol ve eve giderken farklı bir yol kullan. Tahmin edilebilir olmak istemezsin."

"Biliyorum anne. Unutmam."

Pip'in yumuşak tüylerini bir kez daha parmaklarımla okşayarak ona gülümserim ve sonra çantamı alıp çıkarken kapıyı arkamdan kilitlerim. Otoparktan çıkarken, onun hangi arabayı kullanacağını sormam gerektiğini fark ederim, ama köşede park etmiş gümüş rengi Porsche'yi görür görmez onun olduğunu anlarım. Buralarda başka kimse böyle bir araba kullanmaz.

Partiye hazır gibi görünen bir grup kızın arasından geçiyorum ve o da beni arıyor olmalı, çünkü onların önünden geçer geçmez kapıyı açıp dışarı çıkıyor.

"Vay canına," arkamdaki kızlardan birinin fısıldadığını duydum ve kesinlikle haklıydı, çünkü *vay canına*.

Luka, seksi kelimesinin tanımıdır. Uzun boylu ve iyi yapılıdır, ama ona baktığınızda vücudu steroid kullanıyor gibi görünmez. Yoğun antrenmanlar yaptığı belli olan kaslı bir vücuda sahiptir, ama sanki hayatı, yemeği ve nefesi spor salonu gibi değildir. Kaslı, zayıf ve mükemmeldir. Gözlerim, koyu renk kot pantolonun içine sığan uzun bacakları, geçen gece dokunma şansına eriştiğim ince belini, dövme ön kollarını, keskin pazılarını ve son olarak da güzel yüzünü tarıyor. Dolgun dudakları samimi bir gülümsemeye yayılmış ve ben de ona gülümsemeden duramıyorum. Bu gece kırmızı bir tişört giymiş ve bronz tenine, koyu saçlarına ve yeşil gözlerine çok yakışıyor.

"Tanrım," arkamdaki başka bir kız fısıldıyor. "Bana mı gülümsüyor?"

Birkaç kıkırdama duyuyorum, ama Luka mesafeyi kapattığında, bana gülümseyerek yüzümü avuçluyor.

"Seni özledim, *Kisa*," diye mırıldanıyor ve dudaklarını benimkilere bastırarak, onu dışında her şeyi unutmamı sağlayan bir öpücük veriyor. Koridorda verdiği öpücük kadar derin değil, ama ona çok yakın. Dili benimkini alaycı bir hareketle okşuyor ve ben ellerimi bileklerine doladığımda, başparmağını yanağımda gezdirip yumuşak bir inilti çıkarıyor.

Geri çekilip alnını alnıma dayadı ve yumuşak bir kahkaha attı. "Muhtemelen halka açık yerlerde sana dokunmamam gerekir."

"Sanırım arkamdaki kızları çok kıskandırıyoruz," diyorum ona.

"Hangi kızlar?"

Tam o anda, Luka Melnikov'a aşık olduğumu hissediyorum. Beni alay etmiyor; gerçekten ne dediğimi anlamıyor.

"Hemen arkamda, çok az giyinmiş ve açıkça eğlenmek isteyen, sen o çılgın seksi arabandan indiğinden beri sana gözlerini dikmiş olan kadınlar."

"Onları fark etmedim."

"Bu kadar mükemmel olamazsın," diye fısıldıyorum, yeşil gözlerine bakarak. "Kimse bu kadar mükemmel olamaz."

"Mükemmel olan sensin, *Kisa*. Ben mükemmel olmaktan çok uzağım."

Bana tartışma şansı vermez, sadece elimi tutar ve beni yolcu tarafına götürür, böylece kapıyı benim için açabilir. Bu, bir Porsche'ye hiç bu kadar yaklaşmamıştım ve yumuşacık deri koltuğa gömüldüğümde, zevkten mırıldanırım, ama o bunu duymadığı için şükrederim, çünkü o zaten diğer tarafa geçmek için arabayı dolaşmaktadır.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum, o kapısını kapattıktan ve şehrin gürültüsü azaldıktan sonra, kalbim her kaotik atışıyla daha da yüksek sesle atıyor gibi.

Yüzündeki seksi gülümseme nefes almamı zorlaştırıyor. "Planımı söylemeden önce, özel bir isteğin var mı?"

Düşünmeden konuşuyorum. "Diğer kızları götürdüğün yerlere beni götürmeni istemiyorum." Kaşlarını çatarken gülümsemesinin kaybolduğunu izliyorum. "Kahretsin, özür dilerim," diyorum hemen. "Neden öyle dedim bilmiyorum."

Bu tam olarak doğru değil. Neden söylediğimi biliyorum, sadece bunu *gerçekten* yüksek sesle söylediğime inanamıyorum. Eğer bu Luka ile tek ve tek randevumsa, o zaman tamamen bana ait olmasını istiyorum. Sadece bize ait bir gece istiyorum. Benimle birlikteyken aklına başka randevular, başka kadınlar girmesini istemiyorum. Yaptığımız hiçbir şeyin ona başka birini hatırlatmasını istemiyorum.

Bu gece başarısız olmak istemiyorum.

Başparmağıyla kırıksık kaşlarımı okşayarak beni düşüncelerimden koparıp şimdiki ana getiriyor.

"Kafanda çok şey var, *Kisa*. Bana anlatmak ister misin?" "Pek değil."

Yumuşak bir kahkaha atar ve alnımı öpebilmek için bana yaklaşır, sonra da "İsteğin

kolay bir istek, tatlım. Bu, ilk kez birini randevuya çıkardığım ilk sefer."

Şu anda ciddi olmasının imkanı olmadığı için güldüm. Onun da gülmesini bekledim, ama o sadece aynı rahat gülümsemeyle ve son derece seksi kavisli kaşlarıyla bana baktı.

"Bu doğru olamaz." "Neden olmasın?"

Ona elimi salladım. "İşte bu yüzden. Buradaki her şey, bunun doğru olmasının imkansız olduğunu gösteriyor."

Bunu söyledikten sonra, belki de sadece kadınları dışarı çıkarmadığını, belki de sadece birlikte olduklarını ve bunu gerçek bir randevu olarak görmediğini kastettiğini fark ettim.

"Hayır, öyle değil," dedi ve yüzünü benimkine yaklaştırdı, böylece ona bakmaktan başka seçeneğim kalmadı. "Ne düşünüyorsan düşünmeyi bırak, çünkü bu doğru değil."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Eğer benimle ve diğer kadınlarla bir ilgisi varsa, o zaman doğru değil. Kısa. Bu konuda bana inanmak zorundasın."

Şaşkınlıktan konuşamıyorum, sadece onun emniyet kemerimi tutup bağlamasını izliyorum, tıpkı motosiklet kaskında yaptığı gibi kemerin sıkı olduğundan emin oluyor. Benim güvenliğimden emin olduktan sonra geri çekilip kendi koltuğuna oturuyor. Bir düğmeye basınca motor çalışıyor ve vites değiştirip yoğun trafiğe giriyoruz.

"Lüks restoranları sever misin?"

Sözleri midemi düğümledi. "Sen ne istersen benim için sorun yok." Eteğimin eteğini oynatmaya başladığımda, elini uzatıp benimkinin üzerine koydu.

"Sana sorduğum bu değildi, *Kısa*. Bana dürüst ol. Lüks restoranları sever misin? Seni oraya götürmemi ister misin?"

Herkesin bana bakarken, saçma sapan pahalı bir restorana girmek, midemi bulandırıyor.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hiç gitmedim ve gerçekten gitmek istemiyorum." "Tanrıya şükür," diye yumuşak bir kahkaha attı. "Senin için katlanırdım, ama senin hayır diyeceğini umuyordum."

Elini tekrar uyluğuma koymadan önce vites değiştirir. "Bana güveniyor musun, Lara?"

Başımı çevirip ona bakıyorum, gölgeli profilini inceliyorum ve dürüst olmaya devam etmeye karar veriyorum.

"Evet. Seni yeni tanıdığım için güvenmemem gerekebilir, ama güveniyorum."

Bana bakıp hızlıca gülümsedi, sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Bir kumar oynadım ve seni almadan önce yemek siparişi verdim."

Gülümseyerek pencereden dışarı bakıyorum, beni nereye götürdüğünü anlamaya çalışıyorum. Şehrin en popüler striptiz kulübü hiç de aklımdaki gibi değil, ama Pink'in otoparkına girdiğinde o kadar şaşıyorum ki, dilim tutuluyor. Kulübün dışındaki uzun erkek kuyruğuna bakıp, Luka'nın bunu nasıl seveceğimi düşündüğünü anlamaya çalışıyorum.

"İlginç bir seçim," diye sessizliği bozuyorum sonunda.

Benim pek de heyecanlı olmayan ses tonumu fark eder ve tekrar uyluğumu sıkar. "Bana güveneneğini söylemiştin," diye hatırlatır.

O bizi binanın arkasına götürürken ve arka çıkışın hemen önünde dururken ben hiçbir şey söylemiyorum. Arabada kalıyor, telefonunu çıkarıp kısa bir mesaj gönderiyor. Bir dakikadan az bir süre sonra, genç bir adam iki büyük çanta dolusu yiyeceklerle koşarak dışarı çıkıyor. Luka camını indiriyor. Luka çantaları alırken Rusça konuşuyorlar. Adam benim tarafıma bakmıyor bile. Sanki tamamen görünmezmişim gibi.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, adam içeriye geri koşarken. "Bana bakmadı bile."

Çantaları alıp dikkatlice ayaklarımın arasına koyuyorum ve tekrar Luka'ya bakıyorum. Ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştığımı anlayabiliyorum.

"Gerçeği, hatırladın mı?"

Gülümser. "Zaten sözlerimi bana geri mi söylüyorsun?" "Bu adil."

"Doğru," diye kabul ediyor. "Sana bakmadı çünkü bu saygısızlık olarak algılanırdı."

"Nasıl saygısızlık olurdu? Anlamıyorum."

Hala ışık yeterince parlak olduğu için, yeşil gözlerindeki yoğunluğu görebiliyorum. "Çünkü sen benimsin ve o benim olan şeye bakamaz." Çok şaşırdığım için konuşamadığım belli olunca, önümüzdeki binaya bakıyor. "Bu kulüp aileme ait. Şehirde birkaç kulüp var."

Bana geri dönüyor ve ben hala sessiz kalınca, "Aramızda dürüstlük mi istiyorsun?" diyor.

Yumuşak bir şekilde başımı sallarım.

"Ailemin kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"*La Dolce Vita*'da seni gördüğümde anladım. Düştüğümde bana yardım ettiğinde kim olduğunu bilmiyordum."

Hiçbir şey söylemez, sadece başını sallar ve geri vites takar, bizi sokağa geri dönebilmemiz için arabayı döndürür.

"Ağır konulara girmeden önce birlikte güzel bir akşam yemeği yiyelim mi?"

Eli hala vites kolunu tutuyor, ben de uzanıp elimi hafifçe onun elinin üzerine koyuyorum. "Kulağa hoş geliyor. Ne sipariş ettiğini bilmiyorum ama kokusu harika."

Bana gülümsüyor ve başparmağını kaldırıp benimkini kavıyor. "Dominic's'te benimle birlikte gördüğün amcam Vitaly, Pink'i bugünkü başarısına ulaştıran kişidir ve yaptığı şeylerden biri de gerçekten çok iyi bir şef işe almaktı. Sana söz veriyorum, onun yemekleri o gergin, lüks restoranlarda bulabileceğin her şeyden daha iyidir."

Ona inanıyorum. Arabayı dolduran kokular ağzımı sulandırıyor. "Pink'e sık sık gider misin?" Bu soruyu sormak istemiyorum, ama kendimi tutamıyorum.

Elimi tutup dudaklarına götürdü ve elimin arkasını öptü. "Hayır, *kisa*. Striptiz kulüplerinde takılmak istemiyorum ve amcalarım da oraya gitmiyor. Hepsi mutlu evlilikleri var ve sevdikleri kadınları aldatmaktansa kendi penislerini kesmeyi tercih ederler."

Bu, onun söylemesini beklediğim şey değildi ve keşke onu annemle tanıştırsaydım. Annem, onun ailesi hakkında çok yanılıyor ve keşke bunu görebilseydi.

Luka başka bir yer altı otoparkına girdiğinde ona bakıp "Neredeyiz?" diye sordum.

"Sadece akşam yemeği yiyebileceğimiz özel bir yer."

Asansörün yanındaki ayrılmış bir yere park ediyor. "Burası senin yaşadığın yer mi?" "Hayır." Ayaklarımın arasından çantaları alıp kapıyı açıyor ve

dışarı çıktı. "Yolda açıklayacağım."

Onu asansöre kadar takip ediyorum ve kapıları açan özel anahtar kartını çıkarmasını izliyorum.

"Vay canına," diye fısıldarım. "Böyle bir şeyin varlığından bile haberdar değildim."

Penthouse'un düğmesine basar ve asansör yükselmeye başlarken açıklamaya başlar.

"Küçük kuzenlerimden biri bilgisayar konusunda bir dahi. Nikita sadece on beş yaşında, ama yemin ederim şu anda her şeyi hackleyebilir." Bunu söylerken gülümsüyor. "Hepimiz birlikte büyüdük ve kardeş gibiyiz. Ben birkaç ay büyük olan en büyüğüyüm ve Nikita'nın ağabeyi Maxim benden biraz daha küçük. Valentin bizimle aynı yaşta ve üçümüz de on sekiz yaşına girdiğimizde, gelip takılabileceğimiz ve her şeyden uzaklaşabileceğimiz bir yere ihtiyacımız olduğuna karar verdik, bu yüzden Max, Niki'den bize bir yer ayarlamasını istedi."

Sanki işaret almış gibi, asansör durur ve kapılar, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem daireye açılır.

"Para çaldı ve sahte bir isimle burayı satın aldı."

Geniş açık plan ve şehri gören pencerelere bakıyorum. Gökdelenler ve uzaktaki köprü ışıklarla aydınlatılmış. Çok etkileyici ve annemle paylaştığım dar daireyle karşılaştırmadan edemiyorum.

"Demek tüm kızları buraya getiriyorsun," diye alay ediyorum.

Yiyecekleri tezgahın üzerine koyar ve önüme geçer. Elini uzatır, parmaklarını nazikçe saçlarımın arasından geçirir, yüzümden geriye doğru iterken parmakları yanağımı okşar ve bu tek dokunuşla tüm vücudumu ateşe verir.

"Senin dışında kimseyi buraya getirmediğim." "Bu nasıl mümkün olabilir, Luka?"

"İster inan ister inanma, *Kisa*, ben kimsenin bana yaklaşmasına izin vermem. Ailem benim her şeyim ve onları ve yaptığımız işi çok korurum."

O kadar yakın ki neredeyse birbirimize dokunuyoruz ve bakışlarındaki sıcaklık nefes alamayacakmışım gibi hissetmeme yetiyor.

"O zaman neden beni buraya getirdin? Anlamıyorum."

"Sana zaten söyledim." Parmakları çenemi okşadıktan sonra boynuma doğru kaydılar, tüy kadar hafif dokunuşu tüylerimi diken diken etti ve göğsüme bir sıcaklık yaydı. "Senden hoşlanıyorum, Lara Swan."

Elini kaldırıp başparmağını alt dudağımda gezdirerek ekliyor, "Muhtemelen olması gerekenden daha fazla."

Nefes almaya bile fırsat bulamadan beni bıraktılar. Adanın etrafında dolaşarak bir dolabı açtı ve birkaç tabak ve bardak aldıktan sonra yiyecekleri paylaştılar. Torbalar açıldığında, kokusu beni harekete geçmeye yetti. Yanında durarak, ızgara sebzelerin ve bol malzemeli fırında patatesin yanına bir biftek koymasını izledim.

"Erkekler gerçekten oturup biftek yiyip striptizcileri mi izliyorlar?" Bu görüntü beni durduramadan güldürüyor. "Yani, bu ne kadar klişeleşmiş bir şey? Ağızlarında kocaman bir et parçası varken, zıplayan göğüsleri izliyorlar." Karnımı tutuyorum ve daha da çok gülüyorum, yanlışlıkla burnumdan ses çıkınca utanıyorum.

Luka gülüyor ve bana gülümsüyor. "Bu çok sevimliydi, *Kisa*. Ve soruna cevap vermek gerekirse, öyle olmalı, çünkü o kulüp çok para kazandırıyor. Şahsen bilemem, çünkü oraya hiç gitmedim. Benim tarzım değil."

"Güzel kadınların her erkeğin ilgisini çektiğini sanıyordum."

Boş poşetleri kenara itip buzdolabını açar. Birkaç kola alırken, "Her erkek aynı değildir. Striptiz kulüplerinin cazibesini hiç anlamadım. Ailem Pink'in sahibi. İstedğim zaman oraya gidebilirim, ama istemediğim için o binaya hiç adımımı atmadım. Beni ilgilendirmiyor."

"Peki ne ilgini çekiyor?"

Başımın arkasını avuçlayıp alnımı öper. "Öyle."

Bunun üzerine, içecekleri bana uzatırken tabaklarımızı alır ve önümüze geçer. Fransız kapılardan geçince, büyük bir çatı terası görürüm ve ne kadar güzel olsa da, gözümü çeken masa olur. Üstümüzdeki tenteden narin bir şekilde peri ışıkları sarkar ve beni bekleyen güzel bir kırmızı gül buketi vardır.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" diye fısıldıyorum, yüzümü kadifemsi yaprakların arasına gömerek, tatlı kokularını içime çekiyorum. Daha önce kimse bana çiçek almamıştı ve ağlayıp, uğraşarak yaptığım makyajımı mahvetmek üzereyim.

"Ben yaptım." Tabaklarımızı masaya koyduktan sonra benim için bir sandalye çekiyor.

Ona bakıyorum, hala şaşkın bir halde, bana sunduğu sandalyeye oturuyorum. "Bütün bunları yaptığını inanamıyorum."

Gülümsüyor ve kollarını açıyor. "Benim neyim duygusal romantizmden uzak ki?"

Luka pek çok şeyin simgesi, çoğu da kadınları heyecanlandıran türden, ama "*ben sana sarılmayı ve çiçek almayı seven büyük bir romantikim*"ın simgesi değil.

"Hala bu kadar şaşkın görünmen beni biraz kırdı," diyor bana, karşımda oturduğu koltuğa otururken. Güzel vazoyu kenara kaydırarak

birbirimizi daha iyi görebilmemiz için, tabağımı bana doğru itti. "Yemen lazım, *Kisa*."

Kimse bana bakıp kaloriye ihtiyacım olduğunu düşünmez, ama Luka çok samimi görünüyor, sanki gerçekten aç olduğum için endişeleniyormuş gibi, ve ben çatalımı aldığımda bana en güzel gülümsemesini gösteriyor ve ben onun için eriyorum.

Bifteğin ilk lokmasını aldığımda, damak tadım canlanıyor ve çatalımın etrafında inliyorum. Luka'nın gözleri kararmış, ağızma kilitlenmiş ve ben tek randevu kuralımı ciddi olarak yeniden düşünmeye başlıyorum. Bu adamla bir gece asla yeterli olamaz.

Bir ömür bile yeterli olur mu, emin değilim.

Bölüm 6

Luka

Lara'nın yemeğini yemesini izliyorum, her yudum, dudaklarını yalayan her dil hareketi ve çıkardığı her yumuşak inilti, sikimi biraz daha sertleştiriyor, ta ki bir daha asla yumuşamayacağıma ikna olana kadar.

Sikim onun için acıyor.

Ona sormak istediğim o kadar çok soru var ki, ama onun bilmeden benim için sergilediği gösteriyi mahvetmek istemiyorum, bu yüzden onu rahatsız etmiyorum. Sadece arkama yaslanıp onun görüntüsünün tadını çıkarıyorum, bunun Pink'teki herhangi bir kucak dansından çok daha seksi olduğunu kesin olarak biliyorum. Striptiz kulüplerine ilgim olmadığını söylediğimde çok şaşırılmış görünüyordu. Gerçek şu ki, hiç birine gitme isteği duymadım. Bir oda dolusu erkeğin önünde çıplak dans eden rastgele kadınlar bana hiçbir şey ifade etmedi. Herkesin baktığı şeyi istemiyorum. Tamamen sergilenen bir kadın istemiyorum. Daha fazlasını arzuluyorum.

Ve o şey şu anda dudaklarını yalıyor ve bifteğinin son lokmasını yutuyor. Narin boğazının çalışmasını izlerken büyülenmiş durumdayım ve tek düşünebildiğim, ona çok farklı bir şey yedirirken dizlerinin üzerinde nasıl görüneceği.

"Bütün bunları yediğime inanamıyorum," diyor ve beni transımdan çıkararak bana sevimli, utangaç bir gülümseme atıyor.

"Beğendiğine sevindim."

Saçının bir tutamını geri çekip çatal bıçaklarını tabağına koyuyor. "Sanırım bu kadar çok yememeliyim."

"Neden olmasın ki?"

Omuzlarını hafifçe kaldırıp indiriyor. "Erkekler için daha çekici değil mi? Narin bir salata ve çok ince bir bel?"

"Çoğu erkeğin ne düşündüğü umurumda değil ve az önce bana sergilediğin gösterinin ne kadar erotik olduğunu tahmin bile edemezsin."

Gözlerindeki ifade gerçek bir şaşkınlıktı, yemek yerken ne yaptığının farkında olup olmadığı konusunda hiçbir şüphe bırakmıyordu. Şu anda ne kadar sert olduğundan ya da onu kucağıma çekip kendimi onun içine gömmek istediğimden en ufak bir fikri yoktu.

Yanaklarının kızardığını, daha koyu bir kırmızıya dönüştüğünü izliyorum, sonra konuyu değiştirerek onu bu ızdıraptan kurtarıyorum.

"Bana kendinden bahset, Lara."

Konuyu değiştirmenin onu daha rahatlatacağını düşünmüştüm, ama kızarıklık boynuna kadar yayılıyor ve ellerini kapatıp sıkıca tutabilmek için gömleğinin kollarını aşağı çekiyor.

"Anlatacak pek bir şey yok." Gözlerini benden ayırıp güllere bakmayı tercih ediyor. "Sadece ben ve annem varız. Babam ben doğmadan önce öldü ve ben hayatım boyunca o dairede yaşadım. Benim hakkımda ilginç olan hiçbir şey yok."

"Katılmıyorum."

Gözleri bir anlığına benimkilere kaydıktan sonra tekrar çiçeklere döndü.

"Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum."

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılır, ama bu yarı gülümsemede en ufak bir mutluluk bile yoktur. "Sana her şeyi anlattım." Gözleri tekrar benimkilere döner. "Sen bana aileden bahsetsene. O daha ilginç olmalı."

"Ailem hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla bir şey bilmiyorum," diye itiraf etti. "Senin Luka Melnikov olduğunu biliyorum, oğlu..." Sesi kesildi, sonra bana gerçek bir gülümsemeyle, "Bay Melnikov," dedi.

Gülerek, "Roman," diyorum.

"Teşekkürler, ve ailenin şehrimizin gördüğü en tehlikeli Bratva'yı yönettiğini biliyorum." Bana kaşlarını kaldırır. "Muhtemelen burada seninle oturmamalıyım. Sen çok tehlikeli bir adamsın, Luka."

"Sana asla, *kisa*."

Bir an için mavi gözleri o kadar hüznle doldu ki, neredeyse masanın üzerinden uzanıp onu kollarıma alacaktım.

"Bu konuda fikrini değiştirebilirsin."

Sesi o kadar kısık ki, duymak için kulak kabartmam gerekiyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Neden bahsettiğini bilmiyorum, ama hoşuma gitmediğini anlayacak kadarını biliyorum. Ayağa kalkıp yanına gidiyorum ve kıpır kıpır ellerinden birini tutuyorum.

"Gel, yanıma otur."

Ayağa kalkıyor, parmaklarımı parmaklarına dolayarak onu birkaç hafta önce kurduğum hamakın yanına götürüyorum. Hamaka bir bakıyor ve güzel başını sallıyor.

"Hayır, sanmıyorum."

Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum. "Neden olmasın? Uslu duracağıma söz veriyorum."

"O şeyden düşüp kendimi rezil ederim." "Bunun olmasına asla izin vermem."

Oturup bacaklarımı uzatarak rahat bir pozisyon alıyorum ve sonra kolumu ona doğru uzatıyorum. O hala ne yapacağına karar vermeye çalışırken, ben kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum ve onun yerine karar veriyorum.

"Sıkı tutun, *Kisa*, yoksa ikimiz de kışımızın üstüne düşeceğiz," diye alay ediyorum.

Çok yavaş ve çok dikkatli bir şekilde benimle birlikte hamaka tırmanıyor. Vücudu gergin, sanki aramızdaki mesafeyi korumaya çalışıyor gibi, ama birbirimize yapışmamamız imkansız.

Gülüyorum ve kolumu ona doluyorum, onu bana daha sıkı çekiyorum ve tüm yumuşak, kadınsı kıvrımları sanki benim için yaratılmış gibi vücuduma yapıştığında çıkarmak istediğim iniltiyi geri tutuyorum.

"Yukarı bak."

Başını eğiyor ve yumuşak bir çığlık atıyor. Şehir çok büyük ve çok parlak, bulunduğumuz yerden yıldızları göremeyiz, ama ay dolunay ve parlak, tam üzerimize bakıyor.

"Çok güzel," diye fısıldadı, yüzü benimkine o kadar yakındı ki, nefesinin sıcaklığını yanağımda hissedebiliyordum.

"Beni ailem için mi kullanıyorsun?" diye soruyorum ona.

Gerginleşir ve uzaklaşmaya çalışır, ama ben onu daha sıkı tutar ve bana doğru bastırırım.

"Ne? Hayır, tabii ki hayır. Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Onun sorusunu görmezden gelip başka bir soru soruyorum. "Bana veya ailemden birine zarar gelmesini mi istiyorsun?"

"Hayır."

Bu tek kelime, onun hakkında böyle bir şey düşünebileceğim için incinmişlik ve üzüntüyle doludur, ama yanılıyor. Onun benimle olmasının sebebinin bu olmadığını biliyorum.

"O zaman tek umursadığım şey bu, *Kisa*. Neden birlikte olmamızın kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsun? Yaptığım iş yüzünden mi?"

"Hayır."

"O zaman neden?"

"Çünkü hayatım berbat durumda ve senin buna karışmana gerek yok."

"Senin hayatın benimkinden daha berbat olamaz." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, uzun saç tellerinin tenimde kaymasına izin veriyorum. "Lütfen bana anlat."

O içini çekerek, nefesiyle yanağıma dokunur ve tüm kanımı tekrar penisime gönderir. Yakında hissedecek, ama şimdilik farkında değil, konuşmaya başlar.

"Sana annemin iyi olmadığını söylemiştim. Hayatım boyunca hep böyleydi. İlk başta onda bir sorun olduğunu anlamamıştım. Sürekli arkamda korkutucu, yüzü görünmeyen bir tehdit olup olmadığını kontrol etmenin normal olduğunu sanıyordum. Diğer annelerin de evlerinde saklandıklarını, bütün gece pencereden dışarı bakarak kimsenin gelmediğinden emin olduklarını sanıyordum. Büyüyene kadar bir sorun olduğunu fark etmemiştim."

Elini göğsüme koydu, konuşmaya devam ederken tişörtümün yakasını oynatıp duruyordu. "Annem neredeyse bir yıl öncesine kadar bir dişçinin muayenehanesinde resepsiyonistti. Ruh sağlığı hızla bozuldu ve artık bir işte çalışamayacağı çok açık hale geldi. Ben on altı yaşından beri çalışıyorum, en azından biraz param vardı. Kira ve diğer masrafları karşılayabiliyordum ve şimdi Dominic beni üst katta çalışmak için işe aldığından, her şeyi karşılamaya yetecek kadar param olacak. Muhtemelen ikinci bir iş bulacağım, çünkü o beni haftada sadece birkaç gece istiyor."

Ona iki işte çalışıp annesine bakmasının imkansız olduğunu söylemeye gerek görmüyorum. Ona paramı kabul ettirmenin bir yolunu bulacağım.

"Başka ailen var mı? Sana yardım eden oldu mu?"

"Hayır, sadece ikimiz varız."

Başının arkasını avuçlarım ve yüzümü eğip alnını öperim. "Artık yok."

Dirseklerini altına koyup kendini kaldırarak bana dönüyor. Hamak biraz sallanıyor ama onun korkularına rağmen devrilme tehlikesi yok. Bu pozisyon göğüslerini göğsüme bastırıyor ve bu sefer iniltiyi bastıramıyorum.

Vücudu hareketsiz kalır. "Sana acıttım mı? Çok mu ağırım?"

Gülüyorum ve parmak uçlarımı yanağına kaydırarak gevşek saçlarını kulağının arkasına koyuyorum.

"Tabii ki çok ağır değilsin ve canımı yakmadın."

"İnlediğini duydum."

"Sen yaptın." Parmağımı boynunda gezdiriyorum. "Sen gördüğüm en güzel kadınsın ve vücudun benimkine yapışmış durumda, bu yüzden evet, inledim, ama acıdan değildi." Gülümsüyorum ve ona göz kırpyorum. "En azından senin düşündüğün türden bir acı değildi."

"Ben güzel değilim," diye fısıldadı ve onun söylediklerine inandığını biliyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Evet, güzelsin."

Hâlâ gömleğimi kurcalayan elini tutup aşağı doğru çekiyorum, parmaklarını göğsüm ve karnım üzerinde gezdirip, çok daha küçük olan elini kot pantolonumun içinde sertleşmiş olan ereksiyonuma bastırıyorum.

"Luka," diye fısıldadı, iri gözlerini bana çevirerek.

"Bana yaptığın şey bu, *kisa*. Ne zaman yanına yaklaşırsam, beni deli ediyorsun."

"Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

Şaşkın fısıltısı beni tekrar güldürür, ama elini sikimin etrafında sıkıca kapatıp tereddütlü ama sert bir şekilde sıkınca, gülüşüm hemen iniltiye dönüşür.

"Tanrım," diye homurdanırım, yüzünü avuçlayıp ağzını ağzıma çekerek, bir sonraki nefes almamdan daha çok onu tatmaya ihtiyaç duyuyorum.

Ben bir elimi aşağı kaydırıp kalçasını kavrayarak onu üzerime daha da yaklaştırdığımda, o inleyerek sikimi bırakır. Vücudunun benimkine bastırılması hissi tam bir cennet gibidir ve ben yuvarlak kalçasını avuçladığımda ve onun kalçalarını yavaşça sallamaya başladığını hissettiğimde, geri dönüşün olmadığını anlarım, çünkü onu asla bırakmayacağım.

Lara Swan *benim*.

İstediği kadar bununla mücadele edebilir, ama benim için iş bitmiştir. O, benim isteyeceğim tek kadın ve sahip olacağım tek kadın.

Dilimle dudaklarını ayırırken, bir elimle yüzünü, diğer elimle kalçasını kavıyorum ve o inleyip istediğim gibi bana açılırken onu bana daha sıkı çekiyorum. Yeterince derine giremiyorum. Dilim onun diliyle dans ediyor ve tek düşünebildiğim, daha fazlasını ne kadar çok istediğim, daha fazlasına ne kadar çok *ihtiyacım olduğu*.

Vücudunun her santimetresi benim vücuduma uyum sağlıyor, çok yumuşak ve kadınsı, ve elimi kıcının yuvarlak kıvrımlarına kaydırıp parmaklarımı gömleğinin altına soktuğumda, parmaklarımın altında yumuşak tenini hissetmek için çaresizce, donup kalıyor ve nefes nefese geri çekiliyor.

"Luka, yapamam." Sözleri nefes nefese, hızlı ve panikle doludur. "Sakin ol, *kisa*." Parmaklarımı sırtında sabit tutarak, onun istediğinden daha ileri gitmeyeceğimi

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Bana bak," diyorum ona, gözleri benimkilerle buluşana kadar bekliyorum. "Bir şeye hazır olmadığın için asla özür dileme. Ben sabırsız aptal bir herif değilim, Lara." Başparmağımı yanağında gezdiriyorum, gözlerini kapatıp dokunuşuma yaslandığında gülümsüyorum.

"Ne kadar süre gerekirse o kadar beklerim."

Gözlerini kapalı tutarak fısıldıyor, "Sadece üstümü çıkarmaya hazır değilim."

"O zaman giyinik kal."

Başını daha da eğerek omzumu tutar ve utanç verici bir şey fısıldar gibi, "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım," der. Sert bir kahkaha atar. "Hiçbir şey yapmadım. Hayatım boyunca annem ve saklamak zorunda olduğum sırlar yüzünden insanları kendimden uzaklaştırdım."

"Ben de," dedim, o şaşkınlıkla başını kaldırdınca gülümsedim. "Bu imkansız."

"Neden?"

"Çünkü sen sensin, çünkü inanılmaz derecede seksi ve güzelsin ve kadınların sana nasıl baktığını gördüm."

"Sen de inanılmaz derecede seksi ve güzelsin, erkeklerin sana nasıl baktığını gördüm, ama bu senin söylediğinin doğruluğunu değiştirmez."

Söylediklerime inanamıyormuş ve anlayamıyormuş gibi başını hafifçe sallar ve bunun yerine söylediklerimin geri kalanına odaklanmayı tercih eder. "Sen bakiresin? Ama neden?"

"Sanırım aynı sebepten dolayı, beni bir striptiz kulübünde otururken ya da rastgele bir kadını tavlarken asla göremeyeceksin. Beni tahrik eden şey bu değil."

Anlamlı bir şekilde açıklamak için bir yol bulmaya çalışarak iç geçiriyorum. "Beni tahrik eden şey samimiyet, kimsenin başka kimsenin deneyimleyemeyeceği bir şeyi paylaşmak beni tahrik ediyor. Ben bunu seviyorum. Tanımadığım veya umursamadığım bir kızla sevişmek fikri bana hiçbir şey ifade etmiyor."

Başparmağımı onun dolgun dudağına sürüyorum. "İnsanları kendinden uzaklaştıran tek kişi sen değilsin. Kendimi bildim bileli ailemi her şeyin önüne koydum. Babam ve amcalarım bizi bu noktaya getirmek için çok çalıştılar ve ben bunu mahvedecek kişi olmayacağım. Bratva benim tek odak noktamdı. Bunun değişmesi için herhangi bir planım yoktu, ama sonra bir ahmak, gördüğüm en güzel kıza çarptı ve onu benim gözümün önünde, ağız sulandıran kıçının üzerine düşürdü ve onu görmek dünyamı değiştirdi."

Titrek bir nefes aldı. "Senin hayatın, benim hayatım ve bunun felaketle sonuçlanacağına dair tüm nedenleri düşünmek istemiyorum. Sadece beni tekrar öpmeni istiyorum."

"Bunu yapabilirim." Ona gülümserim, tüm endişelerini ortadan kaldırmak isterim, ama sözler sadece sözlerdir. Ona bunu göstermek isterim.

Onu kendime çekmeden önce, ayağa kalkar ve gömleğinin en üst düğmesini çeker, nefesim kesilirken düğme açılır. Daha sert çekince, üç düğme daha açılır ve bana baştan çıkarıcı bir dekolte gösterir.

"Henüz tamamen çıkarmaya hazır değilim," diye fısıldadı.

Elimi uzatıp parmaklarımı yanağına dokunduruyorum. "Seni rahatsız edecek bir şey yaparsam beni durduracağına söz ver."

"Söz veriyorum. Yaparsam hayal kırıklığına uğrar mısın?" "Asla, *kısa*."

Sözlerimin içtenliğini anlar ve yaklaşır, bir elini kaldırarak parmaklarıyla yüzümü okşar. Dokunuşu yumuşak ve tereddütlüdür. Kaşımdan başlayarak yüzümün yan tarafını takip eder, sonra daha aşağı inerek dövmeli boynumu okşar.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor ve beni gülümsetiyor çünkü o kadar tatlı ki.

Ona asıl güzel olanın kendisi olduğunu söyleyemeden, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve beni öylesine aç bir şekilde öpüyor ki, içgüdüsel olarak kalçalarımı ona doğru sallarken kollarımı ona doluyorum. Ağzıma karşı inliyor, bana daha sert sürüyor

beni daha sert bir şekilde sürtünür ve ben, bizi durdurmak zorunda kalacak kişinin ben olacağıma ikna olurum çünkü eteğini kaldırıp sikimi serbest bırakmaya saniyeler kaldığını hissediyorum.

Parmaklarımı saçlarına geçirip, başının arkasını avuçlarım ve diğer elimi yan tarafına kaydırırım, her santimini ezberlerim ve göğsünün yan tarafını hafifçe okşadığımda, inleyerek adımı söyler ve daha fazlasını ister. Avucumu onunla doldururum, saçlarını avuçlarım ve başparmağımı meme ucunda gezdiririm, altında sertleştiğini hissederim.

Nefes almak için öpüşmemizi kesince, boğazını ısırıp emip yaladım, nabzının attığı noktaya dilimi sürerek durdum, hızlı atışını hissetmek, bunun onu da benim kadar etkilediğini bilmek istedim.

"Luka."

Adım dudaklarından nefes nefese çıkıyor ve ben olduğum yerde donuyorum. "Durmamı ister misin?"

"Sakın yapma."

Israrcı ses tonuna gülümserim ve boynunun yumuşak etini nazikçe ısırırım. Bu tek dokunuşla tüm vücudu benimkine karşı titrer ve ben daha aşağıya doğru öpmeye başladığımda, elini aramıza sokar ve bana daha iyi erişim sağlamak için son birkaç düğmeyi açar. Dantelli beyaz styeninindeki muhteşem göğüslerini görebilmem için yeterince geri çekildiğinde, irademin tehlikeli bir şekilde zayıfladığını hissederim.

"ok seksisin Lara." Elimini uzatıp parmaklarımı göğüslerinin dolgunluğunda gezdiriyorum, gömleğini nazikçe daha da açıyorum. Başparmağımla dantelden dışarı çıkmaya çalışan dik meme ucunu okşadığımda, sırtını kavisliyor ve adımı inliyor.

"İşte bu benim sevdiğim şey," diyorum ona. "Diğer kadınlar, striptizciler ya da erkeklerin ilgilenmesi gerektiğini düşündüğün diğer saçmalıklar umurumda bile değil. İşte bu benim arzuladığım şey. İkimiz arasında özel bir an, başka hiç kimsenin görmediği ve görmeyeceği bir şey. Bana vücudunu gösterecek kadar bana gveniyorsun. Lanet olsun, *Kisa*, sadece bundan bile boşalabilirim."

"Senin için bir şey yapmamı ister misin?" diye soruyor.

Teklif cazip, ama ona gülümserim ve "Senin boşalmanı tercih ederim" derim.

Gğslerimizi birbirine değecek şekilde oturup, yüzlerimizi yakın tutuyorum, böylece sorduğumda tepkisini görebiliyorum: "Bana izin verir misin?"

Daireden ve peri ışıklarından gelen ışık, yanaklarının kızardığını görebilmem için yeterli, ama başını sallayıp "Evet" diye fısıldadığında, sesinde hiç korku yok.

"Bana güveniyor musun?" "Evet."

Cevabında hiç tereddüt etmiyor ve bu benim için onun sandığından çok daha önemli. Güven ve sadakat benim için her şeydir. O benim güvenimi kazanmış durumda, ama ben de onun güvenine ihtiyacım var.

Devrilmeyeceğimizden emin olarak, ben dışarı çıkarken onu hamakta tutuyorum. "Yan dön, bacakların dışarı sarkacak şekilde otur," diyorum ona.

Benim istediğim pozisyona gelene kadar kayar. —gömleği açık, hızlı nefesleriyle göğüsleri inip kalkıyor, eteği muhteşem bacaklarının üzerinde yukarı çıkmış. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, bacaklarının arasına girecek kadar yaklaşıyorum. Üst bedenimi onun üstüne eğiyorum, bileğinden tutup kolunu yana doğru uzatıyorum.

"Halatı tut ve bırakma."

Parmaklarını hamaktaki geniş deliklerden birine geçirip sıkıca tutunur.

"Aferin kızım," diyorum, "şimdi diğer elinle de aynısını yap."

Dudakları benim sözlerimle aralanırken gözleri koyulaşüyor. İki eliyle ipi sıkıca tutarken yüzümü onun yüzüne yaklaştırıyorum.

"Bırakma," diye hatırlatırım ona.

"Bırakmayacağım," diye fısıldadı. Sesi titriyordu, ama korkudan değil. Her parçası canlıydı ve arzu ve *ihtiyaçla* titriyordu. Orgazm olmak istiyordu, bunun için can atıyordu ve ona bunu yaşatacak şanslı piç kurusu olduğuma inanamıyordum.

Burnumu boynuna sürterek, tamamen bağımlısı olduğum kokuyu içime çekiyorum. "Sana dokunacak tek erkek benim, Lara Swan," diye fısıldıyorum.

"Evet," diye inliyor, ben onun köprücük kemiğini ısırırken, göğsünü yavaşça öperek aşağı doğru inip, dilimi göğüslerinin şişkinliği üzerinde gezdirirken.

"Bu muhteşem göğüsleri görecektir tek erkek benim." Dilimin ucuyla dantele baskı yapan sert meme ucunu okşuyorum. "Onları tadacak ya da dokunacak tek erkek," diyorum, sesim her saniye daha da sertleşiyor. Danteli kenara itip ona yapışıyorum, dilim meme ucunu yalarken ağzımı onunla dolduruyorum. O

ama ben ona söylediğim gibi hamakları tutmaya devam ediyor. Geri çekilip göğsünü isteksizce ağzımdan çıkardığımda, protesto etmek için inliyor ve gözleriyle devam etmem için yalvarıyor.

"Ben paylaşmam, *Kisa*, ve seni paylaşmayı reddediyorum."

Ona dokunmaya çalışan her erkeği öldüreceğimi söyleyerek onu korkutmak istemiyorum, ama yapacağım. O sadece benim gözlerim için.

Bir göğsü açıkta, diğeri hala dantelle örtülü, çok seksi görünüyor, çok masum ama aynı zamanda yozlaşmaya da hazır. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan gömleğini kenara çekip karnını öpmeye başlıyorum. Cildi çok yumuşak ve her santimini benim olarak işaretleme istiyorum.

Ellerimi uyluklarına doğru kaydırarak, eteğini nazikçe kaldırıyorum ve bu anın bir saniyesini bile kaçırmak istemediğimden, geri çekilmeden önce karnına son bir öpücük konduruyorum. Eteğini daha da yukarı kaydırarak, iç uyluklarının yumuşak tenini ve aralarındaki beyaz danteli yavaşça ortaya çıkarıyorum.

Daha fazla sertleşemeyeceğimi düşünüyordum, ama pembe amcığın izi yanıldığını kanıtlıyor. Kendi ön sıvımla ıslanmış durumdayım, kalın ve zonkluyor, ve boşaltma ihtiyacından taşaklarım acıyor.

"Tanrım," diye homurdanıyorum ve yemin ederim, dilimde onun tatlılığını şimdiden tadabiliyorum.

Ayaklarından birini tutup ayakkabısını çıkarıyorum ve çoraplı ayağını hamakta uzatıyorum, sonra hızla diğer ayağına da aynısını yapıyorum.

"Rahatça açabildiğin kadar aç," diyorum ona, benim için bacaklarını genişçe açıp ayaklarını hamakın iplerine takmasını izliyorum.

Topuklarımın üzerine oturup, benim için açılmış halini seyre diyorum, benimle yutmak üzere olduğum amcık arasında sadece ince bir şeffaf dantel şerit var. Elleri hala ipi sıkıca tutuyor, bana itaatsizlik etmemeye kararlı, ama yanaklarının koyu kırmızılığından, bu pozisyonda utanç duyduğunu ve kendini savunmasız hissettiğini anlayabiliyorum. Benim yanımda hissetmesini istediğim son şey bu.

"Çok güzelsin, *kisa*." Öne eğilip parmaklarımı hafifçe uyluklarına doğru kaydırıyorum, cildinde tüylerin diken diken olmasını seviyorum. "Benim önümde utanmamayı öğreneceksin, tatlım, çünkü vücudunun tek bir santimini bile görmeyeceğim, dokunmayacağım ya da tatmayacağım."

Uylukları parmaklarımın altında gerildi. "Ama bu gece değil, değil mi?"

"Hayır, bu gece değil." Eğilip sağ dizinin üstüne bir öpücük konduruyorum. "Bu gece amını yalayacağım ve dilimle seni boşaltacağım. Diğer her şey bekleyebilir." İç uyluklarını yavaşça yaladıktan sonra cildine fısıldıyorum. "Senin için sonsuza kadar beklerim, Lara. Aceleye gerek yok."

Ağzımı bacaklarının arasına yaklaştırdığımda nefesi kesildi. Kokusu burnumu doldurdu, kafam dönmeye başladı. Beni sarhoş ediyor, tüketiyor ve tamamen mahvetmekle tehdit ediyor. Amına nefesimi üflerken parmaklarımın altında uylukları titriyor, dudaklarım onu tüy kadar hafif dokunuşlarla okşarken soruyorum, "Durmamı ister misin, *kisa*?"

Onun üzerinde duruyorum, doyana kadar onu yemeye hazırım, ama ilk tadına bakmadan önce nefes nefese "Hayır" demesini bekliyorum. Inleyerek, dilimi külotla kaplı yarıktan aşağıdan yukarıya doğru yavaşça yalıyorum. O kadar ıslak ki, ince dantelden sızıyor ve dilimi onun uyarılmasıyla kaplamamı kolaylaştırıyor.

"Tanrım," diye homurdanıyorum, sonra külotunu tutup tek bir hızlı hareketle onu yırtıp çıkarıyorum, cinsel organını bana açığa çıkarıyorum. Saçları düzgünce kesilmiş, sıkı, koyu renkli bukleler, benim için damlayan ıslak amını saklamaya yetmiyor.

"Çok güzel." Yaklaşıyorum, kaygan kıvrımlarına fısıldayarak. Uyluklarının arkasını tutarak, dudaklarını ayırmak için yeterince genişçe açıyorum, her bir mükemmel pembe santimini ortaya çıkarıyorum.

Onu sadece birkaç gündür tanıdığım umurumda değil — ben bittim artık. Bu, görmek isteyeceğim tek kadın ve bu kadın, sikmek isteyeceğim tek kadın. Bu düşünce çoğu erkeği dehşete düşürür, ama ben Lara'nın vücudunu tanımaktan derin bir rahatlık, güçlü bir *haklılık* hissi duyuyorum.

Aramızda hiçbir engel olmadan, dilimin ucuyla kısmen açılmış vajinasının çizgisini takip ediyorum, onu kızdırmak ve kendimi işkence etmek için yeterince derine dalıyorum. Vajinasının tepesine ulaşp şişmeye başlayan klitorisini dilimle okşadığımda, benim adımla inliyor. Onun izinden gidiyorum, yaptığım her şeye verdiği tepkileri ezberliyorum, heyecanının artmasını ve vajinasının mükemmel bir karmaşaya dönüşmesini hayranlıkla izliyorum.

Hassas kıvrımlarını ısırp emiyorum, her santimini öpüp yalıyorum ve dilimle dudaklarını ayırıp içeri kaydırduğımda, kalçalarını sallıyor ve tekrar adımla inliyor. Yukarı bakıyorum, başını geriye atıp çılgılık atmamak için dudağını ısırıyor, bir göğsü hala çıplak, meme ucu sertleşmiş ve emilmeyi bekliyor - lanet olası mükemmellik.

Dilimi içinde tutarak iç duvarlarını yalıyorum ve başparmağımı dudaklarının üstte birleştiği yere getiriyorum, klitorisini kapaktan dışarı çıkarıyorum, tüm sinir uçlarının açığa çıkmasını istiyorum. İkimiz de sırışıklamız, bu da onu sıkı, sert daireler çizerek ovmayı kolaylaştırıyor.

"Luka," diye inliyor. "Çok yaklaştım." Elleri hamakları, parmak eklemleri beyazlaşacak kadar sıkı kavıyor ve göğsü düzensiz nefesleriyle inip kalkıyor. "Durma," diye yalvarıyor. "Lütfen durma lan."

Ona asla durmayacağımı söylemek istiyorum, ama bunun için ağzımı amından çekmem gerekir ve bu kesinlikle olmayacak. Bunun yerine eylemlerimle ona gösteriyorum. Bir elim uyluklarına gömülü, bacaklarını açık tutarken, diğer parmaklarım klitorisini okşuyor ve dilim kaygan, lezzetli amını sikiyor. Cennetteyim ve bunun hiç bitmemesini istiyorum, ama çıkardığı seslerden ve titremesinden, daha fazla dayanamayacağını anlayabiliyorum.

Son bir iniltiyle, orgazmının ıslak boşalması açgözlü ağzıma ulaşmadan hemen önce amının gerildiğini hissediyorum. Dağınık amına karşı homurdanıyorum, aç bir adam gibi onu yalarken klitorisini okşamaya devam ediyorum, onu daha da yükseğe çıkarıyorum, ta ki gece gökyüzüne benim adımları haykırmaktan başka seçeneği kalmayana kadar.

Mükemmel *kisa'mın* çözülmesi, gördüğüm en güzel şey ve tek düşünebildiğim, bunu tekrar tekrar görmek istediğim. Dilimi içinde tutuyorum, vücudu titrerken ve uylukları sallanırken iç duvarlarının etrafımı sıkıttığını hissediyorum.

Onun izinden giderek, çok hassaslaşıp dokunuşumdan kaçtığında parmaklarımı yumuşatıyorum. Klitorisini tüy kadar hafif bir dokunuşla okşuyorum ve o yine benim adımları inliyor. Dilimi dışarı çıkarıp, kaygan kıvrımlarına "Benim" diye fısıldıyorum, sonra amını yalayıp öperek temizliyorum.

"Şimdi sana dokunabilir miyim?"

Titrek fısıltısına gülümsüyorum. "Evet, *kisa*, bana dokunabilirsin."

Bir saniye sonra parmakları saçlarımın arasında, koyu renkli telleri tarıyor, tırnakları kafa derimi kazıyarak vücudumun her santimetresini arzuyla titretiyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadığından emin misin?"

Başımı kaldırıp beni daha iyi görebilmesini sağlıyorum. "Sana asla yalan söylemem."

"Bu işte inanılmaz derecede iyisin." Yumuşak bir kahkaha attı. "Bu inanılmazdı, hayal ettiğimden bin kat daha iyiydi."

"Beğendiğine sevindim." Onun amını tekrar öpüyorum. "Çünkü bunu sık sık yapmayı planlıyorum."

Burnumu onun yarıklarına sürüyorum, inleyerek onu içime çekiyorum.

"Hiçbir şey yapmamış olmam, sekste kötü olacağım anlamına gelmez," diyorum ona. "İnsanlar öyle varsayıyor galiba, ama bana hiç mantıklı gelmiyor. Eminim ki, kocaları ve erkek arkadaşları yıllardır onlarla sevişiyor olsa da, tatmin olmayan birçok eş ve kız arkadaş vardır."

Hâlâ hassas olan klitorisine nefesimi üflerim, o biraz kıvranınca gülümserim. Ağzımı amına yakın tutarak gözlerine bakarım.

"Bence her şey gözlemci olmak ve memnun etmek istemekle ilgili. Ben dikkatliydim, *Kisa*." Dilimi klitorisinin hemen altındaki hassas noktaya sürüyorum, ıslak ve sıcak kıvrımlarının içine daldırıyorum, böylece dilimin ucunu amının ön duvarında gezdirebiliyorum. Kalçalarını kaldırıyor ve yumuşak bir inilti çıkarıyor, tam da tahmin ettiğim gibi.

Ona bir kez daha yaladıktan sonra klitorisinin etrafına daireler çizerek öpüyorum ve fısıldıyorum, "Tatlı amcığının sol tarafının sağından daha hassas olduğunu biliyorum. Ayrıca boşalmadan hemen önce nefesini tuttuğunu ve her an kollarını hareket ettirebilirken bunu yapmadığını biliyorum, çünkü sen çok iyi bir kızsın ve bana karşı gelmek istemedin."

Başımı çevirip iç uyluklarını öptüm. "Seni nasıl memnun edeceğimi bilmek için bir sürü kadınla yatmam gerekmez, *Kisa*. Tek yapmam gereken, neyi sevdiğine ve vücudunun bana nasıl tepki verdiğine dikkat etmek."

Ben başımı karnına dayarken, parmakları saçlarımı okşuyor, hala acı verecek kadar sert olmama rağmen tamamen mutluyum. Bu gece benimle ilgili olmayacaktı. Bunu başından beri biliyordum.

"Sen çok mükemmelsin, Luka," diye fısıldadı ve yumuşak tenine karşı gülümsememi sağladı.

"Ben öyle değilim tatlım, ama umarım sen hep öyle olduğumu düşünürsün." "Düşüneceğim."

Sesinde en ufak bir şüphe yok ve bu tür bir sadakat benim için her şey demek. Lara Swan'a aşık olduğumu söyleyebilirim, ama gerçek şu ki, onu gördüğüm anda başımdan vurulmuş gibi oldum. Ben bittim, bu kadar basit, ve kendimi yeterince tanıyorum, geri dönüşün olmadığını biliyorum.

Bölüm 7

Lara

Luka'nın yumuşak saçları parmaklarımın arasından akarken, vücudum hala bana yaşattığı orgazmın titremesiyle titriyor. Ona dokunmaktan kendimi alamıyorum. Dokunmayı bırakırsam, tüm bunların bir rüya olduğu ortaya çıkacağından korkuyorum. Cildime değen nefesinin sıcaklığı, karnımın üzerinde duran başının ağırlığı ve ipeksi saçları bana bunun gerçek olduğunu ve paylaştıklarımızın sadece benim tarafımdan uydurulmuş bir fantezi olmadığını hatırlatıyor.

Bir iç çekerek, model gibi ince ve belirgin karın kasları olmayan karnımı öpüyor ve yavaşça göğsüme doğru geri dönüyor. Dudaklarını meme ucuma doladığında hızlıca nefes alıyorum, vücudumun her yeri tekrar arzu ile ağrıyana kadar beni diliyle tahrik ediyor.

Ellerimi saçlarında tutarak, onu kendime çekiyorum, onu daha yakınımda istiyorum ve ona ihtiyacım var. Bana bir kez daha ayak parmaklarımı titretircesine emdikten sonra, muhteşem yüzünü yüzüme yaklaştırıyor.

"Ne kadar tatlı olduğunu tat, *Kisa*," diye fısıldadı dudaklarıma. Dilini dudaklarımın kenarından aşağı doğru sürükleyerek, birkaç dakika önce amıma yaptığı gibi, yavaşça, alaycı bir şekilde yalar. Yüzünü avuçlarımla kavrayarak, dilini ağzıma çekip onu kendime yaklaştırım. Derin inlemesi göğsümde titreşir ve o kadar erkeksi ki, bacaklarımı beline dolayarak onu kendime kilitlemekten başka çarem kalmaz.

"Siktir, bebeğim," diye dudaklarıma fısıldadı. "Bana ne yaptığını bilmiyorsun."

"Üstümde olmanı istiyorum," diyorum ona, tekrar hamakta boyuna uzanmak için dönmeye çalışırken. Uzun vücudunu yeniden ayarladığında ve üzerinde yattığım ağ tehlikeli bir şekilde sallandığında bir çığlık atıyorum.

"Sakın düşmeme izin verme," diye gülerek söylüyorum.

"Asla, *Kisa*." Başımın üzerindeki ip ağını tutar ve diğer kolunu yanıma dayar. "İlk seferimiz lanet olası bir hamakta olmayacak."

hamakta olmayacak." Bana gülümsüyor, koyu kirpikleriyle birleşen canlı yeşil gözleri kalbimin atışını hızlandırıyor. O kadar doğal bir şekilde seksi ki.

"Ben de seni mutlu etmek istiyorum," diyorum ona.

"Dilime boşaldığında beni harika hissettirdin."

Bana gülümsediği yüzünde saf mutluluk var ve bu

"Bunu yaptığıma sevindim, ama ben ciddiym. Senin için bir şey yapmama izin ver." "Ben iyiyim, bebeğim. Hiçbir şey yapmana gerek yok. Seninle burada olmak

Bu kadar yeter. Fazlasıyla yeter.

Bacaklarım hala beline dolanmış halde, ona doğru sallanıyorum ve çıplak amıma değen kot pantolonunun sert kumaşı beni heyecanlandırıyor.

"Ben de senin vücudunu tanımak istiyorum, Luka." Onu kendime çekip boynuna dilimi gezdiriyorum, cildinin tadı ve duyularımı ele geçiren ve daha fazlasını istememe neden olan kolonyasının hafif baharatlı kokusu beni inlemeye zorluyor.

"Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Senin benim vücudumu okuyabildiğin gibi, ben de senin vücudunu okuyabilmek istiyorum."

"Öyle olacak, *kisa*," diye mırıldanıyor, yüzümü onun yüzüne bastırduğında yanağındaki sakalları cildimi hafifçe çiziyor. "Söz veriyorum öyle olacak."

Ellerimi gömleğinin altına sokup nazikçe çekmeye başlıyorum.

"Sakıncası var mı?" "Gömleğimi çıkarmamın sakıncası mı var?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Hayır, bebeğim, sakıncası yok."

"Benimkini çıkarmadığım için sormam adil olur diye düşündüm."

Yanağım boyunca bir öpücük izi bırakır. "Bana kendinden ne zaman ve nasıl bir parça vereceğine sen karar verirsin, *Kisa*, ve her biri birer armağandır."

Tişörtünü çıkarabilmem için onu kaldırıyorum, koyu renkli kumaşı tutup mükemmel vücudundan kaydırıyorum.

"Tanrım," Luka'yı ilk kez tişörsüz gördüğümde fısıldarım. Göğsü dövmele, ama tamamı değil. Doldurulmayı bekleyen boş alanlar var ve bunun nedeninin, o alanlar için henüz mükemmel dövmeyi bulamamış olması olduğunu biliyorum. Luka hiçbir şeyi düşünmeden yapmaz. Derisindeki her iz bir nedenden dolayı oradadır. Parmaklarım göğsünün ve karın kaslarının sert hatlarını okşarken, cildinin sıcaklığını ve dokunuşumla vücudunun gerilmesini hissediyorum, sanki ben onun her santimini keşfederken kendini kontrol etmeye çalışıyor gibi.

Parmaklarımla kot pantolonunun içine kaybolan ince koyu renkli saç şeridini aşağı doğru kaydırduğmda, o bir nefes verir ve bileğimi tutar.

"Lara," diye uyarıyor. "Zaten zar zor dayanıyorum."

"Dayanmanı istemiyorum. Bırakmanı istiyorum."

Koyu renkli kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Peki bunu tam olarak nasıl yapmamı istiyorsun?"

Ona gülümsedim ve pantolonunun düğmesine uzandım.

"Lara," diye tekrar uyarıyor, ama gergin sesinin derin tonu beni devam etmeye teşvik ediyor.

Yukarı bakıp gözlerine bakarım. "Durmamı söyle, dururum."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bu asla olmayacak." Bileğimi tutup meraklı parmaklarımı yerinde tutarken, "Ama söylediğimde ciddiydim. İlk seferimiz hamakta olmayacak." dedi.

"Biliyorum," diye fısıldarım. Sesim titriyor ve onu ne kadar istesem de, bu gece Luka'ya her şeyimi vermeye henüz hazır olmadığımı biliyorum. Önce gerçeği bilmeye hakkı var. Beni, yaralarımı ve her şeyimi görmeye hakkı var, sonra hala istediği şeyin bu olup olmadığına, benim hala istediği kişi olup *olmadığıma* karar verebilir.

"Tanrım, beni öldürmeye çalışıyorsun galiba," diye inliyor, ben onun kot pantolonunun fermuarını açmaya başladığımda. Parmaklarım koyu renkli kılları takip ederek aşağıya doğru iniyor, ona dokunmak istiyor, ama o uyluklarına doğru eğilmiş ve ona ulaşamıyorum.

Hayal kırıklığımı hissederek, pantolonuna elini sokar ve kendini tutar. "İstedğin bu mu?"

"Evet," diye fısıldıyorum, elini pantolonundan yavaşça çıkaran elinden gözlerimi alamıyorum. İnternette penis görmüştüm, ama yanlış yere bakmış olmalıyım çünkü hiçbiri buna benzemiyordu.

Luka'nın penisi kocaman.

Uzun, kalın ve ön sıvıyla kaplı. Dayanamayarak, bir parmağımı penisinin üzerindeki belirgin damar boyunca gezdiriyorum. Nefesini tıslayarak çıkarırken penisi sallanıyor ve başı daha da azgınlaşıyor.

"Seni hissetmek istiyorum." Elimini onun etrafına doladım, parmaklarımın onu kavrayamayacak kadar kalın olduğunu fark edince gözlerim büyüdü.

"Beni hissediyorsun, tatlım," diye inledi. Başımın yanındaki ağı yakaladı, hamakla yumruk attı ve gözlerimi kilitleti. "Ve bana böyle dokunmaya ve beni sikmemi istiyormuş gibi bakmaya devam edersen, kalan azıcık kontrolümü de kaybedeceğim ve güzel göğüslerine her yeri kirletirim."

Luka'nın vücuduma boşalacağı düşüncesi kalbimi hızlandırıyor ve elim onu sıkıca kavrarken, tabandan başına doğru okşuyorum.

"Seni içimde hissetmek istiyorum," diye fısıldıyorum. "Bunu yapabilir misin? Yani, girmeden?"

Çenesi o kadar sıkı kapanmış ki boynundaki damarların attığını görebiliyorum, ama yüzünü benimkine yaklaştırıp homurdanıyor, "Eteğini kaldır, *kisa*. Bu benim sonum olabilir, ama sana hiçbir şeyi reddedemem."

Aramıza uzanıp eteğimi hızla yukarı çekiyorum, kumaş karnımın etrafında toplanıyor.

"Şimdi sütyeninin diğer tarafını da aşağı indir. O muhteşem göğüslerin ikisini de benimde hissetmek istiyorum."

Titrek bir elimi kaldırıp sütyenimin diğer tarafını aşağı çekiyorum. Göğüslerim dolgun ama çok büyük değiller. Vücudumu eleştirmek ya da eksikliklerimi fark etmek dışında hiç düşünmemiştim ama Luka'nın bana bakışı, kendimi dünyadaki en seksi kadın gibi hissettiriyor.

Kalçalarını eğiyor ve çok yavaşça penisinin başını benim yarıkma doğru itiyor. Omuzlarını tutuyorum, dudaklarımdan bir inilti kaçarken tırnaklarımı derisine geçiriyorum.

"Lanet olsun," diye inliyor. "İstedğin bu mu? Sert penisimin ıslak küçük amına değmesini mi istiyorsun?"

"Evet," diye inlerim, beni tahrik etmek için, içimde olmasının nasıl bir his olacağını bana en ufak bir tat vermek için amıma yeterince dokunduğunda onu kendime çekiyorum.

"Bu sıkı amcığın beni sardığını hissetmek için sabırsızlanıyorum." Dudaklarını ağzımın üzerine getirir. "Sen *benimsin*, Lara. Her parçan benim ve *sadece* benim. Başka bir kadının tadı veya hissi nasıl olur bilmeyeceğim, sadece sen, *Kisa*."

"Ya fikrini değiştirirsen?"

Dudaklarımın üzerinde gülümsediğini hissediyorum. "Böyle bir şey olmayacak."

Ben bir şey söyleyemeden, şaşırtıcı derecede samimi bir hareketle burnunu burnuma sürüyor ve ağrıyan klitorisimin üzerinde çok yavaşça tüm uzunluğuyla gezerken üst dudağımı nazikçe ısıyor.

"Siktir," diye inleyerek, hamak izin verdiği kadar ona doğru sallanıyorum. Elimini kaldırıp, başının arkasını avuçlayarak onu kendime yaklaştırıyorum, göğüslerimiz birbirine değdiğinde ve sert meme uçlarım onun cildini okşadığında inlemesine neden oluyorum.

"İyi bir kız gibi benim sikimde boşalacak mısın?" diye fısıldadı dudaklarıma. "Senin beni ıslattığını hissetmek istiyorum."

"Mm-hmm," diye inlerim, o da ağrıyan, şişmiş klitorisimin üzerinde uzunluğunu sürmeye devam eder. Benim sıvılarım ıslanmıştır ve yavaş, alaycı sürtünme çok yumuşaktır. Vücudumuz mükemmel bir uyum içindedir ve baskı artmaya başlar. Daha fazla dayanamayacağım.

"Senin de boşalmanı istiyorum," diyorum ona. "Lütfen, Luka. Bunu seninle paylaşmak istiyorum."

Bir elini indirip yanağımı okşadı. "Dediğim gibi, sana hiçbir şeyi reddedemem."

Ellerim gergin sırt kaslarını okşayarak omuz bıçaklarının çizgilerini takip edip omurgasına doğru iner. Bu adamın her santimini yavaşça ezberliyorum, onu zihnime ve bedenime kazıyorum, böylece dokunulmamış hiçbir yerim kalmasın.

Her yeri gergin, gergin ve ihtiyaçla dolu, ama kalçalarını nazikçe sallamaya devam ediyor, ihtiyacım olan yeri yavaşça okşuyor, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp beni yavaşça öpüyor, sanki beni tadını çıkarıyormuş gibi, bu onun için tam bir işkence olsa da. Okulun koridorlarında fısıldanan tüm korkunç hikayeleri düşünüyorum, erkek arkadaşları hazır olmadan onlara sertçe giren ve sonra kuru sikiş ve beceriksiz ellerinden dolayı onları acı içinde ve tatminsiz bırakan kızları. Luka hiç de öyle değil. Bana daha önce hiç bir şey yapmadığını söylemeseydi, asla bilemezdim. Gözlemci ve sabırlı, memnun etmeye hevesli ve kelimelerle tarif edilemeyecek kadar seksi.

Kalçalarını döndürdüğünde, penisinin başını ağrıtan kadar sıkı sinir demetimin üzerinde yuvarladığında, diline yapışıyorum ve onu ağzımın içine daha da çekiyorum, aynı anda ayak bileklerimi sırtına kilitleyip ona doğru sallanıyorum.

Onun itişleri sertleştikçe göğüslerim hafifçe zıplıyor ve ben boşalırken çığlık atmaya başladığımda, beni daha sert öperek çığlığımı bastırmak yerine, öpüşmemizi kesip çığlığımı duyabiliyor.

"Siktir, *Kisa*," diye homurdanıyor. "Güzel amının bana karşı attığını hissedebiliyorum, sikimi ıslatıyor ve içeri girip seni genişçe açmam için yalvarıyor."

Zevk her yerimi kaplar, düşünme ve konuşma yeteneğimi çalar. Tek yapabileceğim, kendimi ecstasy'nin tüketmesine izin vermek ve tam da bu his kaybolmaya başladığında, o bir kez daha sertçe itekler ve vücudu kasılırken benim adımları inler. Ben onun nabzını hissetmeden hemen önce, sikini amıma daha da sertçe sokar. Karnıma ve göğsüme ıslak bir sıcaklık hissetmem için yeterince yukarı kaldırır.

Onun güzel yüzünü, bana attığı şehvetli, ağır göz kapaklı bakışını, gergin çene hatlarını, boynundaki atan damarı ve benden hiçbir şeyi saklamamasını izliyorum.

benden hiçbir şeyi saklamamasını izliyorum. Ona yaptıklarımı tam olarak görmeme izin veriyor ve bu, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

Penisi son bir kez daha atış yapınca, başını eğip yumuşak bir kahkaha atıyor. "Tanrım, *Kisa*, hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım."

Gülümserim ve o gözlerini bana dikerken bir elimi saçlarında gezdiririm. "Sadece elini kullanmaktan daha mı iyi?" diye alay ederim.

"Bin kat daha iyi." Gözleri yüzümün üzerinden geçip göğsüme ve karnıma iner. İç çeker ve yine yumuşak bir inilti çıkarır. "Tanrım, benim spermimle kaplı halin çok güzel."

Aşağıya baktığımda, karnımı ve göğüslerimi kaplayan beyaz izleri görüyorum. Gözlerim, elini vücuduma getirip parmaklarıyla spermlerini cildimin her yerine sürerek beni parlak ve yapışkan hale getirene ve Luka'ya ait olduğumu hissettirene kadar onun eline kilitli kalıyor.

Başparmağı ıslak meme ucumun üzerinde gezer ve onun tekrar sertleşmeye başladığını görünce, takdir dolu bir iç çekişle elini tutup parmaklarını ağızıma çekiyorum. Tadı nasıl merak ediyorum ve iki parmağını dudaklarımla sardığımda, Rusça bir şeyler fısıldarken ıslak ve sıcak ağızımın derinliklerine dalıyor, dilim boyunca kayıyor ve ben onu temizlerken nazıkçe keşfediyor.

Tadı tamamen benzersiz ve bana yabancı, hafif tuzlu ve inkar edilemez bir şekilde erkeksi. Parmaklarını yavaşça çıkardığında, bileğini tutup avucunu öpüyorum.

"Bir dahaki sefere ağızıma boşalmanı istiyorum." "Bu sorun olmaz."

O bana gülümserken ben de gülüyorum. Beni tekrar öpüyor ve sonra bizi kaydırarak tekrar sırt üstü yatıyor ve ben ona sokuluyorum. Elim göğsünde duruyor, göğüs kaslarının ve karın kaslarının çıkıntılarını ve çukurlarını izliyor, hiç olmadığım kadar mutlu hissediyorum.

"Bunun bitmesini istemiyorum," diye fısıldarım.

"Bitmiyor, *Kisa*. Daha yeni başlıyor."

Parmakları saçlarımı okşayarak beni asla ayrılmak istemediğim huzurlu bir sersemliğe sürükler. Onunla kendimi güvende hissediyorum, güvende ve korunmuş, ve bu daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Evde her zaman güçlü olan, anneme bakan ve bununla birlikte gelen tüm sorunlarla uğraşan kişi olmak zorundaydım, ama kimse beni kucaklayıp güvende ve korunmuş hissettirmedi. Bunun bitmesini hiç istemiyorum ve biteceğinden, fikrini değiştirip benden bin kat daha iyisini bulabileceğini fark edeceğinden,

ya da yara izlerimi görüp tiksınmesından, ya da annem ve onun ailesi hakkındaki hayallerini öğrendiğinde beni terk etmesından korkuyorum.

Parmağını nazikçe şakağıma dokunduruyor. "Her şeyden şüphe etmeye başladığını hissedebiliyorum ve bunu yapmayı bırakmanı istiyorum."

Ona daha da yakınlaşıp sakallı yanağına öpücük konduruyorum. "Deneyeceğim." "Bana inanmanı kolaylaştırmak için ne yapabilirim?"

"Benden kaybolma," diye fısıldıyorum boynuna. "Asla yapmam."

Avuç içimi yanağına koyup, kokusunu içime çekiyorum ve dudaklarımın altındaki dövmeıi öpüyorum. "Bunun sadece bir oyun olmadığını ve senin için gerçekten bir anlamı olduğunu bana söz ver."

"Hey, bana bak." Başını geriye doğru çekip, yanağıma avuçlayarak yüzümü kendine doğru çevirir. Bakışları sabittir ve sesi güçlüdür. "Seni çok korkutacağını düşünmeseydim, sana hislerimi ve geleceğimizi nasıl gördüğümü tam olarak anlatırdım, ama bu sadece ilk randevumuz olduğu için, sadece şunu söyleyeceğim: Ben hiçbir yere gitmiyorum, sen de öyle."

Yaklaşarak dudaklarını benim dudaklarımın üzerine hafifçe değdirdi ve fısıldadı, "Hâlâ dilimde senin tadını hissedebiliyorum, *Kısa*, ve bu benim için çok önemli. Sen öptüğüm tek kadınsın." Gülümsediğini ve yumuşak bir nefes verdiğini hissettim, sonra yumuşak bir kahkaha attı ve ekledi, "Her yerde."

Yeşil gözleri tekrar benimkilere bakıyor ve parmak eklemlerinin arkasını yanağımda gezdiriyor. "Bu da benim için bir şey ifade ediyor."

O kadar tatlı ki, suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor, sırlarımın ağırlığıyla beni boğuyor. Ona kollarımı göstermeye hazır değilim, ama geri kalanını ondan saklamamın imkanı yok.

"Sana bir şey söylemeliyim," diye fısıldıyorum, annem hakkındaki gerçeğı duyduğunda bana değerli bir şey gibi bakmayı bırakacağından, güzel gözlerinin sertleşip ilgisizleşeceğiinden korkarak.

"Bana her şeyi anlatabilirsin, Lara."

Sesim hala titrek bir fısıltıdan ibaretken, "Sana annem hakkında her şeyi anlatmadım. Sana onun akıl sağlığının iyi olmadığını söyledim ve bu doğru, ama bundan daha fazlası var," diyorum.

Elimi göğsünde tutuyorum, parmaklarımın altında cildinin sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım var, geri kalanını anlatırken onu dayanağıım olarak kullanıyorum.

"Hayatım boyunca babamın, annem hamileyken acımasızca öldürülen harika bir adam olduğu söylendi."

"Bebeğim, çok üzüldüm," diye başlıyor, ama ben başımı sallıyorum.

"Anlamıyorsun. Annem her zaman bunu Melnikov Bratva'nın yaptığını söylerdi. O senin aileden nefret ediyor ve her şey için onları suçluyor."

"Ne?"

"Onun hayal gördüğünü biliyorum ve her zaman babamın onu hamile bırakıp sonra terk eden bir ezik olduğunu ve kendini daha iyi hissetmek, suçlayacak birini bulmak için bu ayrıntılı hikayeyi uydurduğuna inanmışımdır."

"Adı neydi?"

Sözlerinde herhangi bir öfke yok ve hala bana aynı tatlı bakışla bakıyor, bu yüzden konuşmaya devam ediyorum.

"Bana söylemeyi hep reddetti. Bilmemin benim için güvenli olmadığını söyledi, ama geçen gün ona sordum ve bana adının Osip Lebedev olduğunu söyledi." Boğazımda bir yumru hissedip gözlerim yaşarınca şaşırdım. "Soyadım bile Swan değil. Annemin bana söylediği her şey yalandı."

Luka yüzümü avuçlayıp beni öptü. "Üzgünüm," diye fısıldadı dudaklarıma, "ama bu sana olan hislerimi değiştirmez. Ailem yıllar boyunca birçok düşman edindi, ama Lebedev ismi bana tanıdık gelmiyor. Bütün bunlar ben doğduğum sıralarda olmuş olmalı."

Düşünürken sessiz kalır, ama başparmağı cildimi okşamaya devam eder, bu nazik dokunuş bana aramızda hiçbir şeyin değişmediğini hatırlatır.

"Etrafa sorup, ne öğrenebileceğime bakacağım."

"Eminim önemli bir şey değildir, Luka. Sanırım annem bir nedenden dolayı senin ailenize takıntılı."

Bana küçük bir gülümseme atıyor. "Bu, annenin benimle görüşmesini istememeni açıklıyor."

"Evet, o da var, ama ben de biraz utanıyorum. Bazen kötü Melnikovlar bizi bulamasın diye tüm pencerelere folyo koymanın gerekli olduğuna karar veriyor."

İtirafım yüzümü kızartır, ama o annemin deliliğine gülmez ya da onun sanrılarına dehşetle bakmaz. Sadece yüzümü avuçlar ve fısıldar, "Nasıl olur da benden nefret etmezsin? O, sen küçüklüğünden beri sana ailemden korkmanı ve nefret etmeni öğretti, ama sen bana karşı hep çok tatlıydın. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Alnındaki koyu renkli saç telini çekip göğsüne öpmek için ona yaklaşıyorum. "İnsanlar hakkında kendi kararlarımı veririm ve annemde

annemde bir sorun olduğunu biliyordum. Onu seviyorum, ama söylediklerine güvenmiyorum. Bazen olayları olduğu gibi görmediğini biliyorum." Başımı kaldırıp yeşil gözlerine bakıyorum. "Sana nasıl nazik davranmayabilirim ki? Sen tanıdığım en nazik adamsın."

Bana kocaman bir gülümsemeyle karşılık verir ve yumuşak bir kahkaha atar. "Bu konuda seninle aynı fikirde olmayan pek çok insan var, ama böyle düşündüğüne sevindim. Ben de seninle aynı şekilde hissediyorum. Sana karşı asla sert davranmam, *kisa*."

Omuzlarımdaki yük kalkınca, ona yaslanıp başımı göğsüne dayadım, o da saçlarımı okşamaya devam etti. Onun güçlü kollarının verdiği rahatlık ve güven duygusundan asla ayrılmak istemiyorum. Hamakta hafifçe sallanıyoruz, etrafımızı rahat bir sessizlik sarıyor ve bir ara uykuya dalmış olmalıyım çünkü bir sonraki hatırladığım şey, Luka'nın başımı öpüp "Uyuyakaldın mı tatlı kız?" diye fısıldaması.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldanıyorum, birden irkiliyorum, bir şekilde bütün gece uyuyakalmış olmaktan ve annemin henüz eve gelmediğim için çıldırması olmasından endişeleniyorum.

"Sakin ol, *Kisa*, sadece bir saat oldu."

Vücudum neredeyse tamamen onun üzerinde, gömleğim açık, sütyenim aşağı çekilmiş ve eteğim hala belimde toplanmış durumda. Uyurken onu lanet bir ayı gibi parçaladığım belli ve zavallı adamın nefes alabildiğine şaşıyorum.

"Çok özür dilerim." Hamaktan çıkmaya çalışıyorum, ama derin uykudan uyandığım için hala kafam karışık ve neredeyse ikimizi de devirecektim. Luka kollarıyla beni sarıyor, bana yaklaşıyor ve başımın arkasını tutuyor, böylece düşersek korunmuş olacağım.

"Tatlım, güzel vücudunu benim üstüme yatırdığın için asla özür dileme."

"Nefes alabiliyor muydun?"

"Kolayca. Ben senin düşündüğün kadar narin bir çiçek değilim." "Öyle düşünmüyorum. Sadece ağır olduğumu düşünüyorum."

"Değilsin, o yüzden öyle düşünmeyi bırak." Elini uyluğumdan çıplak kıcıma doğru kaydırıyor, elini kalçama dolarken derin, erkeksi bir inilti çıkarıyor. "Sen kadınsı mükemmelliğin ta kendisisin, *kisa*. Kesinlikle mükemmel ve seni bütün gece burada tutabilseydim, tutardım, ama sanırım annen yakında dönmezsen endişelenecektir."

"Endişelenecek. Beni uyandırdığın için teşekkürler."

"Sana her zaman göz kulak olacağım, Lara. Benimle olduğunda hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Tanrım, bu sözler tek başına bile amımı tekrar ıslatmaya yetiyor. Luka tam bir paket ve seksi olduğu kadar, tatlı sözleri, şefkatli dokunuşları ve bana özel, değer verilmesi gereken biriymişim gibi bakışı da beni gerçekten etkiliyor. Berbat bir çocukluk geçirmeme rağmen, kendimi babamla sorunları olan biri olarak görmedim, ama sanırım biraz rahatlık sorunlarım olabilir, eğer böyle bir şey varsa. Dövmeli bir çift kol beni sardığında, hayatımda ilk kez kendimi güvende hissettim ve o ana kadar bunun farkında değildim. Şimdi o duyguya bağımlıyım, *ona* bağımlıyım ve doyamıyorum.

İsteksizce kendimi hamaktan zorla kaldırıp kıyafetlerimi düzeltirken Luka'ya gizlice bakıyorum. Hâlâ sert ve acaba bütün bu zaman boyunca böyle miydi diye merak ediyorum. Onun için dizlerimin üzerine çökme isteği çok güçlü, ama bunu yaparsam bütün gece burada kalacağım ve zaten işleri zorluyoruz. Ria'daki vardiyam 30 dakika önce bitmiş olmalıydı ve *temizliğe yardım etmek için geç kalmak zorunda kaldım* bahanesi bana sadece biraz zaman kazandıracak.

Luka kalın sikini pantolonuna geri sokup gömleğini giyerek, o güzel kaslarını açgözlü bakışlarımdan sakladığında, yine de acı dolu bir iç çekiş bırakıyorum. Yumuşak bir kahkaha atıyor ve başımın arkasını avuçlayarak eğilip beni öpüyor. Diğer eli eteğimin altına girip, sahiplenici bir tutumla arkadan amımı avuçluyor.

"Yırtık külotunu saklayacağım, *Kisa*. Kokunu içime çekeceğim ve sonra senin amının ne kadar lezzetli olduğunu hatırlayarak mastürbasyon yaparken onu sikime saracağım."

Uzun parmağını benim yarıkma dayadı, hafifçe bastırdı.

"Tanrım, seni içimde hissetmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," diye fısıldıyorum, onun içeri girmesini, bana bunun nasıl bir şey olacağını tattırmasını istiyorum, ama o yapmıyor. Inleyerek elini ağzına götürüyor, parmağını temizleyip emiyor, sonra dudaklarını benim dudaklarıma bastırıyor ve bacaklarımla titremesine, amımın zonklamasına ve kalbimin hızla atmasına neden olan ateşli bir öpücük veriyor.

"Seni eve götürme zamanı, *Kisa*." Sesi, şişmiş dudaklarıma sertçe çarpar. O da benim gibi arzuyla titriyor ve beni içeri taşıyıp şu anda her santimimi sahiplenebilseydi, her şeyi verirdim. Beni kolayca anlayan o, alt dudağımı ısırp fısıldıyor, "Yakında, tatlı kız. Söz veriyorum."

O elimi tuttuğunda başımı sallayıp parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum. Yırtık külotumu almak için duruyor, göz kırparak cebine atıyor ve beni içeri götürüyor. Yolda güllerden birini koparıp burnuma götürüyor, tatlı kokusunu içime çekiyorum. Neredeyse diğerlerini bırakıyordum, ama son anda vazoyu alıp göğsüme sıkıca sarıldım. Bana ilk kez biri çiçek verdi ve ben onları saklamak istiyorum.

Luka bana koyu renk kaşlarını kaldırır ve ben de "İş arkadaşlarımdan biri, nefret ettiği eski erkek arkadaşından güller gönderilmiş, o da bana verdi, benim suçum değil" derim.

"Onları saklamak için bunu söylemek zorunda kalman hoşuma gitmedi." Arkamızdaki Fransız kapıları kapatır ve tezgahın üzerine bıraktığı anahtarlarını alır. Önümde durur, parmağını çenemin altına koyar, bana bir şey söylemek ister gibi görünür. Bir an durur, başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirir, sonra hafifçe başını sallar ve "Bu durum uzun sürmeyecek" der.

Bununla ne demek istediğini anlamadım ve bana bunu sorma fırsatı da vermedi, sadece elimi tekrar tutup, artık bizim anılarımızla dolu olan bu güzel çatı katından beni dışarı çıkardı.

Daireme dönüş yolu iç karartıcıydı. Her kilometre, aramızdaki ayrılığı, gerçek mesafeden çok ailelerimizle ilgili olan ayrılığı hatırlatıyordu.

"O dairede yaşıyorsan, nerede yaşıyorsun?"

Elimi bacağının üzerine koyduğu yerden kaldırıp, elimin arkasını öpüyor. "Daily Grind'den birkaç blok ötede, büyük bir gökdelende annem, babam ve küçük kardeşimle yaşıyorum. O kahve dükkanını biliyor musun?"

"Evet, şehrin lüks bölgesinde," diyorum gülerek. "Kardeşin nasıl biri?"

"Damien on altı yaşında, büyük bir oyun tutkunu ve oldukça inatçıdır," diyor gülümseyerek. "Biz çok iyi anlaşıyoruz ve seni bıraktıktan sonra, gecenin geri kalanını onun odasında geçirip, bir sonraki İngilizce edebiyat ödevine yardım edeceğim. Şu anda *Jane Eyre* üzerinde çalışıyorlar."

"Benimle dalga geçiyorsun," diyorum gülerek, Luka'nın Charlotte Brontë'nin klasik romanı üzerine derin düşüncelere dalmış bir şekilde akşamını geçirdiğini hayal etmeye çalışırken.

"Dalga geçmiyorum," diye ısrar ediyor. "Seninle tanıştığım ilk gece, kitabı yüksek sesle okumak için çok uzun olduğu için onunla birlikte geç saatlere kadar filmi izledim."

"Anlamıyorum. Neden böyle bir şey yaptın?"

"O disleksik ve bu şekilde daha kolay oluyor. Normalde bu bilgiyi vermezdi, çünkü bu benim anlatacağım bir şey değil, ama onunla tanışacaksın ve o bu konuda çok utangaç. Bilmeden onu zor durumda bırakacak bir şey söylersen veya yaparsan kendini çok kötü hissedeceğini biliyorum, bu yüzden bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

"Söylediğin için teşekkürler." Ona gülümsüyorum. "Romantik akşam yemekleri ve küçük kardeşine yardım etmek için geç saatlere kadar *Jane Eyre* izlemek... Sert Bratva imajın kayboluyor."

"Uh-oh." Hiç umursamadan sırtıttı.

Bratva'nın benim düşündüğüm gibi bir şey olmadığını, belki de filmlerin ve kitapların yanıltıcı olduğunu ya da belki de işlerin değiştiğini düşünmeye başlıyorum. Ailesi, kuzeninin penthouse daire için yaptığı gibi, sadece yasadışı kumar ya da hackleme ve para çalma işlerine karışmış olabilir. Luka'nın şiddet uyguladığını hayal edemiyorum.

Beni aldığı kaldırıma bırakmak yerine, yer altı garajına park ediyor ve çiçeklerimi taşıyarak asansörle dördüncü kata çıkıyoruz. Ben sormadan, kapımın birkaç metre önünde durup bana veda ediyor. Yüzünü benimkine yaklaştırmak için eğiliyor ve yanağıma fısıldıyor: "Senin bu kadar kısa olmanı seviyorum."

"Ben kısa değilim," diye fısıldayarak cevap verdim. "Sen çok uzunsun."

Gülümser ve dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Seni özleyeceğim." "Ben de seni özleyeceğim."

Yavaşça öper, dudakları yumuşak, dili benimkini nazikçe okşar, sanki birlikte geçirdiğimiz her saniyenin tadını çıkarıyormuş gibi. Gül kokusu burnumu doldurur, kolonyasının baharatlı misk kokusuyla karışarak, sarhoş olmak isteyeceğim bir kokteyl yaratır. Geri çekilip yüzümü avuçladığında, kendimi biraz sarhoş hissedirim.

"Sen benimsin, Lara."

Onun omuzlarına tutunarak başımı sallıyorum ve ayak parmaklarımla ucuna basarak vücutlarımızı birbirine yaklaştırmaya çalışıyorum.

"Söyle, *kısa*. Bunu senden duymam

lazım." "Seninim," diye fısıldıyorum ona.

"Sadece senin."

"Sadece senin."

Sözlerimle vücudu gevşerken, dudaklarında seksi bir gülümseme belirir. "Ve ben de seninim, tatlı kız, sadece senin."

Bu gerçek olamayacak kadar güzel geliyor, ama sorgulamıyorum. Sadece başımı sallayıp onu tekrar öpüyorum, bunun hiç bitmemesini diliyorum. Artık içeri girmekten daha fazla kaçınamayacağımı anlayınca, geri çekilip parmaklarımı onun sakallı yanağında gezdiriyorum.

"Gitmem gerek."

"Biliyorum. Pip'e benim için bir okşa."

"Tamam, sana daha fazla fotoğraf gönderirim." "Fotoğraflarda senin de olmasını sağla."

Ona gülümser ve başımı sallarım. "Tamam, ama bil diye söylüyorum, kendi fotoğrafımı çekmekten nefret ederim."

Bana göz kırptı. "Bunu aşsan iyi olur, *Kisa*, çünkü çok fazla fotoğraf istiyorum."

"Ben de senin fotoğraflarını istiyorum. Bu adil olur."

"Anlaştık." Popoma hafifçe bir şaplak atar ve dudaklarıma bir kez daha uzun bir öpücük kondurur, sonra bir adım geri çekilir ve bana gül vazosunu uzatır. "Sana veda etmek imkansız."

Ayaklarımı zorla hareket ettiriyorum. "Güzel çiçekler için teşekkür ederim. Eve vardığında bana mesaj atar mısın, böylece vardığını bilirim?"

Bana attığı gülümseme hem sevimli hem de seksi. "Şimdiden benim için endişelenmeye mi başladın, *kisa*?"

"Elimde değil."

"Tabii ki mesaj atarım. Kız arkadaşına iyi geceler demeden uyuyabilir miyim sence?"

Yere düşmesem de, Luka Melnikov'un önünde ikinci kez hayranlık içinde kalıyorum, çünkü onun tatlı sözleri ve inanılmaz yakışıklı yüzüne karşı koyamıyorum.

Bana göz kırptır. "İçeri gir Lara, yoksa gözlerinin bana yalvardığı her şeyi yapacağım."

Uyluklarımın arasındaki ıslaklık, yırtık külotumun hala onun kot pantolonunun cebinde olduğunu ve onun mesafeyi kapatıp eteğimi kaldırıp içime girmesinin hiç de zor olmayacağını bana canlı bir şekilde hatırlatıyor. Onunla ilk kez birlikte olmasaydım, mesafeyi çoktan kapatmış olurdum, ama o haklı. İlk seferimin, annem bu kapının hemen diğer tarafında dururken, apartmanımın boktan koridorunda olmasını istemiyorum.

içime girdiğinde onun adını haykırma özgürlüğü istiyorum. Ne kadar büyük olduğunu gördükten sonra, kesinlikle çıgliklar olacağına eminim.

"İyi geceler, Luka," diye fısıldıyorum.

"İyi geceler, bebeğim," diye fısıldayarak cevap veriyor, kapımın kilidini açmamı izliyor ve içeri girmeden önce bana bir kez daha göz kırıyor.

Luka'nın varlığıyla her yerim hala titriyor ve annemi kanepede uyurken görünce rahat bir nefes alıyorum, kızarmış yüzüm ve gül vazomla onunla yüzleşmek zorunda kalmayacağım için minnettarım. Pip beni duyuyor ve annemin yanında kıvrılmış olduğu yerden başını kaldırıyor ve beni görür görmez kanepeden atlayıp koşarak geliyor. Onu boş elimle kucaklayıp öpücükler yağdırdıktan sonra odama götürdüm.

Çiçekleri komodinin üzerine koyup rahat bir pijama giydikten sonra Pip ile oynuyorum ve sonra ona seçtiğimiz mavi-beyaz çizgili küçük tişörtü giydiriyorum. Birkaç fotoğraf çekiyorum ve sonra Luka'ya göndermeden önce kendimi de bir fotoğrafa dahil ediyorum, böylece eve gelip telefonunu kontrol ettiğinde onları görebilecek.

Pip oyuncaklarından biriyle oynarken, ben dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve mesajıma hala cevap gelmediğini görünce hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Kimse yirmi yıl önce burada olan rastgele bir adamı hatırlamayacak ve bir mucize umut etmek anlamsız. Cevapları istiyorsam, kendim bulmam gerekiyor.

"Bu muhtemelen çok kötü bir fikir," diye Pip'e fısıldıyorum, ama çoktan yataktan kalkmış ve sessizce oturma odasına doğru ilerliyorum. Annem pek sık uyumaz, ama uyuduğunda derin bir uykuya dalar. Derin ve düzenli nefesleri sabit kalır ve uyanma belirtisi göstermediğinde, küçük koridordan onun odasına gizlice girerim. Normalde başkalarının özel hayatını kurcalamayı sevmem, ama şu anda her zamankinden daha fazla cevaplara ihtiyacım var ve babamın kim olduğunu bilmeye hakkım var.

Pip peşimden geliyor, benimle birlikte başını belaya sokmaktan mutluluk duyan sevimli yardımcım. O, ölümüne sadık bir adam ve ben bunu takdir ediyorum. Eğilip onu okşayarak sadakatine minnettar olduğumu gösteriyorum. O da mırıldanarak sevgimi kabul ediyor ve sonra annemin yatak odasının zemininde bıraktığı çorabı kaparak tehdidi ortadan kaldırıyor.

Küçük bir lambayı yakarak annemin odasını tarıyorum. Çok fazla eşyamız yok ve annemin birçok sorunu var, ama istifçilik bunlardan biri değil, bu yüzden bir şey bulma umudum çok az. Yatağın altına hızlıca baktığımda, bir çift el ağırlığı ve tozlu bir yoga matından başka bir şey görmüyorum.

Şifonyeri sadece giysilerle dolu ve komodini aramayı reddediyorum. Bir kadının komodini onun özelidir ve zaten babamla ilgili herhangi bir hatırayı orada saklayacağını sanmıyorum. Geriye dolap kalıyor.

İlk bakışta giysiler, ayakkabılar ve birkaç çanta dışında bir şey göremiyorum, ama parmak uçlarımda yükselip üst rafı elime aldığım da, parmaklarım bir kutunun ucuna takılıyor. Köşesini yakalayıp, kenardan aşağıya doğru itiyorum, böylece tutması ve aşağı çekmesi daha kolay oluyor. Cevaplar, belki bazı evraklar veya fotoğraflar bulmayı umuyorum, ama bulduğum şey bir çift pembe striptizci topuğu.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldıyorum. Annem topuklu ayakkabı giymez. Onlardan nefret eder ve artık çalışmadığı için, tüylü terliklerinden başka bir şey giymez. Parmaklarımı stilettoların üzerinde gezdiriyorum, annemin ya da herhangi bir kadının bu ölüm tuzakları üzerinde yürüdüğünü hayal edemiyorum. Bunlar kırık bir ayak bileği için adeta davetiye çıkarıyor. Ayakkabı kutusunun kapağını kapatıp bu hazine avını başarısızlıkla sonuçlandırmak üzereyim, ama sonra ayakkabıların altında gizlenmiş bir kartvizit görürüm.

Kart basit, neredeyse iğrenç derecede çirkin, kirli kahverengi yazı tipi, nikotin lekeli bir duvarın rengiyle aynı renkteki kirli beyaz bir kartın üzerine yazılmış, bunun yaşından mı yoksa tasarımdan mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Ön yüzünde *Lou's* yazıyor, altında ise *gece şovları, şehirdeki en iyi kızlar, özel danslar* yazıyor, küçük karta mümkün olduğunca fazla bilgi sığdırmak için cümleler üst üste yazılmış. Adres Pink'ten uzak değil, ama burayı daha önce gördüğümü hatırlamıyorum.

Annemin dolabında neden striptizci topuklu ayakkabılar ve striptiz kulübü kartviziti saklı?

Dolabını tekrar hızlıca aradım ama başka bir sır bulamadım, bu yüzden kartvizitin fotoğrafını çektim ve her şeyi bulduğum rafa geri koydum. Suç ortağımı yakaladım, Pip'i göğsüme yatırdım ve odama koştum, tam da Luka'nın mesajı geldiği sırada.

Eve sağ salım döndüm, kısa. Artık endişelenmeyi bırakabilirsin, fotoğraflar için teşekkürler. İnanılmaz derecede güzelsin ve Pip de Rus denizci gibi çok sevimli görünüyor.

Bana bir fotoğraf borçlusun, muhtemelen birkaç tane.

Bir saniye bekle.

Aceleyle dişlerimi fırçaladım ve fotoğrafları beklerken Pip'i yanıma alıp yatağa uzandım. İlk fotoğraf geldiğinde, hızlıca nefes aldım. Luka'nın gülümseyen yüzü ekranımı doldurdu ve hiçbir fotoğraf ona yakışmayacak olsa da, bu fotoğraf bunu başarmaya çok yakındı. Gözlerinin canlı yeşili parıldıyor ve gülümsemeye yayılan dolgun dudakları, o dudakların bacaklarımın arasında ne kadar iyi hissettirdiğini hemen hatırlatıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum ve birkaç fotoğraf daha gelmeden önce bu fotoğrafı hemen kaydediyorum. Her birini ayrıntılı olarak inceleyerek, bu adamın hayatının her yönünü bilmek istiyorum. Fotoğraflardan biri kucakının fotoğrafı, ama ne yazık ki penis fotoğrafı değil. Dev bir puf koltuğa oturmuş, bir bacağına dizüstü bilgisayarını, diğerine *Jane Eyre* kitabını koymuş. Bir sonraki fotoğrafta, benzerlikten dolayı Damien olması gereken daha genç bir adam var. Gözleri kahverengi, ama şekilleri aynı ve açıkça kardeşinin yakışıklılığını paylaşıyor. Tanrım, babaları harika genler bırakmış. Küçük kardeşi Luka'ya bakıyor ve eğlencesiz bir bakış atıyor, koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalkmış ve elinde oyun kumandası var. Son fotoğrafta dizüstü bilgisayar ekranında yazdığı şey görünüyor: *Çok güzelsin Lara Swan, dilimde hala senin amının tadı var.*

Hemen ona cevap yazıyorum.

Bu kesinlikle öğretmenin dikkatini çekecektir.

Kesinlikle A+ alır.

Kesinlikle! Kompozisyonunda bol şans.

Teşekkürler. Çok uzun sürmez. Jane ile eski dostuz.

Kıskanmalı mıyım?

Kesinlikle. Şu anda yaşadığım devasa ereksiyonla bunu nasıl yazacağımdan emin değilim.

Yüksek sesle gülüyorum ve ona birkaç gülen emoji gönderiyorum.

Sadece beni düşünerek mastürbasyon yapma.

Asla, tatlı kız. Külotun hala cebimde ve daha sonra onu çıkardığımda aklımdaki tek kadın sen olacaksın.

Mesajını okurken yüzümdeki aptalca sırıtışı görememesine seviniyorum. Onun tüm ilgisini üzerimde hissetmeyi seviyorum ve bu ilginin başka birine yönelmesini asla istemiyorum. Onunla ilgili konularda inanılmaz derecede bencilim. Onu tamamen kendime istiyorum.

Seni özledim.

Onu daha yeni gördüğüm için çılgınca olduğunu biliyorum, ama öyle. Onu deli gibi özlüyorum.

Ben de seni özledim. Biraz uyu, Kisa, sabah bana mesaj at.

Tamam. İyi geceler, Luka.

İyi geceler, bebeğim.

Kendimi uyumaya zorlamadan önce fotoğraflarına bir kez daha bakıyorum. Pip beni karnımı yoğurup küçük bir spor araba gibi mırıldanarak uyandırmadan önce birkaç saat uyuyabiliyorum. O kadar sevimli ki, sinirlenmek için bile enerjim yok. Ona yemeğini verip sabahı annemle geçiriyorum, dün gece odasını karıştırdığımı belli etmemeye çalışıyorum.

Ne yapmam gerektiğini zaten biliyorum ve mümkün olan en kısa sürede, bazı işlerim olduğunu söyleyerek bir bahane uydurup daireden kaçıyorum. Planım ne olacağına henüz karar vermedim, ama Lou'nun planını öğrenmek istiyorum. Metroyla gidip, kartvizitte yazılı adrese birkaç blok yürüyorum. Orayı gördüğümde, içimden, bir zamanlar yıkılmaya mahkum edilmiş gibi görünen bu köhne kulübe

içimden ürperiyorum.

Oraya tek başıma girmem mümkün değil. Tüm içgüdülerim, bu şüpheli striptiz kulübüne tek başıma girmemem için bana bağıyor. Uyarıyı dinliyorum ve güvenebileceğim tek kişiye mesaj atıyorum.

■

Acaba boş musun? Bana bir konuda yardım edebilir misin?

Cevap hemen gelir ve durduğum kirli sokak köşesine rağmen, mesajını okuduğumda içimi bir sıcaklık kaplar ve yüzümde bir gülümseme yayılır.

■

Neredesin? Yola çıkıyorum.

Bölüm 8

Luka

Bana gönderdiği adrese kaşlarımı çattım. Neden tek başına şehrin o bölgesinde bulunuyor ki? Mesajlaşarak zaman kaybetmek istemediğimden, bir kot pantolon giyip, tişörtümü giydim ve rekor sürede dişlerimi fırçaladım. Çıkarken, komodinden silahımı aldım ve tişörtümün altında kalması için kot pantolonumun beline soktum. Hayatımın bu kısmını Lara'dan saklamaya özen gösteriyorum, ama silahsız dolaşmayı sevmiyorum, özellikle de o benimle birlikte olacaksa.

Hala sersemlemiş halde, birkaç saat daha uyuyabilseydim diye düşünerek kafamı sallıyorum. Dün gece onun külotunu iyi bir şekilde kullandıktan sonra uykuya dalmam çok uzun sürmüştü. Kafam Lara'nın görüntüleri ile doluydu, onun tatlı inlemeleri, ihtiyaç duyduğu hıçkırıkları ve ne kadar iyi tadı olduğu anısı aklımdan çıkmıyordu.

Aşağı kata koşarken, babamın elinde bir fincan kahveyle mutfakta durduğunu görüyorum. Kendime de bir fincan alayım mı diye kısa bir süre düşünüyorum, ama Lara'yı gereğinden fazla bekletmek istemiyorum.

"Acelen var," dedi babam, fincanının kenarından bana bakarak. "Val ve Max'le buluşmaya mı gidiyorsun?"

Ben "Hayır" demeden ve siyah botlarımı giymeden önce cevabı zaten bildiğine yemin edebilirim.

Beni izliyor ve ben bir şey söylemeyince sakın bir şekilde, "Annen ve ben onunla tanışmak istiyoruz. Bir akşam yemeğe getir onu," diyor.

"Onu nereden tanıyorsunuz?"

Babam gülümser. "Her şeyi bilirim, evlat."

"Senin iyiliğin için, umarım bilmiyorsundur," diyorum, Lara'yı çatı katındaki terasta nasıl yediğimi hatırlayarak.

Babam gülüyor. "Merak etme. Hepinizin güvende olduğunu bilmek için mahremiyetinizi yeterince ihlal ediyorum, ama Lara'nın ve senin gözlerine bakamayacak kadar değil."

Onun Lara'nın adını bildiğimi görünce daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Buna şaşırmamam gerekirdi, ama şaşırdım ve bundan gerçekten nefret ediyorum.

"Gitmem gerek. Sınır tanımayan tavırların hakkında sonra konuşuruz baba."

"Sana detayları bilmediğimi söyledim. Bu bir sınır," diye tartışıyor, ama bunu söylerken hala gülmemeye  alışıyor.

Ona el sallayıp asansöre biniyorum ve doğruca motosikletime gidiyorum. Bu şekilde Lara'ya en kısa sürede ulaşabilirim, çünkü trafiğin içinde zikzaklar çizmekten çekinmem, eğer bu sayede ona birkaç dakika daha çabuk ulaşabilirsem.

Kaskımı takıp motosikleti çalıştırıyorum, motoru hızlandırıp otoparktan çıkıp ona doğru hızla gidiyorum. Bana ulaşmasını ve yardımımı isteyecek kadar bana güvenmesini seviyorum. Ailem için her zaman oradaydım, ama Lara'ya bakmak farklı. İçimde farkında olmadığım bir huzursuzluğu yatıştırıyor. Onu korumak istememden daha fazlası bu. Buna ihtiya ım var. Onu dairesine bıraktığımda oradan uzaklaşmamı neredeyse imkansız kılan yakıcı bir arzu bu. Ayrılıktan hoşlanmıyorum, her an nerede olduğunu bilmemekten hoşlanmıyorum ve buna daha fazla tahammül edebileceğimden emin değilim.

Onu her zaman yanımda tutma isteğim ve ona karşı beslediğim koruyucu duygular, onun beklediği yere yaklaştı a daha da büyüyor. Öğleden sonra olması ve güneşin parlak bir şekilde parlaması önemli değil. Burası lanet olası bir çöplük ve onun burada olduğunu bilmek tüylerimi diken diken ediyor. Onu kaldırımda tek başına, çok küçük ve tamamen savunmasız bir şekilde dururken g rd ğ md , onun iki katı büyüklüğündeki adamlar yanından geçerken ona açıkça bakıyorlar ve tüm vücudum, zorla bastırmak zorunda kaldığım bir öfkeyle titriyor.

Bisikletimin sesini duyuyor ve başını kaldırıyor, karanlık kaskıma rağmen beni hemen tanıyor ve minnettar bir gülümsemeyle karşılıyor. Tanrıya şükür bugün kısa eteklerinden birini giymemiş. Onun güzel bacaklarını sergileyerek iğrenç bir sokak köşesinde durduğunu görsem aklımı ka ırırdım herhalde. Kot pantolon giymiş ve sıcağa rağmen yine uzun kollu bir gömlek giymiş. Onun önüne park ediyorum ve kaskımı çıkarıyorum. Birkaç saniye içinde ayağa kalkıp onu kendime çekiyorum, başının arkasını avuçlayıp doyamayacağım dudaklarını öperken ona sıkıca sarılıyorum. Vücudu her zamanki gibi benimkine yapışıyor ve benim sikimi hemen sertleştiren yumuşak bir inilti çıkarıyor.

Sonunda geri çekildiğimde, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz ve insanların bize bakmasını hiç umursamıyoruz.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Gülümsemediğini hissediyorum, sonra o da fısıldayarak "Ben de seni özledim" diyor.

Onu hala sıkıca bana yaslayarak, önündeki binaya bakıyorum ve iki çok göğüslü kadının silüet çizimleri arasında sıkışmış, kirli bir tabelada yazan *Lou's Topless Bar* yazısını görünce inliyorum.

"Buraya tek başına geldiğine inanamıyorum."

"Ama içeri girmedim."

Bunu iyi bir şekilde göstermeye çalışırken, bana gülümserken kaşlarımı kaldırıyorum. Dolgun dudaklarının çizgisini takip ediyorum.

"Gülümsemen genellikle o muhteşem kışını her türlü beladan kurtarır, ama hayatın tehlikeye de durum farklı. Burada ne işin var, *Kisa*?"

"Öncelikle, bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim." "Bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağım."

O daha da geniş bir gülümsemeyle parmağımın ucunu öper. Lou'nun berbat kulübüne bakarak şöyle der: "Tamam, bununla pek gurur duymuyorum ama dün gece annemin odasını karıştırdım. İnternette yaptığım aramalar sonuç vermiyor ve babamın kim olduğunu ve annemin bu hale gelmesine neden olan şeyin ne olduğunu bilmemekten bıktım. Tek bulduğum şey bir çift striptizci topuğu ve bu yerin eski bir kartvizitiydi."

"Annen burada çalışmış olabilir mi?"

"Belki. Annemin striptizci olduğunu hayal etmek zor, ama o çok gizemli biridir. Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bana ailesinden veya büyüdüğü yerden hiç bahsetmez. Sorduğumda, sorularımı geçiştirir ve benden başka kimseye ihtiyacı olmadığını, başka kimsenin önemli olmadığını söyler." Mavi gözleri tekrar benimkilere bakarak şöyle diyor: "Ama bilmediğim için yoruldum ve seni hayatımda istiyorum Luka, bu yüzden annen senin ailenize olan saçma nefretini aşmak zorunda kalacak. Belki ne olduğunu öğrenirsem, işleri düzeltebilirim."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum, *kisa*. Cevaplarını asla bulamasan da, annen ailemi nefret etmeye devam etse de, ben gitmiyorum." Gülümserim ve alnını öperim. "Beni sevmeyi öğrenecek. Onu cazibemle kazanacağım."

Lara gülüyor ve bana yaslanıyor. "Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

"Yani buraya girip etrafta sorup, anneni hatırlayan var mı diye bakacaktın?"

"Planım buydu, ama sonra yeri gördüm ve cesaretim kırıldı."

"Korkaklık etmedin. İçgüdülerini dinledin ve sağduyunu kullandın. Bir dahaki sefere evden çıkmadan önce beni ara."

"Arayacağım."

"Bunu sen olmadan yapmak isterdim, ama seni tek başına kaldırımda bırakmamın imkanı yok."

Sanki içeri girerken onu geride bırakmayacağımı garanti etmek istercesine bana daha sıkı sarıldı ve ben ona gülümsedim. "Bu çok sevimli."

"Ne?"

"Beni fiziksel olarak alt edebileceğini düşünüyorsun. Eğer benim bisikletimin yanında kalmanın daha güvenli olduğuna karar verirsem, o zaman o tatlı kışın orada kalacak, *kisa*, ve bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Senin güvenliğin *her zaman* önce gelir. *Her zaman*."

"Nasıl oluyor da otoriter olmayı bu kadar seksi hale getiriyorsun bilmiyorum, ama yapıyorsun."

"Öyle düşündüğüne sevindim, çünkü daha yeni başladım." Elimi ensesinde tutuyorum ve Lou'ya bakıyorum. "Ben aksini söyleyene kadar, orada tek kelime bile etmeyeceksin. Ne olursa olsun, hiçbir şey için yanımdan ayrılmayacaksın ve işler kötüye giderse, arkamda duracaksın. İşler gerçekten kötüye giderse, kaçacaksın." Ona bakarak, söylediklerimi anladığından emin oluyorum. "Bana söz ver, *Kisa*. Söz ver, yoksa içeri girmeyiz."

"Bana daha fazla patronluk taslayacağın konusunda haklıydın."

Ona gülümserim ve hafifçe gülerim, çünkü onun güvenliği söz konusu olduğunda ne kadar otoriter olacağımı hiç bilmiyor. Onu korumak için atamayı planladığım korumayı düşündüğümde gülümsemem daha da genişler.

"Söz ver bana, *Kisa*."

"Söz veriyorum."

Memnuniyetle elini tuttum. "Annenin adı ne?" "Chloe Daniels."

"Tamam, bebeğim, söylediklerimi unutma."

Onu kirli bara götürmeden önce bana başını sallayarak onaylıyor. İçerisi, dışarıdan gördüğümde tam da beklediğim gibi.

Gördüğünüz şey kesinlikle aldığınız şeydir. Işıklar loş, yerler umarım benim için sonsuza kadar bir sır olarak kalacak bir maddeyle yapış yapış ve öğle vakti olmasına rağmen, birkaç sadık müşteri, zavallı bir kadının yapmak zorunda kaldığı sıkıcı dansı izlerken bira içiyor. Göğüsleri çıplak, tangasında sadece birkaç dolar var ve yüzündeki ifade, burada olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih ettiğini açıkça gösteriyor.

Aynı durum benim için de geçerli, bayan.

Lara yanımda kaskatı kesiliyor ve ben de elini bırakıp kolumu omuzlarına doluyorum, ona doğru çekip eğilip kafasına öpücük konduruyorum.

"Hadi çabuk olalım, tatlı kız," diye fısıldıyorum müziğin ritmik ritmiyle. "Burası gerçekten çok iç karartıcı ve senin burada olmandan nefret ediyorum."

"Katılıyorum," diye fısıldadı.

Lara'yı barmenin beklediği bara götürüyorum. Barmen yaşlı, muhtemelen ellili yaşların sonunda ve zaman ona pek iyi davranmamış. Kot pantolonunun üstünden kocaman bir göbek sarkıyor ve göğüs büyüklüğü konusunda striptizciye rakip olacak kadar büyük. Ayrıca, içeri girdiğimizden beri bizi izliyor ve biz yaklaşırken gözleri üzerimde dolaşüyor, boynumdaki dövmelelere birkaç saniye daha fazla bakıyor ve elimi bara koyduğumda, kolumdaki Azrail'i görebildiğinden emin oluyorum. Hiçbir şey söylemiyor, ama gözlerinde kısa bir korku parlaması görüyorum. Burası bizim bölgemiz ve o benim adımla bilmiyor olabilir, ama kim olduğumu biliyor.

"Lou burada mı?" diye soruyorum. "Onunla konuşmamız lazım."

Barmen, bir eliyle yağlı saçlarını tararken, diğer elini barda tutuyor, böylece silahına uzanmadığını anlayabiliyorum. Ayrıca Lara'ya bakmamaya da dikkat ediyor. Aptal bir adam değil, bu da beni birçok sorundan kurtarıyor.

"Ofisinde," diyor adam, sahnenin solundaki karanlık koridora başını sallayarak. "Kaçırmanız imkansız. Tuvaletlerin yanındaki tek kapı."

Birkaç saniye göz teması kurarak Val'i veya Max'i aramayı düşünürüm, ama adam hızla başını eğiyor ve bir şey başlatmak istemediği belli oluyor. Kolumu Lara'nın omzuna atarak, onu sahnenin önünden geçiriyorum. Sahneye çıkan kadın, country müziği ve yarı yürekli ıslık sesleri eşliğinde direğe sürtünüyor.

"Tanrım, umarım annem burada çalışmamıştır," diye mırıldanır Lara, koridora girip müzik birkaç desibel azaldığında.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Durup, dar alanda onu döndürür ve yüzünü benimkine yaklaştırırım. "Gerçeği bilmek istediğinden emin misin?" Saçının bir tutamını geriye doğru çekerim. "İyi bir şey olmayabilir," diye uyarırım. "Bilmesen daha iyi olabilir."

Tahmin ettiğim gibi inatla başını sallar. "Hayır, bilmek istiyorum. Bilmemektense her şey daha iyidir."

Ona katılmamak, bilmediğinden daha kötü birçok şey olduğunu söylemek istiyorum, ama gözlerindeki bakıştan onu caydıramayacağımı anlıyorum. Gerçeği bilmek istiyor ve öğrenecek. Benim görevim, bunu yaparken güvende olmasını sağlamak.

"Tamam, hadi Lou ile görüşelim."

Bana gülümsüyor ve yanağını avuçladığımda dokunuşuma yaslanıyor. Ofis kapısına dönmeden önce avucumu öpüyor ve böyle devam ederse tüm mantığı hiçe sayıp bu boktan yerde beni tahrik edecek. Neyse ki, yürümeye başlar ve beni de peşinden sürükler, çünkü en son istediğim şey, kot pantolonuma baskı yaparken Lou ile karşılaşmaktır. Striptiz kulübünün sahibi olması, muhtemelen düşündüğümde daha fazla erkeğin sertleşmiş halde dolaştığını gördüğü anlamına gelir, ama Lara ile paylaştığımız her şeyi özel olarak görüyorum, hatta onun vücudum üzerindeki etkisini bile, ve bu da onu kimseyle paylaşmayacağım anlamına geliyor, ne şimdi, ne de gelecekte.

Kapının önüne geldiğimizde, kibar olmaya çalıştığımdan değil, ama onun yapmak zorunda kalacağım bir şeye şahit olmak istemediğimden, kapıyı sertçe çaldım. Lou ile karşılaşmak yeterince kötü olacak gibi hissediyorum, ama şanssız bir striptizcinin ona oral seks yaptığı sırada Lou ile karşılaşmak bin kat daha kötü olurdu.

"Ne istiyorsun?"

Koridoru dolduran öfkeli ses, hem kısık hem de balgamlıydı, bu da sadece uzun süredir sigara içenlerin başarabileceği bir şeydi. Kapıyı açtığımda, üzerimize baygın sigara dumanının kokusu yayıldı ve haklı olduğumu anladım.

Lou, zar zor sığabileceği kadar küçük bir odada küçük bir masanın arkasında oturuyor. Barmeninden daha yaşlı ve vücut yapısı açısından tam tersi. Lou sıska, ama o tür bir sıska, kaslı ve genellikle şaşırtıcı derecede güçlü olan türden. Çok zayıf olmasının yanı sıra,

neredeysse saldırgan denecek kadar çirkin: gözleri çok küçük ve birbirine çok yakın, çenesi zayıf ve boynuna kayboluyor, sivilce izleri zamanla kaybolmamış. Lou'nun burayı neden açtığını anlamaya başlıyorum. O, etrafında kadınların olması için onlara para ödemek zorunda olan türden bir adam.

"Sen de kimsin lan?" Koyu renkli gözleri benden Lara'ya kayıyor ve beni sinirlendirecek kadar uzun süre ona bakıyor. "İş mi istiyorsun tatlım?"

"Bir daha söyle." Sesimdeki zar zor kontrol edilen öfkeyi duyuyor ve etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak gözlerini bana dikeyor, ama korkunun ilk kıvılcımının alevlendiğini ve yerleştiğini görebiliyorum.

"Sen kimsin?"

"Luka Melnikov."

"Siktir," diye fısıldadı, sandalyesine yaslanıp tavrını yeniden düşündü. "Bilmiyordum."

"Bu yüzden hala nefes alıyorsun," diyorum ona.

Gözümün ucuyla Lara'nın bana hızlıca baktığını görüyorum, ama bana söylediklerimi hatırlıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Aferin sana.

Masasının önünde bir sandalye var ve kızımın kıcını oraya oturtmayacağım, bu yüzden oturup onu kucağıma alıyorum, bir elimi uyluğuna koyup hafifçe sıkarak her şeyin yolunda olduğunu ona bildiriyorum.

"Chloe Daniels adında bir kadını hatırlıyor musun?"

Lou iç geçirip Lara'ya bakar, ama az önce onu süzdüğü sapıkça bakışla değil. Daha çok zihninde bir anı arıyormuş gibidir. "Lanet olsun," diye mırıldanır ve masasının üzerinde duran sakız paketine uzanır. Titrek parmaklarla bir sakız açar ve ağzına atar. Dolu olan küllüğü işaret eder. "Sigarayı bırakmaya çalışıyorum," der, sanki umurumda da sanki. Sağlığını iyileştirmeye çalıştığı için onu tebrik etmeye çalışmadığımda, sandalyesine yaslanır ve Lara'yı işaret eder. "Sen onun kızıydın, değil mi? Ona çok benziyorsun."

Lara bana bakar, konuşmak için izin bekler ve tüm olasılıklara rağmen, sikim sertleşmeye başlar. Gözleri hafifçe büyür, tam da kıcına bastırdığımı hissettiğini anlayabileceğim kadar. Hafifçe başımı sallar ve uyluğunu sıkıca tutmaya devam ederim.

Lara Lou'ya döner. "Annem burada dans mı ediyordu?"

"Evet, on iki yıl boyunca, sana hamile kalana kadar."

Lara'nın bu habere şaşırdığını anlayabiliyorum ve hızla kolumu beline dolayarak, burada olduğumu ve yalnız olmadığını hatırlatıyorum. O

Elimi tutar ve "Ne olduğunu bana anlatabilir misin?" diye sorar. Lou tereddüt eder ve benden onay bekler.

"Bildiğin her şeyi ona anlat."

Gözlerini benden ayırmaz. "Hoşuna gitmese bile mi? Ailenle ilgili olsa bile mi?"

Dezavantajlı durumda olmaktan hoşlanmıyorum ve yirmi yıl önce ne olduğunu bilmemek çok sinir bozucu. Sinirimi gizleyip, "Her şeyi, ne olursa olsun." diyorum.

Lou çenesini kaşıyor ve sakızını daha hızlı çiğniyor. "Chloe iyi bir kızdı. Onun geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama böyle bir yerde çalışmaya gelmesi için ev hayatının berbat olması gerektiğini biliyordum, ama bu olağandışı bir şey değil." Boğuk bir kahkaha atıyor. "Yani, destekleyici, sevgi dolu bir ailen varsa, bu çöplükte göğüslerini sallamaya başlamazsın."

Hiçbir şey söylemiyoruz çünkü haklı. Bu, son çare olarak yapılan bir iş, diğer tüm seçenekleri denemiş kadınlar için çaresiz bir seçim.

"Chloe tatlı biriydi, ama masallara inanmayı asla bırakmayan türden biriydi ve benim tecrübelerime göre, bu türden bir şeyin sonu asla iyi olmaz. Her zaman bir erkeğin gelip onu tüm bunlardan kurtarmasını, günü kurtarmasını ve onunla gün batımına doğru sürmesini bekliyordu. Bu asla gerçekleşmedi. Umutlanıyor, erkeklerin ona söylediği yalanlara inanıyor ve sonra defalarca kalbi kırılıyordu."

"Babam da o adamlardan biri miydi?" diye sorar Lara. Sesi yumuşaktır, bu kirli oda ve bu aşağılık adam için fazla nazik ve saftır.

"Baban en kötüsüydü. Kulübe gelirdi ve annen onu arka odaya götürürdü." Gözlerini tekrar bana çevirir. "Her şeyi anlatmamı istediğinden emin misin?"

Parmağımı Lara'nın çenesinin altına koyup yüzünü nazikçe bana doğru çeviriyorum. "Bunu duymak istediğinden emin misin? İstersen gidebiliriz."

O benim bileğimi tuttu. "Hayır, lütfen. Bunu duymam lazım."

Başparmağımı yanağına sürerek dokunuşun tadını çıkarır, sonra onu bırakıp Lou'ya başımı sallarım. Duymak istiyorsa, duyacak, ama bana fazla gelirse, onu buradan çıkaracağım, bunun için onu omzuma atmam gerekse bile.

Lou iç çeker, bu özel tarih dersini vermek zorunda kalmaktan pek de memnun olmadığını ikimize de belli eder. Sakız paketiyle oynar, küllüğü özlemle bakar, bu bana erkekleri hatırlatır.

buraya gelmek için yanlarından geçtim. O zavallı kadının göğüslerini, onun eski sigara izmaritlerini süzdüğü gibi süzüyorlardı.

"Söyle şunu, Lou. Burada ne kadar az zaman geçirirsek o kadar iyi."

Sözlerim onun *sigara içme* transını bozdu ve gözlerini tekrar bize çevirdi.

"İlişkiye başladıktan birkaç ay sonra, annen hamile olduğunu öğrendi. Annenin yüzünde bıraktığı morluklara bakılırsa, bu durumdan pek memnun olmamış olmalı."

Lara'ya daha sıkı sarılır ve başparmağımı elinde gezdirerek ona yalnız olmadığını hatırlatırım.

"Birkaç gün sonra, Melnikov Bratva'nın Lebedev kardeşleri, Osip ve Konstantin'i öldürdüğü söylentileri yayılmaya başladı." Lou dirseklerini masaya dayayarak ellerini açar ve başını sallar. "Tüm ayrıntıları bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. O zaman da bilmiyordum, şimdi de kesinlikle bilmek istemiyorum. Ailenizden herhangi bir sorun istemiyorum," diyor bana.

"Ve sorun yaşamayacaksın," diyorum. "Sadece Osip hakkında bilgi istiyoruz."

"Tek duyduğum, Melnikov kardeşlerin değer verdiği bir kadına zarar verdiği ve bunun için onu öldürdükleri idi. Ondan sonra, annenin çalışmaya devam etmesine izin veremezdim. Hamileydi ve benim lekelenmemi istemediğim bazı olaylarla bağlantısı vardı. Ona biraz para verdim ve sonra eski sevgililerinden birinin ona resepsiyonistlik işi ayarladığını duydum. Bildiğim tek şey bu."

"Babam nasıl biriydi? Ne tür işlerle uğraşıyordu?" diye sorar Lara ve sesindeki uyuşukluk hoşuma gitmez.

Lou omuz silkiyor. "O, uğraşmak istemediğim çok tehlikeli bir adamdı. Bilmek istemediğim için araştırmadım. Benim gibi adamlar, onun gibi adamlarla uğraşmayarak hayatta kalırlar. Bu korkaklık değil. Sadece hayatta kalmak için. O ailelerden herhangi biri beni kolayca ortadan kaldırabilirdi, bu yüzden yapmam gerekeni yaptım. Anneni bıraktım ve kimseye bu konudan tek kelime bile etmedim." İçini çekip bana bakar. "Tabii bugüne kadar."

Gözleri Lara'ya kayar ve neredeyse özür diler gibi bir ifadeyle şöyle der: "Benim işim kadınları kurtarmak değil, onlara iş ve para kazanma imkânı sağlamak. Annen babanın içinde görmek istediği şeyi gördü ve ona sarıldı."

"Bu ona çok benziyor," diye fısıldadı Lara.

"O nasıl? Yıllar boyunca onu düşündüm, nasıl olduğunu merak ettim."

"İyi," der Lara, annesinin sırlarını açığa çıkarmak istemeden, ve ben onun koruyucu sadakatının parıltısını gördüğümde ona biraz daha aşık olurum.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor Lou. Kaşlarını kaldırarak bana "*Bitti mi artık?*" diye soran bir bakış atıyor. Neden bunları daha önce bilmediğimi merak ediyorsa, sorularını kendine saklamakla akıllıca bir seçim yapmış. Bu beni şaşırtmadı. O zamanla değişen türden bir adam değil. On yıl sonra da bu berbat ofiste olacak, sigara içmek isteyecek ve benim gibi adamların gözünden kaçmak için elinden geleni yapacak.

"Başka sorunuz var mı, *Kisa*?"

Kafa sallıyor. "Sanırım yok. Bizimle konuştuğun için teşekkürler, Lou." "Annen için her şeyin yoluna girmesine sevindim."

İkimiz de ayağa kalkarken elimi onun belinde tutuyorum. Lou oturmaya devam ediyor, üst çekmecesinde sakladığı sigara paketine uzanıyor. "Burada olduğumuzu kimseye söyleme." Eğer söylerse onu öldüreceğimi eklememe gerek yok

söylemesi gerekmediğini eklememe gerek yok. Titreyen parmakları, bunu zaten bildiğini gösteriyor.

Lara ve ben ofisinden çıkıyoruz, Lou kötü alışkanlığına yenik düşerken sigara dumanı küçük odayı dolduruyor. Kolumu ona sıkıca dolayarak, kirli kulüpten çıkıyoruz, güneş gözlerimize çarptığında gözlerimizi kırıştırıyoruz ve acilen duş almamız gerektiğini hissediyoruz.

"Annemin orada çalıştığına inanamıyorum." Lara, az önce çıktığımız bok çukuruna bakıyor. "Ve babam ona vuran, şiddet uygulayan bir pislikti." Sert bir kahkaha atıyor. "Sanırım haklıydın. Belki de bilmemek en iyisidir. Belki de annemin fantezisinde yaşamaya devam etmeliydim, babamın kadınlara şiddet uygulayan bir canavar değil, benim doğmamı gerçekten isteyen tatlı bir adam olduğu fantezisinde."

Onu kucaklamak için kendime çekerim ve o bana sarılırken, belime sıkıştırdığım silahı hisseder ve hareketsiz kalır. "O bir silah mı?" diye fısıldar.

"Gerçekten silahsız olarak seninle oraya gireceğimi mi sandın?"

Ona baktığımda, tam da bunu düşündüğünü anlıyorum. "Benim dünyamda alışman gereken birçok şey var, *Kisa*, ve bunlardan biri de benim her zaman silahlı olduğum."

"Dün geceki randevumuzda silah hissetmedim."

"Arabanın içindeydi ve ayak bileğime bir bıçak bağlamıştım."

"Bunu bilmek güzel," diye fısıldadı. "Yanlışlıkla ateş almaz, değil mi?"

Öyl

e Onun masumiyetine gülümserim. "Hayır, bebeğim. Emniyeti açık ve mi? silahımı nasıl kullanacağımı biliyorum."
"

Yanakları pembeleşti ve ben gülmeden edemedim. "Hadi tatlım, buradan gidelim."

"Beni daireme götürebilir misin? Annemin şüphelenmesini istemiyorum."

"Tabii ki, ama bir ara ona benden bahsetmen gerekecek."

Gömleğimi tutup beni kendine doğru çeker. "Biliyorum. Üzgünüm."

"Özür dileyecek bir şey yok, ama kimsenin aramıza girmesine izin vermeyeceğim, annen bile."

Kafasına bir öpücük kondurup ona yedek kaskımı veriyorum, kendi kaskımı takmadan önce kayışının sıkı olduğundan emin oluyorum. Kot pantolon giydiği için arkamda oturması daha kolay oluyor ve ona öğrettiğim yere ayaklarını hızla koyduğunda gülümsüyorum. Beni sıkıca kucaklayıp, parmaklarını karın kaslarıma gömdüğünde ve sırtımı göğüsleriyle bastırdığında, benim hiçbir şey yapmam gerekmeden motosiklete ve vücuduma alışmaya başladığını anlıyorum. Koyu renkli vizörümün arkasından gülümserim, motoru çalıştırır ve trafiğe karışırım.

Yaklaştığımızda, başımı çevirip onun duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyorum. "Seni köşede indirmemi ister misin?"

"Hayır, sorun yok," diye bağıyor.

Otoparka girip onu asansöre götürdüm. Motordan indi ve bana kaskını uzattı. Ben de kaskımı çıkarıp uyluğumun üzerine koydum ve elimi üzerine koydum.

"Bugün bizi görmesinden neden endişelenmiyorsun?"

"Son birkaç gününü zor geçirdi, bu yüzden yine pencerelerimizi kapattı."

Bana bunları söylemekten utandığını görebiliyorum, bu yüzden belinden tutup kendime doğru çekiyorum.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim."

"Benimle ucuz bir striptiz barına gittiğin için teşekkürler."

Gülüyorum ve elimi belinin altına koyup onu bacağıma doğru çekiyorum ve gözlerimi göğüslerinin yuvarlak kıvrımları üzerinde gezdiriyorum. "Ne zaman istersen

her zaman derdim, *Kisa*, ama bir daha asla öyle bir yere girmek istemiyorum ve senin orada tek başına olabileceğini bilmek beni ne kadar üzdüğünü anlatamam. Lou, sen yalnız olsaydın çok farklı davranırdı."

"Biliyorum." Elini uzatıp saçlarımı okşadı. "Bugün ne yapacaksın?"

"Kuzenlerimle konuşup Lebedev Bratva hakkında ne öğrenebileceğimize bakacağım." En yakın olan göğsünü öpüp ona baktım. "Babam yakında akşam yemeğine gelmeni istiyor. O ve annem seninle tanışmak istiyorlar."

"Bu hiç de korkutucu değil."

Gülümserim ve dudaklarımı göğsünün ortasına dokundururum, gömleğinin düğmeleri açıkken nasıl görüldüğünü ve gergin meme ucunun dilime nasıl hissettirdiğini tam olarak hatırlarım. Nefesi kesilir ve parmakları saçlarımı sıkıca kavrar.

"Yalnız olmayacaksın tatlı kız," diye hatırlatırım ona, "ve onların seninle tanışmasını istiyorum."

"Öyle mi?"

Mükemmel göğsüne gülümserim ve sonra etrafa bakarak otoparkın boş olduğundan emin olurum. Güvenlik kamerası olmadığını zaten biliyorum. Yaklaşan arabalara kulak kabartarak, gömleğinin altını tutup yavaşça yukarı kaldırırım.

"Tanrım," diye inledim, sütyeninden taşan göğüslerini görünce. Bugün siyah, dantelli bir sütyen giyiyordu ve çok seksi görünüyordu. Elimini onunla doldurdum, başparmağımla meme ucunu okşadım, dokunuşumla sertleşip dantele karşı gerildiğini izledim.

"Luka," diye fısıldıyor, başımın arkasını kavrayıp beni kendine çekiyor.

"Evet?" Bu kelime, onun yumuşak tenine fısıldanır ve o yumuşak bir iç çekişle tüylerim diken diken olur. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle, *kisa*."

"Ağzını üzerimde istiyorum."

"Böyle mi?" diye soruyorum, dilimle meme ucuna hafifçe dokunarak.

"Daha fazla," diye yalvarır, ben de dudaklarımı onun dolgun göğsüne dolayarak ağzımı onunla doldururken vücudumdan bir inilti koparıyorum. Tükürüğüm dantellerini ıslatır ve cildini kaplar. Kalçalarını sallıyor ve ben onun kıcını avuçlayıp sıkıca sıkıldığında, saçlarımı daha sıkı kavrar ve tekrar adımı inleyerek söyler.

"Dudaklarında benim adım lanet bir uyuşturucu gibi," diye fısıldarım cildine. "Buna can atıyorum, *Kisa*, ve her zaman daha fazlasını istiyorum."

Hâlâ okşadığım meme ucunu çimdiklerim ve dişlerimle diğerini okşarım. Bütün gün burada kalabilirim, ama yaklaşan bir motor sesi yüzünden acı dolu bir inilti çıkarırım. Ona son bir kez emip, isteksizce geri çekilir ve beyaz bir Honda solumuzdaki park yerlerinden birine girerken gömleğini düzeltirim.

Yüzümü avuçlayıp gülümsüyor. Cildi kızarmış, göz bebekleri büyümüş ve gözleri benden çok daha fazlasını istiyor. Elimizi uzatıp yanağını okşuyorum.

"Gözlerinin benden istediği her şeyi sana vermek için can atıyorum, *Kisa*, ve zamanı geldiğinde yapacağım."

Honda'nın sürücüsü çok kızgın olan çocuğunu sakinleştirmeye çalışır ve öfkeli çılgınları otoparkta yankılanmaya başlayınca Lara gülerek bana doğru eğilir ve beni öper.

"Seninle her şeyi istiyorum, Luka," diye fısıldadı dudaklarıma. "Ve onu alacaksın, tatlı kız, ama öfkeli bir çocuk uyku saatini haykırırken bir otoparkta değil."

"Aman Tanrım," diye gülüyor Lara. "Hayatımın en kötü ilk deneyimi."

"Aman Tanrım," Lara gülüyor. "En kötü ilk deneyim."

Daha da geniş gülümserim. "Katılıyorum. Bence bundan daha iyisini yapabiliriz."

"Yapabiliriz." Bana bir kez daha öpücük verir ve yavaşça geri çekilir.

"Bir şey bulursan bana haber ver."

"Söylerim," diye söz veriyorum. Asansöre girip kaybolana kadar onu izliyorum, kapılar kapanmadan önce bana bir öpücük gönderiyor. Tek istediğim merdivenleri koşarak çıkıp onu yakalamak ve ait olduğu yere, yatağıma geri getirmek.

Tanrım, durumum çok kötü.

Çocuk hala avazı çıktığı kadar bağırırken, telefonumu alıp Val'e kısa bir mesaj attım.

■

Max's'ta buluşabilir miyiz?

■

Tabii.

Kuzenimin bu kadar rahat olmasına gülümserim ve kaskımı tekrar takarım. Hepimiz birbirimize yakın yaşıyoruz, ama Lara'nın dairesi şehrin diğer tarafında, bu yüzden Danil amcamın çatı katına vardığımda Val'in Jaguar'ı çoktan

yer altı garajına park etmiş. Bisikletimi onun arabasının yanına sıkıştırıp özel asansöre doğru ilerliyorum. Ailem güvenlik konusunda çok titizdir, bu yüzden tüm aile üyelerimizin sahip olduğu anahtar kartını kullanıp kapılar açıldığında içeri girip köşedeki gizli güvenlik kamerasına gülümsüyorum.

Kapılarına vardığımda, Simona teyzem gülümseyerek kapıyı açmış ve beni kucaklamak için içeri çekiyor.

"Seni gördüğüme sevindim tatlım. Max ve Val yukarıda." Onu büyük mutfağa kadar takip ediyorum ve hazırladığı büyük yemek tepsisini görür görmez midem guruluyor, bugün henüz bir şey yemediğimi hatırlatıyor.

"Selam, Luka." Bakıyorum ve Danil amcamı görüyorum. Mutfaka giriyor ve gözleri karısına takılır takılmaz gülümsüyor ve onu kucaklamak için çekiyor, kulağına bir şey fısıldıyor ve bu onu güldürüp kızartıyor.

Görünüşe göre, ailemdaki tüm erkekler aynı ve benim hiç şansım yokmuş. Hepimiz sevdiğimiz kadınları gördüğümüzde eriyip gidiyoruz.

Bu düşünce aklıma hiç çaba harcamadan geliyor ve ne kadar çılgınca olsa da, bunun doğru olduğunu biliyorum. Lara'yı seviyorum ve aksini iddia etmeyeceğim. O benim içime işledi, beni hiç kimsenin etkilemediği kadar etkiledi ve bunu sorgulamayı ya da sırf bunu anlamam bir yılımı almadı diye sırtımı dönmeyi reddediyorum. Bazen bazı şeyleri bilirsin işte.

"Bu çok lezzetli görünüyor, *sladkaya*." Amcam bir kolunu teyzemin omzuna atmış, diğer eliyle teyzemin hazırladığı sandviçlerden birini alıyor. Haksız değil. Gerçekten harika görünüyor ve kokuyor. Tepsi, tavuk salatası ile doldurulmuş kruvasan sandviçler, büyük bir kase cips ve başka bir kasede meyve salatası ile dolu.

"Öyle, Simona teyze. Teşekkürler."

Teyzem uzanıp yanağıma hafifçe bir tokat atıyor. "Kardeşine de biraz bırak. Niki birazdan geleceğini söyledi."

Ona gülümsüyorum. "Tamam." Dört teyzem benim için ikinci anneler gibidir. Küçükken, kuzenlerimle sürekli birbirimizin evine giderdik, bu yüzden onların evlerinde de kendi evimdeymiş gibi hissederdim. Beni bırakmadan önce, yine yanağıma hafifçe vurup "Kız arkadaşınla tanışmak istiyoruz" diyor.

Amcama bakıyorum, o sadece gülüyor ve elini kaldırıyor. "Bana bakma. Sanırım ailemizde dedikodu kraliçesinin kim olduğunu hepimiz biliyoruz. Vitaly birkaç gün önce bize onunla ilgili mesaj attı."

"Tanrım," diye inlerim.

Teyzem ona yaslanıp güldü. "Nazik olacağımıza söz veriyoruz."

Amcam kolunu teyzemin göğsüne doladı ve onu kendine daha sıkı çekti. "Tabii ki öyle yapacağız. Bebek fotoğraflarını bile çıkarmayacağız."

"Ama o çok tatlı bir bebektir," diyor teyzem Simona, ailemdeki tüm kadınların bebekleri düşündüklerinde yaptıkları tatlı gülümsemeyle. Tabii, kuzenim Mia hariç. Ona bir bebek verseniz, ılık atarak kaçacağını düşünüyorum. Yeğenini seviyor, ama bence bunun tek nedeni, günün sonunda onu geri verebilmesi.

"Yemekler için teşekkürler," diyorum onlara, tepsiyi alıp gülüşmelerine sırtımı dönerek. Umarım Lara kolayca korkmaz, çünkü ailem ona çok yüklenecek.

Geniş oturma odasından geçip merdivenlere doğru ilerliyorum, ev spor salonunu ve Max'in en değerli eşyasının bulunduğu odayı geçiyorum — annesi, on üç yaşındayken ona sürpriz olarak aldığı piyano ve onun göz ardı edilemeyecek bir yeteneği olduğu açıktı. Simona teyzem yetenekli bir piyanisttir, ama Max'e bunu hiç zorlamadı. Max, parmak hareketlerini öğrenmeye ve her notayı mükemmel çalabilmeye takıntılıydı ve teyzemin yeteneğine rağmen, oğlu kısa sürede onu geçti. Max, Niki'nin bilgisayarda olduğu kadar piyanoda da yeteneklidir, ama ben buraya onun küçük kardeşinin olağanüstü zekası için geldim.

Koridorun sonundaki büyük odaya girdiğimde, Max ve Val'i kanepede görüyorum ve Yelena'nın Val'in yanında, elinde bir kumanda ile oturmasına hiç şaşırıyorum. Şu anda bir yarış oyununda onlara fark atıyor ve dudaklarında bir gülümseme var. Niki yanlarındaki sandalyede, dizüstü bilgisayarı açık ve parmakları klavyede uçuyor.

Yelena'nın kırmızı yarış arabası bitiş çizgisini geçerken, hemen ardından Val'in turuncu arabası da geçiyor.

"Bu sefer neredeyse seni yakaladım," diyor Val, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Val, Max'in bacağını okşadı ve onu güldüren bir "*tabii ki yakaladın*" gülümsemesi attı. Max'in diğer tarafına oturdum ve diğerleri de aynısını yaparken tabağımı doldurmaya başladım. İkinci sandviçimi yerken, Val üçüncü sandviçini bitirdi ve bana baktı.

"Bize neler olduğunu anlatacak mısınız?"

Tam konuşmaya başlamak üzereyken, küçük kardeşim içeri girer. Bir kruvasan alır ve Niki'nin yanındaki sandalyeye oturur, böylece kendimi tekrar etmekten kurtulurum. Diğerleri yemek yerken, onlara olanları anlatırım. Oral seks

ve annesinin pencerelere folyo yapıştırması gibi bazı kişisel detayları atlıyorum, ama Osip Lebedev ve Lou ile yaptığımız konuşmayı anlatıyorum.

Konuşmam bittiğinde sessizliği Yelena bozdu. "Sence bu annemle ilgili mi?"

O, bizim zaten düşündüğümüz bir şeyi söylemiyor. Ailemiz, annesinin ortadan kaybolmasıyla ilgili her konuda ağzı sıkıdır, ama hepimiz benim doğduğum sıralarda büyük bir şey olduğunu biliyoruz.

"Bu konuda başka bir şey biliyor musun?" diye soruyorum ona. "Babamın tek söylediği, kız kardeşinin kaçırıldığı ve babalarımızın onu bulmak için iki yıl uğraştığı. Kimin yaptığını sorduğumda, hepsinin öldüğünü ve benim bu konuda endişelenmememi söylüyor."

"Benim babam da öyle diyor," diye ekliyor Val. "Burada da aynı," diyor Max.

Yelena başını sallar. "Ne zaman bu konuyu açsam, yüzünde çok hüzünlü bir ifade belirliyor ve ben de bu konuyu daha fazla zorlayamıyorum. Sanki yıllarca iyileşmesi için uğraştığı acı bir yarayı yeniden açmak gibi oluyor. Ona bunu yapamam ve babam," diye ekliyor ve yine hafifçe başını sallıyor, "onun önünde bu konuyu açmayı aklımdan bile geçirmem. Annemi deli gibi koruyor ve ona acı verebilecek hiçbir şey yapmıyor ya da söylemiyor. *Bir keresinde* ona bu konuyu sordum." Vurgulamak için parmağını kaldırır. "Bana, o iki yılın ikisini de neredeyse mahvettiğini, annemin ona ihtiyacı olduğunu ama onu koruyamadığını söyledi. Babamı daha önce hiç bu kadar üzgün duymamıştım. Konuşmak çok acı verici olduğu için lütfen bir daha bu konuyu açmamamı istedi. Hiç açmadım ve asla açmayacağım."

Son cümleyi söylerken bana bakar, beni anladığından emin olmak ister. Anlıyorum, bu yüzden başımı sallayıp Niki'ye dönerim.

"Yeteneklerini test etmek ister misin?"

Gözleri ağabeyininkilerle aynı mavi-gri renkte ve içindeki yaramaz ışıltı, ihtiyacım olan tek cevap. Nikita'yı, bilgisayar becerilerini yeni ve yasadışı şekillerde kullanmaktan daha mutlu eden hiçbir şey yoktur.

Parmakları klavyenin üzerinde dururken, "Neye ihtiyacın var?" diye sorar.

"Osip Lebedev hakkında bulabileceğin her şeyi istiyorum, kardeşinin adı Konstantin'di." Ben sorduğumda, o çoktan kim bilir neyi araştırmaya başlamıştı. "Babanın bilgisayarına girerken ahlaki bir vicdan azabı duymuyor musun?"

Ekranından gözlerini ayırmadan gülüyor. "Benim pek ahlakım yok, Luka, bunu biliyorsun, ama annemle ilgili herhangi bir ev videosu görürsem, seni asla affetmem."

Ben gülerken Val, "Onun bazı videoları olduğunu biliyorsun. Babamın senin ailen hakkında yeterince şaka yaptığını duydum, onların sapıkça şeylerden hoşlandıklarını biliyorum." der.

"Az önce yemek yedim," diye hatırlatır Max, "ve midemde tutmak istiyorum."

Hepimiz gülüyoruz, ama gerçek şu ki, muhtemelen hepimizin ebeveynlerinin bilgisayarlarında, hiçbirimizin bilmek istemediği gizli dosyalar var. Ebeveynlerimiz sevgilerini hiç saklamadılar ve çoğu evli çiftin yaşadığı gibi sönük bir dönem yerine, hepimiz ebeveynlerimizin yaşlandıkça daha da azgınlaştıklarına inanıyoruz. Onlar için mutluyum, ama bu, oturup bunu düşünmek istediğim anlamına gelmez ve kesinlikle görsel olarak görmek istemem.

Val cips kasesini alır ve bana bakar. "Peki Lara'nın annesi konusunda ne yapacaksın? Bir ara onunla tanışmak zorunda kalacaksın."

"Henüz emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Tek bildiğim şey, onun beni kızından uzak tutmasının imkânsız olduğu."

"Peki, onunla ne zaman tanışacağız?" Yelena ağzına bir üzüm atar ve bana gülümser.

"Babam onu akşam yemeğine getirmemi istediğini söyledi, ama ailemizi tanıyorsam, tatlıya bile geçmeden hepiniz yemeği mahvedeceksiniz, o yüzden herkesi bu zahmetten kurtarmak için onu pazar günü Dominic's'e götüreceğim."

"Vay canına, onu zorlu bir duruma sokuyorsun," diyor Val gülümseyerek.

"Başka seçeneğim yok. Bizim ailede incelik diye bir şey yoktur."

"Hayır," diye onaylar Max. "Birçok konuda iyiyiz, ama incelikli davranmak bunlardan biri değil. Dominic'in evinde aile yemeğinden sağ çıkabilirse, her şeyden sağ çıkabilir."

"Hayatta kalabilir," diyorum, kızıma tam güvenim var, ama bunu tek başına yapmak zorunda kalmayacak. Bütün gece onun yanında olacağım.

Val ve Yelena kumandalarını tekrar ellerine aldıklarında, cips kasesine uzanıp onlara penthouse'a taşınma planlarımı anlatıyorum. Lara'nın eşyalarını toplayıp toplayamaz bana katılacağını söylemiyorum, ama beni yeterince tanıyorlar ve bunun nereye varacağını biliyorlar, bu yüzden Max kardeşine bakıp "

Lebedev'in işini bitirince, başka bir daire aramaya başla. Luka'nın gece yarısı kapısını çalmamızı hiç istemeyeceğini tahmin ediyorum."

Lara'nın hamakta uzanmış halini düşünüyorum — pembe amcığı şişmiş ve benim için sırlıslıkla.

"Hayır, kesinlikle olmaz."

Gülüyor ve kardeşinin koluna hafifçe vurmak için uzanıyor. "Bağımsız bir ev bulmaya çalış. Apartmanlardan bıktım artık."

"Her zaman çiftlik evine taşınabilirsin," diye alay ediyorum. Natalya, küçükken ailelerimizin paylaştığı mülke bu lakabı takmıştı ve bu isim kalıcı oldu. Ama aslında bir çiftlik evi değil. Şehirden yaklaşık bir saat uzaklıkta, geniş bir arazi üzerinde bulunan kocaman bir ev. Gençken oraya sık sık giderdik ve hala ayda en az bir hafta sonu orada geçiriyoruz. Şehri ve Bratva'nın stresini unutmak için mükemmel bir yer.

Max gülüyor. "Çok uzak. Ben kalbimde bir şehir çocuğuyum."

Hepimiz asıl nedenin çok uzak olması olduğunu biliyoruz. Hepimizin bu aileye karşı sorumlulukları var ve bunların bir kısmı da birinin size ihtiyacı olduğunda orada olmak ve bir saat uzaklıkta yaşamak bunun için yeterli değil.

Niki, kardeşine onu duyduğunu belirtmek için başparmağını kaldırır, bunu yaparken ekranından başını kaldırmaya tenezzül etmez. Max ve Damien kontrol cihazlarını alırlarken, ben telefonumu çıkarır ve Lara'ya mesaj atarım. Onu şimdiden özlüyorum, *kadınların sözünden çıkmayan erkeklerden biri* olduğumu umursamıyorum bile. Bununla bir sorunum yok. Aslında, hoşuma bile gidiyor. Dudaklarımda bir gülümsemeyle ona kısa bir mesaj gönderiyorum.

Seni ne zaman tekrar görebilirim?

Bölüm 9

Lara

Luka'yı tekrar görebilmek için cuma gecesini beklemem gerekiyor. Annem, özellikle pencerelere koyduğu folyoyu ve komodininin üzerinde duran çiçek vazosunu kaldırdığımı gördükten sonra şüphelenmeye başladı. İş arkadaşımın onları istemediğini söyledim ama bana pek inanmadığını anlayabiliyordum.

Gerçeği öğrenene kadar onunla yüzleşmeyi göze alamam, bu yüzden şimdilik küçük beyaz yalanlar kaçınılmaz bir zorunluluk. Luka, kuzeninin babamla ilgili bilgileri bulmak üzere olduğunu söyledi ve içimdeki büyük bir kısmı onun ortaya çıkarabileceği şeylerden ödü kopuyor, ama yine de bilmek istiyorum. Bu bir Pandora'nın kutusu durumu olabilir, ama tıpkı onun gibi, merakım da o lanet kapağı kapalı tutmama izin vermiyor. Hayatımı mahvetme potansiyeli olsa bile, içine bir göz atmam gerekiyor.

Bu geceki poker oyunu sona ermek üzere, sadece Bloody Mary pota daha fazla fiş atmakta ısrar ettiği için devam ediyor, ama hepimiz bunun boşuna olduğunu hissediyoruz. Moscow Mule bu gece açıkça kazanan olacak, ama Bloody Mary henüz bunu fark etmemiş gibi görünüyor, bu yüzden oyun devam ediyor. Yarın banka hesabını, ya da hesabında kalanları gördüğünde, bu kadar uzun süre oyunda kalmış olmaktan pişman olacağını hissediyorum.

Gabby sessizce yanımda duruyor ve iş o noktaya gelirse diye bir sonraki martiniyi hazırlıyor, Dario ise çıkışın önünde duruyor — rahat, geniş duruşuyla elleri arkasında, her yönüyle rahat bir asker gibi görünüyor, ama gözleri onu ele veriyor. Gözleri sürekli etrafı tarıyor, her ayrıntıyı yakalıyor ve hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Bloody Mary sonunda kaybettğinde, buna şaşırmış gibi görünen tek kişi o. Geri kalanımız ise sadece bittiği için mutlu. Gabby'nin hafif bir rahatlama iç çekişini duyuyorum, sonra ikimiz de Dario'nun yanına gidiyoruz, erkeklere veda ederken ve çıkarken bize verdikleri bahşişler için teşekkür ederken yüzümüzde sabit bir gülümseme var.

"Aferin kızlar," diyor Dario, ikimize de başını sallayarak, dışarı çıkıp bizi ortalığı toparlamaya bırakıyor.

Bardakları kurulamayı bitirmek üzereyken Gabby'nin "Vay canına. O adam da kim?" diye fısıldadığını duydum.

Ona bakıyorum ve Luka'nın kapı çerçevesine yaslanmış halini görünce nefesim kesiliyor. Yeşil gözleri benimkilere sabitlenmiş, seksi bir gülümsemeyle bana doğru yürüyor, bedenimden sadece birkaç santim uzaklıkta duruyor ve her şeyi ortadan kayboluyor.

"Bu gece çok güzelsin, *kisa*."

Bunun doğru olamayacağını ve beni siyah etekler ve uzun kollu gömlekler içinde görmekten bıkmış olabileceğini biliyorum, ama hiç öyle davranmıyor ve neden kollarımı örtmeye ısrar ettiğimi bir kez bile sormadı. Buna çok minnettarım. Konuşmak istemediğim şeyler hakkında beni zorlamıyor, ama yakında ona yara izlerimden bahsetmem gerektiğini biliyorum. Kollarımı sonsuza kadar kapalı tutamam. Eninde sonunda onları görecek. Gözlerinde tiksinti veya acıma görmek düşüncesi beni durduran tek şey.

Yüzümü avuçları arasına alıp eğilip beni öpüyor. Derin bir öpücük değil. Gabby burada olduğu için öpücüğü hafif tutuyor ve geri çekildiğinde, ona bakıyorum ve bana attığı şaşkın bakışa gülmeden edemiyorum.

"Gabby, bu Luka," diyorum ona.

"Ben onun erkek arkadaşım," diyor Luka hemen, elini ona uzatarak, ve *erkek arkadaş* kelimesinin onun dudaklarından bu kadar kolay çıkmasını duyunca kalbimin birkaç beden büyüdüğüne yemin edebilirim.

"Merhaba, ben Gabby." Gabby, benim yapabileceğimden çok daha hızlı bir şekilde kendini toparlayarak Luka'nın elini sıkıyor ve ona gülümsüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de," diyor Luka. "Şaşkın yüzünden Lara'nın beni sır olarak sakladığını anlayabiliyorum." Bana dönüyor ve elini enseme koyuyor, cildimi nazikçe okşayarak omurgamdan aşağı lezzetli bir titreme gönderiyor. "Kırılmalı mıyım, *kisa*?"

"Hayır." Yüzümün kızardığını hissediyorum ve ikisinin arasında bakışlarımı gezdiriyorum. Luka'nın gözlerinde yaramaz bir ışıltı var ve Gabby bana "*Kızım, daha sonra tüm detayları anlatmak istiyorum*" türünde bir bakış atıyor. İkisine de iç çekiyorum. "Bana karşı birleşip durmayın. Bir ara bir şey söyleyecektim."

Gerçek şu ki, özel hayatımı gizli tutmaya o kadar alışmışım ki, Gabby'ye ondan bahsetmek aklıma bile gelmemişti. Sanki Luka aklımı okuyabiliyormuş gibi,

eğilip başımı öper. Gabby son bulaşıkları bitirmek için geri döndüğünde, Luka fisıldar, "Merak etme bebeğim, parmağına yüzüğümü taktığında, hiçbir şey açıklamana gerek kalmayacak. Sen tek kelime etmeden herkes senin benim olduğunu bilecek."

Benim ona attığım şaşkın bakışa gülümser ve elimden ıslak bezi alır, barı silip son bardakları kaldırmak için.

"Bu adamı sevdim," diyor Gabby, Luka'nın işlerimizi bitirmesini izlerken bana kocaman bir gülümseme atıyor.

"Evet, o kalıcı biri," derim ve Luka gülümser.

Bana göz kırpar. "Bunu bilmek güzel."

Tüm içki şişelerinin yerlerine geri koyulduğundan emin olduktan sonra, Luka beni kendine doğru çekmeden önce getirdiğim postacı çantasını alıyorum ve Gabby'ye veda ediyoruz. Gabby gülümsüyor, sonra bana hızlıca başparmağını kaldırıp "*Vay canına*" diyor. Luka ona sırtını dönüp beni odadan çıkarırken. Gülmeme engel oluyorum ve ona el sallıyorum.

Kolunu bana sıkıca dolayarak, onu merdivenlerden aşağı takip ediyorum. Marco bizi görür ve hemen kenara çekilerek Luka'ya saygıyla başını sallar. İnsanların Luka'ya karşı tepkilerini görmek tuhaf. Henüz pek dışarı çıkma fırsatımız olmadı, ama Lou'nun kiminle konuştuğunu fark ettiğinde neredeyse altını ıslatacağını gördüm. Marco bana karşı nazik davranıyor olabilir, ama hiçbir şekilde benden üstünmüşüm gibi davranmıyor. Kulübün hiyerarşisine gelince, ana salondaki garsonlardan biraz daha üstte olduğumu öğrendim. Kesinlikle güvenlik görevlilerinden üstte değilim, ama bana sıkıca sarılan adam kesinlikle onlardan üstte.

"Hadi, *Kisa*," diyor Luka, yüksek sesli, hızlı müzik ritminin üstüne. "Ön tarafta park ettim."

Kulübün ana kısmı her zamanki gibi tıklım tıklım dolu ve dans pistinin etrafından dolaşmak zorunda kaldığımızda, kadınların Luka'nın dikkatini çekmeye çalıştıklarını fark etmemek imkansız. Özellikle bir esmer kadın gerçekten elinden geleni yapıyor. Giydiği parlak elbise her hareketinde ışıltıyor ve etkileyici göğüslerini ona salladığında, meme uçlarının dışarı çıkmaması beni gerçekten şaşırtıyor. Kızgın mı olmalıyım, yoksa etkilenmiş mi, emin değilim.

Luka, kolunu bana daha sıkı sararak "Ne salak herif" diye homurdanınca sinirli olduğu belli oluyor.

Kadın onu duyuyor ve bu kadar kolay reddedilmesine şok olmuş gibi görünüyor, ama sonra gözlerini kısıyor, saçlarını savuruyor ve dikkatini en yakınındaki adama çeviriyor. Yeni bir şarkı başlıyor ve kadının kalçaları ritme göre sallanmaya başlıyor, hala çekici olduğunu kanıtlamak için çaresizce.

"Sanırım o bunu umursamadı," diye ona bağıyorum.

O gülüyor ve bana gülümsüyor. "Gerçekten umurumda değil. Sana saygısızlık etti ve ben sadece doğru olanı söyledim. Herhangi bir kadının beni senden uzaklaştırabileceğini düşünüyorsa, o tam bir aptal."

Bu çok tatlıydı ve ona attığım duygusal gülümsemeyi görünce, o da daha büyük bir gülümsemeyle eğilip beni öptü.

"Gidelim bebeğim. Burada birlikte geçireceğimiz zamanı boşa harcamak istemiyorum."

Beni kulüpten dışarı çıkarır ve bu sefer içeri girmek için bekleyen uzun sıraya dizilmiş güzel kadınların önünden geçerken kendimi onlardan aşağı hissetmem. Ne düşündükleri umurumda değil. Luka'nın kolunda görünmez kalmak imkansız, ama yavaş yavaş görülmekten rahatsız olmamayı öğreniyorum. Yavaş yavaş bunun hemen kendim hakkında kötü şeyler düşünmeme neden olmaması gerektiğini öğreniyorum. Kendimi asla süper model kadar güzel görmeyeceğim, ama bu onların beni çirkin hissettirebileceği anlamına gelmez. Başkalarına bu tür bir güç vermekten yoruldum. Bu yüzden, normalde yaptığım gibi başımı eğmek yerine, çenemi dik tutuyorum ve bana, gördüğü en güzel kadınmışım gibi bakan Luka'ya gülümsüyorum. O, sıraya girip onun dikkatini çekmek için çabalayan kadınları fark etmiyor bile. Beni izlemekle çok meşgul ve bu çok iyi hissettiriyor.

Beni Porsche'sine götürdüğünde, kapıyı benim için açıyor ve ikimiz de oturduktan sonra, "Hazır mıyız?" diye soruyor.

Daha da geniş bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Bu sabah bana bütün gece onunla kalmamın mümkün olup olmadığını sormuştu ve ben hemen evet demiştim. Anneme, iş arkadaşlarımdan birinin yeni dairesinde kalmamı istediğini söyledim ve o bunun neden iyi bir fikir olmadığını saymaya başladığında, onu kesin bir şekilde susturdum ve ona, beni hala böyle davranması için çok yaşlı olduğumu söyledim. Endişelendiğini ve kafasının çok karışık olduğunu biliyorum, ama böyle yaşamaya devam edemem. Luka bunu fark etmeme yardımcı oldu ve hayattan ne kadar çok şey istediğimi görmemi sağladı. Annem sonunda kararımı değiştirmeye çalışmaktan vazgeçti, ama bundan memnun değildi.

Luka, kalabalık kulüpten uzaklaşırken elimi tutup elimin içini öptü. "Bunu sana böyle ansızın söylemek istemem, ama bu pazar ailemle tanışmaya ne dersin?"

"Hepsi mi?"

Sözlerime yansıyan dehşet ve kör paniğe gülümsüyor. "Evet. Ailem seninle tanışmak istiyor."

"O zaman ben de onlarla tanışabilir miyim?" diye soruyorum. "Sence bu daha kolay olmaz mı? Noah'ın Gemisi tarzında yapabiliriz. Bilirsin, ikişer ikişer?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hepsi partiye basacaklar. Hepsi seni biliyor ve hepsi seninle tanışmak istiyor."

"Tanrım," diye fısıldarım, avuçlarım şimdiden terlemeye

başlamıştır. "Dominic'in evinde büyük bir aile yemeği

vereceğiz." "Harika, o zaman patronum da orada olacak."

"O benim kuzenimle evli. Kızlarıyla tanışacaksın," diyor, durumu yumuşatmaya çalışarak. "Isabella çok tatlıdır."

"Eminim öyledir, ama ya beni sevmezlerse?" "İmkansız," diye çabucak cevaplar.

Pencereden dışarı bakarak gerçek korkumu fısıldıyorum. "Ya senin için yeterince iyi olmadığımı düşünürlerse?"

"Asla olmaz." Elimini tekrar öper ve bir saniye bile tereddüt etmemesi beni rahatlatır. "Ailem öyle değildir, *Kisa*. İnsanları kim olduklarına göre yargırlar, başka hiçbir şeye göre değil. Sen mükemmelsin, tam da sevecekleri türden birisin."

"Peki öyle bir insan nasıl olur?"

O, otoparka giriyor ve park edip ellerini yüzüme koyana kadar bana cevap vermiyor. "Tatlı, nazık ve sadakati önemseyen türden bir insan, sokak kedisini duyduğunda onu kurtarmak için hiç tereddüt etmeyen türden bir insan ve en önemlisi, sen benim aşık olduğum insansın."

"Luka," diye fısıldıyorum, "bunu içten söylemiyorsan bana söylemene gerek yok

."

"Eğer içten gelmeseydi asla söylemezdim." Başparmağı yanağımla okşadı yanakımı okşadı ve ben onun dokunuşuna yaslandım. "Bu sözleri söyleyeceğim tek kadın sensin, Lara. Birbirimizi çok uzun süredir tanımıyor olmamız umurumda değil. Seni gördüğüm ilk saniyede sana aşık oldum ve bunun çabuk olması nedeniyle bundan kaçmayacağım. Bazı insanlar ne istediklerini anlamak için yıllara ihtiyaç duyarlar, ama benim tek ihtiyacım olan, seninle baş başa geçirdiğim birkaç

seninle baş başa kaldığım birkaç dakika yetti, senin benim tek istediğim kadın olduğunu anlamam için."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Belki de bu aileden gelen bir şeydir. Melnikov erkekleri çabuk ve derinden aşık olurlar, ama bir kez aşık olduklarında geri dönüş yoktur." Başparmağı alt dudağımı hafifçe okşuyor. "Sen benim için teksin, tatlım."

"Yani sana mahkum olduğumu mu söylüyorsun?" diye soruyorum, gülümsememek için kendimi zor tutarak.

O güler ve kaygısız sesi gülümsememi ortaya çıkarır. "Öylesin, *kısa*, evet." Alnını alnıma dayarken yüzümü ellerinin arasında tutar. "Çünkü seni asla bırakmayacağım."

"Beni yukarı çıkar, Luka," diye fısıldarım.

"Hiçbir şey beklemediğimi biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum."

Bana inandığımı gördüğünde geri çekilir ve doğruyu söylediğimden emin olduktan sonra çantamı alır ve dışarı çıkarır. Penthouse'a vardığımızda, ben etrafa bakınırken çantamı tezgahın üzerine koyar. Hatırladığım kadar güzel.

"Kuzenlerine bu gece uzak durmalarını söyledin mi?" Şaka yaptığımı anlaması için gülümserim.

Elini saçlarında gezdirir ve etrafımızdaki penthouse'u işaret eder. "Gerek yoktu. Aslında yeni taşındım. Niki onlara yeni bir yer ayarlıyor." Bakışları terasa kayıyor. Dış aydınlatma ve büyük pencereler sayesinde hamak kolayca görünüyor. "Burası benim için özel anılarla dolu ve onları kaybetmek istemedim. Ayrıca," diyor ve bana gülümsüyor, "burayı sevdiğini söylemiştin."

"Evet," diyorum, muhteşem çatı katına bakarak. "Harika bir yer."

"Güzel, o zaman seni buraya taşınmaya ikna etmek benim için kolay olacak."

Eğer bir şey yiyor olsaydım, şu anda boğulmuş olurdum. Ağzım, sudan nefes almaya çalışan lanet bir balık gibi açılıp kapanıyor, ben de bu şakaya bir cevap bulmaya çalışırken, o gülmüyor. Sadece aç bir bakışla bana bakıyor ve dudaklarında seksi bir gülümseme var.

"Yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

"Evet, mümkün olduğunca çabuk." Yaklaşıyor, vücutlarımız birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta ve o benim üzerimde yükseldiğinde duruyor. "Sen yanımdayken kendimi daha iyi hissediyorum. Neler olup bittiğini veya nerede olduğunu bilmemekten hoşlanmıyorum. Küçük şeyleri bilmemekten nefret ediyorum."

"Küçük şeyler mi?"

"Evet." Parmağını hafifçe boynumdan boğazıma doğru kaydırıldı. "Hangi pijamaları giydiğini, uyandığında nasıl göründüğünü, sabah kaç fincan kahve içtiğini bilmemeyi sevmiyorum," diye gülerek ekledi, "sabahları huysuz biri misin, yatağı ve battaniyeyi kendine mi ayırıyorsun? Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum."

"Sabahları pek iyi görünmüyorum. Buna hazırlıklı olsan iyi olur."

Gülüyor ve parmaklarını saçları arasına geçiriyor. "İmkansız."

"Peki, yarın gözlerini açıp sabahın tüm ihtişamıyla beni gördüğünde zaferimi yüzüne vurmaktan çekinmeyeceğim." Ben eklerken o gülüyor, "Tanrım, eminim uyandığında sinir bozucu derecede yakışıklıdır."

"Sanırım yakında öğreneceksin."

Onun sözleri içimi bir sıcaklık dalgasıyla dolduruyor ve bu geceyi onunla geçireceğimi hatırlatıyor. Sakladığım sır yüzünden kollarım yanıyor ve ellerimden biri içgüdüsel olarak bileğime gidiyor, parmaklarım gömleğimin manşetini geçip kolumdaki ilk kabartılı çizgiyi hissediyor. Gergin olduğumu hissediyor ve bunun onunla aynı yatağı paylaşmaktan çekindiğim için olduğunu düşünüyor.

"*Kisa*," diye fısıldadı, yüzümü avuçlayıp alnımı öptü. "Eğer sen öyle istersen, giyinik halde kanepede seninle uykuya dalmaktan da aynı derecede mutlu olacağımı bilmeni isterim. En son istediğim şey, hazır olmadığın bir şeyi yapmaya zorlandığını hissetmen."

Dudakları alnım ve şakaklarımdan yumuşak bir öpücük izi bırakıyor. "Sen beklemeye değersin ve ben sana ihtiyacın olduğu sürece bekleyeceğim."

"Beklemek istemiyorum," diye fısıldadım, "ama sakladığım şeyi gördüğünde fikrini değiştirebilirsin."

"İmkansız," der, sesinde en ufak bir şüphe bile yoktur. Beni görebilecek kadar geri çekilir. "Benden ne saklıyorsun, *kisa*?"

Korku boğazımda bir yumru oluşturur ve yeşil gözlerine bakmak bana fazla gelir, yanımdaki pencere duvarına ve ötesindeki ışıklı silüete odaklanırım. Gözlerine bakarken sırrımı itiraf edemem. Yapamam.

O, yüzümü avuçlayarak, başparmaklarıyla yanaklarımı okşarken, ben ona daha önce kimseye anlatmadığım şeyleri anlatıyorum. On iki yaşında kendimi kesmeye nasıl başladığımı, bunu neden yaptığımı ve neden buna devam ettiğimi anlatırken

, beni durdurmuyor, bana bakmam için zorlamıyor. Bunun yerine, yüzümü ve boynumu okşamaya devam ediyor ve sonunda beni kucağına alıp kanepeye taşıyor, beni kucağına oturtuyor.

"Çirkin olduğumu düşüneceğinden korkuyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. "Bu hoş bir şey değil, Luka. Ya bundan iğrenirsen?"

Parmağını çenemin altına koyarak nazikçe bakışlarımı kendine çeviriyor. Yeşil gözlerinde yargılama yok, sadece sevgi ve kabullenme var ve bu manzara boğazımda bir yumru oluşmasına neden oluyor. Yine de gözyaşlarına karşı koyuyorum. Bunu bir ağlama şölenine dönüştürmek istemiyorum. Bu gecenin özel olmasını istiyorum. Geçmişimin bunu mahvetmesini istemiyorum.

"Sen benim için güzelsin, *kisa*, her santimsen, ve hiçbir şey bunu değiştiremez." Elini kolumdan aşağı kaydırıyor ve ben kıvrınmamaya çalışıyorum. Yıllarca kendimin bu kısmını sakladım ve onun ellerinin sırlarımın üzerinde dolaşmasına izin vermek tuhaf geliyor, parmakları ile cildim arasında gömleğimin kumaşı olsa bile.

"Ailemdeki herkesin yaraları var, Lara, ve sanırım ben de payıma düşeni alacağım. Bunlar beni rahatsız etmiyor. Seninle ilgili hiçbir şey beni rahatsız edemez, ama istemiyorsan bana göstermek zorunda değilsin."

"Sanırım gömleğimi hiç çıkarmayabilirim."

Ses tonuma gülümsüyor. "Duşta bile." Omzumu öpüyor ve ekliyor, "Sadece beyaz olduğundan emin ol."

Gülümserim ve onun dokunuşuna yaslanırım, sonra dönüp üzerine otururum ve o hemen kalçalarımı tutar, beni nazikçe yerinde tutar.

"Seninle ilgili her şey mükemmel, *Kisa*," diye hatırlatır bana, "ve hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Ben mükemmel değilim, Luka. Mükemmellikten çok uzağım."

"Benim için değilsin." Parmaklarını kalçalarımın üzerine geçirip beni kendine doğru çekiyor, dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyor. "Benim için mükemmelsin."

Ellerimi onun koyu saçlarında gezdirip aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Dudakları benimkine karşı sıcak ve çok tanıdık geliyor. Bu adamın öpüşme şeklini bilmek hoşuma gidiyor. Onun öpücüğünün nasıl bir his olduğunu bilen *tek* kadın olmam hoşuma gidiyor, dudaklarımı ısırp yalamayı sevmesi, ağzımı açmam için ikna etmesi, dilimi diline değdirdiğimde inlemesi, ellerini boğazıma koyup başparmağını nabzıma bastırması, böylece beni öpüşürken kalbimin hızlı atışını hissedebilmesi.

Hayatım boyunca görünmez olmaya çalıştım, ama şimdi tek istediğim onun tarafından görölmek. İlk adımı atmak korkutucu ve ellerimi gömleğimin altına götürdüğümde, cesur, sert bir heyecandan çok daha fazla korku hissediyorum. Cesur, sert hissin beni yakalayacağını ve ortaya çıkacağını umuyorum, çünkü gömleğim vücudumun yarısına bile gelmeden ellerim o kadar titriyor ki Luka beni durduruyor.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin? Üstünde kalabilir, *Kisa*. Söz veriyorum, benim için sorun değil."

Başımı sallayıp fısıldarım, "Eminim. Bunu yapmam gerek."

Cesaretimi kaybetmeden önce, tişörtümü çıkarıp bir kenara atıyorum. Sadece sütyenim ve eteğim var, yara izli kollarımı örten hiçbir şey yok. Onları benden başka kimse görmedi ve yaptığım şeyin ağırlığı üzerime çöktüğünde nefesim hızlanır ve kesikleşir. Düşünmeden gömleğime uzanırım, bana ne oldu diye merak ederken Luka bileklerimi tutar ve nazikçe beni durdurur.

"Bebeğim," diye fısıldıyor, cildimde yarattığım karmaşayı gözleriyle tararken, parmaklarını yavaşça kolumda gezdiriyor ve ben tüm gücümle tutmaya çalışsam da bir gözyaşı akıyor. "Sana yardım edemediğim için çok üzgünüm, *Kisa*," diye fısıldar. "Bunun tek seçeneğin olduğunu düşündüğün için üzgünüm ve bu sırrı yıllarca saklamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Kolumu ağzına götürüyor ve yara izlerimi yavaşça öpüyor, yumuşak dudakları yaptığım her bir kesik üzerine bastırıyor ve bitirdiğinde diğer kolumu da alıp tekrar başlıyor. Kendime yaptığım her gümüş rengi çizgiyi öptüğünde, ağlamayacağıma yemin etmeme rağmen ağlıyorum.

Bileğimi öper ve sonra yüzümü avuçlar. "Hâlâ gördüğüm en güzel kadınsın ve hâlâ seveceğim tek kadın ve dokunmak isteyeceğim tek kadınsın. Yaraların seni çirkinleştirmiyor, *Kisa*. Aksine, benim gözümde seni daha da güzel yapıyor. Bu, sakladığın ve benimle paylaşmayı seçtiğin bir parçan. Bu bir hediye, bebeğim, ve ben bunu hafife almıyorum."

Sesindeki samimiyeti duyuyorum ve hayatımda ilk kez, gerçekten görüldüğümü hissediyorum ve bu, düşündüğüm kadar korkunç bir deneyim değil. Yara izli cildim güzel olmasa da, bu çok güzel bir duygu. O, beni bütün hissettiriyor. Artık kendimi hasarlı hissetmediğimden değil, hasarlı olduğumu biliyorum, cildim

sihirli bir şekilde düzelmeyecek, ama ben olduğum gibi, yaralarımınla birlikte kabul edildiğimi hissediyorum ve bu, beklemediğim bir şekilde özgürleştirici.

Ağzını tekrar ağzıma yaklaştırarak, beni yavaşça öper ve her dokunuşuyla ne kadar sevildiğimi hatırlatır. Ağzımı daha da açıp dilini daha derine çekince, inler ve öpücüğü derinleştirir. Altımda sertleşmiştir ve kalçalarımı sallamaya başladığımda, bir elini kığıma getirir ve beni sahiplenici bir tutuşla sıkıca kavrar. Ben de onun gömleğini çekerek, onun tenini benim tenime değdirmeye çaresizce çalışırım.

Öpüşmemizi, gömleğini çıkarabileceğim kadar kısa bir süre için keser ve sonra dudakları benimkilere aç, iz bırakacak kadar şiddetli bir öpücükle çarpar, bu öpücüğün hiç bitmemesini isterim. Elleri sırtımda yukarı doğru kayarken inlerim, onu göğüslerimiz arasındaki son giysi parçasını da çıkarmaya teşvik ederim. Sütyenimin kopçalarını açar, askıları omuzlarımdan aşağı kaydırır, öpüşmemizi hiç kesmeden, ben onu bir kenara atıp göğüslerimi onun çıplak göğsüne bastırıncaya kadar.

"Tanrım," diye inliyor, beni kendine daha sıkı sarıyor, ben de kollarımı boynuna doluyorum, göğüs uçlarıım onun kaslı göğsüne sürtünürken ve kolları beni kendine sıkıca sararken vücudumu saran hislerin sarhoşluğuna kapılıyorum.

Beni hiç şaşırtmayan bir rahatlıkla, kanepeden kalkar, beni de yanında götürür ve henüz gitmediğim koridora doğru yürür. Gülümsayarak geri çekilirim.

"Bana evini henüz gezdirmedin."

Gülüyor ve geçtiğimiz kapıya çenesiyle işaret ediyor. "Yedek oda."

İçeriye bakıyorum, yatak ve şifonyerin silüetinden başka bir şey göremiyorum.

"Banyo," diyor, başka bir karanlık odadan geçerken.

"Bunları aslında göremediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Sana daha sonra düzgün bir tur yapacağım, *kisa*. Ayrıca, her odayı, koridoru, terası ve asansörü vaftiz etmemiz gerekecek. Bunu yapana kadar burası ev gibi gelmeyecek."

"Öyle bir şey olamaz, değil mi?"

"Hayır, olamaz," diye gülümseyerek onaylıyor ve beni bir sonraki odaya taşıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, geniş yatak odasına bakarak. Annemin dairesindeki oturma odasından daha büyük ve perdeler açık, bu yüzden

büyük pencerelerden hemen altımızdaki şehirden bolca ışık giriyor. Hiçbir yerde folyo şerit yok ve bu çok hoşuma gidiyor.

"Beğendiğine sevindim." Beni pencereye taşıyor ve manzarayı görmemi sağlıyor. Burada başka bir Fransız kapı daha var, bu sayede çatıya özel bir girişimiz oluyor. L şeklinde olduğunu fark etmemiştim. Hamaktan bunların hiçbiri görünmüyor.

"Bunu saklıyordun," diyorum, büyük jakuziye bakarak.

"Asla, *Kisa*. Sadece daha sonra sürpriz olsun diye saklıyordum."

Ona dönüp bakıyorum, bir elimle ensesini kavrarken diğer elimle sakallı yanağını okşuyorum. "Daha sonra mı?"

"Evet." Gülümser ve bana göz kırpar. "Sanırım çok ağrın olacak ve banyoya ihtiyacın olacak."

Bunun ne kadar acı verici olacağını pek düşünmemiştim, ama haklı. Onun büyüklüğüyle, bu işten zarar görmeden çıkmam imkansız. Yarın yataktan zıplayarak kalkmayacağım. Sanırım aptal gibi gülümserken, yüzümü buruşturup topallayarak dolaşacağım. Luka'nın yeşil gözlerine bakarak, bunun buna değer olduğuna karar veriyorum. O buna değer ve içimden bir ses bu gecenin sadece acıdan ibaret olmayacağını söylüyor.

"Fikrini mi değiştirdin, *kisa*?" diye fısıldadı ve dudaklarıma nefesinin sıcaklığını hissedebilmem için bana yaklaştı.

"Asla."

"Gerekirse beni durdur."

"Durdururum." Bu sözleri söylerken, kollarımı ve bacaklarımı ona daha sıkı sararım, bu da onu gülümsetir ve beni tekrar öper. Bunu durdurmak istemem mümkün değil. Kendimi Luka Melnikov'a tamamen teslim etmeye hazırım ve o öpücüğü derinleştirip bizi bekleyen büyük yatağa taşıdığı anda, daha beni yatırmadan bile elimle onun pantolonunu açmaya çalışıyorum.

Benim hevesime yumuşak bir kahkaha atarken dudaklarımin üzerinde gülümsediğini hissediyorum. Ellerini başımın iki yanına koyuyor ve bana bakıyor, göğsümün inip kalkışını izliyor. Oturarak geriye kayıyor ve bacaklarımin üzerine oturuyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor ve parmaklarını boynumda gezdiriyor. Cildimde yavaşça bir çizgi çiziyor, yavaşça aşağıya doğru iniyor ve meme uçlarımdan birine hafifçe dokunduğunda, iç çekip onun dokunuşuna karşılık vermek için kendimi ona doğru eğiyorum, anında daha fazlasını istiyorum.

"Bütün gece vücudunu taparcasına seveceğim, *Kisa*."

Parmakları aşağıya doğru kayıyor, eteğimin bel kısmının altına giriyor ve yumuşak bir çekişle daha fazla tenimi ortaya çıkarıyor. Eteğimi yavaşça aşağıya doğru kaydırırken çıkardığı derin, erkeksi inilti, beni dünyadaki en seksi kadın gibi hissettiriyor. Yataktan kalkarak eteğimi tamamen çıkarıyor ve sonra parmaklarını külotumun danteline takıyor, ben çıplak kalıp yatağında uzanana kadar onu da yavaşça aşağıya doğru çekiyor.

"Çok güzelsin," diye inler, kapüşonlu gözlerini üzerimde yavaşça gezdirir ve onun yoğun bakışları altında kıvranmaya başlarım. Bana yaptığı etkiyi görünce ağzının köşesi seksi bir sırıtışla yukarı kalkar.

Elleri kot pantolonuna uzandığında, her yavaş hareketini izlerim, gözlerim pantolonunun ön kısmına yapışır, istesem bile bakışlarımı ayıramam. Yavaşça fermuarını aşağı çekerken, her bir dişinin diğerinden ayrıldığını duyduğuma yemin ederim ve kot pantolonunu güçlü bacaklarından aşağı kaydırıp bir kenara attığında, dudağımı ısırır ve boxer şortuna baskı yapan kocaman şişkinliğe bakarım.

Büyük, dövmeli bir el aşağı uzanıp boxer şortunun üzerinden kendini tuttu ve ben daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerine kalktım.

Yumuşak bir kahkaha attı ve sonra aramızdaki son engeli de ortadan kaldırdı. Tamamen çıplak ve önümde duran Luka, görülmeye değer bir manzaraydı ve beynim neye odaklanmam gerektiğini anlayamıyordu çünkü onun her santimini derinlemesine incelemek istiyordum, bu yüzden gözlerim vücudunda dans etmeye başladı, hepsini bir kerede içine çekmeye çalışıyordu. Yanlarındaki derin, kaslı girintilerden dalgalı karın kaslarına, sonra da görmezden gelinmesi imkansız kalın penisine geçtim, ama onun kahkahasını duyunca gözlerim yine zıpladı, bu sefer onun gözlerine.

"Tanrım, çok güzelsin," diyorum ona. "Seni çıplak gören tek kadın olduğuma inanamıyorum."

O daha da geniş bir gülümsemeyle yaklaşır ve başını eğerek ayağımın üstünü öper. "Ve başka hiçbir kadın da görmeyecek," der ve bacağımdan yukarı doğru yavaşça öperek fısıldar.

Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum, ama burada oturup bunu sorgulamaya niyetim yok. O benim baldırımın derisini ısırıp sonra da ısırdığı yeri yaladığında, inliyorum ve uyluklarım otomatik olarak açılmaya başlıyor. Onları açmanın bile sosyal medyanın sürekli olarak iyi görünmek için mutlaka sahip olmam gerektiğini söylediği o zor elde edilen uyluk aralığını yaratmadığını fark ettiğimde içim burkuluyor ve

kalın uyluklarımdan endişelenirken, Luka inleyerek dilini dizimin üstüne geçirir.

"Tanrım, bacaklarını seviyorum, *Kisa*," diye homurdanıyor ve ısırıp emip bacağıma yukarı doğru yalarken, eli diğer uyluklarımı yoğuruyor. "Onları başımın etrafına sarmak istiyorum, sonra belime sarmak istiyorum, ve sonra amın tekrar sikmek için çok ağrıyorsa, uyluklarını kullanıp kendimi tatmin edip vücuduna boşalacağım. Güneş doğmadan önce senin her santimini sahipleneceğim."

Bunu nasıl yapacağını tam olarak bilmiyorum, ama o uyluklarımın arkasını tutup bacaklarımı genişçe açtığında sorularım boğazımda kalıyor.

"Tanrım," diye homurdanıyor ve yüzünü yaklaştırarak amıma bakıyor. "Çok mükemmel."

Dilini yavaşça amımın üzerinde gezdirdiğinde nefesimi kesiyorum. "Benim için çok ıslaksın bebeğim," diye fısıldıyor amımın üzerinde, "şişmiş ve dağınık halin çok güzel."

Onun amımı yalamasını izlerken hipnotize olmuşum, "Tanrım, bu sıkı küçük amcığı mahvedeceğim, *Kisa*," dediğinde neredeyse boğuluyordum.

Bana cevap verme şansı vermez, sadece yüzünü bacaklarımın arasına gömer ve beni yutar. Kollarım pes eder ve o dudaklarını klitorisime sarar ve parmağını içime kaydırduğunda, inleyerek yatağa düşerim. İçgüdüsel olarak, vücudum onun kalın parmağını sıkıca sarar ve ondan hassas tenime titreyen bir inilti koparır, beni neredeyse doruğa ulaştırır.

"Durma," diye yalvarıyorum, uzaklaşmak gibi çılgın bir fikri olması ihtimaline karşı saçlarını avuçlamak için uzanıyorum. Ancak bu endişem yersizdir, çünkü durmak onun yapacağı son şeydir. Parmağını yavaşlatarak beni daha sert emiyor, böylece iç duvarlarımdaki her yumuşak sürtünmeyi hissedebiliyorum. İçimde gizli bir noktaya dokunduğunda, kalçalarım onun adını inleyerek yukarı kalkıyor ve o hemen tüm dikkatini o bölgeye veriyor, vücudum onun bana vermeye çalıştığı her şeyi kaldıramayana ve ben kendimi bırakmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar okşuyor ve ovuyor.

"Siktir!" diye bağıyorum, kalçalarımı sallayıp saçlarını daha sıkı tutuyorum. O inliyor ve beni daha sert beceriyor, ciğerlerimdeki havayı çalıyor ve klitorisimin etrafındaki dudaklarının hissi, içime girip çıkan parmağının ıslak kayışı ve vücudumun her yerinde dans eden coşku dışında her şeyi ortadan kaldırıyor.

Bu mutluluk, saf orgazmik mutluluk ve daha fazlasını istiyorum. *Her zaman*

bu özel hazzı kovalayacağım.

"Luka," diye yalvarıyorum, heyecan azalmaya başladığında. Omuzlarını çekiyorum, bana bir kez daha emdiğinde kıvranıyorum. Vücudumu okuyarak, hareketlerini yumuşatıyor, aşırı hassas klitorisimi yumuşak öpücüklerle öpüyor, bu da uyluklarımın onun muhteşem kafasının etrafında titremesine neden oluyor. Parmağını içimden yavaşça çıkardığında, ellerim yatağa düşüyor ve yumuşak bir kahkaha atıyorum.

İç uyluklarıma bir öpücük daha vermeden önce parmağını temizlemek için emdiğini duyarım. "Beni yordüğünü söyleme, *kisa*, çünkü daha yeni başladım."

Ben yumuşak bir kahkaha atarken, o yavaşça karnımı öperek yukarı doğru ilerliyor. "Bayılsam da durma."

Kalçamı hafifçe ısıtır. "Öyle bir niyetim yoktu."

Tanrım, bu beni bu kadar tahrik etmemeli. Bir göğsümü avuçlayarak, diğerini ağzıyla sarar, dilini meme ucumda gezdirirken, ağır penisini uyluklarıma dayar ve beni bir kez daha altında kıvranıp nefes nefese kalana kadar tahrik eder.

"Aferin benim kızım," diye mırıldanıyor, yalamalar, öpücükler ve yumuşak ısırmalar arasında. "Sikimi arzuladığın zaman seni seviyorum, *Kisa*. Seni hep böyle istiyorum."

"Sanırım bunu başarabilirim," diye nefes nefese söylüyorum, o meme ucumu yumuşakça ısıtırken. O, bedenimi yeniden canlandırmaya başladı bile ve birkaç dakika önce dokunulamayacak kadar hassas olan klitorisim şimdi onun için acıyor.

Başını kaldırmadan önce son bir kez emiyor. Yüzündeki şeytani gülümseme, gördüğüm en seksi şey.

"Bunu yapabileceğini mi *düşünüyorsun*?" diye sordu, cevabımdan eğlenmiş bir şekilde. "Mm-hmm, sanırım."

"Oh, *kisa*, seninle ellerim dolu olacak, değil mi?" Gülümsüyor ve boynumu öperek yukarı doğru ilerliyor. "Seni tatmin etmek için kendimi yoracağım." Dişlerini kulak mememe sürüyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Senin güzel amını mutlu etmek tam zamanlı bir iş olacak."

Kalın saçlarını ellerimle okşuyorum ve bacaklarımı beline doluyorum, bu hareket onun sikini şimdi zonklayan klitorisime deştiğinde inliyorum. "İçimden bir ses bunu başarabileceğini söylüyor."

Bana gülümsedi. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Başka bir şey yapmadan önce, parmaklarını cildimde gezdirerek yüzümü yavaşça çiziyor, sanki hafızasına kazıyormuş gibi.

"Şu anda, ilk kez amına girmeden önceki saniyelerdeki halini asla unutmayacağım." Başparmağının ucu, zaten aralanmış dudaklarımın üzerinde dolaşıyor. "Seni iki yana açıp, her santimini benim olarak ilan etmeden önceki saniyeler."

O bana nazikçe öpmek için yaklaşırken, onun adını fısıldıyorum.

"Hepsini iyi bir kız gibi kabul edeceksin, değil mi *Kisa*?"

"Evet." Sesim titriyor, ama o, kalın sikinin başı benim yarıkma sıkıca bastırmak için kendini ayarlamak için eğilirken, ben de bu kelimeyi söylemeyi başarıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor, ne kadar ıslak olduğumu hissederek. "Beni çoktan ıslattın, bebeğim."

"Lütfen," diye yalvarırım, o biraz daha sert bastırdığında, dudaklarımı, bana gelecek olanın tadını verecek kadar ayırır.

Parmaklarını benimkilerle birleştirip, elimi yatağa bastırıyor ve aramızda olanları görebilmek için yeterince yukarı kaldırıyor. Çıkardığı derin, erkeksi inilti, harika bir gösteri izlediğini açıkça gösteriyor.

"Siktir, *Kisa*, küçük amcığın çok güzel." Biraz daha sert bastırıyor. "Akıllıca olan şey prezervatif kullanmak olurdu."

Protesto etmek için inledim, çünkü aramızda bir engel olmasını hiç istemiyordum.

"Ama kullanmayacağım. Seni çıplak sikacağım." Yeşil gözlerini benimkilere kaldırır. "Senin beni sardığını hissetmek istiyorum ve boşaldığımda, sana verdiğim her damlayı alacaksın, değil mi tatlım?"

"Evet," diye çabucak cevap verdim, o daha fazla içeri girerken ve keskin bir acı hissettiğimde nefesim kesildi, ama onun içime çok az girdiğini biliyordum. Tanrım, bu çok acıtacak.

"Kızım çok sıkı," diye inler ve bana seksi, kötü bir gülümseme atar. "Ama benim için çok iyi açılacağını biliyorum."

Elimi bırakıp, elini uyluklarımın arkasına uzatır, bacağımı kaldırır ve dizimi dışa doğru çevirir, böylece bacaklarım dik açıyla açılır ve onun için tamamen açılmış olurum.

"Siktir," diye homurdanıyor, daha sert bastırırken, bana daha fazla sikini sokarken izliyor. Ben inleyince, hemen durup geri çekiliyor, bana nefes alma şansı veriyor ve çok yavaşça sadece sikinin başıyla beni sikiyor

penisinin başıyla çok yavaş bir şekilde beni sikerek nefes almama fırsat veriyor, ya da en azından deniyor, çünkü bu duruma yakın zamanda alışmamın imkanı yok.

"Çok büyüksün," diye fısıldıyorum ve o bana kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdiğinde, ben de gülümsemeden edemiyorum çünkü bu adam, devasa penisiyle övünürken bile nefes kesici.

Elini uyluklarımın üzerine koyup beni daha sıkı kavradığında, elinin sıcaklığını hissediyorum ve o bir santim daha içeri giriyor.

"Yapabilirsin, *Kisa*. Yapabileceğini biliyorum. Vücudun benim için yaratılmış, bebeğim, ve ben senin amcığının her santimini almasını izleyeceğim, ta ki senin içine o kadar derine gömüleceğim ki, benden asla kurtulamayacaksın."

Bir sonraki yavaş itiş beni suskun bırakıyor, az önce söylediği şeye cevap vermemi imkansız hale getiriyor, ama o bir cevap beklemiyor. Luka benden ne istediğini çok iyi biliyor ve bunu elde etmek için bir göreve çıktı. Şikayet etmiyorum. Bu konuda onun liderlik etmesine izin vermekten çok mutluyum.

Artık daha fazla dayanamayacağıma, şu anda olduğumdan daha fazla açılmamın imkânsız olduğuna ikna olduğum anda, inleyerek başparmağını klitorisime getiriyor.

"Ne kadar uslu bir kızsın. Zaten sikimin yarısını alıyorsun, tatlım."

"Yarısını mı?"

Şaşkın ses tonuma gülüyor ve onun doğruyu söylediğine inanamayacağım için görmek için kendimi kaldırdığımda, gördüğüm manzara karşısında ağzım açık kalıyor. Zavallı amım, hayal edebileceğimden daha fazla açılmış durumda ve onun sikinin yarısı hala içeri girmeyi bekliyor.

"Bak, *Kisa*," diye inliyor ve beni siktiği şekli görebilmem için geri çekiliyor. Kalın sikinin üzerinde benim azgınlığım ve kanım var ve bunu görmek delice erotik bir şey. "Ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?"

Daha önce hiç amımı tıraş etmemiştim, ama bu, daha iyi görebilmek için tıraş olmak istememe neden oluyor. "Tıraş olmalıyım," diye fısıldıyorum, onun içime yavaşça girip çıkmasından gözlerimi alamıyorum.

"Sakin yapma," diye homurdanıyor. "Seni böyle seviyorum." Başparmağını hareket ettirerek, düzgünce kesilmiş sıkı, koyu renkli buklelerimin üzerinde gezdiriyor. "Bunu çok seviyorum, *Kisa*." Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve ekliyor: "Seninle ilgili her şey olduğu gibi mükemmel."

Bunun ne kadar tatlı olduğunu ona söylemek isterdim ama o, içime biraz daha derin girerken klitorisimi sert dairesel hareketlerle ovmaya başlar ve tüm düşüncelerim

. Beynimin düşünen kısmı arka plana çekilir ve bana sadece hisler kalır, ve bu çok iyi hissettirir.

"Aferin benim kızım," diye övüyor Luka, ben inleyip kalçalarımı onun hareketlerine uydururken. "Beni çok iyi alıyorsun, bebeğim. Sadece birkaç santim daha."

Eğer yapabilseydim, vücudumun onun kalın sikini birkaç santim daha almasının imkansız olduğunu söyledim, ama o klitorisimi hafifçe çimdikleyerek beni doruğa ulaştırıyor ve tek yapabildiğim onun adını haykırmak ve kalan azıcık akıl sağlığıma tutunmak oluyor. Zevk o kadar güçlü ki, onun tamamen içeri girmesinin acısını neredeyse hissetmiyorum, ama bedenlerimiz birbirine kenetlendiğinde, ağzını ağzıma getirip, ciğerlerimdeki son nefesimi de çalan yakıcı bir öpücük veriyor.

Ağzımı ona açıyorum, vücudumun her parçası ona olabildiğince yakınlaşmaya çalışıyor. Dili benim dilimle aç bir dans gibi kayıyor ve ben onun altında inleyip titreyene kadar durmuyor.

"Benim," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Hepsi benim."

Bölüm 10

Luka

Lara'nın güzel vücudu benimkine sarılmış, titreyip inlerken bana yapışmış halde olmak, varlığını bilmediğim bir cennet gibi. Yüzü kızarmış, nefesi düzensiz ve ben kalçalarımı yavaşça hareket ettirmeye başladığımda, tırnaklarını sırtıma geçirip adımı fısıldarken, amı beni lanet olasıca sıkı sıkı sarıyor.

"Seni tutuyorum, *kisa*."

Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyor ve ben onu içime çekiyorum, onun her bir parçasını açgözlülükle arzuluyorum.

"Seni yakaladım ve asla bırakmayacağım."

Çılgınca olduğunu biliyorum, ama gerçek bu. Onu asla bırakmayacağım. O, öpeceğim, dokunacağım, sevişeceğim tek kadın ve onunla evleneceğim, yakında çocuklarımla annesi olacak. Ondan başka kimseyi istemeyeceğim.

Ona doğru geriye doğru sallandığımda, başımın arkasını kavrar, saçlarını yumruklar ve sırtı yataktan kalkarken adımı inler. Her şey içimdeki her şeyi onun sıkı küçük amcığına boşaltmam için bana bağırırken, spermimi testislerimde tutmamı inanılmaz derecede zorlaştırıyor.

"Sana otuz saniye süren bir ilk sefer vermeyeceğim, *Kisa*." Sözlerim daha çok bir hırıltı gibi çıkıyor, ama elimde değil. Zar zor dayanıyorum ve onun tatlı kıcına vahşice saldırmaya çok yakınım. "O mükemmel aınla beni ne kadar sıkı sıkarsan sık, sen benim altımda titreyip inleyen bir enkaz haline gelene kadar sana spermimi vermeyeceğim."

Ağzımı ağzının üzerine getiriyorum, şişmiş göz bebeklerinin maviliğini neredeyse tamamen bastırıldığını izliyorum.

"Senin parçalanmanı görmek istiyorum, tatlı kız. Benim için parçalanmanı istiyorum
parçalanmanı istiyorum."

Gözleri benim sözlerimle genişler ve hızlıca nefes alır. "Bu sorun olmaz," der titrek bir fısıltıyla.

"Öyle düşünmüyor musun?" diye alay ediyorum ve yavaşça içine girerken, vücutlarımız olabildiğince sıkı bir şekilde birleşene kadar her santimini hissetmesini sağlıyorum. Kaşları çatılırken nefesini tıslayarak verir, minik vücudu benim büyüklüğümü sığdırmak için çabılıyor. O kadar geniş açılmış ve vücutlarımız o kadar sıkı bir şekilde birbirine bastırılmış ki, şişmiş klitorisine çarpmam imkansız hale geliyor. Elimi aşağı kaydırıp, onu mükemmel kalçalarından biriyle dolduruyorum, sıkarken inleyerek onu kaldırıyorum ve onu tekrar kıvrandırmak için yeterince hareket ediyorum.

"Hoşuna gitti mi, *Kisa*?" diye fısıldayarak soruyorum, dudakları aralıkken. "Evet," diye inliyor, nefesi kesik kesik.

Alt dudağını ısıyorum ve tekrar yapıyorum, o benim adımı fısıldayınca gülümsüyorum. Her zaman onun orgazm olduğunda onu sertçe siktiğimi hayal ederdim, ama her küçük hareketi yoğunlaştıran bu hareketsizlik, planladığım erotik bir sürpriz. Onun böyle orgazm olmasını istiyorum - vücudu benim sikim tarafından sabitlenmiş, hareket edemeyen, burada yatıp ona verdiğim şeyi almaktan başka hiçbir şey yapamayan.

"Sikimi saran vücudun çok iyi hissettiriyor." Bir kez daha nazikçe sallanıyorum, amının ıslak sıcaklığı beni daha da sıkı kavradığında inliyorum. "Tanrım," diye homurdanıyorum, kendimi hareket etmemek için zorluyorum, ikimizi de uçurumun kenarına götürecek acımasız bir ritimle ona sertçe girmeye çağıran her içgüdüye direnmek için.

Parmaklarımı yuvarlak kıkına gömerek, onu tamamen hareketsiz tutuyorum, vücudum ve yatak arasında sıkışmış halde, pelvisimi onun pelvisine sürtüyorum, sikimi tamamen içinde tutarken klitorisini okşuyorum. Bana karşı kıvranmaya çalışıyor, ama bu sadece o güzel göğüslerinin göğsümde kaymasına neden oluyor.

"Luka," diye inliyor, yataktan kalkıp başını geriye eğiyor. Parmakları omuzlarımı kavriyor, tırnakları derime batıyor, ama acı sadece zevki artırıyor ve çıkardığım derin inilti, tırnaklarının bana daha da sertçe batmasına neden oluyor. Onu yerinde sabit tutuyorum, klitorisinin ihtiyaç duyduğu ilgiyi görmesi için yeterince hareket ediyorum ve vücutlarımız birbirine kaynaştığı için, çok geçmeden benim adımı haykırmaya ve kollarımda parçalanmaya başlıyor.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Bana geldiğinde, lanet bir tanrıça gibi muhteşem görünüyor ve tek istediğim dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmak.

dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmak istiyorum. Vücudu benimkine yapışıyor ve orgazmıyla amının sıkı kavrayışını penisimde hissettiğimde neredeyse tüm kontrolümü kaybediyorum. Onu sıkıca tutuyorum, bu anın her saniyesini hafızama kazıyorum - inlemelerinin ve hıçkırıklarının erotik sesleri, yanaklarının kızarması, göğüslerimin sıkıca bastırdığı göğüslerinin dolgunluğu, tüm vücudunun orgazmla titremesi ve vücudunun her parçasının benimkine yapışması - bunların hiçbir saniyesini asla unutmayacağım.

Artık dayanamayarak kalçalarımı salladım ve o orgazmının etkisinden kurtulurken onu yavaşça sikmeye devam ettim. Yüzümü avuçlayarak beni kendine çekti ve yavaşça öptü, ikimiz de bu anın bitmesini istemiyorduk. Onun dokunuşunda, kokusunda kendimi kaybediyorum, sadece parfümünün hafif çiçek kokusu ya da şampuanının vanilya kokusu değil, *onun* altında yatan kokusu, işte onu arzuluyorum ve ondan asla doyamayacağım.

"Tanrım, seni seviyorum, *Kisa*." O tekrar benim için boşalırken dudaklarına bu sözleri fısıldıyorum ve bu sefer onunla birlikte kendimi bırakıyorum. O benim zonklayan sikimi sıkıyor, vücudu benden son damlasına kadar istiyor ve ben de ona bunu vermekten çok memnunum. Daha önce hiç yaşamadığım bir ecstasy içimi kaplar, nefesimi keser ve kalçalarımı titretir, penisim onun içinde son bir kez daha atarken vahşi bir homurtu çıkarırım.

İkimiz de nefes nefeseyiz, vücutlarımız terle kaplı ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki, onun da kendi göğsünde hissedebileceğine eminim. Kollarını ve bacaklarını hala bana dolamış halde, bana gülümsüyor ve alnımdaki terli saç telini çekiyor.

"Ben de seni seviyorum" diye fısıldıyor, bana en tatlı gülümsemesini gösterip yumuşak bir kahkaha atıyor. "Çok ağrım olacak ama kesinlikle buna değdi."

Hâlâ yarı sertim ve içinden çıkmaya niyetim yok. Eğilip burnunun ucunu öpüyorum. "Seni beklediğim için çok mutluyum."

Gözleri nemlenmeye başladı ve bununla çok mücadele ettiğini anlayabiliyordum, bu da sesini daha da titrek hale getiriyordu. "Ben de seni beklediğim için mutluyum."

Gülümsüyorum ve savunmasını aşıp akan tek bir gözyaşını yakalıyorum. "Senden başka kimse olmayacak, Lara. Sana söz veriyorum."

"Senden başka kimse olmayacak," diye fısıldar. "Söz veriyorum."

Gülümserim ve "Benim için, biz artık evli sayılırsınız" derim. O yumuşak bir kahkaha atar. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Onu nazikçe öperim, parmaklarımla narin boynunu okşarım. "Ama merak etme, *kisa*, düzgün bir düğün yapacağız. Ailem, evlendiğimizi görmeden ölürlerdi. Bizi tekrar evlendirirlerdi."

Muhtemelen abarttığımı düşünerek gülüyor, ama Vitaly amcamın yüzünde, herkesi bir araya getirip aşırı derecede içki içip beni utandırma fırsatını kaçırdığı için duyduğu üzüntüyü şimdiden görebiliyorum. O ve ailemin geri kalanı, Dominic ve Natalya'nın düğününde bütün gece dans edip içki içerek uyanık kalmışlardı. Genç nesli utandırmışlardı ve kuzenlerim ve ben, onlar sarhoş kışkırlarını yataklarına sürüklemekten çok önce çekilmiştik. Dominic'in İtalyan ailesi, çılgın Rusları ve ciddi miktarda votka içebilme yeteneklerini görünce ömür boyu travma yaşamışlardır herhalde. Hepimiz bu önemli anın fotoğraflarını ve videolarını çekmeyi ihmal etmedik.

"Luka," diye nefes nefese kalıyor, ben onu üstüme çevirdiğimde. Hâlâ onun içindeyim, her saniye daha da sertleşiyorum ve o kendini yeniden ayarlamak için sevimli bir şekilde kıpırdadığında gülüyorum ve "Eğer onu indirmek istiyorsan, bu yanlış bir yol," diyorum.

"Öyle mi?" diye alay ediyor, kalçalarını sallayarak ve onun kontrolü ele alıp beni sürmesinin nasıl bir his olacağını hafifçe göstererek benden derin bir inilti koparıyor.

"Siktir, *Kisa*," diye homurdanıyorum, başının arkasını avuçlayıp diğer elimle kışkırlarını okşuyorum. "Durma, bebeğim."

Ellerini göğsüme koyar, beni kaldıracak bir destek olarak kullanır. Gözlerimi onun her santiminde gezdiririm. Karanlıkta yaşayan bir adam gibiyim ve o benim lanet olası güneş ışığım. Ellerimi kollarında gezdirirken, cildini süsleyen yara izlerini hissediyorum ve bunu kendine yaptığı için kalbim parçalanıyor, ama bunun onu çirkin yaptığını düşünüyorsa çok yanılıyor. Bu onu bir hayatta kalan yapıyor. Kızım bir savaşçı ve bunu çok seviyorum.

"Beni sür, tatlım," diyorum ona, ellerimi göğüsleriyle doldurup, o benim aletimin üzerinde yukarı aşağı kaymaya başladığında inliyorum, hareketleri göğüslerinin hipnotik bir ritimle zıplamasına neden oluyor ve ben gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Lara'nın benden zevk almasını izliyorum. Benim sikimi kullanarak kendini tatmin ediyor ve bu, hayatımda gördüğüm en seksi şey. Onun utangaç bakışlarına ve kızaran yanaklarına alışkınım, ama onun kaygısız, vahşi tarafını görmek benim en yeni takıntım. Orgazmına yaklaştıkça, daha az çekingen

ve kısa sürede başını geriye atıp kalçalarını sallamaya başlıyor, sanki bunu milyonlarca kez yapmışız gibi. Onun içine girecek tek erkeğin ben olmam ve tatlı amcığının benim sikimi saracak tek amcık olması hoşuma gidiyor.

"Luka," diye inliyor, orgazmını kovalarken kalçalarını sallıyor ve kırılma noktasına gittikçe yaklaşıyor.

"Aynen öyle, *kisa*. Uslu bir kız ol ve benim için boşal." Onun itişlerine karşılık verirken kalçalarını daha sıkı kavıyorum, o seksi küçük inlemeler çıkarırken ve nefesi hızlanırken kendimi mümkün olduğunca derine gömüyorum. Öne doğru eğilirken tırnakları göğsüme batıyor ve benden ihtiyacı olanı alıyor.

"Siktir!" Onun amcığı etrafımda sıkılaşıırken ve ıslak sıcaklığı benim sikimi ıslatırken homurdanıyorum. Onun açgözlü küçük amcığı benim kısıtlamamı yırtıp geçiyor. Parmaklarımı ona gömüyorum, onu hızlı ve acımasız bir ritimle yukarı aşağı kaldırıp indiriyorum. Vücudu benimkine karşı kıvranıyor, orgazm hala onu tüketiyor ve ben boşalmaya başladığımda, saçlarının arkasını yumrukluyorum ve onu bana doğru çekiyorum, sıkı amını spermimle doldururken onu öpmek istiyorum.

Sikimin her nabızı saf bir coşku ve ben yine kendimi onda kaybediyorum. Öpücüğü derinleştirirken dili benimkiyle birlikte hareket ediyor ve saçımı yumrukluyor, beni olabildiğince kendine yakın istiyor. Ben de onun için aynı şeyi hissediyorum. Testislerim onun içine gömülü ve vücudu benimkine sıkıca sarılı olsa bile, yine de yeterli gelmiyor. Onu her zaman daha fazla isteyeceğim ve ona daha fazla ihtiyacım olacak, ama bunun asla yeterli olmayacağını bilmek, beni doyurmaya çalışmaktan alıkoymayacak. Aksine, bu beni ona daha da aç hale getiriyor. Beni bir bağımlıya dönüştürüyor, her zaman ondan bir kez daha tatmak istememe neden oluyor.

"Lanet olsun," diye inleyerek, son damla spermimi onun sıkı amının derinliklerine, tam da ait olduğu yere boşaltıyorum.

Dudaklarıma gülümsüyor ve vücudunu benimkine yaslayarak yumuşatıyor. "Vay canına," diye fısıldıyor. "Kıpırdayamıyorum."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve o ekliyor, "Ve bacaklarımı hissedemiyorum."

Gülerek, kışına pek de nazik olmayan bir şaplak atıyorum. "Hissettin mi, *Kisa*?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Onun kızaran poposunu parmaklarımla hafifçe okşayarak alay ediyorum. "O zaman bir sonrakini daha sert yapmalıyım."

"Sakın yapma," diye gülüyor. "Ama ben ciddiym. Hareket edemeyeceğimi sanıyorum. Umarım rahatsındır, çünkü böyle uyuyacaksın."

"Bebeğim, istediğin zaman böyle uyuyabiliriz ve yürümen gerekmez. Gitmen gereken her yere seni taşıyabilirim."

"Sanırım jakuzi hakkında bir şey söylemiştin. Güzel, sıcak bir banyo yapacağımıza dair söz verdiğini hatırlıyorum."

"Öyle demiştim, değil mi?" Yüzünü avuçlarım ve tekrar öperim. "Ben sözümün eriyim, *kisa*. Sana jakuzide banyo yapacağımıza söz verdim, bu da onu yapacağın anlamına geliyor."

Oturup onu da yanıma aldığımda, göğüslerimizi birbirine değdirdiğimde, şaşkın bir çığlık attı. Hâlâ onun içindeydim ve çıkmak istemiyordum, bu yüzden çıkmadım. Hayatımın en iyi iki orgazmını yaşadktan sonra bile, hâlâ yarı sert kalmayı başarıyordum ve bunun benim yeni normalim olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Onun içinde olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini deneyimledikten sonra, bir daha nasıl yumuşayabilirdim ki?

Sanki aklımı okumuş gibi, "Hiç yumuşar mısın?" diyor.

Gülüyorum ve bizi yatağın kenarına kaydırıp, birbirimize bağlı kalarak ayağa kalkıyorum. "Görünüşe göre artık sertleşmiyorum. Bir canavar yarattın, tatlım."

Ağzımı boynuna götürüp yumuşak tenini ısırıyorum ve onun keskin nefesini duyunca gülümsüyorum. "Vücudum sonunda yorgunluğa yenik düşmeden önce kaç kez içine boşalmam gerekecek acaba?"

"Sanırım benim bedenim seninkinden önce pes edecek."

Cildine gülümserim, avucumla kalçasını okşarken ve onu Fransız kapılara doğru götürürken ciğerlerimi onun tatlı kokusuyla doldururum. "Bilmiyorum, *kisa*. Sen aç bir şeytansın. Şu anda bile amin beni çok sıkı sarıyor. Sanırım seni tekrar tahrik etmek çok da zor olmayacak."

Sözlerimi kanıtlamak için, kışını daha sıkı kavrar ve onu yavaşça sikimin üzerinde kaldırırım, o inleyip beni daha sıkı kavradığında yumuşak bir kahkaha atarım.

"Çok mükemmelsin," diyorum ona, sonra onu çatıya taşıyıp jakuziye götürüyorum. Etrafımızda binalar var, ama yeterince yüksekteyiz, kimse bizi göremez. Suya girip jetleri açtım ve köpüklerin altına daldım. Sıcak su, Lara'dan takdir dolu bir inilti kopardı ve bana daha da yaslandı. Yumuşak, ıslak vücudu benimkine sürtünce içimde kalınlaşmaya başladım ve o yüzünü buruşturunca ona acıdım ve dinlenebilmesi için onu yavaşça penisimden kaldırdım.

"Ah," diye fısıldadı ve ben güldüğümde, bana koyu renkli kaşlarını kaldırdı. "Çoğu erkekten çok daha büyüksün, Luka. İlk seferim çok iyi geçti."

Onu sırtını göğsüme dayayacak şekilde döndürürüm, kollarımı ona dolayarak omzunu operim. "Çoğu erkeğin ne kadar büyük olduğunu nereden biliyorsun?"

Başını çevirip bana gülümserken elini benim sikime getirir. "Bu şeyin normal olması imkansız."

Gülüyorum ve yanağına öpücük konduruyorum. "Sen beğendiğin sürece, benim için önemli olan tek şey bu."

"Oh, kesinlikle hoşuma gidiyor," diyor, parmaklarını tembelce benim uzunluğum boyunca yukarı aşağı sürerken, ben onun dokunuşuyla tamamen sertleşiyorum. Bir iç çekerek elini indiriyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Muhtemelen durmalıyım, çünkü şu anda ciddi şekilde ağrım var."

"Merak etme, *kisa*, sanırım uyluk egzersizinden de bahsetmiştim, böylece amın biraz dinlenecek."

"Onun ne olduğunu bile bilmiyorum," diye gülerek itiraf ediyor.

"Yakında öğreneceksin, ama önce rahatlamanı istiyorum."

"Bunu yapabilirim." Gülümsemeyle bana yaslanır ve bacaklarını yüzeye çıkarır. Ellerim hemen göğüslerini avuçlamak için uzanır.

"Sana dokunmaktan asla bıkmayacağım." Başparmaklarımla sert meme uçlarını okşarken, bu sözleri yanağına fısıldıyorum.

"Sen doyumsuzsun," diyor, ama gülümsemesi o kadar büyük ki, buna kızacak gibi görünmüyor.

"Sen söz konusu olduğunda, asla doyamam."

Başını omzuma yaslarırken, elleriyle köpüklü suda dans ediyor. "Bir kız tüm bunlara alışabilir. Dikkatli olmazsan Luka, beni şımartıp bozacaksın."

"Sen asla şımarık olamazsın. Kulüpte şımarık kızlar gördüm ve sen denesen bile öyle olamayacağından eminim. Sen çok tatlısın, *kisa*, çok nazıksın." Yanağına öpücük kondurup, ayaklarını tekrar dışarı attığında benden kaymaması için beline kolumu doladım. "Bu, senin hakkında sevdiğim birçok şeyden biri."

Başını çevirip beni bir öpücükle şaşırtır. "Bu, benim de senin hakkında sevdiğim birçok şeyden biri."

Kendimi tutamadan gülüyorum.

"Ne komik?" Beni daha iyi görebilmek için benden uzaklaşmaya çalışır, ama ben onu daha sıkı sararım ve buna izin vermem.

"Bana tatlı demen komik." "Sen tatlısın," diye tartışıyor.

Gülümserim ve burnunun ucunu öperim. "Senin için tatlıyım, bebeğim, başka kimse için değil."

Bir saniye sessiz kalır ve o sormaya cesaretini toplamadan önce ne diyeceğini biliyorum.

"Peki, tam olarak ne iş yapıyorsun?"

"Ailemin Bratva'sını yönetmeye yardım ediyorum," diyorum ona.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye soruyor, son kelimeyi uzatarak benim bilgi vermeye başlayacağımı umuyor.

Ben bilgi vermediğim için, o da cevapsız kalır. Kaşlarını çatıp bana sinirli bir bakış atmaya çalıştığında, gülümser ve ona göz kırparım.

"Bana söylemeyeceksin, değil mi?"

Onun meme uçlarından birini hafifçe çimdikledim. "Somurtma tatlı kız, bilmesen daha iyi."

"Somurtmuyorum."

"Bunu söylerken dudaklarını bükmeseydin çok daha inandırıcı olurdu."

Kızgın görünmek istiyor gibi görünüyor, ama ona bir kez daha göz kırptığımda gülümsememek için kendini zor tutuyor. Sonunda, şakacı bir şekilde gözlerini devirip, "Neyse, lanet sırlarını kendine sakla" diye mırıldanıyor.

O uzaklaşmaya çalıştığında, yüzünü avuçlarım ve onu kendime çekiyorum, saçlarımı yumruklayıp kucağımda kıvrana kadar onu öpüyorum, artık bana neden kızgın olduğunu hatırlamıyor.

"Ne yaptığımı sana söyleyemem," diye fısıldıyorum nefes nefese kaldığında, "ama seni her zaman koruyacağımı, sana zarar vermeye çalışan herkesi öldüreceğimi ve sana her zaman sadık kalacağımı söyleyebilirim. Sana söyleyebileceğim tek şey bu, *kisa*, ve bu yeterli olmalı."

"Sadece bir sorum var, sonra bu konuyu kapatacağım."

Gözleri benimkileri arıyor, benden bu tek şeyi istiyor ve ona hayır diyemem. Başımı salladığımda, "Mafya işleri hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama bir keresinde seks kaçakçılığı çeteleri ve bunların genellikle suç örgütleri tarafından yönetildiğini anlatan bir makale okumuştum," diyor.

O sormadan önce başımı sallarım. "Hayır, *Kisa*, biz o boktan işlere bulaşmıyoruz. Sana söz veriyorum. Ailem kadın ticaretine hiç bulaşmadı ve asla bulaşmayacak."

Sözlerimle vücudunun yumuşadığını hissediyorum ve onun bu konuda bir an bile endişelenmiş olmasına çok kızıyorum. Elimini saçlarında gezdirerek onu tekrar kendime çekiyorum

tekrar kendime doğru çekip alnını öpüyorum.

"Alina teyzem ben doğmadan önce kaçırılmıştı. Babam ve amcalarım onu aramak için iki yıl harcadılar. Sonunda onu kaçıran piçleri bulmayı başardılar. Sorumlu Bratva hakkında pek bir şey bilmiyorum çünkü hepsi bu konuyu konuşmaktan çok çekiniyorlar, ama hepsini tek tek öldürdüklerini biliyorum."

"İyi," diye fısıldadı Lara, başını çevirip saçlarını okşarken bileğimi öpebilmek için. "Onları öldürdüklerine sevindim ve teyzene olanlar için üzgünüm."

"Pazar günü onunla tanışacaksın. Matvey amcamla evli. İki çocukları var, Yelena ve Evgeny. Amcamın da yaraları var, *kisa*." Parmaklarımla kolunu okşuyorum, birkaç saat önce olduğu gibi kolunu çekmediğine seviniyorum. "On beş yaşındayken bir yangında yaralandı ve kolları ve sırtında yara izleri kaldı. Dövmelerle kaplılar ama yine de görülebiliyorlar."

Elini elime getirip parmaklarımızı birbirine doladı, böylece birlikte yara izlerini izledik.

"Bunu yapmayı düşünmemiştim." Ağzının köşesi küçük bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor, sonra mavi gözlerini benimkilere çeviriyor. "O zaman senin gibi görünürdüm, dövmeli ve sert."

Gülümserim ve başparmağımı yanağına sürerim. "Sen benim için her zaman dünyanın en güzel kadını olacaksın, ne olursa olsun, ve sen tanıdığım en güçlü insansın, *kisa*. Bunu kanıtlamak için dövmelere ihtiyacın yok."

Kollarından birini kaldırıp gümüş rengi yara izlerine baktı. "Dövmeler güzel görünebilir."

Sesi alçak ve tereddütlü, sanki benim tepkimden korkuyormuş gibi.

"Bana bak, Lara."

Bana dönene kadar bekliyorum. "Eğer dövme yaptırmak istiyorsan, bebeğim, istediğin kadar yaptırabilirsin. Bence sana çok seksi yakışır, ama istemiyorsan," diye ekliyorum, ona gülümseyerek, "yine de çok seksi olacaksın. Ne karar verirsen ver, benim için sorun yok. Ne olursa olsun vücudunu seveceğim."

"Ne kadar da anlayışlısın," diyor gülerek. "Hamile kaldığımda ayaklarım görünmez hale geldiğinde ya da yaşlandığımda yüzüm kırışıklıklarla kaplandığında sana bunu hatırlatacağım."

"Hatırlatmana gerek yok. Benim için her zaman muhteşem olacaksın." Elini vücudunda gezdiriyorum ve karnına değdiğinde duruyorum. Onu hamile hayal etmek beni bu kadar tahrik etmemeli, ama

parmaklarım küçük bir bebek şişkinliğinin ilk ortaya çıkacağı yer olan karnının alt kısmını okşarken, sertleştiğimi inkar edemem.

"Sadece hamile olduğunu düşünmek bile, *Kisa*, lanet olsun," diye inleyerek alnımı alnına dayadım. "Bana ne yaptığını bilemezsin."

"Neden?" diye fısıldadı. "Neden bu kadar çok istiyorsun?"

"Çünkü senin her parçanı istiyorum." Elim hala koruyucu bir şekilde karnında dururken, diğer elimle saçlarını kavrar ve dudaklarının kenarını yumuşak bir çizgi halinde öperim. "Dünyanın senin benim olduğunu bilmesini istiyorum ve seninle güzel bir şey yaratmak istiyorum." Dudaklarına gülümserim ve yumuşak bir kahkaha atarım. "Ayrıca senin içine girmek çok hoşuma gidiyor, *kisa*. Senin küçük amcığın doymak bilmiyor, sikimi çok sıkı sıkıyor, spermimi istiyor." Bu anı hatırlayarak inlerim. "Buna karşı koyamıyorum, tatlım."

Elini benim aletime doladığında ve su altında nazikçe okşadığında nefesimi keserek inledim.

"Biri daha fazlasına hazır mı?" diye soruyorum.

Gülümser ve elini benim uzunluğum boyunca geriye doğru kaydırır, sonra başımı hafifçe sıkar, bu his ve getirdiği hızlı zevk dalgası yüzünden gözlerimi kapatırım.

"Her zaman," diye mırıldanır, dudaklarını dudaklarıma getirir ve nefesimi kesip her şeyi yok edecek kadar sert bir şekilde öper.

Ona o kadar kapılmışım ki, sinsi kızımın şimdi penisimin başının üzerinde durduğunu fark etmem bir saniye sürer. Aşağı kayıp kendine acı vermeden önce onu durdurur ve ayağa kalkarım.

"Çok ağrın var, bebeğim," diyorum ona, sabah pişman olacağını bilerek. Uyandığında zaten çok ağrısı olacak, daha da kötüleştirmek istemiyorum. Onu öne doğru kaydırıp, dizlerini az önce oturduğum koltuğa koyuyorum ve ellerini jakuzinin kenarına yerleştiriyorum. Elimi bacaklarının arasına kaydırıp, iç uyluklarını nazikçe tokatlayarak bacaklarını açmasını teşvik ediyorum. Bunu yaptığında gülümsüyorum ve gözlerimi onun mükemmel kıvrımlı kalçalarına kaydırıyorum. Sıcak su, cildine güzel bir pembe renk vermiş ve omzunun üzerinden bana baktığında, mavi gözlerindeki aç bakışlar çok seksi, ama beni neredeyse bitiren, o gözlerde gördüğüm sevgi ve güven. İstenmek güzel, ama sevilmek bin kat daha güzel. O sadece benimle hızlıca sevişmek istemiyor. Beni yakışıklı bulduğu ya da ailemden etkilendiği için kullanmıyor. O sadece beni istiyor ve ben de sadece onu istiyorum.

Arkasına geçip ağızımı sırtına yaklaştırıyorum, ıslak omurgasını yavaşça öperek aşağı doğru iniyorum. Ellerimle göğüslerini kavırıyor, yumuşak etini yoğuruyor ve alt sırtını yalayıp emip ısırırken meme uçlarını imdikliyorum.

Ellerimi aşağıya doğru kaydırıp kalçalarını kavradığımda ve kalçalarından birine hafifçe ısırduğımda, inilti çıkarır. "Luka, ne yapıyorsun?"

Gölümserim ve cildinde bıraktığım izleri öperim. Jakuziye diz çökerek, ellerimi kalçalarında tutar, nazikçe daha da eğilmesini teşvik ederim. Omzunun üzerinden bakar ve ellerimden birini tutar.

"Bundan pek emin değilim."

Ona bakıp kıcını tekrar öperim. "Seni arkadan yiyeceğim, sonra da kalçalarını sikeceğim, tatlım. şimdi uslu bir kız ol ve eğil ki seni doyasıya yiyebileyim."

"Tanrım," diye fısıldadı.

Yüzümde bir gülümseme ve acı verecek kadar sert bir penisle, onun eğilip dirseklerini jakuzinin kenarına dayadığını izliyorum, böylece istediğim gibi diz çökmüş ve eğilmiş oluyor. Göğüsleri suya dalıyor ve amı ve kıcı, onun içine girmek istediğimden başka hiçbir şey düşünmemi zorlaştıracak şekilde sergileniyor.

"Tanrım, bebeğim," diye inlerim, ellerimi kıcına dolayarak onu daha da genişçe açarım, böylece hiçbir şey görüşümden gizlenmez. "ok güzel."

Daha yakın eğilip, dilimi klitorisine bastırıp yavaşça yalıyorum. Dilim amcık dudaklarını ayırırken benim adımı inliyor ve durmayıp sıkı küçük göt deliğine kadar devam ettiğimde, bacakları titremeye başlayınca seksi bir inilti çıkarıyor. Yüzüme tekrar boşalana kadar amını yalamayı planlamıştım, ama dilimi arka deliğine sürüp bu hissin onu titrettiğini hissettiğimde, kıcını yalarken adımı haykırmasını tercih ettiğime karar verdim.

O nefes nefese kalıp bana doğru sallanana, boşalmak için çaresizce çabalarken, ben de dilimle onun hassas etini öpüp emip yokluyorum. Elimi amına götürdüğümde, benim için ıslandığını görünce hiç şaşırmıyorum.

"Tatlı kızım kıcını yalamamı seviyor mu?" Tükürüğüyle kaplı deliğine bu soruyu fısıldadıktan sonra, bir kez daha sertçe yaladım. "Hmm?" Tek cevabı kalçalarını daha da sertçe sallamak olduğunda, tekrar sordum.

"Evet," diye inler, ben onu bir kez daha yalayıp parmaklarımla klitorisini daireler izdiğimde. "Lütfen durma."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Öyle bir niyetim yoktu." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, sıkı küçük kıcına yapışıyorum, klitorisini okşarken emip yalıyorum. Bu pozisyonun verdiği utanç duygusu hızla yok oluyor ve kısa sürede kalçalarını sallamaya, kıcını yüzüme sürtmeye ve daha fazlasını istememe başlıyor. Başını geriye atıp adım haykırdığında, ona mümkün olduğunca fazla zevk vermek için daha sert çalışıyorum. Onun sadece uçurumdan düşmesini istemiyorum. O lanet şeyden uçup gitmesini istiyorum - kollarını açmış, dünyayı umursamadan ecstasy'nin sarhoşluğuyla. Onu her zaman böyle hissettirmek istiyorum.

Vücudu çok hassaslaşıp dokunuşlarımdan kaçmaya başladığında, ona parmaklarımla ve dilimle son bir kez yumuşak bir okşama yapıyorum, sonra ayağa kalkıp vücudumu ona bastırıyorum, sert sikimi ıslak bacaklarının arasına kaydırıyorum. Titreyen bacaklarını ellerimle okşayarak, onları birbirine bastırıyorum, böylece güzel bacakları sikimi sıkıyor.

"Aynen öyle, *kisa*. O muhteşem bacaklarını bana sıkıca sar."

Onun ıslak teninin beni kavradığını hissederek inleyerek ona doğru itiyorum. Hiçbir şey onun amcığı kadar iyi hissettirmeyecek, ama bu, vücudunun her bir parçasını sikmekten zevk almayacağım anlamına gelmez. Bacaklarını daha sıkı sıkıştırıyor ve bir dahaki sefere bacaklarının arasına girdiğimde parmaklarını sikimin başının üzerinde gezdiriyor.

Amına biraz dinlenmesini sağlamaya çalışıyorum, ama bacaklarını, sikimi amına yerleştirmek için yeterince açıp tekrar kapatınca, inleyerek adını söylüyorum ve ıslak dudakları boyunca kayıyorum. Bir elimle göğsünü kavrarken, diğer elimi jakuziye dayayıp boynuna öpücükler konduruyorum.

"Seni sikmeyi nasıl bırakacağım?" Dişlerimi cildinde gezdirerek, onu hafifçe ısıyorum ve kalçalarımı daha hızlı hareket ettiriyorum. Her vuruş, beni tamamen mahvetmekle tehdit eden bir duygu seli yaratıyor: uyluklarının yumuşak eti, sikimi okşayan amının ıslaklığı, beni onun sıvısıyla kaplaması ve her vuruşta göğüslerinin elimde zıplaması... Bu, en güzel haliyle duyuşal bir aşırı yükleme ve ben buna boğulmaktan çok mutluyum.

"Luka," diye inliyor, kalçalarını sallayıp bana sürtünüyor. Elini hala penisimin başını okşarken, beni amına daha sıkı bastırıyor.

"Yine boşalacak mısın, bebeğim?" Dilimi boynunun kıvrımında gezdiriyorum.

"Evet," diye inliyor, başını çevirerek bana daha iyi erişim sağlıyor. "Yap şunu, *kisa*. Sikimi ıslat, bebeğim."

Boynuna yapışıyorum, meme ucunu sıkarken sertçe emiyorum ve o çığlık atarak kendini bırakıyor. Amcığı benim sikime sürtünüyor, boşalmasıyla beni ıslatıyor ve neredeyse tüm kontrolümü kaybedip ona katılmama neden oluyor. Dişlerimi sıkıp direniyorum, orgazmını yaşamasını sağlıyorum ve sakinleşmeye başladığında, geri çekilmeden önce ona son bir öpücük veriyorum. Hırlayarak, sikimi yumruklayıp sertçe boşalıyorum. Elimi belinin altına koyup onu sabit tutuyorum ve spermmlerimi amına ve kıkına fıskırtıyorum. Ne yaptığımı hissedince adımı inliyor ve kalçalarını sallıyor, benim için sırtını kamburlaştırıyor ve bacaklarını daha fazla açarak benim olan şeye daha iyi erişim sağlıyor.

Ben boşaldığımda, o benim spermimle kaplıdır ve bunu görmek, onunla tanışana kadar uykuda olan bir parçamı memnun eder. Daha önce hiç kimseyi sahiplenmek, kimseyi benim olarak işaretlemek, vücudunun her parçasını sahiplenmek istememiştim ve kesinlikle çocuk sahibi olmak ya da evlenmek gibi şeyler hiç aklıma gelmemişti. Lara her şeyi değiştirdi. Bana bir şeyler istemeyi öğretti ve hiç düşünmediğim bir hayatı hayal etmeme yardımcı oldu. Babam ve amcalarım iş ve aile arasında bir denge kurmuşlardı ve benim ve kuzenlerim için de aynısını istediklerini her zaman açıkça dile getirmişlerdi, ama dürüst olmak gerekirse bunun gerçek bir olasılık olduğunu hiç düşünmemiştim. Lara ile tanışana kadar bunu istediğimi bile düşünmemiştim, ama şimdi tek istediğim bu ve onsuz bir gelecek hayal edemiyorum.

Parmaklarımla yumuşak buklelerini okşarken, spermimi topladım ve onu yumuşak kıvrımlarının arasına nazikçe bastırdım, parmaklarımı onun etrafımda sıkıştığını hissedecek kadar derine batırdım.

"Aferin benim kızım," diye övüyorum, biraz daha derine iterek. "Spermim tam buraya ait." İç duvarını ovuyorum, penisimin başıyla vurduğunda onu her zaman çok tatlı bir şekilde inlemeye iten aynı noktayı. "İçinde tut, *kisa*."

O da başını sallar ve yıpranmış vücudu jakuziye çökmeye başlarken *mm-hmm* gibi bir ses çıkarır. Onu kucaklayıp yatak odasına geri taşıyorum. Onu kuruladıktan sonra yatağıma yatırır ve yanına uzanır, vücudumu onun çok daha küçük vücuduna sararım. Hâlâ çıplakız ve yatakta pijama giyilmemesi kuralını hemen belirliyorum, çünkü bundan sonra her gece böyle uykuya dalmak istiyorum.

O birkaç dakika içinde uykuya dalıyor, ama ben saatlerce onu kucaklayıp, uyumasını izliyorum ve her santimini ezberliyorum. Uykuya daldığımda, onun çekici vücudunun her santimini öpmüş ve okşamış oluyorum. Onu tekrar orgazm etmeye niyetim yoktu, ama amına karşı koymak imkansızdı ve küçük klitorisini ağzıma aldığımda, yorgun bedeninden bir orgazm daha koparmak çok da zor olmadı. Uyanıp adımı inleyerek saçlarıma parmaklarını geçirdi ve kalçalarını tembelce sallarken beni kendine daha sıkı bastırdı. Sonra bana sarıldı, birkaç saniye içinde uykuya daldı ve ben de dilimde onun amının tatlı tadı ile uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandığımda, ilk yaptığım şey Lara'yı sıkıca kucaklamak ve ona daha sıkı sarılmak oldu. Henüz uyanmak istemeyen Lara, bana daha da yakınlaşırken adımı fısıldadığını duyduğumda gülümsedim. Genellikle uyandığımda hemen Bratva hakkında düşünmeye ve endişelenmeye başlarım, ama bugün öyle olmadı. Tek endişelendiğim şey, bu gece işe gitmeden önce bir veya iki tur daha yapabilecek kadar ağrısı olup olmayacağı.

Gözlerini açarak bana bakar ve inler. "Biliyordum. Sabahları sinir bozucu derecede yakışıklısın."

Gülümserim ve o benden kaçamadan onu öperim.

"Bana böyle bakamazsın." Başını yorganın altına soktuğu için sesi boğuk çıkıyor, ama onu duymak kolay.

"Nasıl yani? Gece boyunca iyi ve düzgün bir şekilde sevişmiş gibi görünen saçlarınla nefes kesici güzellikte mi?"

"Aman Tanrım," diye inliyor ve beni güldürüyor. "Tuvalete gidiyorum ve bu battaniyeyi de yanımda götürüyorum."

"Ve benim muhteşem kışını görmemi engelleyecek misin? Sanmıyorum, tatlım."

Yataktan atlar, ama ben battaniyeyi yakalarım, böylece odanın karşısına çıplak koşmak zorunda kalır ve bu manzara beni taş gibi sertleştirir ve onu o kadar çok özlerim ki, fiziksel bir acı gibi hissederim. Artık onun içine girdim, başka hiçbir yerde olmak istemiyorum. Onu kovalama dürtüsüyle savaşıyorum, ona biraz mahremiyet veririm, ama düşün başladığını duyduğumda, ona katılmak için içeri girmeye dayanamam. Ben de bir insanım ve onun çıplak ve ıslak bir şekilde yan odada olduğunu bilmek, asla karşı koyamayacağım bir cazibe.

Banyo kapısına doğru ilerlerken, işe geç kalmamasını sağlayacağıma kendime söz veriyorum. En azından bu kadarını kontrol edebilirim ve

Dominic onun vardiyasına gitmesini engellememden hoşlanmazdı. Yakında işten ayrılacak ve Dominic ikinci katta yeni bir garson aramak zorunda kalacak, bu yüzden en azından son birkaç iş gününde işe zamanında gitmesini sağlayabilirim.

Planım bu, ama kapıyı açıp buğulu camdan Lara'nın ıslak, çıplak vücudunu gördüğümde, kapının diğer tarafındayken olduğu kadar bu plana sadık kalabileceğimden emin olamıyorum. Bu geceki poker oyununa hala birkaç saat var ve ben bu saatlerin her birini sonuna kadar değerlendireceğim. Onu işe zamanında yetiştirebilmeliyim, ama oraya vardığında yürüyüp yürüyemeyeceği henüz belli değil.

Bölüm 11

Lara

Luka beni işe götürürken, son orgazmımın heyecanı hâlâ üzerimde. Amım ağrıyor ve vücudum yorgun, ama lanet olsun, buna değdi. Belini sıkıca kavradım ve o da hemen uzanıp baldırımını sıktı. Ben ona yaslanıp rahatlarken, o trafiğin içinde zikzaklar çizerek ilerliyordu, güvenliğim konusunda en ufak bir endişem bile yoktu. Beni güvende tutacağını biliyordum ve bu duyguya, onunla ilgili her şeye bağımlı olduğum kadar bağımlıydım.

Kulübün arkasındaki sokağa girip, Pip'i bulduğum tam noktada duruyor. Beni bırakıp gideceğini sanıyorum, ama o motosikleti kapatıp benim inmemi bekliyor. Kaskımı çıkarıp saçımı düzeltmeye çalışırken o yanıma geliyor.

"Beni getirdiğin için teşekkürler, Luka. İstersen eve vardığımda sana mesaj atarım."

Gülüyor ve yüzümü avuçlayarak eğiliyor, böylece birbirimize daha yakın oluyoruz. "Seni bırakıp gideceğimi mi sanıyorsun? Benim hakkımda öğrenecek çok şeyin var, *kisa*."

Kulübe bakıyorum. "Burada beklemek zorunda değilsin. Saatler sürecek."

O, sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Seni yalnız bırakmayacağım. Zaten Dario ve Dominic ile birkaç şey konuşmam gerekiyor."

Yaklaşarak dudaklarını yanağıma değdirdi. "Dün ve bugün hayatımın en güzel iki günüydü ve bunun bitmesine hazır değilim."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Yarın ailemle tanıştıktan sonra, annenle tanışmak istiyorum. Ona benim hakkımda ne söyleyeceğimiz umurumda değil, ama bizim hakkımızda bilmesi gerekiyor ve sonra benimle birlikte yaşamaya başlamanı istiyorum."

Dudaklarımdan aşağıya doğru öpücükler konduruyor, cildimi ısırp emiyor, ben de vücudumu ona bastırıp, vardiyam başlamadan önce daha fazla zamanımız olmasını diliyorum.

"Artık sen benimsin, *kisa*, seni asla bırakmayacağım ve bu, ayrı yaşamamızı da kapsıyor. Seninle her şeyi istiyorum, sadece haftada bir gece ve birkaç öğleden sonra, dairenizden birkaç saatliğine kaçtığın zamanları değil. Daha fazlasını istiyorum ve ihtiyacım var. Seninle ilgili konularda bencil, açgözlü bir piçim, tatlım, ve bu asla değişmeyecek."

Elimi eline alıp, başparmağını cildimde gezdiriyor. "Ayrıca parmağında benim yüzüğümü görmek istiyorum." Dudaklarıma dokunan yumuşak kahkahasını hissediyorum. "Ayrıca karnının bebeğimizle şişmesini ve soyadımın senin soyadın olmasını istiyorum, ama o güzel parmağında büyük bir elmasla başlayabiliriz."

"Büyük bir elmasa ihtiyacım yok."

Gülümsediğini hissediyorum. "Yine de bir tane alacaksın."

Tartışmaya devam edemeden, başımın arkasını avuçladı ve nefesimi kesen ve külotumu fazlasıyla ıslatan ateşli bir öpücükle sözlerimi kesti.

"Bütün tartışmalarımızı böyle mi kazanmayı planlıyorsun?"

O gülerek elini indirip popomu avuçladı. "Asla tartışmayacağız, *Kisa*. Senin güvenliğine ilgili olmadığı sürece, senden hiçbir şeyi reddedemem."

"Yani bana pahalı bir elmas almayacaksın?"

"Sen en iyisini hak ediyorsun." Kıcımlı bir kez daha sıkıyor. "Seni kesinlikle şımartacağım, *Kisa*. Buna alışsan iyi olur."

"Alışmam gereken çok şey var," diyorum, arkamdan amımı avuçladığında ve devasa sikinin bıraktığı acıyı hissettiğimde yüzümü buruşturuyorum.

"Öyle mi?" diye alay ediyor, parmaklarını yumuşatarak dokunuşunu yatıştırıcı ve fısıltı kadar yumuşak hale getiriyor, alaycı küçük okşamalarıyla kısa sürede ne kadar acı çektiğimi unutturuyor. "Başka neye alışman gerekiyor?"

"Senin büyük sikine," derim, onu gülümseterek. "Acısı hiç geçmeyecek mi? Yani, bir noktada buna alışmam gerek, değil mi?"

"Bana alışacaksın, *Kisa*. Duştan seni sikmem için yalvarmamış olsaydın bu kadar acı çekmezdin." Dudaklarımdan köşesini ısırtıyor. "Sonra da kanepede." Üst dudağımı yumuşakça emmeden ve parmaklarını klitorisimde gezdirmekten önce gülümsediğini hissediyorum. "Ve masaya eğilirken."

Haksız değil, bu yüzden tartışmaya gerek görmüyorum. Açgözlüydüm, lanet olasıca açgözlüydüm ve bunun tek bir saniyesinden bile pişman değilim. "Buna değer," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor ve beni son bir kez öpüyor. "Öyle düşündüğüne sevindim tatlım, çünkü kendimi tutmamın imkânı yoktu. Seni hiç bir şeyden daha çok istiyorum ve senin içinde olmaktan daha çok istediğim bir yer yok."

"İyi," diyorum ve o yumuşak bir kahkaha atarken yanağına öpücük konduruyorum, sonra inleyerek geri çekiliyor.

"Hadi, bebeğim. Seni yukarı çıkarayım."

Elini elime geçirip beni kulübe götürüyor. Bu sefer kapıdaki güvenlik görevlisi başını sallıyor ve gerçekten konuşuyor.

"İyi akşamlar, Bay Melnikov," diyor, Dario veya Alessandro'ya gösterdiği nezaketin aynısını ona da gösteriyor. Bana hiç bakmadığını fark ediyorum ve Luka'nın bunun bir saygı göstergesi olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

"Selam Emilio," diyor Luka, kolunu omzuma dolayarak beni kendine doğru çekiyor. "Yoğun bir gece mi?"

"Evet, kulüp tıklım tıklım dolu ve bu geceki maçın üst katta çok önemli sonuçları olacak."

Yumuşak bir inilti çıkardım, çünkü hızlı bir maç ve ardından küvette güzel bir banyo yapmayı umuyordum, ama görünüşe göre bunun için biraz beklemem gerekecek. Luka başımın üstüne bir öpücük kondurdu ve Emilio'yu geçtikten sonra kulağıma fısıldadı, "Bu gece Dominic'le konuşacağım. Yeni bir garson bulması gerekecek."

"Ama maaşı iyi," dedim hemen, annemin kirasını düşünerek.

Durur ve parmağını çenemin altına takarak yüzümü kendisine doğru çevirir. Hâlâ karanlık koridordayız ve ana salonda olmasak bile müzik yüksek ve rahatsız edici.

"Para konusunda endişelenmeyi bırak." Farkında olmadan çatlamış olan kaşımı öper. "Artık benimsin, *kisa*, ve ben benim olanın sorumluluğunu üstlenirim. Bir daha hiçbir şeyin eksikliğini hissetmeyeceksin. Bu işi bırakacaksın ve benim sana bakmama izin vereceksin."

Tereddüt ettiğimi hissedince ekliyor: "Bebeğim, buna annen de dahil.

Asla seçim yapmanı istemezdim. Burada çalışmana gerek yok ve burada çalışmandan hoşlanmıyorum. Sana bakmak istiyorum ve bana izin vermeni istiyorum." Yeşil gözlerine bakıp başımı sallıyorum. "Tamam," diye

fısıldıyorum

çünkü onun teklifini reddetmek için aptal olmam gerekirdi.

Gülümser ve başparmağını yanağında gezdirir. "Aferin kızım. Son vardiyada sorun olmaz mı? Çok yorgunsan," gülümsemesi genişler, "ya da çok ağrın varsa, Dominic'le konuşabilirim."

"Hayır, iyiyim."

Bir saniye beni inceler, gerçekten iyi olduğumdan emin olur ve doğruyu söylediğime ikna olduğunda başını sallar ve elimi tutar. "O zaman şunu halledelim."

Beni kulübün ana bölümüne götürdükten sonra Marco'nun merdivenleri koruduğu yere doğru ilerledi. Luka'yı görünce başını salladı ve kenara çekildi. Marco'yu tanıdığım için, *bana bakmama* kuralının geçerli olmadığını varsayıyorum, bu yüzden yanından geçerken "Selam Marco" diyorum.

"İyi akşamlar, Lara," der, bana küçük bir gülümsemeyle başını sallar. Bunda flört etmek gibi bir niyet yoktur, ama Luka yine de elimi sıkıca tutar ve merdivenleri çıkarken hafifçe iç çeker.

"Ne?" diye soruyorum, ona bakarak. "Onu tanıyorum. Kaba davranıp selam vermeden geçip gidemem."

"Seni rahatsız edecek bir şey yapmanı asla istemezdim, *kisa*. Sadece dikkatli ol."

Merdivenlerin başında ona dönerim. "Ne demek istiyorsun? Neye dikkat edeyim?"

Saçımın bir tutamını geriye doğru çekiyor, parmaklarını cildimde gezdiriyor. "Eğer biri sana asılırsa, ben bir şeyler yaparım. Eğer sana hoşuma gitmeyen bir şekilde bakarlarsa, *Kisa*," diyor, daha da yaklaşarak, "o zaman ben bir şeyler yaparım. Seninle benim dünyamın bir parçası olan erkekler arasında mesafe yaratmak sadece seni korumakla kalmaz, onları da korur. Aptalca bir şey yapmamalarına yardımcı olur."

Bunu böyle düşünmemiştim ve en son istediğim şey sorun yaratmak ya da birini zor durumda bırakmak, ama zaten tanıdığım birine selam vermemek de istemiyorum. "Tamam," diyorum Luka'ya. "Dikkatli olacağım, ama Marco bana her zaman iyi davrandı ve ona kaba davranmam. Diğer korumalarla dostane ilişkiler kurmak için özel bir çaba göstermeyeceğim ama."

Luka gülümser. "Teşekkürler. Dominic, adamlarından birini öldürmek zorunda kalsaydım benden pek memnun olmazdı."

"Lütfen kimseyi öldürme," diye fısıldarım ve sonra kaşlarımı kaldırıp sorarım, "Hiç kimseyi öldürdün mü?"

Bu tatlı adamın birini öldürdüğünü hayal etmem imkansız, ama o sadece gülüp alnımı öptükten sonra tekrar elimi tuttuğunda

yanıldığımı düşünmeden edemiyorum. Onu asla bir katil olarak göremeyeceğim. Benim için o her zaman sevdiğim adam olacak, uykuya dalarken beni kucaklayan, vücuduma mükemmel uyum sağlayan ve bana hayal edebileceğimden daha fazla zevk veren, beni seven ve kendimi güvende hissettiren adam. Ne olursa olsun, benim gözümde asla bir suçlu olmayacak.

Kapıya vardığımızda, yüzümü avuçları arasına alıp yavaşça öper, dudaklarına inleyene ve onu daha fazla çekene kadar beni bırakmaz.

"Ben hep burada olacağım, ihtiyacın olursa bana mesaj at." "Ben iyiyim," diyorum ona. "Gitmen gerekiyorsa gidebilirsin."

"Öyle bir şey olmayacak." Popomu okşadı. "İşin bittiğinde beni bul."

"Gelirim," diye söz veriyorum.

Bana kapıyı açar ve ben hızla Gabby'ye yardım etmek için yanına giderim. Luka ve ben zamanı zorluyoruz ve oyuncular her an gelebilir.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyorum, birkaç bardak alıp bara koyuyorum.

Gabby gülümser ve Luka'ya bakar. Luka, Alessandro ile konuşmaktadır, ancak birkaç saniyede bir gözleri bana kayar ve sürekli iyi olup olmadığını kontrol eder.

"Ben de onunla gelseydim geç kalırdım," diyor Gabby yumuşak bir kahkaha atarak. "Tanrım, sen çok şanslı bir kızsın."

Gülümsememi saklamak imkansız ve Luka bunu görünce kaşlarını kaldırıyor, Gabby'nin bana ne fısıldadığını merak ettiği belli. İçki şişelerini sıraya dizdiğimiz anda erkekler gelmeye başlıyor. Luka'nın kim olduğunu bilip bilmediklerini bilmiyorum, ama hepsi yerlerine otururken ona bakıyorlar. Ben içkileri hazırlamaya başlamadan hemen önce, Luka dönüp gitmek için ayağa kalkıyor. Alessandro'nun söylediği bir şeye gülüyor ve sonra bana göz kırıp kapıyı kapatarak çıkıyor. O gider gitmez, Alessandro tek çıkışı kapatıyor ve yüzü okunamaz, sert bir maskeye dönüşüyor.

Bu gece on oyuncu var ve daha önce hiç görmediğim birkaç yeni yüz var. Erkekler tek tek bu gece ne içeceklerini söylüyorlar ve ben de beşini ezberlediğimden emin olmak için kafamda birkaç hesap yapıyorum. Gabby ve ben hızlıca herkese ilk tur içkileri hazırlıyoruz ve sonra Franco yepyeni kart destesini alıp karıştırmaya başlayınca her şey ciddileşiyor.

Altı saat çok uzun sürdü ve Gabby'nin Dry Martini sonunda devasa potu kazandığında içim rahatladı. Ayaklarım çok ağrıyor ve Luka'nın bu kadar uzun süre burada beklemek zorunda kalması beni çok kötü hissettiriyor. Bahşişlerimizi alıp alanı temizledikten sonra Alessandro'nun peşinden merdivenlerden aşağı iniyoruz. Gabby'ye hızlıca veda edip kalabalık kulüpte Luka'yı arıyorum. Ona mesaj atmak üzereyken keskin bir ısıklık sesi duyuyorum. Kafamı çevirdiğimde, onun muhteşem yüzünün beni izlediğini görüyorum. Dominic'in ofisinin kapısına yaslanmış, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle duruyor. Bana göz kırparak beni yanına çağırıyor ve yeterince yaklaştığımda, beni kendine çekip saatler değil de günler boyunca görmemiş gibi öpüyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, sonunda beni bıraktığında. "Seni özledim, *Kisa*."

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Gülümsüyor ve beni tekrar öpüyor. "Beklemeye değer birisin." "Aman Tanrım, sen Lara olmalısın."

Tanıdık olmayan kadın sesine dönüp baktığımda, bana gülümseyen güzel, siyah saçlı bir kadın görüyorum. Elini uzatıp Luka'ya hızlıca gülümsüyor ve sonra tüm dikkatini bana veriyor. "Ben Natalya, Luka'nın kuzeni."

"Ve karım."

Onun arkasından Dominic'in bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Natalya gülüyor ve omzunun üzerinden ona bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Ve karısı," diyor büyük bir gülümsemeyle.

Dominic'i daha önce hiç bu kadar normal görmemiştim. O her zaman pahalı takım elbiseler giyen, korkutucu, göz korkutucu bir mafya patronu ve sürekli "*bana bulaşma*" havası yayar, ama şu anda karısını kendine çekip ona aşık bir adam gibi gülümsüyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum Natalya'ya. "Luka, patronumla evli olduğunu söylemişti."

"Eski patronum galiba," diyor Dominic ve Luka'ya doğru başını sallıyor. "Bana yeni bir garson bulmam gerektiğini söyledi, bu çok yazık çünkü herkes senin orada harika bir iş çıkardığını söylüyor."

"Üzgünüm," diyorum hemen. "İki hafta önceden haber verebilirim."

"Hayır, veremezsin," diyor Luka, Dominic ise gülerek başını sallıyor.

"Sorun değil. Cuma gününe kadar birini bulmam gerekiyor."

"Luka bize yarın geleceğini söylüyordu," diyor Natalya.

"Evet, sanırım hepinizle birden tanışacağım."

Ne kadar gergin olduğumu fark eder ve kolumu sıkmak için elini uzatır. Uzun kollu gömleğim olmasına rağmen, bu temastan biraz gerginleşirim ve birkaç saniye içinde Luka'nın eli enseme olur, başparmağı cildimde yatıştırıcı daireler çizer, beni rahatlatır ve benim için burada olduğunu hatırlatır. Hareketleri dikkat çekecek türden değildir. Sadece benim için, benim için çok önemli olan özel bir rahatlatma.

"Her şey yoluna girecek," diyor Natalya, Luka ile aramızda olanlardan tamamen habersiz. "Seni sevecekler ve sayımız çok olsa da, ortam çok rahat olacak, bu yüzden hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

"Teşekkürler," diyorum ona. Bana yine kocaman bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve ben hemen ondan hoşlandığımı anlıyorum. Tatlı ve arkadaş canlısı, kocası ve kuzeni için rol yapıyormuş gibi görünmüyor. Gerçekten tatlı bir insan gibi görünüyor.

"Şu anda kalıp sohbet edemeyeceğimiz için üzgünüm, ama biri," diye başını kocasına doğru sallayarak, "bana İtalyan yemeği sözü verdi. Bu gece kızımıza annemler bakıyor, bu fırsatı değerlendirmeliyiz."

Dominic gülerek onu kucağına alır, giydiği pembe elbisenin etrafına kolunu dolayarak onu tamamen örtmesini sağlar ve sonra onu öper ve "Merak etme *prenses*, İtalyan yemeğini yiyeceksin" der. Kulağına bir şey fısıldar ve bu onu güldürür, başını çevirip yanaklarına yayılan kızarıklığı gizlemeye çalışır.

Luka beni kendine çekip fısıldar, "Bütün ailem böyledir, *kisa*. Hepimizin sadık ve tamamen aşık olduğunu söylemişim."

Ona yaslanıyorum, kadınlarını bok gibi davranan ve metresleri olan kadın düşmanı pisliklerden oluşan bir aileye girmeyeceğim için rahatlamışım. Luka'nın böyle erkeklerin arasında büyümemiş olması beni rahatlatıyor ve onun gibi bir erkek olduğu için daha da minnettar hissediyorum, çünkü durum çok kolay bir şekilde tam tersi de olabilirdi.

"Onu yemeğe çıkarıyorum," diyor Dominic, hala gülümsüyor ve hiç de korkutucu patronum gibi görünmüyor. "Acıktığında huysuzlaşıyor."

"Öyle değil," diyor Natalya gülerek ve kocasının omzuna vurarak. Dominic onu ofisinden çıkarırken, bize "Hoşça kalın! Tanıştığımıza memnun oldum Lara! Yarın daha fazla konuşuruz!" diye bağırıyor.

"Hoşça kal!" diye bağırarak el sallıyorum. "O gerçekten çok hoş birisi," diye Luka'ya söylüyorum, onlar koridorda kaybolduktan sonra.

"Evet, hepimiz çok iyi anlaşıyoruz. Onlarla tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

Başımı geriye doğru eğip göğsüne yaslayarak ona bakıyorum. "Beni beklediğin için teşekkürler beni beklediğin için teşekkür ederim."

Bana gülümser ve alnımı öper. "Seni burada yalnız bırakamazdım. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Bay Dry Martini kazanmak için çok uzun sürdü."

Geri çekilip gülüyorum. "Kimin kazandığını nereden biliyorsun?"

Çenesiyle ofisi işaret eder. "Güvenlik kameralarını izliyordum." Beni kendine çeker ve kalçamı avuçlar. "Kısa eteğinle içki servisi yaparken çok seksi görünüyordun. Sana baktıkları için o piçlerin hepsini öldürmek istedim."

"Bana bakmıyorlardı. İnan bana, hepsinin tek ilgilendiği para ve kumar. Gabby ve beni hiç fark etmediklerini sanıyorum."

"Bakıyorlardı," diye ısrar etti, "özellikle de sürekli viski içen yaşlı piç. Onun kaybetmesini izlemek hoşuma gitti."

"O benim dedem olacak yaşta," diye belirtiyorum.

"Bu onun bakmasını engellemedi ve bunda büyükbaba gibi bir yanı yoktu. Seni sikmek istiyordu ve ben de bunun için onu öldürmek istedim."

"Sakin ol, katil," diye alay ediyorum, elimi göğsüne koyup, bana attığı kaş kaldırışına gülüyorum. "Bana asılmadı ya da dokunmadı, ve görünüşe göre işimi yeni bıraktığım için onu bir daha görmeyeceğim."

"Eğer öyle olsaydı onu öldürürdüm," diyor ve bana göz kırptıyor. "Ve sen işinden yeni istifa ettin, *Kisa*." Kollarını bana doluyor ve beni sert vücuduna çekiyor. "Artık tamamen benimsin, bebeğim. Belki de gidip eşyalarını toplayalım, böylece bu gece taşınabilirsin."

"Bu, anneme söylemek için en iyi yol değil." Zorunlu olarak yapacağımız gelecekteki konuşmayı düşünmek bile beni inlemeye yeter. "Onu bu duruma yavaş yavaş alıştırmam gerekecek."

"Onu yavaş yavaş hazırlayacağız," diye düzeltir. "Bu konuda yalnız değilsin, Lara. Artık ben varım."

Kollarımı beline doluyorum ve başımı göğsüne yaslayarak, o benim başımın üstünü öperken ona sıkıca sarılıyorum. Güçlü kolları beni sarıyor ve onun haklı olduğunu biliyorum. Artık o benimle ve bir daha asla hiçbir şeyi tek başıma yaşamak zorunda kalmayacağım. O her zaman benim için burada olacak,

ihtiyacım olan her şekilde bana yardım edecek ve destek olacak. O kadar rahatladım ki, omuzlarımdan gerçek bir yükün kalktığını hissedebiliyorum.

"Teşekkür ederim, Luka," diye fısıldıyorum göğsüne, birbirimizi bulduğumuz için çok minnettarım.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, *kisa*. Sana bakmak bir seçenek değil. Bir istek bile değil, bunu yapmak *istesem* de, daha çok bir ihtiyaç." Parmakları saçlarımı okşarken bir saniye düşünür. "Bunu açıklamak zor çünkü daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim, ama sana bakmak zorundayım. Başka bir seçenek yok. Sen istesen bile geri çekilebileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyor yumuşak bir kahkaha atarak. "Ben çok baskıcı olacağım, tatlım. Umarım bununla başa çıkabilirsin."

"Bir şekilde başa çıkacağımdan eminim," diyorum, dramatik bir iç çekişle. "Güzel. Bu arada, yakında sana bir koruma görevlisi atayacağım."

Geri çekilip ona bakıyorum. "Yapmayacaksın." Yüzünde şaka yaptığına dair bir işaret arıyorum, ama o yeşil gözler hiçbir şey belli etmiyor. "Lütfen şaka yaptığını söyle."

Gülümser ve parmağıyla burnumun ucuna dokunur. "Zorba, tatlım, seni uyarmıştım."

"Bodyguarda ihtiyacım yok. Kim olduğumu kimse bilmiyor bile."

"Ama öğrenecekler ve ben riske girmeyeceğim. Üzgünüm, *kisa*, ama bu tartışmaya açık bir konu değil. Her zaman korunacaksın. Seni yalnız bırakıp işimi yapabilmemin tek yolu bu. Onun seni izlediğini asla bilmeyeceksin. Arkady iyi bir adam. Ben seni korumak için yanında olmadıgımda, güvenliğini sağlayacaktır."

"Arkady çok sıkılacak," diyorum ve onu güldürüyorum.

Yüzümü avuçlayıp beni öper. "İyi. Onun sıkılmasını istiyorum. Sıkılmak iyi bir şeydir. Umarım Arkady'nin gelecekteki çalışma saatleri sıkıcı ve heyecandan tamamen yoksun olur."

"Zavallı Arkady," diye mırıldanıyorum, şimdiden adam için üzülüyorum. "Hayatta kalacak ve bunu yaparken küçük bir servet kazanacak."

"O kadar da kötü bir iş değil," diyorum, çünkü onun beni izlerken heyecanlı vakit geçirmesini umduğumdan değil. İnsanların Luka'ya ulaşmak için bana zarar vermeye çalışmadığı sakın bir hayat yaşamaktan çok mutluyum. "Annem, kendi kişisel korumam olacağını öğrenince çok sevinecek. Ama bunu bir Melnikov erkeğinin sağlamasının ironisini sevmeyebilir."

"Bizi sevmeyi öğrenecek."

Sesindeki kendinden emin tavrını takdir ediyorum, ama yine de annemin yıllardır ne kadar yanlış düşündüğünü ona anlatabileceğimizden emin değilim. Başımı çevirip elinin avucunu öpüyorum, keşke onun dairesine geri dönebilsek diye içimden geçiriyorum, ama bunu önermek yerine, "Gitmeliyiz. Eve gitmem lazım," diyorum.

"Evde değil, *Kisa*. Senin evin benim yanımda. Bu gece annenin evine gideceksin, yarın da benim ailemle tanışacaksın. Ondan sonra annenle tanışmaya seninle birlikte gideceğim, sonra da seni ve Pip'i eve götüreceğim."

Yüzümdeki şaşkınlığı görünce gülümser ve başparmağını yanağımda gezdirir. "Onu gerçekten bırakmanı isteyeceğimi mi sandın? Onu birlikte evlat edindik, *kisa*, hatırladın mı? Ayrıca, onun için her şeyi ayarladım bile. Çamaşır odasına kedi kumluğu bile koydum."

Annemi bırakıp, onun hızla sevdiği kediye almamdan dolayı içimi bir suçluluk duygusu kaplar. "Belki de Pip'i bırakmalıyım. Onu almak kötü mü olur? Annem ona çok bağlandı."

"Pip'i almak ister misin?" Beni daha iyi görebilmek için biraz eğildi. "Suçluluk duygusunu unut ve gerçekten düşün. Onu istiyor musun?"

Sevimli, minik tüy yumağını ve onu bulduğum gecenin tüm anılarını düşünüyorum ve cevabım hemen evet oluyor. O bizimle birlikte olmalı. O *bizim* küçük kedicik ve onu birlikte evlat edindiğimiz için çok mutluyum. Cevabımı söylememe bile gerek yok çünkü Luka bunu yüzümden okuyabiliyor. Gülümsüyor ve alnımı öpüyor.

"O zaman onu tutacağız, bebeğim. Annen için başka bir kedi evlat edineceğiz. İyi bir yuvaya ve onları sevecek birine ihtiyaç duyan birçok hayvan var, ama Pip bizim."

Annem için başka bir kedi yavrusu evlat edinme fikri hoşuma gitti, bu yüzden ona gülümsedim ve başımı salladım, o da daha da geniş bir gülümsemeyle bana bir öpücük daha verdi.

"Harika. Yarın onunla konuştuktan sonra, onu bir hayvan barınağına götürebiliriz ve istediği kadar kedi yavrusu seçebilir."

Elimi eline saran Luka gülümsüyor ve beni koridordan geçerek arka çıkışa götürüyor. Aynı güvenlik görevlisi nöbetinde ve biz binadan çıkarken kenara çekilip Luka'ya başını sallıyor. Dönüş yolunda ona her zamankinden daha sıkı sarılıyorum ve o da her fırsatta bir elini üzerimde tutuyor.

. İkimiz de birlikte geçirdiğimiz zamanın neredeyse sona erdiğini biliyoruz ve ikimiz de buna direniyoruz.

Otoparkta asansörün yanında durduğumuzda ikimiz de kasklarımızı çıkarırız, ama ayağa kalkar kalkmaz kollarım yine ona sıkıca sarılır. Ondan ayrılmak istemiyorum. Tekrar motosikletine binip beni eve götürmesini istiyorum, çünkü artık benim evim onunla birlikte ve annemin dairesine yürümek artık doğru gelmiyor.

"Bunu bir daha yapmayacağım," diyor, beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılırken, tam da benim düşündüğüm şeyi söylüyor. "Bu seni son kez bırakıp gittiğim son sefer. Bir daha yapamam, *Kisa*."

"İyi," diye fısıldıyorum göğsüne, "çünkü bunu istemiyorum."

Geri çekilip yüzümü avuçları arasına alıyor, yeşil gözleri benimkileri arıyor. "O zaman bu gece benimle eve gel. İstersen şimdi gidip onunla konuşabiliriz, sonra benimle geri dönebilirsin."

Çok evet demek istiyorum, ama bu akşam anneme tüm bunları anlatma düşüncesi bana çok ağır geliyor. Yarına kadar beklemek, onu pencerelerdeki lanet folyoyu çıkarmaya ikna etmek için bana bir şans verecek. Luka'ya annemin nasıl biri olduğunu anlatmış olsam da, duymakla görmek çok farklı şeyler. Ayrıca, bu bana eşyalarımı düzenleme şansı verecek. Her şeyi bağışlanacaklar ve *onsuz yaşayamayacaklarım* olarak ikiye ayırabilirim. Yarın her şeyi aceleye getirmek istemiyorum. Anneme bunu söylemek ve sonra aceleyle çantamı toplamak istemiyorum.

"Bu zamana ihtiyacım var," diyorum Luka'ya. "Her şeyi hazırlamak istiyorum, ama söz veriyorum bu ayrılık son gecemiz olacak."

Çok heyecanlı görünmüyor, ama alnımı öpüp gülümsüyor. "Tamam, bebeğim, bir gece daha."

Elimi tutarak, beni kapıma kadar güvenle götürmeye kararlı bir şekilde benimle birlikte asansöre biniyor. Her zamanki, bizi görünmez kılan yerde duruyoruz ve o beni duvara yaslayıp, sanki benim tadımı özlemiş gibi öpmeye başladığında, bu gece burada kalma kararımı ciddi ciddi yeniden düşünmeye başlıyorum.

"Seni özleyeceğim," diye fısıldıyor öpücükler arasında. "Seninle sevişmeyi, tadını almayı ve çıplak vücudun bana yapışık halde uykuya dalmayı özleyeceğim."

"Ben de," diye fısıldadım, elimi gömleğinin altına sokup sırtını okşadım. Kot pantolonunun beline sıkıştırılmış silahı görmezden geldim ve

o dudaklarıma titrek bir nefes verirken tırnaklarımı hafifçe omurgasına doğru sürüklerim.

"Bana böyle dokunmaya devam et, tatlım, yoksa gitmeden önce seni son bir kez daha becereceğim."

Akıllıca olan şey geri çekilmek, aramıza biraz mesafe koymak ve içeri girmek olurdu, ama beynimin o kısmı artık kontrolü elinde tutmuyor ve bir bacağımı kaldırıp onun uyluğuna dolarken parmaklarım onun teninde dans etmeye devam edince, o inliyor ve hemen aramıza bir elini sokuyor. Fermuarının açılma sesi kalbimi hızla çarptırıyor ve bir an panik hissi beni sarıyor. Başımı çevirip boş koridora bakarken, Luka yumuşak bir kahkaha attı.

"Artık fikrini değiştirmek için çok geç, *Kisa*." Külotumu sertçe kenara çekip beni kaldırıyor. Kalın penisinin başı benim yarıkma bastırırken, yüzünde kötü bir sırıtişla beni izliyor ve içeri girmeye başlıyor. "İzleyiciler istemiyorsan, dilini ısırın iyi olur tatlım."

Ağzımı sıkıca kapatıp gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan, o yavaşça kalçalarını hareket ettirirken, ağrıyan vücuduma yaklaşan şeye hazırlanma şansı veriyorum. Ama buna hazırlanmak mümkün değil. Luka çok büyük ve beni amımın rahatça alabileceğinden daha fazla açtığında, iniltiyi geri çekip parmaklarımı onun geniş omuzlarına geçiriyorum.

"Aferin benim kızım," diye fısıldadı dudaklarıma. "Bana açıl, *kisa*. Bu an benim ve şu anda beni sarmaladığını hissetmek istiyorum, bebeğim."

"Siktir," diye inlerim, o kalçalarını sallayıp kendini içime olabildiğince derine gömdüğünde. Elleri kıcımlı kavrar, parmakları yumuşak etime batarken beni duvara sıkıştırır ve hızlı, acımasız bir ritimle sikerek, bana verdiği şeyi kabul etmekten başka bir şey yapmamı imkansız hale getirir. Vücudumun her santimini ona aitmiş gibi siker ve ben de ona vermekten çok mutluyum. Sert vuruşlarına rağmen, bir yumuşaklık var, beni asla dayanabileceğimden fazlasını zorlamayacağını biliyorum. Sınırlarımı test edebilir ve beni biraz zorlayabilir, böylece diğer tarafta bekleyen ecstasy'yi görebileyim, ama asla hoşuma gidenin veya istediğimden fazlasını zorlamaz. Onunla güvendeyim ve bunu bilmek tüm kontrolü bırakmamı kolaylaştırıyor.

Beni siktiği kadar derin bir şekilde öpüyor ve ben boşalmaya başladığımda, dudaklarımın arasında inliyor, iç duvarlarımın onun penisini sıkıca kavradığını hissediyor. Onu benimle birlikte doruğa çıkarıyorum ve içimde atan penisinin hissi

kendi orgazmımı daha da yoğunlaştırıyor. Orgazmım geçmeye başladığında, nefes nefese ve titriyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor dudaklarıma, yumuşak bir kahkaha atarak. "Lanet olsun, bebeğim."

Tüm vücudum gevşeyip tamamen bitkin ve işe yaramaz hale gelirken gülümsüyorum. Muhtemelen yere yığılacağımı bilerek, beni daha sıkı tutuyor ve birkaç dakika daha bana sarılmaya devam ediyor.

"Bayan Waterford'un dışarı çıkmadığına gerçekten çok sevindim. Yetmişli yaşlarında ve muhtemelen koridorda senin muhteşem kışını görünce kalp krizi geçirirdi."

Luka gülüyor ve bacaklarıma beni tutacak kadar sağlam olduğundan emin olduğunda beni nazikçe yere indiriyor. Bana göz kırpmıyor ve kot pantolonunu giyiyor, ben de külotumu düzeltiyor ve saçlarımı düzeltiyorum, koridorda sert ve iyi bir şekilde sikilmiş gibi görünmemeye çalışıyorum.

"Seni uyarmıştım," diyor, yüzümü avuçlayıp bana bir öpücük daha veriyor. "Artık senin içinde olmanın ne kadar harika bir his olduğunu bildiğime göre, *kisa*, her fırsatta tekrar içine gireceğim."

"Şikâyet etmiyorum."

Ona attığım tembel, mutlu sırıtışı görünce gülümsemesi daha da genişliyor. Vücudum, onunla tanışana kadar mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde doyuma ulaşmış durumda ve onun içimde olmasıyla ilgili hiçbir şeyden şikâyet etmeyeceğim. Onunla ilgili hiçbir şeyden şikâyet etmeyeceğim, nokta.

Bana bir öpücük daha vererek, parmaklarını saçlarıma geçiriyor, tıpkı benim ondan ayrılmak istemediğim gibi o da benden ayrılmak istemiyor.

"Seni özleyeceğim, *Kisa*," diye fısıldadı, alnını alnıma dayayarak. "Saat dörtte seni almaya geleceğim."

"Tamam." Parmak uçlarımda yükselip ona bir kez daha öpücük veriyorum. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Bir iç çekerek, beni bir kez daha öper ve sonra bırakır, daireye girip kaybolana kadar beni izler. Neredeyse geri koşup fikrimi değiştirdiğimi söyleyeceğim, ama sonra annemin beni oturma odasından çağırdığını duyarım.

"Evet, benim anne," diye bağırırım, onun soracağı soruları cevaplamak hiç de istemiyorum, ama yine de dışarı çıkıp yanındaki kanepeye otururum ve sonraki birkaç dakikayı kimse beni takip etmediğini ve eve giderken farklı bir yol kullandığımı ona ikna etmekle geçiririm. Sorgulamaya katlanırken Pip'i okşarım ve

her şeyin yolunda olduğuna ikna olduğunda, onu göğsüme sıkıca sarıp yorgun olduğumu ve yatmaya gittiğimi söylüyorum.

Luka'yı deli gibi özlüyorum, ama kendimi uyumaya zorluyorum ve mucizevi bir şekilde gerçekten uyuyorum, muhtemelen son yirmi dört saatte vücudumu o kadar yorduğu için. Sonunda uyandığımda, güneş öğle yemeğine kahvaltıdan daha yakın olduğunu anlayacak kadar yüksektir ve inleyerek kendimi yataktan kaldırıp duşa giriyorum. Günün geri kalanını odamı düzenleyerek ve annemi pencerelerdeki folyoyu kaldırmanın güvenli olduğuna ikna ederek geçiriyorum. İstemediğini anlayabiliyorum, ama vazgeçmediğim için hepsini kaldırmayı kabul ediyor, ancak bizi izlediğine dair herhangi bir işaret görürse hemen geri takacağını söylüyor.

"Anlaştık," diyorum ona, Luka ve ben bu gece ayrılana kadar kimseyi gördüğüne kendini ikna etmemesini umarak.

Pip etrafta zıplıyor ve sonra pencereden içeri giren güneşin altında uzanıyor, ikimiz de onun ne kadar sevimli olduğuna gülüyoruz.

"Gördün mü?" diyorum ona. "O gerçekten bundan hoşlanıyor ve güneş ona iyi geliyor. Sana da iyi geliyor," diye ekliyorum, kasvetli yaşam koşullarının onun ruh sağlığına hiç de iyi gelmediğini bilerek.

"Evet, sanırım öyle," diye kabul ediyor ve onu okşamak için çömeliyor. "Bu akşam yapmam gereken bazı işler var, ama sonra geri döneceğim, tamam mı?"

Pip'i okşarken bana bakar. "Son zamanlarda çok dışarı çıkıyorsun."

Omuz silkiyorum ve ona gülümsüyorum. "Daha çok çalışıyorum ve arkadaş edinmeye çalışıyorum." Tereddüt ettikten sonra, "Normal bir hayat sürmeye çalışıyorum anne," diyorum.

Yüzünde beliren incinmiş ifade, sözlerimi pişmanlık duymama neden oluyor. "İşleri senin için zorlaştırdığım için üzgünüm, Lara. Sadece seni güvende tutmak istiyorum.

güvende olmanı istiyorum. Sen diğerleri gibi olamazsın," diye hatırlatır bana. "Melnikovlar yüzünden hayatın her zaman tehlike altında olacak."

Ağzımdan dökülmek isteyen sözleri geri tutmak zorunda kalıyorum. Ona bağırarak, kulüp ve Lou hakkında, bana harika babam hakkında söyledikleri hakkında yüzleşmek istiyorum. Görünüşe göre babam onu düzenli olarak döven pislik bir herifmiş, ama şimdi bunların zamanı değil, bu yüzden sadece iç çekip "Çok geç kalmayacağım. O zaman her şey hakkında daha fazla konuşabiliriz" diyorum.

Bir saat sonra Luka bana geldiğini mesaj attığında, gitmeye fazlasıyla hazırım. Pip'in sevimli kafasına bir öpücük kondurup anneme veda öpücüğü veriyorum ve

oradan olabildiğince çabuk çıkıyorum. Asansör kapıları açılır açılmaz, Luka yüzümü avuçları arasına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak, beni haftalardır görmemiş gibi öpüyor. Ben de onu aynı derecede özlemiştim ve dilimi onun diline değdirdiğimde, inleyerek beni kaldırdı ve bacaklarımı ona dolayabilmem için. Hava sıcak olmasına rağmen, kot pantolon ve hafif, uzun kollu bir tişört giyiyordum ve o elini hızla tişörtün altına sokarak belimin alt kısmına uzattı.

Dudaklarımız ayrılır ayrılmaz, "Tanrım, seni özledim," diyor. "Sensiz uyuyamadım. Beni tamamen mahvettin, *Kisa*. Bundan sonra her gece yatağında sana ihtiyacım var."

Gülümserim ve ellerimi onun koyu saçlarında gezdiririm. "Bana uyar."

Gülüyor ve popoma hafifçe vuruyor. "Mükemmel. Hadi ailemle tanışalım, sonra da eşyalarını toplayalım." Bana gülümsüyor. "Senin eşyalarını koymak için arabamı bile getirdim."

Başımı sallayarak, giydiği koyu renkli, uzun kollu tişörtüne göz gezdirip kaşlarımı kaldırıyorum. Yanağımı avuçlayıp alnımı öpüyor. "Böyle giyinen tek kişi olduğun için kendini rahatsız hissetmeni istemedim."

Bu o kadar tatlı ki, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ellerimi kollarında gezdiriyorum ve onun, ailesinin barbekü partisinde dışarıda kavurucu sıcakta olacağımız halde, üstünü örtmeyi tercih etmiş olmasına fazla duygusal tepki vermemeye çalışıyorum. Bu, şimdiye kadar benim için yapılan en tatlı şey.

"Bu çok tatlı, Luka," diye fısıldıyorum sonunda, sesim titriyor ve duygularıyla boğulmuş durumda.

Başparmağı yanağımın derisini okşadı. "Senin için her şeyi yaparım, *kisa*. Uzun kollu bir gömlek giymek en azından yapabileceğim şey. Dayanışma, bebeğim. Her zaman arkanda olacağım."

Beni yolcu tarafına götürüp arabaya binmeme yardım ederken ona gülümserim. Luka'nın yanında olmak, sürekli kendimi çimdikleyip rüya görmediğimden emin olmam gerektiğini hissettiriyor.

"Gerçek olamayacak kadar iyisin," diyorum ona, arabaya binip çalıştırdığında.

Yüzünde çok tatlı bir gülümsemeyle bana bakar. "Gerçek olamayacak kadar iyi olan sensin, *Kisa*, ve benim gibi bir adamdan çok daha iyisini hak ediyorsun. Beni seçtiğine asla pişman olmamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Seninle ilgili hiçbir şeyden pişmanlık duymam," diyorum ona.

Bana göz kırpar ve elimi öper, sonra arabayı çalıştırıp yola çıkar. Ailesiyle tanışmak beni çok geriyor ve oraya yaklaştıkça daha da heyecanlanıyorum. Sonunda yumuşak bir kahkaha atar ve bacağımı sıkar.

"Seni sevecekler, bebeğim," diyor bana. "Belki, ama ya sevmezlerse?"

"Sevilecekler."

Onun kadar kendinden emin olmaya çalışıyorum, ama şimdiye kadar gördüğüm en büyük eve geldiğinde, yine tedirgin ve endişeli hale dönüyorum. Mülkü çevreleyen büyük bir demir çit var ve ön tarafta silahlı korumalar devriye geziyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorum ve Luka yine gülüyor.

"Burası Dominic'in evi. Sevdiklerimize gelince hepimiz biraz paranoyak oluruz. Her zaman çok sayıda güvenlik görevlisi vardı, ama Natalya ile evlenip kızları doğduktan sonra daha da fazlasını ekledi."

En yakın güvenlik görevlisi Luka'yı tanıyor ve diğer adamlardan birine İtalyanca bir şeyler söyleyerek başını sallıyor. Kısa süre sonra kapı açılıyor ve içeri giriyoruz.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, büyüdüğüm küçük daireyi çok iyi hatırlayarak malikaneye bakıyorum. Parasızlığım hiç bu kadar belirgin olmamıştı ve bu hissi hiç sevmiyorum.

"Öyle bakma," diyor Luka, siyah bir Porsche ile kırmızı bir Aston Martin'in arasına park ettikten sonra.

"Tanrım," diye fısıldıyorum yine, etrafımı saran zenginlik karşısında şaşkınlık içinde. "Bana bak, *Kisa*."

Hâlâ lüks arabaların uzun sırasını hayretle izlerken, parmağını nazikçe çenemin altına koyup yüzümü kendine doğru çevirir.

"Bu sadece para, bebeğim. Babam ve amcalarım fakir bir ortamda büyüdüler ve bir daha asla öyle yaşamayacaklarına yemin ettiler. Kuzenim Nikita'nın bilgisayarlarda çok iyi olduğunu ve her şeyi hackleyebildiğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Onun babası benim amcam Danil ve o, babamla birlikte gençlik yıllarından beri aile için para çalışıyor." Luka, Dominic'in büyük evine bakar ve hafifçe güler. "Dominic'in her zaman zengin olduğuna eminim. Bunun korkutucu olabileceğini biliyorum, ama onlar kibirli, country kulübü pislikleri değiller. Paralarının neden olduğunu ve nasıl kazandıklarını biliyorlar. Burada kimse havalı davranmıyor."

Başparmağıyla yanağını okşadı.

"Ve tatlım, artık senin de zengin olduğunu unutma." Bana seksi bir göz kırpmasıyla kalbimi kıpır kıpır ettirir. "Benim olan senindir, bebeğim."

Ciddi olduğunu biliyorum, ama yine de onun parası artık benim param olduğu gerçeğini kafam almıyor. Belki evlendiğimizde farklı hissedeceğim, ama şimdilik ben hala benim, çok yakın bir zamana kadar banka hesabında her zaman beş yüz dolar civarında bir bakiye olan garsonum.

Hâlâ çok korkmuş olsam da, Luka kapımı açıp elimi tuttuğunda onu takip ediyorum ve beni evin arkasına götürüyor. Orada yüksek bir çığlık ve ardından su sıçraması duyuluyor.

"Beni ittiğine inanamıyorum!" Bir kadın sesi bağılıyor, ama sesinde öfke yok. Kızgın olmaktan çok gülmekle meşgul ve köşeyi döner dönmez, şortu ve tişörtü sıırıslam olan genç bir kadının havuzdan çıktığını görüyorum.

"Ne?" Bizim yaşlarımızda görünen bir adam gülüyor ve ellerini kaldırıyor. "Ben itmedim. Kazara çarpıştık."

Kadın gülüyor ve daha uzakta duran başka bir adamı işaret ediyor. Ayakkabılarından, kaslı göğsünü saran tişörtüne kadar tamamen siyah giyinmiş. Kollarındaki ve boynundaki koyu renkli dövmelerle uyumlu. O gülmüyor ve eğlenceye katılmıyor, ama sıırıslam olan kadına, onların ilişkisini merak etmeme neden olacak kadar yoğun bir bakışla bakıyor.

"O anda neredeydin, bodyguard?" diye sorar kadın, farkında olmadan onların ilişkisi hakkındaki merakımı giderir.

Adam cevap vermez, sadece kollarını göğsünde kavuşturur ve çenesindeki koyu sakalları kaşır. Kadın Rusça bir şeyler mırıldanır ve sonunda kenarda duran Luka ve beni fark eder. Yüzünde kocaman bir gülümseme yayılır ve havuza itildikten hemen sonra birinin bu kadar güzel görünebileceğine şaşırırım.

"Sen Lara olmalısın," diyor ve elimi sıkmak için uzanıyor. "Sana sarılmak isterdim, ama pislik kardeşim beni bir hayvan gibi havuza itti."

"Hey," der kardeşi, bana gülümseyerek. "Soğuması gerekiyordu." Gözlerini Luka'ya çevirir. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Luka gülerek başını sallar. "Bu işe karışmıyorum." Kolunu bana dolayarak, "Lara, bunlar kuzenlerim Val ve Sveta. Babaları amcam Vitaly."

"Oh," derim, aile benzerliğini hemen fark edip ikiz olduklarını anlarım. "Kulüpte babanla kısa bir süre tanışmıştım."

Onlar bir şey söyleyemeden, sanki bir baraj kapısı açılmış gibi, arkamızdaki Fransız kapılardan büyük bir grup insan dışarı akın etti. Luka'ya daha yakın durdum, o da hemen bana daha sıkı sarıldı. Kalabalığı taradım ve gözlerim kaslı, dövmele erkeklerden birinden diğerine atlarken, ciddi ciddi kaçmayı düşündüm.

Luka'nın aklımı okuyabildiğine yemin edebilirim, çünkü başımın üstüne öpücük kondurup "Sakin ol bebeğim, henüz kaçma" diye fısıldadı.

Bir adam önümde durur ve bana bakan tanıdık yeşil gözleri gördüğümde, onun Luka'nın babası olduğunu anlarım. Bu insanların hangi gen piyangosunu kazandıklarını bilmiyorum, ama hayatımda hiç bu kadar yerimden uzak hissetmemiştim, özellikle de bir grup kadının yaklaştığını gördüğümde - her biri kendi tarzında çarpıcıydı. Kadınlardan biri yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanıma gelir ve Luka'nın babası onu, oğlunun şu anda beni tuttuğu gibi sahiplenici bir şekilde kendine doğru çeker. Kadın gülerek, bana sarılmak için bir anlığına kurtulur.

"Seninle tanıştığımıza çok sevindik, Lara. Ben Emily, bu da Roman. Biz Luka'nın anne babasıyız." Etrafına bakındı ve elinde bir paket cipsle evden çıkan genç bir çocuğu işaret etti. "Bu da küçük oğlumuz Damien."

"Selam Lara," diye bağırarak bana seslendi ve ağzına bir cips attı.

Gülümser ve el sallardım, sonra tekrar anne babasına dönerim. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Bugün beni davet ettiğiniz için teşekkürler."

"Tabii ki," diyor Roman ve onun ülkedeki en tehlikeli Bratva çetelerinden birini yönettiğini bilsem de, beni korkutmuyor. "Oğlumun sana bakışından, yakında bizim soyadımızı alacağını anlayabiliyorum."

"Roman," diyor Emily gülerek ve sonra onun sözlerine korkup korkmadığımı görmek için bana hızlıca bir bakış atıyor. Kaçmadığımı görünce rahatlıyor.

Luka sadece gülüyor ve yüzümü avuçlayıp alnımı öpüyor. Yemin ederim, annesi bunu görünce gözleri doluyor.

"Onu korkutup kaçırma, Roman."

Vitaly'nin sesini duyunca dönüp gülümserim. Bize sırtarak bakar, bir elinde içkisi, diğer koluyla bal sarısı saçlı güzel bir kadını kucaklar. Çocuklarına o kadar benziyorlar ki, onların Val ve Svetlana'nın ebeveynleri olduğunu anlamamak imkansız.

Vitaly kadehini bize doğru kaldırıyor ve daha da geniş bir gülümsemeye bakıyor. "O gece bir şeyler hissetmiştim." Karısına bakıyor. "Sana ne demiştim, *ptichka*? Cinsel hisler konusunda asla yanılmam."

"Tanrım," diye inliyor Roman, kardeşine bakarak. "En azından onun ilk aile yemeğinde normalmiş gibi davranabilir miyiz?"

"Evet, çılgınlıklarımızı evlendikten ve o bizimle kalmaya mecbur kaldıktan sonraya saklayalım."

Az önce konuşan adama bakıyorum, piercingli kaşını ve dudağını inceliyorum ve bana kocaman bir gülümseme attığında, ben de memnuniyetle gülümsüyorum. Sert görünebilir, ama Luka'ya baktığında açık mavi gözlerinde sevgiyi görebiliyorum.

"Ben Lev," diyor bana. "Luka'nın amcalarından biri." Evden bir tabak yemekle çıkan siyah saçlı bir kadını işaret ediyor. Bizi görünce gülümsüyor ve bana el sallıyor. "O benim güzel eşim Jolene, ve sanırım dün gece en büyük kızımız Natalya ile tanıştın. Sasha ve Mia da buralarda bir yerlerde," diyor gülerek. "Onları gördüğünde tanırsın."

"Piercingli kızı ara," diyor Vitaly gülerek.

Lev inler ve bana bir kez daha gülümser, sonra karısının yanına gider ve hemen kolunu onun omzuna atar.

"Ailenizi gerçekten çok seviyorum," diyorum Luka'ya, sadece onun duyabileceği kadar yaklaşıarak.

Gülümser ve yanağıma öpücük kondurur, sonra fısıldayarak, "Tanışacağın daha çok insan var, *kisa*. Henüz yüzeyi kazıdık," der.

Gülüyorum ve o beni başka bir büyük gruba doğru yönlendirirken ona yaslanıyorum. Hala gergin olsam da, ailesini gerçekten seviyorum. Nazik ve rahat insanlar ve Luka'nın kimlerle büyüdüğünü görmekten çok hoşlanıyorum. Onun böyle sevgi dolu bir aileye sahip olmasına seviniyorum ve çocuklarımızın da aynı şekilde büyüyeceğini bilmek beni hayal edebileceğimden daha mutlu ediyor.

Heyecanlanmama rağmen, yeni grupla tanışmaya başladığımda elini sıkıca tutmaya devam ediyorum, çünkü onun uzaklaşıp beni yabancılarla baş başa bırakacağından çok korkuyorum.

Bölüm 12

Luka

Lara'yı diğerleriyle tanıştırmak için yanlarına götürdüğümde, sevimli bir şekilde şaşkın görünüyor. Teyzelerim gülümsüyor ve ona sıkıca sarılıyorlar, amcalarım ise gülümsemeler ve dostça şakalarla onu karşılıyorlar. Küçük kuzenlerim gelip giderken tanıştırılıyorlar. Evgeny durup ona merhaba diyor, Niki de aynı şeyi yapıyor ve sonra masalardan birine kurduğu dizüstü bilgisayarına geri dönüyor.

"Dominic ve Natalya nerede?" diye soruyorum, Vitaly amcam Lev'e bir bakış atarak gülüyor.

"Isabella'yı kontrol ediyorlar," diyor ve sonra Matvey amcamın koluna hafifçe vuruyor. "Ama çok zaman harcıyorlar. Yani, uyuyan bir bebeği kontrol etmek ne kadar sürer ki?"

"İma ettiğin şeyi ima etmeyi keser misin?" Amcam Lev, kardeşine hem "*seni vuracağım*" hem de "*tanrı aşkına, lütfen çeneni kapa*" anlamına gelen bir bakış atar.

Vitaly amcam elbette ikisini de görmezden gelir ve "Sanırım hepimiz onun kızına orada ne yaptığını biliyoruz" der.

"Tanrım," diye inler Lev, diğer amcalarım ise güler. "Çeneni kapatmazsan seni havuza atacağım."

Vitaly amcam Lara'ya sırtarak Lev'i işaret eder. "O huysuz kardeşimdir."

Lev, Lara'ya bakar. "Ben huysuz değilim." Sonra bakışlarını kardeşine çevirir. "Sadece bazı şeylerin olmuyormuş gibi davranmak istiyorum, ama biri bunu mahvetmek için ısrar ediyor."

Vitaly masum bir ifadeyle etrafına bakınır. "Kim yapıyor bunu? Sanırım kalbinde en iyi niyetleri olan, deli gibi yakışıklı bir piç kurusu."

Lev gülümsemeden edemez ve Lara, araya girip "Belki Isabella uyandı ve ona bezini değiştirip onu hazırlıyorlardır" diyerek beni şaşırtır.

Lev gülerek ona gülümser ve sonra Vitaly'ye döner. "Gördün mü? Oyun böyle oynanır. Bu kadar zor mu?"

Vitaly sırtıttı. "Tabii. Bezini değiştiriyorlar, tabii bezini değiştirmekle, biz sabırla yemek için beklerken hızlıca sevişmekten bahsediyorsan."

"Seni pislik," diye başlar Lev, ama sonra Dominic ve Natalya, babasının kollarında sırttan Isabella ile dışarı çıktıklarında hepimiz dönüp bakarız.

"Saçı dağınık ve düğmeleri eğri duruyor," Vitaly hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadı.

Lev ona sert bir bakış attı, ama o sadece güldü ve ellerini kaldırdı. "Sadece söylüyorum. Çok kirli bir bebek bezi olmalı."

Lev ona yumruk atamadan önce, gülerek uzaklaşır, ama hepimiz onun güvende olduğunu biliriz. Amcam torununun önünde onu korkutacak hiçbir şey yapmaz. Ona gülümser ve yeterince yaklaştıklarında, ona uzanır, babasının kollarından alır ve ona Rusça olarak onu sevdiğini ve onun en tatlı, en mükemmel bebek olduğunu söyler. Dominic ona İtalyanca bir şeyler fısıldar ve parmaklarını kafasını kaplayan yumuşak, koyu renkli saçlarının üzerinde gezdirir.

Natalya gülüyor. "Kızımız tüm bu farklı diller yüzünden çok kafası karışacak. Muhtemelen on yaşına gelene kadar ilk kelimesini söylemeyecek."

Lev sadece gülümser ve ona gülümseyen kızının başına öpücük kondurur. "Ve ilk kelimesi *dyedushka* olacak. Değil mi Bella bebeğim?"

"Kızımızın ilk kelimesi Rusça'da büyükbaba anlamına gelen kelime olmayacak," der Dominic.

Lev, piercingli kaşını kaldırarak ona bakar ve sonra kızına bakar. "Sonunda Rusça öğreniyor mu?"

Natalya gülüyor. "Birkaç şey öğrendi."

"Oh, anlat bakalım," diye bağırır Vitaly, içkisini almaya gittiği yerden. "Hepimiz ona öğrettiğin kelimeleri duymak isteriz."

Natalya'nın yüzü kıpkırmızı olurken, Dominic gülüyor ve Lev inliyor.

Vitaly, teyzem Jolene'e bakar. "Muhtemelen Lev'in sana öğrettiği cümlelere benzer."

Teyzem gülerek başını sallar, torununu öper ve fısıldar, "Vitaly amcan büyük bir baş belasıdır."

Isabella gülüyor ve heyecanla kollarını ve bacaklarını sallayarak sevimli bir ılık atıyor. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda, bana kocaman, yapışkan bir gülümseme atıyor ve kollarını uzatıyor. Ona karşı koymak imkansız, bu yüzden saniyeler içinde onu kollarımın arasına alıp göğsüme çekiyorum. Yanağına öpücük kondurup ona gülümserim ve Lara'ya baktığımda, yüzündeki ifade beni şaşırtır. Kucağımda bir bebekle beni izliyor ve sanki bana yeniden aşık olmuş gibi görünüyor. Bu, bir erkeği yere serip nefesini kesen türden bir bakış.

"Uh-oh," diye amcam Vitaly'nin sesini duyarım. "O lanet bakışı tanıyorum." Güler ve şaşkın Lara'yı kucaklamak için kendine çeker. "Aileye hoş geldin tatlım. Düğünü sabırsızlıkla bekliyorum."

Hepimiz gülüyoruz çünkü amcam haklı. Lara'yı mümkün olan en kısa sürede evlendireceğim. Isabella da gülmeye katılıyor, neler olduğunu hiç anlamasa da, yine de çok hoşuna gidiyor.

Ailem sonunda Lara'yı kucaklamaktan vazgeçtiğinde, Lara yaklaşır ve kollarımdaki kıvranan bebeğe gülümser. Onu sırtı göğsüme gelecek şekilde döndürürüm, o da bacaklarını tekmeleyerek mutlu bir ılık atar, artık herkesi görebildiği için mutludur.

"O çok güzel," diye fısıldar Lara, Isabella parmağını tutup bırakmak istemediğinde gülümser.

"Öyle," diye onaylıyorum, "ve bence o da bunun farkında."

Lara gülüyor ve telefonunu alıyor. "Birkaç fotoğraf çekmeliyim. Kucağımda bebek varken çok yakışıklısın, Luka."

Ağzım kulağına yakın olacak şekilde eğildim. "Her zaman kucağımda bir bebek olmasını kolayca sağlayabilirim, *Kisa*."

Geri çekildiğimde, kızarıyor ve gülümsüyor ve onu içeri çekip kendi bebeğimizi yapmaya başlamak istememe neden oluyor. Zar zor direniyorum ve bunun yerine Lara'nın çektiği tüm fotoğraflarda Isabella ile gülümsüyorum. O tatmin olduğunda, Bella'yı ona veriyorum ve aynı şeyi yapıyorum, çünkü bebeği kucağımda tutarken çok güzel görünüyor.

Lev amcam onu almaya geri geliyor, çünkü onu kucağına almadan uzun süre dayanamıyor. Isabella onu görünce yine mutlu bir ılık atıyor ve hemen onun dudak halkasına uzanıyor, bu da onu güldürüyor ve elini yutuyormuş gibi yapıyor.

"Ailen harika," diyor Lara, kolunu bana dolayarak ve ikimizin de sevdiği gibi bana sokuluyor.

"Evet, öyleler ve artık senin de ailen oldular."

Beni daha sıkı sarar ve başını sallar. Tanrım, bu kadın için her şeyi yaparım ve onun burada, ailemle birlikte olması çok doğal geliyor, sanki her zaman bizimle birlikte olması gerekiyormuş gibi.

"Aman Tanrım," diye bağırır kuzenim Mia, dikkatimizi öfkeli görünen Dario'dan uzaklaşarak çekiyor. "Bana doğru şekilde öğretmezsen, birini bıçaklamayı nasıl öğreneceğim?"

Lara bana bakar. "Ha?"

Gülümserim ve "Bu Mia, Lev amcamın en küçük kızı," derim.

Dario diğerlerine yardım için bakar, ama onlar sadece gülerler ve onu öfkeli on beş yaşındaki kızla baş başa bırakırlar. O iç çeker ve sakallı çenesini eliyle ovuşturur. "Kardeşine yakın dövüşmeyi öğretmeye söz verdim, Mia, sana değil."

Mia dönüp parmağıyla onu işaret eder. "Bana da öğretebilirsin. Sadece istemiyorsun."

"Hayır," diye düzeltir. "Sadece antrenman sırasında kazara kendini bıçaklamayı görmek istemiyorum."

Kız ona Rusça olarak "piç" der, babası gülmeye başlar, Dario ise İtalyanca bir şeyler mırıldanır ve Dominic gülümsemek için kendini zor tutar.

"Ben aptal değilim," der, sözlerini ona tükürürcesine söyler, "ve aptal gibi kazara kendimi bıçaklamayacağım."

"Büyüdüğünde sana öğretirim. Babanla antrenman yapmaya devam et, büyüdüğünde sana bıçak dövüşünü öğretirim."

"On altı yaşına geldiğimde," diyor Mia.

Dario gülerek başını sallar. "On sekiz." "On yedi," diye karşılık verir Mia.

Dario, Lev'e bakar ve Lev hafifçe başını sallar. Dario iç çekerek sonunda kabul eder ve "Peki, on yedi yaşına geldiğinde, ama o zamana kadar bu şımarık tavırlarını bırak. Eğer bir çocuk gibi ayağını yere vurup, duymak istemediğin bir şey söylediğinde her seferinde tantrum yaparsan, sana öğretmeyeceğim" der.

Mia öfkeyle nefesini verip, yeni boyattığı saçlarını kulağının arkasına iterek, pembe çizgileri ve ailesini ikna ederek yaptırdığı piercingleri ortaya çıkarır. "Bana da erkeklere davrandığınız gibi davransaydınız bu kadar sinirlenmezdim."

"Üzgünüm, küçük cadı," der Lev amcam, onun en sevdiği lakabını kullanarak. "Seni çok seviyorum, bebeğim. On yedi yaşına geldiğinde Dario ile antrenman yapabilirsin. Bir yıldan biraz fazla bir süre kaldı."

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanır Dario, kardeşinin yanından geçip eve girer. Alessandro sadece güler ve ızgaraya hamburgerleri atmaya başlar. Melnikov ve Alessi ailelerinin tipik bir Pazar gecesi akşam yemeği.

Sasha birkaç dakika sonra dışarı çıkar, az önce olanlardan habersizdir, ama Mia'nın somurtkan yüzünü görür görmez onu kucaklar ve havuza atar. Mia su sıçratarak çıkar ve ona lanetler yağdırır, ama Sasha sadece güler, tişörtünü çıkarır ve onun peşinden havuza atlar. Sasha neredeyse on sekiz yaşında ve zaman zaman onun için endişelenmediğimizi söylersem yalan söylemiş olurum. Şiddet her zaman hayatımızın bir parçası olmuştur, ama Sasha bundan zevk alıyor. Hiçbir şey onu sarsmaz. Onun bizim gibi hissettiğinden pek emin değilim. Ailesini seviyor ve bizim gibi onlar için her şeyi yapar, ama onun yakın çevresinde değilseniz, onun için hiçbir şey ifade etmezsiniz ve bazen gözlerinde gördüğünüz ölü bakış, çoğu erkeğin altını ıslatmasına yeter. Zamanı geldiğinde müthiş bir Bratva patronu olacak. Zaten bizim yaşımızdayken bizim yaptıklarımızdan daha fazlasını yapıyor ve yakında tam zamanlı olarak göreve başlayacak. Tanrı, ona karşı gelmeye çalışan zavallı herifi korusun.

"Gel, otur," diyor Matvey amcam, yanındaki sandalyeyi iterek Lara'ya oturması için işaret ediyor. Alina teyzem diğer tarafında, Lara'nın benimle oturmayı sevdiği gibi, ona yakın bir şekilde oturuyor.

Lara ona teşekkür edip oturdu, sanki gerçekten kalkıp onu yalnız bırakacağımdan korkuyormuş gibi parmaklarını benimkilerle iç içe tuttu. Elini sıkarak ona bunun asla olmayacağını belli ettim.

Matvey amcam, Lara'nın giydiği uzun kollu gömleğe bakıyor ama yorum yapmıyor. Yaralarını saklamak için terlemeye alışık biri. Babam, Alina'yı bulduktan sonra tekrar tişört giymeye başladığını söylemişti. Kollarındaki yanık izleri, üzerlerini kapatan dövmelerle bile hala belirgin ama artık saklanmaya gerek duymuyor.

"Ailen büyük mü?" diye soruyor ona.

Lara parmaklarımla oynuyor ve ona başını sallıyor. "Hayır, sadece annem ve ben varız. Babam ben doğmadan önce öldü."

"Oh, çok üzgünüm," diye hemen Alina teyzem söze girer. "Roman babamızı zar zor hatırlıyor, ben doğduktan kısa bir süre sonra vefat etti, ben ise onu hiç hatırlamıyorum. Babasız büyümek zor."

Lara'ya gülümser ve Matvey amcam elini saçlarının arasından geçirip alnını öper. Tüm teyzelerim ve amcalarım birbirlerini severler, ama Matvey ve Alina'nın birbirlerine olan sevgisinde özellikle yoğun bir şey var. Bunun nedeninin, Matvey'in Alina'yı iki yıl boyunca kaybetmesi ve onu bulmak için neredeyse deliye dönmesi olduğunu düşünmüşümdür, ama babam, kız kardeşinin Matvey'e her zaman derinden aşık olduğunu ve Alina on sekiz yaşına girer girmez Matvey'in de ona aynı şekilde aşık olduğunu söyler. Ben de yanımda oturan kadına karşı aynen böyle hissediyorum. Onu benden alacak biri olduğunu düşünmek bile nefes alamayacağımı hissettiriyor. Amcamın o iki yılı nasıl atlattığını bilmiyorum. Kesinlikle bitmek bilmeyen bir cehennem olmalı. Atlatmış olsa da, bu olay kesinlikle iz bırakmış. Ailesinin güvenliği konusunda çok katı ve onlardan, özellikle de Alina'dan çok uzun süre uzak kalmak zorunda kalırsa iyi hissetmiyor.

Bir havlama sesi duyulur ve amcam, kızının Val ile birlikte arka bahçeye girdiğini görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. Rasputin, Val'in ayaklarının etrafında zıplar ve onun topu atmasını bekler. Amcam topu bahçeye atar atmaz, köpek bir kez daha havlar ve topun peşinden koşar.

"Ne güzel bir köpek," diyor Lara.

Rasputin, topun tekrar atılmasını isteyerek Val'e geri koşarken, teyzem Alina ona gülüyor. "Teşekkürler. Raspy harika bir köpek." Kocasına bakıp onu öpüyor. "Matvey onu benim için aldı."

"Senin için her şeyi yaparım, *malishka*," der kocası, ona hala kızarmasını ve ona tüm dünyasıymış gibi gülümsemesini sağlayan bir göz kırpar.

Lara bana yaslanır ve ben onun başını öperim, kokusunu içime çekerim. "Hadi, bebeğim. Diğer kuzenlerimle tanışmanı istiyorum."

Teyzelerimin bana attığı tatlı bakışları görmezden gelerek Lara'yı Val ve Yelena'nın havuz kenarında oturduğu yere götürürüm. Max bize doğru gelir ve hepimiz bir araya geldiğimizde tanıştırmaya başlarım. Yelena hemen Lara'yı kucaklamak için ona doğru koşarken, Svetlana da eğlenceye katılmak için koşar ve Max ona dostça bir gülümseme atar. Havuz kenarındaki masalardan birine oturuyoruz ve Lara'nın tamamen gölgede olduğundan emin oluyorum çünkü uzun kollu gömleği ve kot pantolonuyla çok sıcak olmalı.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," diyor Yelena ve Lara'nın arkasından gizlice bana başparmağını kaldırıyor.

"Aşırı otoriter erkeklerden oluşan ailemize hoş geldin." Svetlana gülerek ekler, "Ama niyetleri iyi."

"Çok teşekkürler kuzen," diyorum ona.

O tatlı bir şekilde gülümser. "Rica ederim." Vitya'ya başını sallayarak, "Seni de böyle bir şey bekliyor," der.

Lara, Vitya'ya bakar ve sonra tekrar bana bakar. "Bu Arkady değil, değil mi?"

Svetlana gülüyor. "Hayır, Arkady aslında gülümser ve konuşur. Bu Vitya. Onun hayatını kurtardım," diyor gururla, Val ise gözlerini deviriyor. "Şu anda bana attığı kocaman gülümsemeden ne kadar minnettar olduğunu görebilirsin."

Vitya'nın Svetlana'ya attığı sert, okunaksız bakışa gülüyorum, çünkü konuşmamızın her kelimesini duymuştur. Kollarımdaki kadına başını sallayarak hepimizi şaşırtıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Lara," diyor kalın Rus aksanıyla.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" diye soruyor Svetlana, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Neredeyse yirmi dört saat, yedi gün boyunca birbirimizin peşindeyiz, ama sen bana hiç böyle hoş bir şey söylemedin."

Onun tek cevabı, şüphesiz gülümsemek istediği halde gülümsemeyi engellemek için dudaklarını hafifçe seğirterek donuk bir bakış atmak olur. Vitya, Svetlana'yı kimseye benzemeyen bir şekilde sinirlendirmeyi bilir ve bunu yapmak için her fırsatı değerlendirir.

Svetlana bize bakar. Gözlerini benimkilere diker, sonra Lara'nınkilere çevirir ve "Bütün bunlara değer olduğuna emin misin?" diye sorar.

Ona baktığımda gülüyor. "Sadece şaka yapıyorum, Luka. İkinizin birbirinize aşık olduğunuz çok açık ve yakında bir düğün daha ve bir Melnikov bebeği daha olacak." Dramatik bir şekilde iç çekiyor, onunla büyürken sayısız kez duyduğum bir ses. "Sanırım asi bekar kadınlar olmak bana ve Mia'ya kaldı."

Lara, Yelena'ya bakar ama hiçbir şey söylemez. Belini daha sıkı sararım ve sadece onun fark edebileceği kadar hafifçe başımı sallarım, soru sormamasını işaret ederim, sonra ona göz kırparak daha sonra anlatacağımı ima ederim.

"Eğer bunu başarabilecek biri varsa," diyor Val, "o da sensin."

"Teşekkür ederim," diyor ona, hepimiz bunun tam olarak bir iltifat olmadığını bilmemize rağmen. Gözleri Vitya'ya kayıyor ve biraz daha yüksek sesle şöyle diyor: "Evlenmem gerekmiyor."

Evlenmeye ihtiyacım yok. Gece geç saatlerde seks için arayan erkeklerle yetinmeyi öğreneceğim." Vitya kaşlarını kaldırır ama hiçbir şey söylemez.

Val gülüyor. "Peki tam olarak kimi arayacaksın?" Svetlana omuz silkiyor. "Canım kimi isterse onu."

"Mesela?" diye ısrar eder.

"Tamam, belki seks için aramayabilirim," diye pes eder, ama sonra "ama tek gecelik ilişkiler yapabilirim" der.

"Kulüplere gitmene izin yok," diye hatırlatır Max.

Lara ve Yelena hariç herkese sert bir bakış atar. "Ben de bunu söylüyorum. Bu ailedeki erkekler imkansız."

"Evet, kulüplerde sarhoş olmana, hayatını tehlikeye atmana ve rastgele erkeklerle yatmana izin vermediğimiz için çok kötüyüz," diyor Val.

"Aynen öyle," der Svetlana, sandalyesine yaslanarak, bacaklarını çaprazlayıp ayağını öfkeli bir ritimle sallayarak. "Sadece adil olmadığını söylüyorum. Sizler dışarı çıkıp ne isterseniz yapabilirsiniz, ama biz yapamayız. Bu adil değil."

"Ama biz öyle yapmıyoruz," diye hatırlatır Max. "Biliyorsun, biz öyle şeyler yapmayız. Bu işin çok büyük bir önemi var. Hepimiz babalarımızın başlattığı şeyi mahvetmeme sorumluluğunu hissediyoruz. Kanatları kırılmış tek kişi sen değilsin Sveta, öyle hissetsen bile."

"Ugh," diye inler. "Sen mantıklı konuştuğunda nefret ediyorum, Max. Çok sinir bozucu."

Babası akşam yemeğinin hazır olduğunu bağırmadan hemen önce Max gülüyor. Herkes tabaklarını almak için ayağa kalkıyor, ama ben Lara'yı yanımda tutarken diğerleri yemeklerle dolu masalara doğru yürüyorlar.

"İyi misin, *kisa*?" diye sorarım, yüzünü avuçlarım ve mavi gözlerine bakarım.

Bana gülümser. "İyiyim. Hepsine sahip olduğun için çok şanslısın."

O haklı olduğunu bildiğim için başımı sallarım. Hayatımda hiç, hepsine sahip olduğum için minnettar olmadığım bir an olmadı, tıpkı şu anda kollarımda tuttuğum kadına minnettar olduğum gibi.

"Onların seni seveceğini söylemiştim." Ona gülümserim, başparmağımı yanağında gezdiririm. "Sanırım amcalarım şimdiden düğünümüzü planlamaya başladılar."

"Hepinizin yaptığınız işi yaptığina inanmak zor," diyor ve *bratva* kelimesini açıkça söylemekten çekinmesi beni güldürüyor. "Onlar çok iyi insanlar."

"Sana küçük bir sır vereceğim, bebeğim." Ona yaklaşıp fısıldadım, "Çalışırken hiç de o kadar iyi görünmüyorlar. Hiçbirimiz öyle görünmüyoruz."

Ailemizle birlikteyken farklıyız. Yaptığımız her şey, sevdiğimiz insanları güvende tutmak ve Bratva'nın dünyasından korumak içindir."

"Annem hepiniz hakkında çok yanılıyor," diye fısıldadı.

"O, her şeyin gerçeğini öğrenecek. Her şeyi halledeceğiz. Söz veriyorum."

Lara başını sallar ve ben ona öpücük vermek için eğildiğimde gülümser. Tüm ailem arkamda olduğu için öpücüğü biraz iffetli tutarım, ama dilimle dudaklarını ayırıp içine girip tadına bakmaya dayanmam. İnleyerek daha derine dalarım, onu bir sonraki nefesimden daha çok isterim ve kendimi kaybetmeye başladığımda, beni gerçeğe geri çeken yüksek bir ısıklık sesi duyulur.

"Aman Tanrım," diye fısıldar Lara dudaklarıma, beni güldürür.

"Koca, meraklı bir ailenin avantajları, *Kisa*. Yakında alışırsın."

Elini tutup yiyeceklerle dolu masaya götürdüğümde yanakları parlak pembeye dönmüştü. Dominic'in bir aşçısı vardı, ama Lucia her pazar günü izinliydi, çünkü Dominic onun hepimiz için yemek pişirmek isteyeceğini biliyordu ve onun bu şekilde kendini yormasını istemiyordu.

"Lütfen vejeteryan olmadığını söyle," diyor Alessandro, hamburger, sosisli sandviç ve bifteklerden oluşan devasa yığını görünce şaka yapıyor.

"Hayır, değilim," diyor ve hemen bifteklerden birine uzanıyor. "Bu harika görünüyor." Çatalını batırıyor ve bana bakıyor. "Bu uygun mu?" diye fısıldıyor.

"Ne istersen yiyebilirsin, *Kisa*." Kendi bifteğini alıp ona göz kırpıyorum. "Bir tane daha istersen söyle, sana getiririm."

Gülümser ve başını eğerek Jolene teyzemin patates salatasından biraz alır. Tabağını doldurmasını izlerim ve bu beni bu kadar tahrik etmemeli, ama lanet olsun, onun iştahlı bir kadın olmasını seviyorum. Birlikte yemek yerken sadece marul yaprağı çiğnemekte ısrar etseydi, sıkıntıdan deli olurum.

Max ve kardeşimle birlikte oturduk ve sonraki birkaç saati yemek yiyip, gülüp, birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkararak geçirdik. İşlerde ne olursa olsun, babam ve amcalarım her zaman büyük aile toplantıları için zaman ayırmaya özen göstermişlerdir. Bu, diğer her şey gibi benim de içime işlemiştir ve Lara yanımda olduğu için, bunu yepyeni bir şekilde takdir ediyorum. Aile her şeydir, ama artık kendi karım ve çocuklarım olacağına göre, bu da her şeyi değiştiriyor. İşimiz tehlikeli ve hiçbirimizin yarını garanti değil, ama ölümden korkup onun bizi kontrol etmesine izin vermek yerine, hepimiz hayatı sonuna kadar kucaklamayı

ve sevdiğimiz insanların güvende ve korunaklı olmasını sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapmaya karar verdik.

Natalya, Sveta ve Yelena Lara'yı daha iyi tanımak için kenara çekerken, başımı kaldırıp Niki'nin bana baktığını görüyorum. Son birkaç gündür sessizdi, bizim için bilgi bulmak için çok çalışıyordu ve gözlerine baktığım anda iki şeyi hemen anlıyorum: Birincisi, bir şey bulmuş ve ikincisi, bu hoşuma gitmeyecek.

Ona doğru yürüyerek yanındaki sandalyeye oturuyorum ve konuşmasını bekliyorum. Dizüstü bilgisayarını kapatıyor, böylece hiçbir şey göremiyorum ve iç çekiyor, on beş yaşından çok daha yaşlı görünüyor.

"Hoşuna gitmeyecek," diyor ve bakışlarına karşı içgüdüsel tepkimi doğruluyor.

"Söyle bana."

"Burada yapamam," diyor, ailemize bakarak, ve haklı olduğunu biliyorum. Çok fazla insan var ve şüphesiz içlerinden biri her an gelip ne yaptığımızı görmek isteyecektir. "Daha sonra benim evimde buluşalım ve Val'i de getir. Max'in orada olmasını sağlayacağım. Hepinizin bunu duyması gerekiyor."

Tartışmak ve bana her şeyi anlatması için ısrar etmek istiyorum, ama annem Simona teyzem ve Jolene teyzemle birlikte yanıma geliyor ve ben susmak zorunda kalıyorum.

"O çok tatlı," diyor Simona teyzem fısıldayarak ve bana kocaman bir gülümseme atıyor. "Ve çok da güzel," diye ekliyor Jolene teyzem. "İkiniz birlikte çok sevimli görünüyorsunuz." "Onu gerçekten çok sevdim," diyor annem ve bana onayını veriyor.

Bana sarılır ve yanağını öper. "Senin için çok mutluyum tatlım. İkinizin birbirinizi ne kadar sevdiğinizi görebiliyorum."

"Teşekkürler anne," diyorum, teyzelerim şarap almaya giderken ona sarılmak. "Onu sevdiğine sevindim. Seveceğini biliyordum, ama yine de bunu duymak güzel."

Annem gülüyor ve bana bakıyor. "Babana çok benziyorsun." Hatırlayabildiğim kadarıyla her zaman yaptığı gibi sevgiyle yanağıma dokunuyor. "Artık Lev, torunu olduğunu övünen tek kişi olmayacak."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Tanrım, anne, kimse bebeklerden bahsetmedi ki," diyorum ona, ama bu tamamen doğru değil. Lara'nın içine mümkün olduğunca çok giriyorum ve her saniyesinden zevk alıyorum. "Sen tıpkı baban gibisin tatlım, ve ben o kadar saf değilim. Bence Onu bekliyordun ve şimdi onu bulduğuna göre,

zamanını boşa harcamayacaksın."

O haklı, haklı olduğunu biliyor, bu yüzden ben hiçbir şey söylemeyince, bana anlamlı bir gülümseme atıp tekrar sarılır ve Jolene teyzemin ona uzattığı şarap kadehini almak için uzaklaşır.

Yeterince uzaklaştıklarında, Niki'ye bakıyorum. "İçeride buluşalım," diyorum ona, çünkü daha sonraya kadar beklemem mümkün değil. Ona cevap verme şansı vermeden, Lara'nın hala kuzenlerimle mutlu bir şekilde sohbet ettiğinden emin olduktan sonra Dominic'in evine giriyorum.

Birkaç dakika sonra Niki içeri girer ve beni görür görmez beni takip ederek koridordan geçip ön salona girer. Tam olarak gizli sayılmaz, ama koridordan açıkça görülebiliyor, bu yüzden birinin gelip gelmediğini görebileceğiz.

"Ne buldun?" diye hemen soruyorum, kaybedecek vaktimiz olmadığını bilerek. Tereddüt edince, "Daha sonra bize ayrıntılı olarak anlatabilirsin, ama şu anda ne olup bittiğini bilmem gerekiyor" diye ekliyorum.

Niki, postacı çantasının askısını sıkıca tutar, burada olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih eder gibi görünür ve "Durum çok kötü, Luka. Babası, kardeşi Lebedev Bratva ile birlikte Bratva'yı yönetiyordu" der.

Kaşlarımı kaldırıp korkunç kısmı bekledim. Beni fazla bekletmedi.

"Seks kaçakçılığı çetesi yönetiyorlardı." Mavi-gri gözleri açık kapıya kayar ve kimsenin dinlemediğinden emin olur. "Alina teyzeyi kaçıranlar onlardı. Konstantin onu iki yıl boyunca elinde tuttu. Babalarımız bunu öğrendiklerinde onları mahvettiler, hepsini öldürdüler."

"Tanrım," diye inledim, sanki biri beni yere devirmiş gibi hissettim. Bu, Lara'nın annesinin Melnikov soyadından neden nefret ettiğini açıklıyor. Kimin neyi neden yaptığını tamamen yanlış anlamış. Lara'nın bunu öğreneceği düşüncesi kalbimi parçalıyor ve onun asla öğrenmemesi gerektiğine karar veriyorum. Babasının ve amcasının yaptıklarından o sorumlu değil ve ailem zaten intikamını aldı. Her şey bitti ve bunu tekrar gündeme getirmenin bir anlamı yok.

"Başka kimseye söyledin mi?"

Niki bana bakar ve başını sallar. "Hayır."

"İyi. Sakın söyleme."

Tartışmaya başlar ve ben elimi kaldırırım. "Seninle daha sonra buluşurum ve Max ve Val ile konuşabiliriz, ama başka kimseye söyleme, Niki. Söz ver, tamam mı?"

Küçük kuzenim tereddüt eder ve onu bu duruma soktuğum için hafif bir suçluluk duyarım, ama ben daha büyüğüm ve resmi olarak ailenin Bratva üyesiyim, bu da ikimizin de onun kabul edeceğini bildiğimiz anlamına gelir. Ayrıca, ailemize zarar verecek hiçbir şey yapmayacağımı bilir ve benden bir şey istediğimde bunun iyi bir nedeni olduğuna güvenir.

"Tamam," diyor Niki, "daha sonra hepimiz bir araya gelene kadar hiçbir şey söylemeyeceğim." "Teşekkürler dostum," diyorum ve omzunu sıkıyorum. "Bunu daha sonra konuşabiliriz ve ne yapacağımıza karar verebiliriz. Sadece Lara'nın öğrenmesini istemiyorum." "Sence babasının gerçekte kim olduğunu biliyor mu?"

"Hayır," diyorum kesin bir şekilde. "Adını ve onun bir pislik olduğunu biliyor, ama bunların hiçbirini bilmiyor ve ben de bunu asla öğrenmemesi için elimden geleni yapacağım."

"Hayır," diye onaylar, "asla öğrenmemesi en iyisi. Gördüğüm şeyler," diye başlar ve sonra kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine sallar, ama ben dehşet ve tiksinti dolu bakışını görürüm. "Asla unutmayacağım."

Neredeyse on altı yaşında olmasına rağmen, böyle şeyleri görmek için çok genç ve bunu yapmak zorunda kalmasına çok kızgınım. Büyüdüğünde ve Bratva'yı yönetmemize yardım ettiğinde, geceleri uykusunu kaçırarak kadar çok korkunç şey görecektir. Şu anda bununla ilgilenmesi gerekmiyor.

"Bütün bunları gözden geçirmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Yapabilseydim senin yerine ben yapardım."

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "İkimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz."

"Hey, o kadar da kötü değilim," diye gülerek ona söylüyorum.

"Uh-huh," diyor, kolumu çok alaycı *bir* şekilde okşayarak.

"Bu konuda pislik gibi davranmana gerek yok," diyorum, gülmemeye çalışarak, çünkü o haklı. Onun yaptığını yapmamın imkanı yok.

O sadece gülüyor ve uzaklaşmaya başlıyor, ben de Lara'nın iyi olup olmadığını kontrol etmek için onu takip ediyorum. Svetlana'nın söylediği bir şeye gülerek tepki verdiğini görür görmez, göğsümdeki sıkışma geçiyor. Tek istediğim onu güvende tutmak ve her zaman şu anda olduğu gibi kaygısız ve mutlu görünmesini sağlamak. Sanki varlığını hissedebiliyormuş gibi, başını kaldırıp gözlerime bakıyor ve beni görünce gülümsemesi daha da genişliyor.

Tanrım, bu kadını çok seviyorum.

Ailemle bir saat daha sohbet ettikten sonra, annesiyle görüşüp onu yanıma taşınmasını önermek üzereyim ki

babam ve amcalarımın birkaç metre ötede grup halinde konuştuklarını görüyorum. Kızgın görünüyorlar, gerçekten çok kızgınlar ve babam bana el salladığında, ne söyleyeceğine hazırlıklı oluyorum. Niki'nin bana asla yalan söylemeyeceğini biliyorum, ama içimden bir ses bunun Lebedev Bratva ile bir şekilde ilgili olduğunu söylüyor. Tesadüf diye bir şey yoktur.

"Bir toplantı yapmamız gerekiyor," diyor babam, hemen konuya girerek. "Adamlarımızdan biri Lara'yı eve götürebilir."

Bu fikir hiç hoşuma gitmediğinden yüzümü ovuşturuyorum.

"Durum böyle, oğlum, bunu biliyorsun," diye hatırlatıyor babam. "O iyi olacak, sen de daha sonra onu görmeye gidebilirsin."

"Bu ne demek oluyor?" diye soruyorum ona.

Kardeşlerine bakıyor, hepsi de ifadesiz ve sessiz, ama hiçbirisi Matvey amcam kadar şiddetli görünmüyor.

"Sonra açıklarız," diyor babam. "Val ve Max herkese eşyalarını toplamasına yardım ediyor, sonra Dominic'in ofisinde buluşacağız. Ona veda et Luka, sonra bize gel."

Haklı. Başka seçeneğim yok. Eve gidip sevdiğim kadınla normal bir hayat sürme şansım yok. Hayatım Bratva tarafından belirleniyor. Diğer her şey daha az önemli olduğu için ikinci planda kalmıyor. Daha çok, sevdiğim insanları güvende tutabilmek için her şeyin ikinci planda olması gerekiyor. İşimizde tembel davranırsak, bunun bedelini öderiz, ama bedeli ödeyen biz olmayız. Düşmanlar saldırdığında, önce değer verdiğiniz insanları hedef alırlar. Bu yüzden Lara'yı güvende tutmak için onu benden uzaklaştırmam ve işime odaklanmam gerekiyor.

Yüzümü görünce ayağa kalkıp yanıma geliyor. "Ne oldu?"

Ona gülümserim ve parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime doğru çekerim. "Bir şey yok bebeğim, ama planlarda ufak bir değişiklik oldu. Babam ve amcalarımla bir şey konuşmam gerekiyor ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Adamlarımızdan biri seni eve götürecektir, ben de mümkün olduğunca çabuk oraya gelirim."

Gömleğimi tutar ve gözlerime bakar. "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Sorun yok, *Kisa*, sadece işlerle ilgili bir şey." "Bu iyiye işaret olamaz," diye mırıldanır.

Mavi gözlerine ve tatlı yüzüne bakarak, ona olanların gerçeğini asla söyleyemeyeceğimi biliyorum. Bu sırrı mezara götüreceğim

mezara götüreceğim, böylece babasının ve amcasının ne tür canavarlar olduğunu öğrenmenin acısını yaşamayacaktır.

Yüzünü avuçlarım ve onu öperim, birkaç değerli saniye boyunca kendimi ona kaptırırım, sonra ayrılmak zorunda kalırım. Alnımı alnına dayayarak, "Sana yemin ederim, mümkün olduğunca çabuk geleceğim, sonra annene söyleyeceğiz ve sen benimle birlikte yaşayacaksın. Bu gece benim yatağında yatacaksın, ve bundan sonra hayatımızın geri kalanında her gece benimle yatacaksın," derim.

"Tamam," diye fısıldadı. "Bana uyar. Zaten paketlemem gereken birkaç şey var."

"Aferin kızıma," derim ve onu gülümsetirim.

"Dikkatli ol, Luka."

"Her zaman, *kisa*," derim ve isteksizce onu bırakmadan önce bir kez daha öperim.

Svetlana bizi görür ve Vitya'nın bindiği siyah SUV'ye doğru başını sallar. "Seni bırakmamızı ister misin? İstersen seni bırakabiliriz, Lara."

Lara bana bakarak bunun benim için uygun olup olmadığını sorar ve ben başımı sallayınca Svetlana'ya gülümser ve "Bu harika olur. Ama şehrin diğer tarafında. Sorun olur mu?" der.

"Sorun değil," diyor Svetlana. "Zaten eve gidiyordum." Şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Heyecanlı bir hayat yaşamama izin yok, unuttun mu? Bütün gecelerimi bu adamın şahin gibi gözetimi altında geçiriyorum, sanki ben bir tür baş belasıymışım gibi." Vitya'nın ona attığı sert bakışı görmezden gelerek gülüyor.

"O kesinlikle bir baş belası," diyorum Lara'ya, sonra kuzenime bakıyorum. "Onu yoldan çıkarmaya çalışma, Sveta."

Svetlana gülüyor. "Söz veremem."

Lara'yı kollarımdan bırakmak hoşuma gitmiyor, ama Vitya'nın onu güvenli bir şekilde oraya ulaştıracağını biliyorum ve içerideki işim biter bitmez onu almaya geleceğim. Onu SUV'nin arkasına bindirmeden önce son bir kez öpüyorum.

"Yola çıkar çıkmaz sana mesaj atarım," diyorum. Kemerini takıp başının arkasını okşuyorum. "Seni seviyorum, *kisa*. Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Ben de seni seviyorum." Gülümser ve beni öper. "Acele et." Ona gülümserim. "Acele edeceğim."

Geri adım atıp kapıyı kapatıyorum ve Vitya'ya dönüyorum. Onu görebilmem için renkli camı indirmiş ve gözlerime baktığımda başını sallayarak onu hayatı pahasına koruyacağını belli ediyor. Bu, benim için yeterli bir onay.

ihtiyacım var, ama bu beni Rusça'ya geçip "Onu dairesine kadar götür ve annesi seni görmesin" demekten alıkoymuyor.

O da tekrar başını sallayarak, dediğim gibi yapacağını onayladı ve Lara'nın otoparka bırakılmayacağını bilmek beni biraz rahatlattı. Svetlana onun hakkında istediği kadar şikayet edebilir, ama o bizim en güvendiğimiz adamlardan biri ve bunun bir nedeni var. İşinde çok iyidir ve kuzenime atanmamış olsaydı, onu Lara'nın kişisel koruması yapardım. Arkady iyi bir adam ve Lara'yı güvende tutacağını biliyorum. Aksi takdirde başına ne geleceğini çok iyi biliyor.

SUV'nin uzaklaşmasını izledikten sonra içeri giriyorum, bundan sonra olacakları hiç de istemiyorum. İçeri girip Max ve Val'in yanına oturduğumda herkes Dominic'in ofisinde bekliyor. İkisi de bana meraklı bir bakış atıyor ve ben de onlara şimdi soru sormanın zamanı olmadığını belirtmek için hafifçe başımı sallıyorum.

Max arkasına yaslanıp uzun bacağını uzatır ve sanki bir müzik parçası çalıyor gibi parmaklarıyla deri koltuğun kolunu hafifçe vurur. Val ise dizini bacağına çaprazlar ve hepimiz neler olup bittiğini görmek için bekleriz.

Dominic, hepimizin düşündüğünü dile getirerek, "Ne oluyor lan?" der.

Danil amcam telefonunu kaldırır. "İnternette bazı şeyleri işaretledim, böylece ortaya çıktıklarında uyarı alacağım. O kadar uzun zamandır bir şey bulamadım ki, bazılarını kontrol etmekte biraz tembelleştim." İçini çekip, "Osip Lebedev'i buldum," der.

Val ve Max gözlerini bana çevirir, ama tek kelime etmezler.

"Ne?" diye sorar Dominic.

Matvey amcam, babamın oturduğu sandalyenin arkasını sanki ikiye bölmek istercesine kavrar, Danil amcam ise "Biri onunla ilgili bilgi arıyor" der.

"Birisi mi?" diye sorar Dominic.

"Görünüşe göre bir kızı var," diyor babam.

"Ne oluyor lan?" diye homurdanır Dominic, Max ise öne eğilip "Osip Lebedev kim?" diye sorar.

"Onların Bratva'sını yok ettik," diyor Danil amcam.

Babam bana bakıyor. "Bu, sen doğmadan hemen önce oldu. Hepsini öldürdük ve bunu senden saklamak istedik." Başını sallıyor,

sanki omuzlarında ağır bir yük varmış gibi. "Seni bundan, ailemize yaptıklarından korumak için."

"Ailemize ne yaptılar?" diye sorar Val, babası ve amcaları arasında bakışlarını gezdirerek.

Matvey amcamın derin, boğuk sesi cevap veriyor. "Alina'yı kaçırdılar ve iki yıl boyunca ona işkence ettiler."

"Tanrım," diye fısıldar Max.

"İki yıl boyunca onu aradık," diyor babam. "Onların seks kaçakçılığı çetesine sızdık, ona ulaşmak için ne gerekiyorsa yaptık ve sonunda onu bulduğumuzda, hepsini tek tek öldürdük."

"Neden bize hiç söylemedin?" diye soruyorum. "Bu, bilmemiz gereken önemli bir şey."

"Bunu geride bırakmak istedik," diyor babam, "ve o pislikleri öldürdüğümüzde, isimlerinin onlarla birlikte öleceğine, kimsenin onları hatırlamayacağına veya umursamayacağına yemin ettik. Her şeyin onlarla birlikte ölmesini istedik."

"Peki ya bu yüzden ortaya çıkan diğer tehditler?" diye sorar Max. "Sırf bu nedenle bile olsa bunu bilmemiz gerekmez miydi?"

"Bana biraz güven," diyor babası. "Yıllardır her şeyi çok yakından takip ettim ve hiçbir zaman misilleme tehdidi olmadı. Başka bir Bratva grubu devreye girdi, tıpkı tahmin ettiğimiz gibi, ama bir kez bile bizim bölgemize girmeye çalışmadılar ve bizim peşlerine düşmediğimizi anladıklarında her şey yoluna girdi. Bu, yirmi yıldır ilk kez olan bir şey."

"Dahası da var," diye itiraf ediyor amcam Vitaly. Kardeşlerine bakıyor. "Onlara anlatacaksak, her şeyi anlatmalıyız. Onlara yakınlaşmaya çalışırken, Konstantin ve Osip aileleri evlilik yoluyla birleştirmemizi önerdiler." Val'e bakıyor. "Bu yüzden annenle ben evlendik."

"Tanrım," diye inler Val, elini boynunun dibine sürterek. "Annem onların kız kardeşi ve bu yüzden bu evlilik ayarlanmış bir evlilik miydi?"

"Evet ve evet," der babası, "ama ona direnmeye çalıştığım kadar, o kadına deli gibi aşık oldum." Anısını hatırlayarak hafifçe gülümser. "O onlar gibi değil. Onlardan nefret ediyordu ve onlardan korkarak yaşıyordu. Ona cinsel istismarda bulunmadılar, ama kesinlikle zihinsel olarak istismar ettiler." Oğlunun gözlerine bakar. "Annen bana başıma gelen en güzel şey ve zorla evlendirilmiş olmamız ya da onun soyadının

. O artık bir Melnikov, evlendiğimiz günden beri öyle. Kardeşlerinin Alina'yı tutsak ettiklerini bilmiyordu ve öğrendiğinde bu onu neredeyse öldürüyordu. Onların yaptıklarından dolayı kendini suçlamayı bırakması yıllar aldı ve senin bunu bilmeni hiç istemedi."

Val iç çekiyor, hala olanları sindirmeye çalışıyor ve bana baktığında, benimle aynı şeyi düşündüğünü anlıyorum. Lara onun kan bağı olan kuzeni, üçümüzün paylaşmadığı bir bağı. Babalarımız bir aile kurmaya karar verdikleri için kuzeniz, ama o aslında onun kan bağı var. Ailesi, kuzenleri, teyzesi ve amcası var, ama tüm bu zaman boyunca yalnız yaşamaya zorlandı, akıl sağlığı bozuk annesine bakmak zorunda kaldı, tüm yükü tek başına omuzladı ve onun için kalbim parçalanıyor.

"Sanırım ben de gerçeği söylemeliyim," diyor Danil amcam ve Max'in babasına bakarken gerginleştiğini görüyorum. "Onlar anneni de kaçırıp satışa çıkardılar. Ben de açık artırmada bir yer kapmak için uğraştım. Planım bir kadın satın almak, sonra onu sorguya çekip mümkün olduğunca fazla bilgi almaktı, ama anneni orada gördüğüm anda, onu satın almaya çalışan pisliğin teklifini geçtim," diyor ve Dominic'e sırtarak, bahsettiği pisliğin kendisi olduğunu açıkça belli ediyor. "Sonra ona aşık oldum ve onu bırakamadım."

Dominic'e bakıyorum. "Neden Max'in annesine teklif verdin?" "Ben de bunun cevabını gerçekten çok merak ediyorum," diyor Max.

Dominic masasının kenarına oturur. "Lebedev Bratva aynı şeyi kız kardeşime de yaptı. Onu kaçırdılar ve sattılar, onu satın alan pislik de onu öldürdü. Ben de açık artırmada Danil'in yaptığı aynı şeyi yapıyordum, ama o pislik benden daha yüksek teklif verdi. Sonunda karşı karşıya geldik, Lev beni vurdu..."

Vitaly araya girip, "O zamandan beri hepimiz en iyi arkadaşız," diyor. Üçümüze bakıp omuz silkiyor. "Bu, asırlık bir aşk hikayesi."

Şaşkınlıktan konuşamıyoruz. Ailemizle ilgili tüm sorularımızın cevabı verilmişti ve bu, hiçbirimizin beklediği bir şey değildi.

"Peki ya annem?" diye soruyorum. "O da kaçırıldı mı? Onunla bu şekilde mi tanıştınız?"

"Hayır, sana her zaman söylediğimiz şey hemen hemen doğru. Babası şehrin belediye başkanıydı ve ben de sana onu babasının bir bağış etkinliğinde tanıştığımı söylemiştim. Bu doğru. Sadece onun tüm bu pisliklerin içinde olduğunu ve kızının ondan şüphelendiğini ve neler olup bittiğini öğrenmeye çalıştığını sakladım

"Babam çenesini ovuşturarak, tüm bunları nasıl karşıladığımı görmek için beni izliyor. "Bir gece Lebedev Bratva'nın kadınları sattığı bir kulüpteydik ve başımı kaldırıp anneni gördüm." Bu anı hatırlayarak inledi. "O, meseleyi kendi eline alıp bazı cevaplar almaya karar vermişti. Herkese onun bana ait olduğunu, onu Rusya'dan evcil hayvanım olarak getirdiğimi söyledim. Onu o lanet olası yerde tek başına bırakmamın imkanı yoktu."

Annemin böyle bir şey yaptığı fikrini kafamda oturtmaya çalışırken, Val sorar: "Jolene teyze hakkında bilmemiz gereken bir şey var mı?"

Lev sırıttı. "Bana takıntılıydı ve yeraltı dövüşlerimde beni takip ediyordu. Kardeşi borçlarını ödemek için onu Bratva'ya sattı, ama ben onu onlardan hemen satın alabildim. Yine de kardeşini öldüresiye dövdüm ve bu beni biraz rahatlattı."

"Ailemiz sandığımdan daha da çılgınmış," diye mırıldanır Val.

Amcam Vitaly gülüyor. "Tabii ki öyle. Ona babasına ne yaptığını sor."

Kardeşine somurtan Lev'e bakıyoruz. "Bu lanet olası bir pijama partisi değil, Vitaly. Burada ruhlarımızı ortaya dökmüyoruz." Üçümüze dönüyor. "Bilginiz olsun, o pislik başına gelenleri hak etti."

"Peki bu konuda ne yapacağız?" diye sorar Matvey, dikkatimizi tekrar istediği yere çekerek. "Bunun bir kız çocuğu olduğunu ve oğul olmadığını nereden biliyoruz? Bunun bir tür tuzak olmadığını nereden biliyoruz?"

Danil amcam yanındaki açık dizüstü bilgisayara eliyle işaret eder. "Kız olduğunu tahmin ediyorum. Odette19 adını kullanmış ve giriş yaptığı yeri takip ettim. Bölgemizin batı sınırına bitişik bir apartman. Daire Chloe Daniels adına kayıtlı."

"Gidip onu yakalayalım," diyor Matvey amcam. "Onu sorguya çekip neler olduğunu öğrenebiliriz."

Val bana bakar ve bu hızlı bir bakış olsa da babam bunu fark eder.

"Ne?" diye sorar, üçümüzün arasında bakışlarını gezdirerek.

"Hiçbir şey," diyorum ona, hayatımda ilk kez babama yalan söylüyorum. Bu beni çok kötü hissettiriyor, ama şu anda tek düşünebildiğim Lara'yı oradan uzaklaştırmak ve onu tüm bunlardan korumak, bunun için onu ailemden korumak zorunda kalsam bile. Onlarla ilk kez

ve en son istediğim şey, onların oraya dalıp onu korkutmaları. Ayrıca, babasının geçmişini ondan olabildiğince saklamak istiyorum. Tüm gerçeği bilmesine gerek yok. Onu bu şekilde incitmek için hiçbir neden yok. "Onu alıp beşinci caddedeki depoya götüreceğiz."

Üçümüzü süzer, bir şeylerin ters gittiğini anlar ama ne olduğunu bilemez. Ayağa kalktığımda Val ve Max de beni takip eder ve babam "Onu aldığınızda haber verin. Depoda bekliyor olacağız" derken biz kapıdan çıkmışızdır bile.

"Ne halt ediyoruz biz?" Val, dışarı çıkıp arabama bindiğimizde sorar.

"Lara'yı oradan çıkaracağız," diyorum ona.

"Peki sonra ne olacak?" diye sordu Max. "Onun kim olduğunu fark etmemeleri imkansız. Babam bir saat içinde onlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmiş olacak. Bizimle konuşmadan önce daha derinlemesine araştırma yapmaya vakti olmaması senin için büyük şans."

"Biliyorum," diye itiraf ettim, Dominic'in korumalarını geçip hızlanarak kalabalık caddede ilerledim. "Lara'yı alıp daireye geri götüreceğim. Onu bu olaydan uzak tutmak istiyorum. Güvende olmasını ve ona her şeyi kendim anlatabilmeyi istiyorum. Onu ve annesini alıp lanet olası bir depoda sorguya çekerek onu korkutmamın imkânı yok."

Direksiyonu daha da sıkı kavrarım ve kalabalık caddede yolumu bulmaya çalışırım.

"Bu onu öldürecek," diyorum onlara.

"Bu şehirdeki onca kadın varken, benim lanet kuzenime aşık olmana inanamıyorum," diyor Val. "Bunun olasılığı ne kadar?"

"Milyarda bir derim," diyor Max arka koltuktan ve omzuma bir şaplak atıyor. "Ama en azından bilmeden kendi kuzenine aşık olmadın. Yani, ailemiz birçok yönden berbat durumda, ama o kadar da berbat değiliz."

"Evet," diye onaylıyor Val. "Kan bağı olanlarla ilişki kurmak konusunda sınırlarımızı çiziyoruz."

"Bu kötü bir sınır değil," diyorum, kuzenlerimin dikkatimi dağıtmaya çalışmasını takdir ederek. Ama hiçbir şey aklımı Lara'dan uzaklaştıramıyor ve onun garajına girdiğimde kalbim deli gibi atıyor ve sınırlarım bozulmak üzere.

"Plan nedir?" diye sorar Val.

"Ben onu almaya gidiyorum. Siz annesini alırken, ben taksiyle daireme gideceğim. Onu aldığınızda, beni de alıp geçin. Lara'ya ne diyeceğimi ben düşünürüm."

"O zaman burada bekleriz," diyor Val, silahını kontrol etmeye başlamış bile.

Zaman kaybetmek istemediğim için aceleyle dışarı çıkıp asansörü kullanmam. Bunun yerine merdivenleri üçer üçer çıkıp koridorda Lara'nın dairesine doğru koşuyorum. Onu korkutmak istemediğim için kapıyı yumruklayıp adını bağırarak yerine, kendimi sakinleştirmeye çalışarak kapıyı çalışıyorum. Kapının kapalı olmadığını ve yumruklarımın çarpmasıyla açıldığını fark edince tüm vücudum geriliyor.

Silahımı kapıp kapı çerçevesine yaslanıyorum ve Val'e hızlıca bir mesaj atarak ona ve Max'e buraya gelmelerini söylüyorum. Onları bekleyemeyecek kadar sabırsızlanıyorum, botumun burnuyla kapıyı hafifçe açıp içeri giriyorum. Kuzenlerim içeri girdiğinde, bu dairede tek var olan şey ellerimde tuttuğum küçük, korkmuş kedi yavrusu olduğu için akıl sağlığımı zar zor koruyorum.

Bölüm 13

Lara

Luka'yı geride bırakıp uzaklaşmak tuhaf bir duygu, ama kendime, Bratva'lı bir adamla evleneceksem, bu tür şeylere alışmam gerektiğini söylüyorum. Svetlana dönüp bana gülümsüyor.

"Merak etme. Luka mümkün olan en kısa sürede sana geri dönecek." Gülüyor ve ekliyor, "Kuzenimi daha önce hiç bir kızla görmemiştim."

"Hâlâ inanması zor geliyor," diye itiraf ediyorum.

"Evet, ama o öyle biri değil. O her zaman aileyi ön planda tutmuştur ve bence ikisini birden elde edemeyeceğini düşünmüştür, anlarsın ya? Ama sen onu gerçekten alt ettin ve her şeyi yeniden düşünmesini sağladın."

Ona gülümsüyorum, hala ne kadar şanslı olduğuma tam olarak inanamıyorum. Vitya ona Rusça bir şey söylediğinde Svetlana başını çeviriyor ve parmağını döndürerek ona dönmesi gerektiğini işaret ediyor.

"Emniyet kemerimi takıyorum," diye mırıldanır, "ve lanet olası ön camdan uçmayacağım. Sadece kaza yapma. Ne dersin?" Rusça ne dediğini bilmiyorum, ama Svetlana'nın gözlerini kısarak ona bakması ve meydan okurcasına ayağını kaldırıp torpido gözüne koyması için yeterli. O da ona yan gözle bakar ama ayağını indirmez. Buna dayanarak Ona attığı boktan sırtışla, bu kavgayı kazanmış oldu.

Luka'nın adresimi söylediğini duymadım, bu yüzden birkaç dakika sonra, "Nerede yaşadığımı biliyor musun?" diye soruyorum.

Svetlana geri dönüp bana yine kocaman bir gülümseme attı. "Oraya gittik." Gülerek sordu, "Merdiven boşluğuna bıraktığım Azrail'i beğendin mi?"

"O sen miydin?"

"Evet."

"Harikaydı!" diyorum ona, aceleyle yapmış olmasına rağmen ne kadar güzel görüldüğünü hatırlayarak.

"Teşekkür ederim," diyor, daha da büyük bir gülümsemeyle. "Annem çok yetenekli bir sanatçı ve ben de kendimi bildim bileli resim yapıyorum. Erkeklerin kollarındaki dövmeleeri de ben tasarladım."

"O dövmeeri çok beğendim," diyorum ona, "bu yüzden teşekkür ederim."

Gülüyor. "Rica ederim. Mia, vücuduna gerçekten dövme yaptırabilecek yaşa geldiğinde, ona bazı şeyler tasarlamam için beni şimdiden işe koydu."

"Ben de dövme yaptırmayı düşünüyordum," diyorum ona, her ne kadar bu düşüncem çok yeni olsa da. Luka'nın Matvey amcaları hakkında anlattıklarından sonra meraklandım ve bugün onun kollarını inceledim. Yara izleriyle kaplı cildinde dövmeleerin ne kadar güzel durduğuna şaşırdım. Sanki yaralarını sahiplenmiş ve onları hayatındaki korkunç ve acı dolu bir dönemi hatırlatan birer iz olarak kabul etmekle yetinmek yerine, istediği bir şeye dönüştürmüş gibi hissettim. Ayrıca, yaraları konusunda hiç de utangaç görünmemesini de çok sevdim. Ben de öyle olmak istediğime hemen karar verdim. Yaralarımından utanmaktan ve onları saklamaktan bıktım. Hoşuma gitse de gitmese de onlar benim bir parçam, o yüzden onları güzel bir şeye dönüştürebilirim. Ayrıca, terlemekten bıktım ve Dominic'in havuzu muhteşem görünüyordu. Hayatımı kenarda oturarak geçirmekten bıktım. Luka ile hayatımın böyle olmasını istemiyorum.

Svetlana bana dönerek, Vitya'nın ona attığı bakışı görmezden gelir. Vitya, Svetlana'nın koltuğuna güvenli bir şekilde oturup öne dönmesini isterken, Svetlana yine yana doğru oturmuştur.

"Kaç tane ve nereye istiyorsun?" diye sorar, heyecanı o kadar bulaşıcı bir şekilde yayılır ki, gülmekten kendimi alamam. "Henüz ne istediğime karar veremedim, ama kol ve belki de bileklerimden dirseklerime kadar ve belki de çiçek desenli bir şey istiyorum."

Svetlana başını sallar, bal rengi kahverengi gözlerinde uzaklara dalmış bir bakış vardır, sanki zihninde bazı eskizler çiziyormuş gibi. "Bana birkaç gün verin, bazı taslaklar hazırlayayım." Daha da geniş bir gülümsemeyle, "Sana söz veriyorum, harika bir şey bulacağız," der.

"Henüz yapacağıma kesin olarak emin değilim," diye uyarıyorum onu, ama o sadece gülüyor.

"Kullanmak istemediğine karar versen bile, ben yine de bunu hazırlarken eğleneceğim. Hiç baskı yok."

Vitya elinden geldiğince dayandıktan sonra, uzanıp omzuna dokunarak ona geri dönmesini işaret eder. Korumaların

korudukları kişiyi güvende tutmaları gerektiğini biliyorum, ama bu bana bile aşırı geliyor. Svetlana buna alışkınmış gibi homurdanır ve geri döner.

Otoparka girerken, onlara teşekkür edip arabadan inmek üzereyim, ama Vitya SUV'yi park edip motoru kapatır.

"Asansörü kullanabilirim," diyorum ona.

"Luka seni kapına kadar geçirmemi istiyor," diyor ve bunun yerine getireceği bir emir olduğunu açıkça belirtiyor. Endişemi görünce, "Kimse beni görmeyecek," diye ekliyor ve Luka'nın ayrılmadan önce Rusça konuştuğunda ona bunu söylediğini anlıyorum. Luka'nın düşünceli davranışına hiç şaşırmadım, ama bu, onun beni etkilemediği anlamına gelmez. Onun güçlü yanını seviyorum, ama yumuşak tarafının kalbimi erittiğini inkar edemem.

"Ben burada kalabilirim," diyor Svetlana. "Kapıları kilitleyip bekleyeceğim." Vitya ona bir bakış atıyor. "Sen bizimle geliyorsun."

"Burada kalmak benim için tamamen güvenli," diyor Svetlana. "Burası kurşun geçirmez ve kapılar kilitlenecek."

Vitya Rusça bir şeyler homurdanır ve Svetlana gözlerini devirip kapıyı açarak dışarı çıkar. Bana bakıp "Sana söyledim, biz resmen birbirimize yapışık yaşıyoruz" diye mırıldanır.

Vitya onu görmezden gelir ve bizi asansörlere yönlendirir. Gözleri otoparkı tarar ve ben bu adamın hiç dinlenme modu var mı, yoksa her zaman bu kadar tetikte mi diye merak ederim. Boş asansörle dördüncü kata çıkarız ve Vitya Svetlana'ya Rusça bir şey söyler, Svetlana başını sallar ve beni kucaklamak için kendine çeker.

"Seninle tanışmak çok güzeldi Lara. Birkaç gün sonra yeni dairenize uğrayıp hazırladığım eskizleri göstereceğim."

"Teşekkürler, Svetlana," diyorum ona, kucaklaşmasını karşılık vererek. "Ben de seninle tanıştığıma çok memnun oldum." Koridoru tarayan ve Svetlana'nın kaçacağından korkuyormuş gibi hafifçe dirseğini tutan Vitya'ya bakıyorum. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Vitya, ve bizi getirdiğin için teşekkürler."

Bana başını salladı ve bizi koridorun ilerisine götürdü, annem onların burada olduğunu anlamasın diye birkaç metre ötede durdu. Neden bu kadar temkinli davrandığımı merak ediyorlarsa da, sormayacak kadar nazikler ve beni garip hissettirmiyorlar. Onlara son bir gülümsemeyle anahtarımı sokup içeri girdim.

"Lara?" diye sorar annem hemen.

"Evet, benim anne," diyorum, sanki başka biri olabilirmiş gibi. Hayatımda bir kez bile evimize birini davet ettiğimizi hatırlamıyorum. Burası bizim için her zaman çok özel bir yerdi, annem mümkün olduğunca güvenli ve gizli tutmamızda ısrar ederdi.

Oturma odasında annemle buluşmadan önce buzdolabından bir şişe su almak için durdum. Pip, annemin kucağında uyurken sevimli küçük kafasını kaldırdı ve ben kanepenin ucuna oturduğumda, annemin kucağına atlayarak benim kucağıma kıvrıldı.

"Nerede olduğunu bana söylemen gerekiyor," diyor annem ve ben bunu daha fazla erteleyemeyeceğimi biliyorum. Bu benim başımın belası ve Luka şu anda benimle birlikte olamadığı için bunu ertelemek adil değil. Zaten bu konuda yalan söylemekten bıktım ve artık açıkça ortaya çıkmasını istiyorum ki bu konuda endişelenmeyi bırakabileyim.

Anneme bakıyorum, "Erkek arkadaşıyla birlikteydim. Ailesiyle akşam yemeği yedik" dediğimde beni anlamasını istiyorum.

"Neden bana söylemedin? Onunla nasıl tanıştın?" Elini ağzına götürür, tırnaklarını sinirli bir şekilde çiğnerken, sanki onu en kötü şekilde ihanet etmişim gibi bana bakar.

İç çekip başımı geriye yaslayarak Pip'in yumuşak tüylerini okşuyorum. "Çünkü nasıl tepki vereceğini biliyordum, çünkü o tepkiyle uğraşmak istemedim ve çünkü sadece mutlu ve normal olmak istedim. Onu seviyorum anne. Onu, birini sevebileceğimi düşündüğümünden daha fazla seviyorum ve onun iyi bir adam olduğunu sana nasıl anlatacağımı bilemedim."

"Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermediğimde, tüm vücudu kaskatı kesildi. "Adı ne?" Hala cevap vermediğimde, titrek bir sesle tekrar sordu, ama bunun sinirden mi, öfkeden mi, yoksa ikisinin karışımından mı olduğunu anlayamadım.

"Luka Melnikov," diye fısıldarım, tam o anda çığlık atar ve her şey mahvolur.

Ayağa fırlar, önümde bir ileri bir geri yürürken, deli bir kadın gibi elini bana doğru sallamaya başlar. "Ne? Neden böyle bir şey yaptın? Nasıl böyle bir canavarla birlikte olabilirsin? O ailenin babana ne yaptığını sana anlatmıştım, Lara. Beni nasıl böyle ihanet edebilirsin?" Çılgın gözleri benimkilere kilitlenir. "*Babanı* nasıl böyle ihanet edebilirsin?"

"O öyle biri değil anne, sakın babamı yüzüme vurmaya kalkışma. Onun hakkındaki gerçeği biliyorum."

Annem duraksıyor, kaşları gerçek bir şaşkınlık içinde çatılıyor. "Neden bahsediyorsun? Osip harika bir adamdı ve bizi çok seviyordu."

"Hayır, anne," derim, başımı hafifçe sallayarak. "Öyle değildi. Lou ile konuştum. Dolabında kartvizitini buldum ve Luka ile birlikte kulübüne gittik. Lou bana onun tehlikeli bir adam olduğunu ve seni dövdüğünü söyledi. Babam bir canavardı, Melnikovlar değil. Onların değer verdiği birine korkunç bir şey yaptı ve onlar da onu bunun için öldürdüler."

Annem saçlarını yumruklar ve başını sallar. "Hayır, bu doğru değil." "Bana gerçeği söyle anne. Babam sana hiç vurdu mu?"

"O kulübü bilmeni istemedim," diye hıçkırır. "Orada dans ettiğimi bilmeni hiç istemedim."

Pip'i kucağımdan indirip ayağa kalkarak annemin karşısına geçtim. Başı öne eğik, omuzları titriyordu. Onu bu kadar yenilmiş görmeyeli uzun zaman olmuştu. Kollarımı ona doladım ve sarıldım.

"Umurumda değil anne. Paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum ve kendini geçindirmek için yapman gereken ne varsa yapman için seni asla yargılamam. Sadece babam hakkındaki gerçeği bilmek istiyorum. Sana vuruyor muydu?"

"O beni sevdi," diye ısrar ediyor, daha da fazla ağlayarak. "Bir aile olacaktık, ama onu benden aldılar. Onunla birlikte olamazsın, Lara. O çocukla ilişkini bitirmelisin. Onu bir daha göremezsın."

"Bu olmayacak," diyorum ona. "Onu seviyorum ve onun yanına taşınıyorum, evleneceğiz. Ne söylersen söyle, ne yaparsan yap, bunu değiştiremezsin."

"Hayır," diye bağıyor, kucaklamamdan kurtulup bir adım geri atıyor. "Senin de onlardan biri olmana izin vermeyeceğim. Sen benimsin, Lara! Sen lanet olası bir Melnikov değilsin!"

Derin bir nefes alıp gözlerine bakıyorum. "Yakında olacağım. Sana ihtiyacın olan yardımı alacağız anne ve umarım bir gün her şeyi olduğu gibi görebilirsin."

Dilinin ucunda olan şeyi söylemeden önce, gözlerindeki öfke ve incinmişlikten anlaşıldığı kadarıyla, bu benim gizlice umduğum "*Birini bulduğuna çok sevindim*" yorumuna hiç de yakın değil, ön kapı gürültüyle açılır ve üç silahlı adam içeri girer. Korku beni kaplar ve tek düşünebildiğim, lanet olası kapıyı kilitlemeyi unuttuğumdur. Luka, kilidi taktırmak için o kadar uğraşmıştı, ama ben kilitlemeyi unutmuştum. Annem şu anda bana çok kızgın olsa da, ilk yaptığı şey benim önüme geçip

ve bana doğrultulmuş üç silahın önüne geçmeye çalışıyor.

"Bizi buldular," diye panik içinde fısıldar. "Muhtemelen erkek arkadaşın onları buraya gönderdi."

Bütün günü Melnikov'ların erkekleriyle geçirdim ve önümdeki üç korkunç adamın onlar olmadığını biliyorum. Hiçbirini tanımıyorum ve Luka'nın bana bunu asla yapmayacağını biliyorum. Onu düşününce göğsüm sıkışıyor, çünkü şu anda onunla birlikte olmak için her şeyi verirdim.

Annem beni arkasına doğru itmeye başladığında, sağdaki adam "Kıpırdama lan" diyor. Üçü de dövme ve muhtemelen kırklı yaşlarındalar. Luka ve kuzenleri kadar ölümcül görünüyorlar, ama gözlerinde bir şey var ki, onlarla uğraşmamam gerektiğini anlıyorum. Luka, ailesinin iş yaparken farklı görüldüğünü söylemişti ve ben de onların öfkesinin hedefi olanların gözünde böyle mi göründüklerini merak etmeden edemiyorum. Luka'nın böyle görüldüğünü hayal etmek zor, ama eminim ki işini sadece bana sakladığı tatlı gülümsemesiyle yapmıyordur.

Ortakdaki adam yaklaşır. Elinde ip vardır ve gözlerinde acımasız bir bakış vardır. Soğuk ve mesafelidirler ve içgüdüsel olarak, bu durumdan konuşarak kurtulamayacağımızı biliyorum. Bu adamlar profesyoneldir. Birkaç gözyaşı ve hıçkırıklarla yalvarmak, onların birdenbire ahlaki bir vicdan geliştirmesine neden olmaz. Bu tür şeyler sadece filmlerde olur.

Adam annemin kolunu tutup kendine doğru çektiğinde annem "Hayır!" diye bağırır. Adam hiç düşünmeden elini kaldırır ve anneme tokat atar, annem dizlerinin üzerine çöker.

"Kes şunu!" diye bağıryorum ve ona saldırıyorum, ama o beni, öldürmeye gelen yetişkin bir kadın değil de sinir bozucu bir böcekmişim gibi kenara itiyor ve yere düştüğümde, kalçamdan yayılan keskin acıdan bir çığlık atıyorum.

"Kapa çeneni," diye homurdanır, tekrar çığlık atamadan ağzımı bir parça koli bandıyla kapatır ve sonra aynı şeyi anneme de yapar. Sağdaki adama bakar ve ona Rusça bir şeyler söyler, sonra bileklerimi yakalar ve kan akışımı kesecek kadar sıkı bağlar. Annemin bana attığı korku dolu bakış her şeyi anlatıyor. En kötü kabusları sonunda gerçek oldu, ama yirmi yıldır korktuğu Melnikov Bratva değil, başka biri bizim için geldi ve bunun babam yüzünden mi, yoksa birinin

beni Luka ile gördüğü için mi, yoksa Luka'ya ve ailesine zarar vermek için mi. Luka beni bu konuda uyarmıştı. Aslında, bana bir koruma tutmam için ısrar etmesinin sebebi de buydu ve şu anda Arkady'nin beni izlemesi o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyor.

"Kalk," diye tısladı adam, beni ayağa kaldırarak. Annemle bana bakarak, "Buradan çıkıyoruz ve dikkat çekecek hiçbir şey yapmayacaksın. Komşularını uyandıracak bir şey yaparsan, onları öldürürüz ve ölümleri senin suçun olur. Anladın mı?"

Başımızı sallamızı bekliyor ve salladığımızda, diğer adam annemi tutarken, üçüncü adam kapıyı açmaya giderken, o da kolumu sertçe tutuyor. Pip'e bakıyorum, gitene kadar sessiz bir kedi yavrusu gibi davranmasını diliyorum ve o, çok sevdiği yumuşak battaniyenin üzerine uzanıp küçük patilerini üzerinde yoğurmaya başladığında, rahatlamaktan neredeyse ağlayacağım. Bir kedinin bu kadar kayıtsız kalmasına hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Bir köpek muhtemelen havlayıp saldırırdı ve sonra onu öldürürlerdi, bu da beni mahvederdi.

Koridora çıkıp adamlardan biri kapıyı kapatana kadar Pip'in kaderini düşünmeden rahatlayamadım. O güvende ve Luka beni aramaya geldiğinde onu yalnız bulacak ve bir şeylerin ters gittiğini anlayacak. Beni bulacak. Bu pislikler beni nereye götürürlerse götürsünler, beni bulacağını biliyorum. Kafamın içindeki küçük bir ses, ailesinin teyzesini bulmasının iki yıl sürdüğünü hatırlatıyor, ama bu düşüncenin kafamda yer etmesine izin vermiyorum. Beni bulacak ve çok yakında.

Bizim binamız çok kalabalık değil, çoğunlukla günlerini içeride geçiren yaşlı bekarlarla dolu, bu yüzden park garajına fark edilmeden ulaştığımızda hiç şaşırmadım. Bizi bekleyen siyah SUV, tüm içgüdülerimi tetikliyor. İkinci bir yer her zaman kötü bir fikirdir, ama annem ve benim bu konuda kesinlikle başka seçeneğimiz yok. Eğer direnirsem, ona zarar vereceklerini biliyorum ve bu riski göze alamam. Annem çoktan pes etmiş gibi görünüyor. Vücudu titriyor, hıçkırarak ağlıyor ve burnundan hızlı, çılgınca nefes alıyor. Tamamen çökmenin eşiğinde olduğunu biliyorum. Bu, en büyük korkusunun gerçeğe dönüşmesi ve zihinsel durumu buna hazır değil ve bununla başa çıkamıyor. Yakında tamamen kapanacak ve ben yalnız kalacağım.

Kolumu tutan adam kapıyı açıyor ve annemi ve beni arka koltuğa itiyor, sonra kendisi de binip diğer ikisi de öne biniyor. Motorun çalışmaya başlaması ile nefesim daha da hızlanıyor. Telefonum arka cebimde ve tam da onun

, adam ellerini üzerimde gezdirmeye başlar, beni yoklar ve sonunda telefonumu çıkarır ve Bayan Waterford'un yeşil Toyota'sının yanındaki pencereden dışarı atar. Niki veya babasının telefonumdan yerimi tespit edebileceği umudum bir anda yok olur ve Luka'nın beni bulmasının imkânsız olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalırım.

Her geçen dakika umudum azalıyor, ta ki şehir merkezine doğru gitmediğimizi fark edince, umudum sönmüş bir kıvılcımdan ibaret kalıyor. Hayır, bizi lanet olası şehirden çıkarıyorlar ve saatlerce süren bir yolculuktan sonra, etrafımız ormanlarla çevrili ve aynı eyalette olduğumuzdan bile emin değilim.

Ana yoldan sapıp dar bir çakıl yola girdiğimizde, daha dik oturup nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum, ama her şey çok karanlık, görececek bir şey yok zaten. Başka bir araba ile karşılaşmayalı çok uzun zaman oldu. Gerçekten de lanet olası bir yerin ortasındayız.

Önünde durduğumuz ahşap kulübe çok büyük. Ayrıca tamamen gizlenmiş ve silahlı muhafızlarla çevrili. Güneş çoktan batmış, ama güvenlik ışıkları var ve hızlıca on beş adam sayıyorum — hepsi silahlı ve hepsi beni ve annemi ortadan kaldıracabilecek kadar yetenekli görünüyor. Bu adamlara karşı hiç şansımız yok.

"Hadi," yanımdaki adam homurdanarak kolumu tutup beni arkadan dışarı sürüklerken, diğerlerinden biri de anneme aynı şeyi yapıyor. Çıglık atmaya çalışıyorum, ama ağzım hala bantlı olduğu için bu anlamsız ve sadece beni yorup onu sinirlendiriyor. Bana bunu belli ediyor, çünkü kolumu gözlerimi yaşartacak kadar sertçe tutuyor ve bana çenemi kapatmamı söylüyor.

Muhafızlar bizi sürüklerken izliyorlar ama hiçbir şey söylemiyorlar ve kesinlikle durdurmaya çalışmıyorlar. Bakışları duygusuz, tamamen ifadesiz, neredeyse sıkılmış gibi görünüyor. Bu, ormanın ortasında bir eve sürüklenen iki kaçırılmış kadına gözlerini bile kırpmadan bakmalarına neden olan şeyin ne olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Başka bir durumda büyük taş şömineyi ve ahşap kirişleri hayranlıkla seyredeceğim büyük bir oturma odasına giriyoruz, ancak ellerim hala bağlı olduğu için yere itilip düşüşün şiddetini omuzlarım ve popomla karşılamak zorunda kaldığımda oda tüm cazibesini yitiriyor. Annem yanıma düşüyor ve tüm gücümü kullanarak ona doğru sürünüyorum.

Alnımı alnına dayayıp, ona hayat vermek için çabalıyorum, ama gözleri cam gibi ve odaklanamıyor.

Dikkatini çekmek için elimden geldiğince ses çıkarıyorum, ama zihni neredeyse, burada değil. Bir bakıma, uzaklara dalma yeteneğini kıskanıyorum, çünkü şu anda bulunduğum yerden başka herhangi bir yerde olmayı tercih ettiğimi inkar edemem.

Rusça sesler duyunca başımı çeviriyorum ve bizi buraya getiren üç adamı, az önce oturma odasına giren bir adamla konuşurken izliyorum. Saçları daha uzun ve arkada toplanmış, bağırarak konuşması ve koridoru işaret edişine bakılırsa, buradaki patron o, ya da en azından bu pisliklerden daha üst düzeyde biri. Gözleri benimkilere takıldığında, mümkün olduğunca görünmez kalmaya çalışmanın en iyisi olduğunu düşünerek hızla başka yere bakıyorum. Başka bir şey söylüyor ve kısa süre sonra bana atanmış olduğu belli olan adam beni tekrar kaldırıp odadan dışarı, koridora sürüklüyor. Başka bir adamın annemi ters yönde ve bir merdiven aşağı sürüklediğini görünce onunla mücadele ediyorum. Onun için bağıriyorum ve o kadar sinirlenene kadar onun tutuşuna karşı direniyorum ki, beni kaldırıp omzuna atıyor ve neredeyse altıma işeyeceğim bir odaya götürüyor. Yumuşak halı ve lüks görünümlü kabin yok olmuş, onun yerine ortasında bir drenaj ve tavanda uzanan ahşap kirişlerden birine sabitlenmiş kalın bir zincirden sarkan bir kanca olan beton bir zemin var.

O beni yere indirip kollarımı sertçe kaldırdığında, bu odada öleceğimi fark edecek kadar zamanım var. İplerle bağlanmış bileklerimi kancaya geçiriyor ve ayak parmaklarım sert zemine zar zor degecek şekilde beni asıyor. Ağzımdaki bandı çekip çıkardığında, hayatım için yalvarmıyorum. Sadece ağlıyorum, neredeyse sahip olacağım hayat için, gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bildiğim ama yine de çok istediğim hayat için.

Adam saçımı yumruklar, başımı kaldırır ve yüzündeki tiksinti ifadesini görmemi sağlar. "Ağlamayı kes lan."

Titrek bir nefes alıp kendimi kontrol etmeye çalışıyorum ama bu kolay değil ve bir kez daha hıçkırık tuttuğumda, adam öfkeli bir homurtuyla elini indirip bir adım geri atıyor. Kısa bir an için rahatlarım ama belindeki kınından çıkardığı bıçağı görür görmez bu rahatlama kaybolur. Ağlamamı durdurmaya çalışıyorsa, yanlış yoldan gidiyor çünkü o keskin, tırtıklı bıçağın görüntüsü beni hiç de rahatlatmıyor.

"Lütfen yapma," diye inlerim, ama beni görmezden gelir ve bıçağı karnıma dayar. İnce gömleğimden bıçağın keskin ucunu kolayca hissedebiliyorum ve

titrediğimde, o hafifçe güldü. Bir eliyle kumaşı kavradı, diğer eliyle bıçağı gömleğimin üzerine sürdü ve hiç çaba harcamadan gömleğimi yırttı, bıçağının ne kadar keskin olduğu konusundaki en kötü korkularımı doğruladı.

Gömleğim ortadan ikiye bölündüğünde, durması için yalvarışlarımı görmezden gelmeye devam ederek kolları keser. Lanet olası yara izlerimi düşünmeye korkuyorum, ama tiksinti dolu bir ses çıkararak beni ittiğinde, kanca üzerinde sallanmaya başladığımda, utanç ve mahcubiyetten başımı bile kaldıramıyorum.

"İğrenç," diye bana homurdanıyor ve bu hasta herifin beni kötü hissettirmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. "Hayal kırıklığına uğradım. Osip'in kızından daha iyisini beklerdim."

Bu söz üzerine başımı kaldırıyorum. "Ne?"

Bana küçümseyici bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Senin de daha akıllı olacağını düşünmüştüm. Baban hayatta olsaydı, seni kızı olarak görmekten utanırdı."

"O hasta herifin ne düşüneceği umurumda değil." Öfkemden dikkatli olamadan sözleri tükürdüm. "Bu yüzden mi beni kaçırdın? Onun kızı olduğum için mi? Bunu nereden biliyorsun ve sen kimsin?"

Adam sırtarak, gözlerini sütyenime kaydırıdıktan sonra parmaklarını karnımdan aşağıya, kot pantolonumun beline doğru kaydırırdı.

"Hoşuma gittiğinden daha ağırısın, ama harika göğüslerin var."

"Bana dokunma lan!" diye bağırdım, ellerinin üzerimde olması midemi bulandırıyor. Luka, bana dokunmasını istediğim tek erkek ve bu piçin beni ellemesinden çok rahatsız oluyorum.

Adam tekrar güldü ve başparmağıyla kot pantolonumun düğmesini açtı, sonra yavaşça fermuarımı indirdi. "Görüyorum ki babanın öfkesini almışsın."

Kot pantolonumu vücudumdan aşağı çekip çıkarır, ayakkabılarımı da alır ve beni sütyen ve külotumdan başka hiçbir şey giymeden bırakır.

"Bana ne yapacaksın?" Odada etrafa bakıyorum, bu cehennemden kurtulmak için çaresizce bir çıkış yolu arıyorum. "Anneme ne yapacaksın?"

"Ona ihtiyacımız yok," diyor, sanki annemin hayatı onun için hiçbir anlam ifade etmiyormuş ve yaşayıp yaşamaması umurunda bile değilmiş gibi. "Onun icabına yakında bakılacak."

"Lütfen ona zarar vermeyin," diye yalvarıyorum, titrek sesimle ölümüne korktuğumu belli ediyorum.

"Senin yerinde olsam, kendi kıcıımı biraz daha düşünürdüm." Sözlerini vurgulamak için arkama geçer ve gözlerimi yaşartacak ve dudaklarımı ısıtır engelleyemeden çılgık atacak kadar sert bir şekilde yanağıma tokat atar.

"Kimsin sen?" diye tekrar soruyorum. "Benden ne istiyorsun?"

Etrafımda bir tur attıktan sonra, tekrar bana dönene kadar tek kelime etmedi. "Ben Radek, Turgenev Bratva için çalışıyorum, amcan ve baban öldürüldüğünde devreye girip yönetimi ele geçiren Bratva. Babanın dünyanın en büyük seks kaçakçılığı çetesini yönetmeye yardım ettiğini biliyor muydun?"

Yüzümdeki dehşet dolu ifadedenden, neden bahsettiğini hiç anlamadığımı anlar. Yaklaşır, parmağını çenemin altına takar ve yüzümü sertçe yukarı doğru kaldırır, böylece daha da garip bir açıda kalırım, boynum ve omurgamdan aşağıya doğru yayılan bir acı hissedirim.

"Onlar ortadan kaldırıldılar, biz de devreye girip kontrolü ele aldık. Ailen kadınları kaçırp satarak lanet olası bir servet kazandı." Ben onun güzel siyah botlarına akşam yemeğimi kusmamaya çalışırken, o gözlerini mahvolmuş kollarımın üzerinde gezdiriyor. "Kendini bu hale getirmen çok yazık, ama çirkin yara izlerin olsa bile, Osip'in tek çocuğu için yine de çok iyi bir teklif alacağımızı tahmin ediyorum."

"Teklif mi?" Ne kadar korktuğumu belli etmemeye çalışıyorum, ama o bunu görüyor. Sesim korku dolu bir fısıltıdan ibaret ve tüm vücudum titriyor. Luka bu boktan durumla nasıl başa çıkıyor bilmiyorum. Benim için bu iş kesinlikle uygun değil.

Radek kötü bir kahkaha atar ve çenemi bırakır. "Seni en yüksek teklifi verene satacağız, tatlım. Baban hayatta olsaydı, bunu onaylardı. Bir oğlu ona faydalı olurdu. Ona işi yönetmeyi öğretebilirdi. Ama bir kız? İş bağlantılarını güvence altına almak için evlendirilirdin ya da para kazanmak için satılırdın."

"Neden bunu yapıyorsun?" Karanlık gözlerine bakıyorum, insanlık izi, içinde hala bir insan olduğunu gösteren bir ipucu bulmaya çalışıyorum, ama gülümsediğinde, bu adamda nefret ve incitme arzusundan başka bir şey olmadığını anlıyorum.

"Çünkü eğlenceli," diyor, gözlerini tekrar üzerimde gezdirerek, "ve bu beni çok zengin bir adam yaptı."

Ağzının köşesi hala sırtarak, tekrar etrafımda dönmeye başlar, bıçağının ucunu karnım ve yanlarım boyunca sürükler. Beni kesmeyecek kadar sert bastırmıyor, ama ikimiz de bıçağının ne kadar keskin olduğunu biliyoruz ve derimi kesmek için fazla bir şey gerekmeyecek.

"Eğer bakireysen sana dokunmamam konusunda sıkı emirler aldım, ama," diyor, bıçağının ucunu kalçama dokundurarak, "değilsin, değil mi? Kalçalarında küçük morluklar var, tıpkı bir erkek seni sertçe sikerken tuttuğunda bırakacağı gibi."

Onun sözleri ile kalbim daha da hızlı atmaya başladı, çünkü şu ana kadar zar zor dayanabiliyordum, ama bana dokunmaya başlarsa, tamamen yıkılacağım. Beni mahvedecek. O bıçağı alıp kesmeye başlamasını tercih ederim. En azından o acı bana tanıdık geliyor.

Bıçağı külotumun üst kısmına sürterek, bir kalçamdan diğerine bir çizgi çizdiğinde, titrek bir sesle "Lütfen yapma" diyorum. Luka'yı bu işe karıştırmak ve hayatını tehlikeye atmak istemediğim için ondan bahsetmedim, ama Radek bıçağı kalçamdaki dantelin altına sokup korkunç bir kolaylıkla kesince, "Bunun için seni öldürecekler" dedim.

"Öyle mi?" diye soruyor, ses tonu hiç umursamadığını ve söylediklerimin gerçek bir tehdit olacağını hiç düşünmediğini açıkça belli ediyor. "Beni kim öldürecek, tatlım?"

"Erkek arkadaşım ve ailesi," diyorum. "Sen ve arkadaşların bizi kaçırmaya geldiğinizde merdivenleri kullandınız mı?"

"Hayır. Neden?" diye soruyor yumuşak bir kahkaha atarak. "Orada mı saklanıyordun? Onu kaçırdığım için çok üzgünüm. Senin önünde onu öldürmekten zevk alırdım."

Luka'ya zarar verdiği düşüncesi nefes alamayacakmışım gibi hissettirse de, onun yorumunu görmezden geliyorum. "Öyle yapsaydın, Melnikov Bratva'nın kullandığı Azrail'i görürdün."

Bıçağı durur, sonra yavaşça derimi keserek bana doğru yürür. Külotum bir tarafımdan sarkmış, istemediğim kadar vücudumu ortaya çıkarmış durumda, ama en azından şimdilik kesmeyi bırakmış.

"Yalan söylüyorsun," diyor bana, ama ben onun bakışlarını karşılayarak geri adım atmıyorum, çünkü hayatım buna bağlı.

"Yalan söylemiyorum. Ben Luka Melnikov'a aitim ve o bunun için seni öldürecek." Ayak parmaklarımın üzerinde yeniden dengemi sağladım, hala bağlı olduğum kancadan vücudum biraz sallandı ve sonra gülme sırası bana geldi, çünkü bu olaydan sağ çıkamayabilirim, ama en azından Luka'nın bana yapılanların intikamını alacağını bilerek öleceğim. "Sen öldün Radek. Diğer erkeklerin bana bakmasından bile hoşlanmaz, sen ise gelip pis ellerini üzerime koydun. Sence bunun için sana ne yapacak?"

"Kapa çeneni," diye bana homurdanıyor.

O, benim ön kolumu tutuyor, benim tenimin dokunuşundan ne kadar tiksindiğini saklamaya bile tenezzül etmiyor. "Yaraları bilirim, tatlım, ve bunların hepsini kendine yaptığını da biliyorum. Ne tür bir manyak insan böyle bir şey yapar? Kafan iyi değil. Bir Melnikov istediği herkesle birlikte olabilir, ama sen bana, süper model bir kız varken, yaralı, tombul bir kızı seçtiğine inanmamı istiyorsun. Tabii, ne demezsin."

Yorumları canımı yakıyor, ama bunu belli etmiyorum. Bunun yerine, alaycı bir şekilde, "Onu kazanan kişiliğim oldu. Yarı çıplak ve zincirden sarkarken değilim, oldukça çekici olabilirim." diyorum.

Beni bırakıyor, hareketi o kadar sert ki, beni döndürüyor, sonra belimden tutup sabit tutuyor.

"Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmenin bir yolu yok. Melnikovların bölgesine gelmeden önce araştırma yaptık ve senin adın hiç geçmedi. Benim tahminim, Luka'ya biraz aşık olduğun yönünde." Başparmağı cildimi okşadı ve ben çekilemediğim için güldü. "Belki sana acıyarak sevişmiştir ve sen de küçük umutlar beslemiştir. Ne olursa olsun, önemi yok. Onun için bir anlamın olsaydı, seni korurdu. Seni asla yalnız bırakmazdı."

Ondan gözlerimi kaçırıyorum, ama önce yüzündeki acımasız gülümsemeyi görüyorum. Yanılıyor, çok yanılıyor, ama bunu açıklamaya çalışarak zamanımı boşa harcamayacağım. Luka, Arkady'yi bana daha önce atamadığı için kendini asla affetmeyecek. Bu gece yalnız kalmamam gerekiyordu ve beni korumasız bıraktığı gerçeği, sadece bir iki saatliğine olsa bile, onu sonsuza kadar rahatsız edecek ve onun için bundan nefret ediyorum. Hayatının geri kalanında bu suçluluk duygusunu taşımasını istemiyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Radek, her şeyi anlamış gibi. "Artık bakire olmadığını anladığımıza göre, neden biraz eğlenmiyoruz?"

"Siktir git," diyorum ona, ama ikimiz de sikilenin ben olduğumu biliyoruz. Bıçağı külotumun diğer tarafına getirip saniyeler içinde danteli keserken, bacaklarımı sıkıca kapatıp kendimi korumaya çalışıyorum. O gülüyor ve bıçağı sütyenime getiriyor. Bıçağı göğüslerimin arasına sokup bileğini çeviriyor ve sütyenimi keserek açıyor, ben de dışarı dökülüyorum. Pantolonundaki şişkinlik gözden kaçması imkansızdı ve bu sapığın bana zarar vermekten ne kadar zevk aldığını tam olarak anlamamı sağladı.

"Senin için fazla tombul olduğumu sanıyordum," diyorum, hala sıkı bacaklarımın arasından düşen dantel parçasını bırakmayı reddederek.

"Harika göğüslerin var demiştim. Birçok şeyi telafi edebilirler." Uyluklarımın arasına sıkışmış külotu yakaladı, sertçe çekip çıkardı ve bir kenara attı.

Ellerini kalçalarımın üzerinde gezdirdiğinde panikleyip çılgılık atıyorum. Tüm gücümü kullanarak zincirimi sıkıca tutuyor ve ayaklarımla ona tekme atabilmek için kaldırıyorum. Bacağıma çarptığımda homurdanıyor ve beni tekrar sallandırmak için sert bir tokat atıyor.

"Bana dokunma lan!" diye tekrar bağırırım, her şeyim bitene kadar savaşacağımı bilerek. Beni bayılana kadar dövmek zorunda kalana kadar savaşacağım, çünkü bu piç kurusu ancak o zaman içime girebilir.

Bir homurtuyla yumruğunu geri çekip, ona doğru sallanarak geri döndüğümde yanağıma yumruk atıyor, bu yumruğun gücü gözlerimi kör ediyor ve saniyeler önceki cesaretimin lanet olası bir anlamı olmadığını fark etmemi sağlıyor. O benden daha güçlü ve ben çaresiz ve bağlı durumdayım. O ne isterse alacak ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Sallanıp kusmamaya çalışırken, kapının açıldığını duydum. Çıplak olduğum için endişelenemeyecek kadar acı çekiyordum ve başka bir adam Rusça konuşmaya başladığında, ilk düşüncem başka birinin eğlenceye katılmak için geldiği oldu. Dişlerimin diş etlerimi kestiği yerden ağzım kanla doldu ve daha önce hiç yaşamadığım bir korku beni sardığında, bir kez daha hıçkırık tuttu.

Radek çenemi tutar, parmaklarını ağrıyan çeneme bastırır ve ben onun önünde durduğumda. Ayak parmaklarım pürüzlü zemini kazıyarak, kollarımdan ve omuzlarımdan biraz yük almak için çaresizce tutunmaya çalışır.

"Henüz bitirmedik, tatlım," diye Radek bana homurdanır, çağrıldığı için açıkça sinirli. "Geri döndüğümde, başladığım işi bitireceğim ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Gülüyor ve yüzümü bırakıyor, elini indirip göğsümü sıkıyor ve odadan çıkıyor. Onu almaya gelen adam bana göz kırpmıyor, sonra ışığı kapatıp kapıyı kapatıyor ve beni karanlıkta bırakıyor.

Bölüm 14

Luka

"Bana yalan mı söyledin?"

Babamın sesindeki incinmişlik ve gözlerindeki acı dolu bakış, bakışlarımı düşürmeme neden oluyor. Her zaman ailemi ilk sıraya koydum ve ilk kez bir şeyi, *birini* onların önüne koymaya cesaret ettim, ama gerçek şu ki, bunu bir saniye içinde tekrar yapardım, çünkü artık Lara ilk sırada. O benim hayatım ve onun yalnız, korkmuş ve muhtemelen incinmiş olduğunu bilmek beni yavaş yavaş öldürüyor.

"Onu oradan uzaklaştırmam gerekiyordu," diyorum, gözlerimi babamın gözlerine dikerek. "Sana her şeyi anlatacaktım. Önce onun güvenli bir şekilde oradan uzaklaşmasını istedim. Babası hakkında, onun yaptıkları hakkında bu şekilde öğrenmesini istemedim."

Elimi saçlarımın arasından geçirip Danil amcamı izliyorum. Bilgisayar başında, Lara'nın telefonunu takip ediyor ve Lara'ya ne olduğunu bulmak için yakındaki CCTV görüntülerini inceliyor. Lara'nın kaçırıldığını anladığım anda babamı aradım, o ve amcalarım hiç soru sormadan hemen geldiler, ama tüm bunlar bittiğinde yaptıklarımın hesabını vermem gerekeceğini biliyorum. Ama bunu sonra düşünürüm. Şu anda tek düşünebildiğim Lara'yı geri getirmek.

Vitya SUV'yi köşeyi dönüp yanımıza park ederken lastiklerin çılgınlığıyla döndüm. Onu bıraktığında ne olduğunu öğrenmek için onu aramıştım ve o da hemen geri dönüp gelmişti. O ve Svetlana arabadan atlayıp koştular.

"Ne oldu?" diye soruyorum ve sert ses tonuma neredeyse hiç aldırış etmiyor. "Hiçbir şey. Senin istediğin gibi onu kapısına kadar geçirdim ve içeri girmesini izledim. Kapı kapanana ve kilitlediğini duyana kadar koridordan ayrılmadım. Etrafta kimse yoktu, şüpheli bir durum yoktu."

"O iyiydi," diyor Svetlana. "Yemin ederim Luka, hiçbir şey olmadı ve onu bıraktığımızda iyiydi, mutlu ve güvendediydi. O daireye girdiğinde endişeli ya da korkmuş değildi."

Başımı sallıyorum, bir sorun olsaydı ikisinin de fark edeceğini düşünüyorum. "Sonra siz gittikten sonra onu aldılar, yani sadece otuz dakika kadar oldu."

Pip yumuşak bir miyavlama ile hala onu tuttuğumu hatırlatıyor. Onu Svetlana'ya veriyorum ve o hemen küçük bedenini göğsüne bastırıp kafasına öpücük konduruyor.

"Ona benim için iyi bak. Lara döndüğünde onu isteyecektir."

Bana başını sallar, ikimiz de onun sağ salim dönmesinden başka bir sonucun mümkün olduğuna inanmayı reddederiz.

"Kızımı buradan götür, Vitya," diyor amcam Vitaly bize doğru yürürken. "Onun buraya yaklaşmasını istemiyorum. Onu daireye geri götür. Orada kal ve onu ve karımı gözünün önünden ayırma." Kızına sarılır ve kafasına öpücük kondurur. "Onu dinle, Sveta. Şimdi inatçılık yapmanın sırası değil."

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum, baba." O da babasına sarılır ve sonra Vitya'nın yanına gider. Sınırları zorlamayı ve sinirleri bozmayı sever, ama hepimiz bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyoruz ve Sveta birçok şey olabilir, ama aptal değildir. En son bunu yaşadığımız zamanı hatırlıyor, Natalya kaçırılmış ve Vitya neredeyse öldürülmüştü, ve bizim odak noktamızın Lara'yı bulmak olması gerektiğini, onun dinleyip dinlemeyeceğini ve güvenli olan içeride kalıp kalmayacağını düşünmememiz gerektiğini biliyor.

Bana bakar ve Pip'in kafasını okşar. "Onu Lara için güvende tutacağım."

"Teşekkürler, Sveta," derim ona, sonra Vitya kolunu tutar ve onu geri götürmeden önce ona "Teşekkürler, Sveta" diyorum.

Danil amcam bir sıra arabanın yanına yürür ve etrafa bakınmaya başlar. Çömelir, yeşil bir Toyota'nın altına bakar ve ayağa kalktığı anda elinde bir telefon tutmaktadır. Lara'nın telefonu olduğunu anlamak için yaklaşmama gerek yoktur. Göğsüme bir ağırlık çöker. Babam omzumu sıkıca tutar ve kendimi toplamamı hatırlatır.

Lev amcam sorar, "Bununla bir ilgisi olabilecek birini tanıyor musun?"

Başımı sallarım. "Evet, Lebedev ailesinden biri, hayatta kalmış olabilecek biri."

"İmkansız," diyor Matvey amcam, Danil amcam ise bilgisayarından başını kaldırıp bana bakarak, "Olmaz, Luka. Hepsini öldürdük. Bundan emin olduk," diyor.

"Ama Lara'yı bilmiyordunuz," diyorum onlara ve babamın başka yere bakmasından ve Matvey amcamın içinden küfür etmesinden, bir şeyi gözden kaçırdıkları için mutlu olmadıklarını anlayabiliyorum.

"Lebedev Bratva öldü," diye ısrar ediyor Vitaly amcam. "Lara'yı hiç fark etmememizin nedeni, onun gizlice yetiştirilmiş olması ve babasının işleriyle veya Bratva ile hiçbir ilgisi olmamasıydı. Öyle olsaydı, onu çoktan bulmuş olurduk."

"Ve onu öldürdün mü?" diye sormadan edemiyorum.

"Evet," diyor Matvey amcam tereddüt etmeden.

"Eğer onun Bratva'sını yönetiyorsa," diye açıklıyor babam. "Ve eğer öyleyse, o zaman o senin aşık olduğun kız olmazdı, Luka, o yüzden bize öyle bakmayı kes. Onun babası ve amcasının bu aileye ne yaptığını bilmiyorsun. Sana hikayeyi anlattık diye tüm detayları bildiğin anlamına gelmez, ve kesinlikle onu bulduğumuzda Alina'nın neye benzediğini ya da gece boyunca uyanıp çığlık atmadan uyuyabilmesi için ne kadar zaman geçtiğini bildiğin anlamına da gelmez."

"Ya da yemek yiyip kendi başına beslenebilmesi için ne kadar zaman geçtiğini," diyor Matvey amca bana bakarak. "Yirmi yıl geçmesine rağmen, hâlâ ara sıra kabus görüyor. Ona yaptığı birçok şeyi bilmiyorsun, Luka. Senin hayal edebileceğinden çok daha kötü olduğunu söylediğimde bana güvenmen gerekecek."

"Peki, Lebedev Bratva değilse, kim olabilir?" diye sorar Val, durumu yatıştırmaya çalışarak.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor babam. "Şehirde başka bir Bratva olduğuna dair herhangi bir işaret görmedik ve bildiğim kadarıyla, Lara'nın Osip'in kızı olduğunu başka kimse bilmiyor."

Bunu söyler söylemez, Lou'nun evine yaptığımız ziyareti hatırlıyorum. "Başka biri biliyor," diyorum hemen ve herkes bana dönüp bakınca ekliyorum, "Lara annesinin dolabında bir kartvizit buldu. Pink'in yakınındaki bir striptiz barına aitti ve biz de oraya gidip sorular sorduk. Lara babasının kim olduğunu öğrenmek için çaresizdi ve biz de bu adamın bazı cevapları olabileceğini düşündük."

"Öyle mi?" diye sorar babam ve benim destek almadan bir adamı sorguladığım için pek de memnun olmadığını anlayabiliyorum, ama savunmam gerekirse, Lara'nın babasının lanet olası bir seks kaçakçısı olduğunu bilmiyordum. Onun sadece Lara'nın annesini hamile bırakıp sonra ölen bir adam olduğuna inanmak için her türlü nedenim vardı. Bratva'yı bu işe karıştırmak için hiçbir neden yoktu.

"Annesini hatırlıyordu," diyorum onlara, "ve babasını da. Tek bildiği, Osip'in onu senin radarına sokacak bir şey yaptığı ve bunun için hepsini öldürdüğü. Ne olduğunu bilmek istemediğini, bununla hiçbir ilgisi olmak istemediğini söyledi."

"Ona inanıyor musun?" diye soruyor babam.

"Evet, bunca yıl sonra bile ödü kopuyordu, ama daha fazlasını biliyor olması mümkün," diye itiraf ediyorum. Birinin bana yalan söylediğini anlamakta oldukça iyiyimdir, ama belki yanılıyordum, belki bir şeyi gözden kaçırmışımdır ve Lara benim hatamın bedelini ödüyor olabilir. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Babam bana "*Bana yalan söyleme*" bakışlarından birini atar ve "Bu gece sana Osip'ten bahsetmeden önce onun gerçekte kim olduğunu biliyor muydun?" diye sorar.

Babama tekrar yalan söylemek istemiyorum, ama daha sonra kolayca açıklanabilecek detayları ona anlatarak değerli vaktimi boşa harcamayacağım. "Bu akşam, siz bize anlatmadan birkaç saat önce öğrendim."

Buna kaşlarını kaldırıyor ama şu anda daha fazla bilgi almaya çalışmamak gerektiğini biliyor. Bunun yerine sadece, "Bu konuyu konuşmamız bitmedi, evlat. Lara'yı geri aldıktan sonra aile toplantısı yapacağız." diyor.

Lara'yı geri aldıktan sonra ona sarılacağım ve bir daha bırakmayacağım, bu yüzden toplantı beklemek zorunda kalacak. Yakında anlayacaktır.

"Gidelim," diyor amcam Vitaly, yanımdan geçerken babamın sırtına bir şaplak atarak. "Kulübün yerini biliyorum. Eğer o nerede olduğunu bilmiyorsa, belki bilen birini tanıyor."

Lou'nun evine giderken, Danil amcam dizüstü bilgisayarında çalışmaya devam ediyor, ama kızgın bakışlarından hiçbir şey bulamadığını anlayabiliyorum. Niki de bilgisayarında bir şeyi çözemediğinde ve kafası karıştığında aynı ifadeyi takınıyor.

Trafik kurallarının hemen hepsini hiçe sayarak, rekor sürede Lou'nun evine varıyoruz. Binayı dolaşıp arabamı geriye doğru sürerek tamponum arka kapıya değecek şekilde park ediyorum, böylece Lou hayatı için kaçmak gibi aptalca bir şey yapmaya karar verirse binada kalması sağlanmış oluyor.

Max ve Val yanımda kalırken, babalarımız hemen arkamızda, boktan binaya giriyoruz. Kulüp, son geldiğim zamankinden daha kalabalık ama yine de aynı derecede iç karartıcı. Sahnedeki kız çok çalışıyor ve bizi görünce neşeleniyor ama yüzlerimiz her şeyi anlatıyor olmalı ki, hemen başka yere bakıyor ve sahneye en yakın erkeklere odaklanarak, acınası bahşişler için elinden geleni yapıyor.

"Tanrım, burası tam bir çöplük," diyor arkamdan Vitaly amcam.
"İlgilenmiyorum," diyor Matvey amcam, üstsüz bir
garson ona doğru yürüdüğünde Matvey amcam homurdanıyor.

"Danil ve ben ön tarafı koruyacağız," diyor Lev amcam.

Aynı yaşlı barmen bu gece de çalışıyor ve benim geçip gitmemi izliyor. Max ve Val de aynısını yaparken, ben silahımı çekip Lou'nun ofisine doğru koridordan ilerlerken onun bağırışını görmezden geliyorum. Bu sefer kapıyı çalmaya zahmet etmiyorum. Ayağımı kaldırıp lanet kapıyı tekmeliyorum ve genç sarışının dizlerinin üzerinde, Lou'nun yaşlı sikini gürültüyle emdiğini görünce, bir an için nezaketi bozmamış olmayı diliyorum. Böylece Lou'nun sikinin bizi görünce büzülmesini görmek zorunda kalmazdım.

Kadın silahlarımızı görünce "Aman Tanrım!" diye bağırır. Bir kolunu kaldırıp diğer koluyla çıplak göğsünü kapatarak yan tarafa kaçır.

"Defol git," diyorum ona ve sonra tüm dikkatimi, kendini tutmaya çalışıyor gibi görünen Lou'ya veriyorum.

"Sikini kaldır," diyor Val ona. "Burada kimse onu görmek istemiyor."

"Dışarıda da kimse yapmıyor," diye mırıldanır Max. "O zavallı kıza ne kadar para verdin, yoksa diz çökmezse onu kovmakla mı tehdit ettin?"

Lou hızla kot pantolonunu giyer ve titrek bir eliyle masasındaki sigara paketini alır. Silahımı bir yandan diğer yana sallayarak ona kaşlarımı çatarım.

"Hayal kırıklığına uğradım Lou. Sigarayı bırakmaya çalışıyorsun, unuttun mu?"

"Siktir et," diye mırıldanır, silahlarımıza bakarak çakmağına uzanır. "Onu yakarsan, seni vururum." Sözlerim üzerine yüzü sararır. Ona gülümserim . "Eğer o kadar uzun yaşarsan, sonra bana teşekkür edersin."

Sigara düşer. "Tanrım, dostum, ben hiçbir şey yapmadım."

"Biri Lara'yı kaçırdı," diyorum ona, sonra bir bakıyorum da babam ve Matvey görünüyor. Ofis hepimizi almaya yetmediği için koridorda bekliyorlar.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok," diyor hemen. "Sen onu buraya getirdiğin günden beri onu görmediğime yemin ederim."

Yaklaşp ellerimi masasına koyuyorum, silahın kenarı ucuz ahşaba baskı yapıyor ama yine de ona doğrultulmuş durumda. "Tasadüflere inanmam Lou. Buraya babasını sormaya geldik ve şimdi o kaçırıldı. Babasının kim olduğunu başka kimse bilmiyordu. Her şey seni işaret ediyor."

"Olmaz lan," diye inler. Bana, kuzenlerime ve sonunda da Bratva'nın iki kurucu üyesi olan babama ve amcama bakar ve kim olduklarını anladığında başını sallar ve daha da solgunlaşır. "Hayatım boyunca sizden olabildiğince uzak durmaya çalıştım. Ben bir korkakım. Hepimiz bunu biliyoruz. Asla sizin kızlarınızdan birinin peşine düşmem."

Max'e odaklanarak ekler, "Ve o kıza bana oral seks yapması için zorlamadım. İşte bu kadar korkak biriyim. Kızgın bir erkek arkadaşın peşimden gelmesini göze alamam. Kızlara bu tür şeyler için para veririm. Hayır derlerse onları kovmayacağımı bilirler." Hala çok korktuğu için zoraki bir kahkaha atar. "Çoğu kabul eder."

Rusça'ya geçip diğerlerine bakıyorum. "Ona inanıyorum. O çok zavallı, çok aptal ve böyle bir şeyi denemek için çok korkak." İngilizce olarak Lou'ya soruyorum, "Başka kim uzun süredir burada çalışıyor? Lara'nın kim olduğunu başka kim biliyor?"

Onun düşünmeye çalışmasını, bir isim bulmaya çalışmasını izlemek neredeyse acı verici, çünkü çok korkmuş ve tüm iradesini sfinkterini kapalı tutmak için kullanıyor.

"Hadi Lou," diyorum, onu cesaretlendirerek. "Yapabilirsin. Tek ihtiyacım olan bir isim."

"Onu öldürecek misin?" diye soruyor.

"Eğer bu işe karışmışsa, evet." Tereddüt edince ekliyorum, "Ya da sadece seni işkence edip öldürebilirim. Seçim senin."

Rekor sürede pes eder, bu beni bile şaşırtır. Sözlerimi daha bitirmeden, "Roger, barmen, burada yeterince uzun süredir çalışan tek kişi o. Chloe'yi tanıyordu. Kızını tanımış olmalı," der.

"Lanet olsun Lou, sen gerçekten boktan bir arkadaşsın," diyorum ona, ama utanacak kadar bile nezaketi yok. Lou, kendi hayatını kurtaracağını düşünse, kendi annesini bile ayaklarımızın dibine atardı.

Lara için bu kadar endişelenmeseydim, silahımı kaldırıp ona doğrulttuğumda bana attığı ihanet dolu bakışa gülerdim.

"Söylersen bana zarar vermeyeceğini söylemiştin," diye bağırıyor bana, sanki yaptığımız küçük parmak sözünü bozmuşum gibi.

Cevap vermek yerine, silahımı onun kaldırdığı eline doğrultup tetiği çektim. Kulüpte müzik o kadar yüksek sesliydi ki, kimsenin duyduğunu sanmıyorum, ama duysalar bile, amcalarım kapıyı koruyor ve biz izin vermeden kimse çıkamıyor.

Lou, sağ elinin ortasındaki deliğe bakarak gözleri fal taşı gibi açılmış, tiz bir çığlık atıyor.

"Belki bu sigarayı bırakmana yardımcı olur," derim, o elinden akan kanı durdurmak için çabalarken. "Yardımın için teşekkürler Lou, ve senin iyiliğin için, o çirkin yüzünü bir daha görmek zorunda kalmamayı içtenlikle diliyorum."

Ben dönüp ofisinden çıktığımda hâlâ inliyordu. Küçük kulüpte çalan yüksek sesli müzik, striptizcilerin ve müşterilerin silah sesini duymasını engellemiş gibi görünüyordu, ama Roger'ın duyduğunu biliyordum. Bara vardığımda, yüzünde zaten hafif bir ter parıltısı vardı ve giydiği kirli gömlek, koltuk altlarında açan ter lekelerini örtmek için hiçbir işe yaramıyordu. Amcalarım hala kapının yanında duruyorlar ve biz bara doğru yürürken arkamızı kolluyorlar.

Kimse bir şey söylemeyince, ona kaşlarını kaldırıyorum. "Bize ne istediğimizi sormayacak mısınız?"

Gözleri aramızda gidip geliyor, bir içki içmek için uğradığımızı bir an bile inanmıyor ve bir elini tezgahın altına sokmaya başladığında, "Ellerini görebileceğim bir yerde tut, Roger. Bir daha sormayacağım," diyorum.

Barın altına sakladığı silahı, biz ona ulaşmadan önce almasının imkânsız olduğunu biliyor, bu yüzden yavaşça iki elini de avuç içleri aşağı bakacak şekilde tezgâhın üzerine koyuyor. Ona katılmak için yanına gidiyorum, ona dokunmak zorunda kalacağım kısmı hiç istemiyorum. Birkaç metre uzaktan bile ekşi vücut kokusunu alabiliyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıp, "Ben hiçbir şey yapmadım" diye homurdanıyor.

"Sen yaptın," diyorum ona, "ve bunun için seni öldüreceğim. Ama nasıl öleceğine sen karar vereceksin. İstedigimi söyle, ben de hızlıca halledeyim. Yalan söylersen, saatlerce, hatta günlerce sürmesini sağlarım."

Birkaç adam içki almaya yaklaşıncı babam önlerini kesip başını sallar ve uzak durmaları gerektiğini açıkça belirtir. Hemen arkalarına dönüp köşedeki masalarına geri dönerler.

Yüksek bir ses, hepimizin karanlık koridora bakmasına neden olur ve birkaç saniye sonra çok solgun bir Lou belirir. Kanlı elini kağıt havluyla sarmış ve göğsüne sıkıca bastırarak koşarak geçer, korkudan bize bakmaya bile cesaret edemez. Arka kapıyı denemiş olmalı ve açamadığı için hızlıca yürümek en güvenli seçenek olduğuna karar vermiştir.

Amcalarım gülererek kenara çekilir ve adamın hastaneye gidebilmesi için koşarak geçmesine izin verirler. Hepimiz onun polise hiçbir şey söylemeyeceğini biliyoruz.

Polisten çok bizden korkuyor.

Lou gittikten sonra, tüm dikkatimi Roger'a verdim. "Kararını verdin mi?"

O, barı sıkıca tutuyor ve terlemeye ve etrafımızı kokutmaya devam ediyor. "Sabrım tükeniyor," diye uyarıyorum, geçen her saniyenin

Lara'yı benden uzaklaştırdığını bilerek.

"Uzun zaman önce, Chloe ayrıldıktan kısa bir süre sonra, bir gece bir adam geldi. Birkaç içki içti, kızları izledi ve sonra ortalıkta dolaşan tüm söylentiler hakkında konuşmaya başladık. Yani, buradaki herkes bir şeyler döndüğünü biliyordu. Lanet olası bir kulüp tamamen yanıp kül oldu ve insanlar ölmeye devam etti."

"Sadede gel," diyorum ona.

"Bana, Lebedev ailesinden hayatta kalan olup olmadığını bilmekle çok ilgilenecek bazı insanlar tanıdığını söyledi, Osip'in buraya gelip kızlardan biriyle yattığına dair bir söylenti duyduğunu söyledi. Bana numarasını verdi, bir şey duyarsam aramamı ve aradığımda çok para alacağımı söyledi."

Bana bakıyor ve gözleriyle bana merhamet göstermemi, onun bakış açısını anlamamı rica ettiğini anlayabiliyorum, ama siktir et. Kızımı sattı ve bunun bedelini hayatıyla ödeyecek.

"Hadi ama dostum," diye tekrar deniyor. "Chloe gittiğinde hamile olduğunu bilmiyordum. Geçen gün geldiğinde, sanki hayalet görmüş gibiydim. Bana Chloe'yi hatırlattı ve onun kızı olduğunu anladım, sonra da dövmeni gördüm." Olanların ağırlığı ona fazla gelmiş gibi iç çekip başını eğiyor. "O lanet numarayı tamamen unutmuştum, ama onu gördüğümde her şey aklıma geldi ve ne olacak ki dedim. Parayı istedim. Bu çöplükten çıkıp emekli olmak istedim."

"Şimdi bu çöplükte öleceksin," diyorum. "Bana numarayı söyle. Kimi aradın lan?"

"Orada," diyor ve avuçlarını olduğu yerde tutabilmek için başını barın sağ tarafına doğru sallıyor. "Tezgahın altındaki bardak altlığı yığınının yanındaki beyaz kart. Adını bilmiyorum. Bana Phil olduğunu söyledi, ama sesi kesinlikle Phil gibi gelmedi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar babam.

Roger babama ve amcalarıma bakar. "Yani sesi sizlere benziyordu."

"Rus aksanı mı?" diye sorar amcam Matvey.

"Sanırım öyle," diyor Roger.

Danil amcam hızla kartı alır ve onu araştırmak için ayrılırken, ben Roger'ın gömleğinin arkasını tutup onu bardan çekip *Depo* yazan odaya götürürüm.

"Siktir," diye inler. "Bana ne yapacaksın?"

"Buna gerçekten cevap vermemi mi istiyorsun?" Kapıyı açıp onu içeri itiyorum ve arkamı kapıyorum. Lanet olası küçük bir oda ve onun ekşi kokusu her santimetrekaresine sinmiş durumda. Üstümüzdeki çıplak ampul bolca ışık veriyor ve bıçağımı çıkardığımda, Roger'ın yaşama isteği nihayet ortaya çıkıyor. Bana saldırıyor, ama ben bunun olacağını biliyordum ve ona karşı fazlasıyla hazırım. Gerçek bir avantaj elde edemeyecek kadar birbirimize çok yakınız ve ben omzumla onun ağırlığını karşılayarak döndüğümde, dengesi bozuluyor ve düşmeye başlıyor.

Çarpışmanın etkisiyle homurdanıyor ve hayatta kalkacak kadar zamanı yok. O da bunun farkında. Gözlerinde hızla azalan ve sönen umudu görebiliyorum.

Keskin bıçağı tüm gücümle aşağı indiriyorum ve kalbine saplıyorum. "Bu Lara için," diyorum ve bıçağı çeviriyorum. Gözleri dehşetle büyürken inliyor. Ölüm nadiren anında gerçekleşir ve bıçağımı göğsünde bırakıp acısını uzatmak istesem de, benim önceliğim Lara'dır, bu aptal herif değil, bu yüzden bıçağı çekiyorum. Bıçak yerinde olmadan, büyük yaradan kan akmaya başlar ve adam saniyeler içinde bilincini kaybeder. Kan kaybından ölmesini beklemek için zaman kaybetmiyorum. Birkaç dakika içinde ölecek, ama benim kaybedecek vaktim yok.

Depo odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapattım ve hemen babamın gözlerine baktım. Ona hızlıca başımı sallayarak her şeyin bittiğini belirttim. Amcam Vitaly bir adamın sırtını okşuyor ve artık barmen olmayan bara doğru işaret ediyor. Yanından geçerken onun şöyle dediğini duydum: "Tek yapman gereken içkileri servis etmek. Kazandığın parayı alabilirsin ve gece işten çıkarken istediğin kadar içki şişesini alabilirsin. Tek yapman gereken lanet olası çeneni kapalı tutmak."

"Tek kelime bile etmeyeceğim," diyor adam, vurgulamak için başını sallayarak.

Amcam gülüyor ve adamın omzuna vuruyor. "Tabii ki söylemezsin, Sam."

Amcam Vitaly'nin adamın ehliyetinin fotoğrafını çektiğini sormama gerek yok, bu yüzden bizim gece yarısı ziyaretimizi istemiyorsa, lanet olası çenesini kapalı tutacak.

Sam'i yeni barmenlik görevine bırakıp kulüpten çıkıyoruz ve doğrudan Danil'in bulunduğu SUV'ye doğru yürüyoruz. Yüzündeki sinirli ifadeyi görünce, söyleyeceği şeyi beğenmeyeceğimi anlıyorum. Yine de soruyorum.

"Bir şey buldun mu?"

Bana bakar ve başını sallar, bu şekilde şaşkına dönmüş olmaktan açıkça sinirlenmiş gibidir. "Aklıma gelen her şeyi yaptım, ama kime ait olduğunu bulamıyorum. Böyle bir şey hiç görmedim, sanki tuzaklar kurmuş gibi, ben hacklemeye çalıştığımda beni boşuna uğraştırıyor." Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Bu biraz zaman alacak, Luka."

"Hayır," diyorum, başımı sallayarak ve cebimden telefonumu çıkarıp, babasına söylerken Niki'nin adını yazmaya başlıyorum, "Niki yapabilir." Amcam itiraz etmeye başlar ama onu keserim. "Senin bilgisayarını hackledi."

Niki telefona cevap verdiğinde, amcamın sadece "Ne?" diyebilecek kadar zamanı olur.

"Yardıma ihtiyacımız var," diyorum ona, babası ise telefonda duyulacak kadar yüksek sesle, "Bilgisayarıma mı girdin?" diyor.

Biraz öfke bekliyordum, ama sesinde sadece şaşkın bir saygı vardı, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı ve "Annenin adının yazılı olduğu dosyayı açmadığını söyle" dedi.

"Ona, o dosyayı vebadan kaçır gibi kaçındığımı söyle," diyor Niki kulağıma.

"Hayır, o dosyayı açmadı," derim amcama, ki o da sözlerim üzerine gözle görülür şekilde rahatlar ve hızlıca "Tanrıya şükür" diye mırıldanır.

Niki'ye yola çıktığımızı söylerim ve Val ve Max ile birlikte arabama doğru koşarım. Tek düşünebildiğim Lara ve onu bulmanın çok uzun sürdüğü.

"Onu bulacağız," diyor Val, bir kırmızı ışığı daha geçip giderken.

"Bulmak zorundayız," diye cevap veriyorum, çünkü kabul edebileceğim tek sonuç bu.

"Niki bize adresi bulacak," diyor Max arka koltuktan, sesinde sadece güven var, çünkü babası ne kadar iyi olursa olsun, Niki'nin daha da iyi olduğu inkar edilemez. "Onu geri getireceğiz, Luka. Bunu başarıya kadar durmayacağız."

Onun ciddi olduğunu biliyorum. İkisi de ciddi. Onlar benim kuzenlerimden daha fazlası, benim kardeşlerim gibiler ve ben her zaman onların arkasında olduğum gibi onlar da benim arkamda. Lara'yı bulacağız ve bunu başarıya kadar hiçbirimiz pes etmeyeceğiz.

Onu kaçıran kişi çok acı bir şekilde ölecek. Yanlış aileye bulaştılar.

Apartmana varmamız uzun sürmedi ve motoru durdurur durmaz arabadan indik, babalarımız gelmeden önce özel asansörün düğmesine basmıştık bile. Beklemedik, asansör kapısı açılır açılmaz içeri girdik ve yukarı çıktık. Amcamın Niki'ye numarayı mesaj attığını biliyorum ve uzun süre beklemeyeceğimizi umuyorum. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Kapılar açılır açılmaz teyzem bizi bekliyor. Bana bir bakış atıyor ve beni kucaklamak için çekiyor.

"Çok üzgünüm, Luka." Beni daha sıkı sarar, sonra bırakır ve gözlerime bakar. "Onu bulacaksın," der ve ben onaylayana kadar gözlerime bakar. Yanağımı okşar ve kendi gözyaşlarını siler. "Sen bulana kadar kimse pes etmeyecek."

"Teşekkürler," diyorum ona, ikimiz de asansör kapılarının tekrar açıldığını ve diğerlerinin dışarı çıktığını duyunca dönüp bakıyoruz. Bu dikkat dağınıklığından yararlanıp Niki'nin odasına yöneliyorum. Max ve Val beni takip ediyor ve Niki'yi bulduğumuzda, o dizüstü bilgisayarına odaklanmış, parmakları hızla klavyeyi tıklatıyor.

Başını kaldırmadan, "Neredeyse bitti. Sadece birkaç dakika daha."

Danil amcam odaya girer ve oğlunun arkasına geçer, nasıl yaptığını merakla izler. Ekranı bakar ve başını sallar, yüzündeki gururlu gülümsemeyi saklayamaz.

"Tanrım," diye mırıldanır ve hafifçe güler. "Sır saklıyormuşsun, evlat."

Niki omuz silkiyor. "Yıllardır okulumuzu hackleyip notlarımızı değiştirdiğimi itiraf etmek için şimdi uygun bir zaman mı?"

Babası güler. "Bu benim yapacağım bir şeye benziyor. Buna kızamıyorum bile."

Niki arkasına yaslanır ve daha bir kelime bile etmeden bir şey bulduğunu anlarım. Gözlerindeki memnuniyeti gözden kaçırmak imkansızdır ve babası omzunu sıkarak yine inanamayan bir kahkaha atar.

"Kim bu?" diye soruyorum.

"Radek Popov," diyor Danil amcam. Oğlunun ona attığı bakışı görmezden gelerek Niki'nin dizüstü bilgisayarını alır ve hızla yazmaya başlar. Birkaç dakika sonra kardeşlerine bakar. "Turgenev Bratva için çalışıyor."

"Siktir," diyor babam, bana bakmayı reddederek.

"O da kim lan?" diye soruyorum.

Cevabı amcam Matvey verir. "Lebedev Bratva'yı ortadan kaldırdığımızda, seks kaçakçılığı dünyasında büyük bir boşluk oluştu. Turgenev Bratva bu boşluğu doldurmak için devreye girdi. Amerika dışında faaliyet göstermiyorlar. Bu yüzden onları hiç duymamışsın."

Onun sözleri kalbimin durmasına neden oldu. "Yani seks kaçakçıları kızımı kaçırdı, öyle mi?"

"Onu geri alacağız." Babam bana döner. "Sana söz veriyorum. Vladimir Turgenev Pakhan'dır ve onunla bir görüşme ayarlayacağız. Lara'yı zarar görmeden teslim edebilir ya da bir savaşı karşı karşıya kalır. Bizim bölgemize girip onu kaçırarak kuralları çiğnedi. Bunu biliyor ve bunun bedelini ödeyecek."

Babam ve amcalarım hiç vakit kaybetmezler. Amcam Danil ve Niki, Radek'in telefonunu uzak bir kulübeye kadar takip ederler ve sonra babam için Vladimir'in numarasını bulurlar. Kendimi çaresiz hissediyorum, sanki sadece oturmuş bekliyormuşum gibi, ama babam her zaman Bratva'nın yüzü olmuştur ve hepimiz onun telefonda olması gerektiğini biliyoruz. Babam görüşme ayarlarken, yerinde duramadan odada volta atıyorum.

"İki saat sonra kulübede buluşuruz Vladimir, Lara da orada olsun. Eğer ona zarar verilmişse, işler çok kanlı bir hal alacak." Babam alaycı bir kahkaha atar ve sesi hiç de yumuşak değildir. Sesi serttir ve her kelimesinin arkasında şiddet hissedilir: "Bizim bölgemize girdin ve bizim korumamız altındaki birini kaçırdın. İşleri batırdın ve bunu düzelteceksin, yoksa ailem seninkini yok edecek. İki saatin var."

Vladimir cevap veremedi telefonunu kapatır ve elini saçlarına geçirir.

"Timofey'i arayıp herkesi kulübeye çağırmasını söyleyeceğim," diyor amcam Vitaly, telefonu kulağına dayamış halde odadan çıkarken.

"Kızın iyi olduğunu söyledi mi?" diye sorarım, babama bakarak.

"Öyle," der, "ama bu durumdan hiç de memnun değil. Oraya gidip onu, kızını teslim etmesinin kendi yararına olduğuna ikna etmeliyiz."

"Ya kabul etmezse?" diye sorar Max.

Lev amcam ona sırtarak cevap veriyor. "O zaman bu gece ortalık kan gölüne dönecek."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Val. Yanıma gelip kolumu dürtüyor. "Gidip kızını geri alalım."

Başımı sallayıp sakallı çenemi ovuşturuyorum. Günlerdir uyumamışım gibi hissediyorum, sanki Lara'yı saatlerce değil haftalarca aramışım gibi. Tüm dünyası elinden alınmış bir adam gibi hissediyorum ve şimdi tamamen kaybolmuş ve başıboşum. Kafam onun görüntüleri ile dolu — korkmuş, incinmiş ve benim onu bulmamı bekliyor. Matvey amcam bu cehennemi iki yıl boyunca nasıl atlattı?

Ona baktığımda gözlerim onunla buluşuyor ve gözlerinde anlayış görüyorum. Nasıl hissettiğimi tam olarak biliyor ve bundan nefret ettiğini anlayabiliyorum. Benim bunu yaşamak zorunda kalmamdan nefret ediyor ve ona unutmak için çaresizce uğraştığı şeyleri hatırlattığı için nefret ediyor.

"İyi misin?" diye sordu, bana doğru yürürken.

"Hayır." Ona yalan söylemenin bir anlamı yok. Gerçeği zaten biliyor.

Beklediği cevap buymuş gibi başını sallar. "Onu geri alıp, bunu yapan adamın kanını ellerine bulaştırmadan iyi olamazsın, ama şanslısın ki çok uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksın." Koyu renkli gözleri benimkilere bakar. "Güneş doğmadan onu geri alacağız, Luka."

Amcalarım boş vaatlerde bulunmazlar ve Matvey birkaç saat içinde onu geri getireceğimizi söylüyorsa, ona inanırım, ama o zamana kadar çok şey olabilir ve onu ne durumda geri getireceğimiz konusunda endişelenmeden edemiyorum. Kendi akıl sağlığım için, bazı şeyleri düşünmemeye deli gibi uğraşıyorum ve zihnimin köşelerinde dolaşan tüm karanlık görüntüleri düşünmeye başlarsam, bir daha asla kendime gelemem.

"Teşekkürler, Matvey Amca," diyorum ona, bunun onun için de çok zor olduğunu bildiğim için nefret ediyorum, ama Lara'yı geri getirmek için burada yardım ettiği için de çok minnettarım.

"Herkesi adresi gönderdim," diyor Danil Amca. "Diğerleri çoktan yola çıktı."

Babam gözlerime bakarak iyi olduğumdan emin oluyor. Kırk yaşına geldiğimde de bana aynı bakışı atacağını biliyorum, bu yüzden bunun beni rahatsız etmesine izin vermiyorum. Bunun yerine kapıya doğru yöneliyorum ve omzumun üzerinden, "İyiyim baba. Endişelenmeyi bırak," diyorum.

Amcam Vitaly'nin güldüğünü duyarım. "Çocukları olana kadar bekle. O zaman anlarlar."

Max ve Val ile asansöre binerken babam, "Biz olmadan girmeyin," diye bağıyor.

Kapılar kapandığında Max bana bakar. "Sen mi süreceksin?"

"Evet," diyorum, şu anda yolcu koltuğunda oturmayı kaldıramayacağımı bilerek. "Niki'den Turgenev Bratva hakkında elindeki tüm bilgileri sana göndermesini isteyebilir misin?"

Biz daha otoparka varmadan, o zaten küçük kardeşine mesaj atmaya başlamıştı ve ben arabayı şehir dışına çıkarırken, o da kardeşinin, sevdiğim kadını kaçıran adamlar hakkında gönderdiği her şeyi bana okuyordu. Keşke sormamış olsaydım diye düşündürecek kadar. Turgenev Bratva, benim nefret ettiğim türden bir Bratva: tepesinde yaşlı, zengin bir pislik var ve en kötü adamları çalıştırıyor. Onunla para ve güç için birleşmiyorlar. Onun Bratva'sı en aşağılık adamları çekiyor ve onlar kadınları istismar etmek ve incitmek için birleşiyorlar. Vladimir bunu sadece izin vermekle kalmıyor, bunun üzerine kurulu ve bundan beslenen bir imparatorluk kurmuş. Ben bir suçlu olabilirim, ama o tam bir pislik.

Şehirden yeterince uzaklaştığımızda, otoyoldan çıkıp iki şeritli bir yola giriyoruz ve yol tarifleri bizi sonunda uzun, çakıllı bir yola götürdüğünde, çimlere çekip diğerlerine mesaj atıyorum. Babalarımız birkaç dakika arkamızda ve Timofey, kulübenin arkasına ve yanlarına gelecek olan grubu yönetiyor. Babamın endişelerine rağmen, kuzenlerimle birlikte oraya dalıp her şeyi mahvetme riskini göze alamam. Lara'nın hayatını şu anda olduğundan daha fazla tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam.

Silahlarımızı kontrol ediyoruz, işler gerçekten kötüye giderse ve daha fazla mermiye ihtiyacımız olursa diye ceplerimize birkaç ekstra şarjör koyuyoruz, sonra da bir bıçakla daha rahat hissettiğim için bileğime bir bıçak daha takıyorum. Bir aracın yaklaştığını duyduğumda, gitmeye fazlasıyla hazırız.

Üç siyah SUV geldiğinde ve sonuncusunda Dominic ve adamları varken şaşırmamam gerekirdi. Kendi mafyasını yönetiyor olabilir, ama artık biz bir aileyiz ve hiçbirimiz bunu hafife almıyoruz. Yardıma ihtiyacı olursa hepimiz bir saniyede orada oluruz. O ve iki kuzenine başımı sallarken, diğer adamları birkaç metre uzakta durup babam ve amcalarımın getirdiği adamlarla konuşuyorlar.

"Plan nedir?" diye sorar Dominic, kendi silahını kontrol ederken, Dario bıçaklarını kontrol eder ve Alessandro emirleri bekleyerek aramızda bakışır.

"Vladimir bizi bekliyor. Sizler diğer adamlarımızla buluşup kulübeyi kuşatırken biz içeri gireceğiz. Kimse bizim iznimiz olmadan buradan çıkamaz," diyor babam.

Amcam Vitaly, Dominic'e bakar. "İtalyan olduğunu belli etme. Ortama uyum sağlamaya çalış."

Dominic ona kaşlarını kaldırır. "İçeriye bir şişe votka ile girmemi mi istiyorsun?"

Amcam iç çeker ve Lev'e bakar. "Oğlun yine sorun çıkarıyor." Amcam Lev sinirli bir homurtu çıkarırken Dominic İtalyanca bir şeyler mırıldanır. "Gördün mü?" der amcam Vitaly, "içeri girdiğimizde bunu yapma. Armani takım elbiseni hiç söylemeyeceğim çünkü o boku düzeltmek için vaktimiz yok."

"Vladimir'i arıyorum," diyor babam, etrafına bakarak hepimizin sessiz kalmamız gerektiğini anladığımızdan emin oluyor. Vladimir bekliyor olmalı, çünkü bir saniye sonra babam, "Buradayız. Adamlarına bizi gördüklerinde uslu durmalarını söyle," diyor.

Cevap beklemekten telefonu kapatır. "Hazır mısınız?" diye sorar bana.

"Fazlasıyla," diyorum. Çakıl yoldan ilerlerken yanıma yaklaşıyor. "Orada ne görürsen gör, onun seni ne kadar rahatsız ettiğini belli etme," diye uyarıyor beni. "Onu odanın bizim tarafına getirene kadar güvende değil."

"Biliyorum," diyorum. "Ama ona elini süren herkesi öldüreceğimi sana söylemeliyim."

Ay ışığı, bana attığı hafif sırtışı görebilmem için yeterli. "Öyle yapmasan Melnikov olmazdın."

Bu konuda onunla kavga etmek zorunda kalmayacağım için rahatlayarak, küçük virajı döndüğümüzde ortaya çıkan kulübeye odaklanıyorum. Güvenlik ışıkları yeri aydınlatıyor, bu da binanın çevresinde kaç kişi olduğunu görmeyi zorlaştırıyor. Yirmi metreden daha az mesafeye geldiğimizde, bir adam Rusça "Daha fazla yaklaşmayın!" diye bağıyor.

"Vladimir bizi bekliyor," diyor babam, sesinde sıkılmış bir tonla, her ne kadar ikimizin de göğsüne birkaç silah doğrultulduğundan emin olsam da.

"İleri çıkın ve ellerinizi görebileceğimiz yerde tutun," diye bağıyor adam.

Dediğini yapıyoruz ve kapıya neredeyse vardığımızda, birkaç silahlı adam gölgelerden çıkıp bizi çevreliyor. Adamlardan biri, yaklaşıp Lev amcamı aramaya çalışarak hata yapıyor.

"Bir daha sikime dokunmaya kalkarsan, elini kurşunlarım," diyor Lev amcam.

"Evet," diye Vitaly amcam da katılır. "Onun lanet olası yasak bölgesinden çık. Bu çok kaba, dostum. Biz buraya gelip hemen sizin siklerinizi tutmaya çalışmadık." Gülerek ekler, "Tabii onları bulabilseydik."

Adamın ağzı ince bir çizgiye dönüşür ve tam yaklaşmak üzereyken ön kapı açılır ve Vladimir dışarı çıkar. Max'in arabada bana gösterdiği fotoğraftan onu tanırım, ancak şahsen daha yaşlı ve daha kilolu görünür. Adam adamlarına el salladığında parmaklarındaki yüzükler ışıktan parlar. "Onları geçirin," diye emreder.

Adam gururunu yutmak ve kenara çekilmek zorunda kaldığında amcalarım hafifçe gülerler. Vladimir'in peşinden geçip ahşap kulübeye gireriz. Burası, zorlu koşullara dayanmak için yapılmış rustik bir kulübe değildir. Uzak bir yerde olmak isteyen ama lüksünden ödün vermek istemeyenler için yapılmıştır. Zenginlerin zorlu koşullara dayanma yeri.

Vladimir bize bakmak için dönerken, bir adam yanına gelir. Uzun saçları geriye taranmıştır ve gözleri üzerimizde dolaşır, her ayrıntıyı inceler ve Vladimir'in kişisel koruması olduğu bellidir.

"Kuralları çiğnedin Vladimir," diyor babam, hiç vakit kaybetmeden.

Vladimir'in koyu renkli gözleri babama takılıyor. "Sen Romalı'sın, değil mi?"

"Öyleyim," diyor. "Bizim olan biri var sende."

Vladimir odayı gözden geçirir, Dominic ve kuzenlerine kısa bir süre bakar. "Sen kimsin?"

Hâlâ Rusça konuşuyor, bu yüzden Dominic sadece bakışlarını ona dikip tek kelime etmiyor.

"O bizimle birlikte," diyor Lev amcam İngilizce olarak ve Vitaly amcam, kardeşinin damadını savunmasını görünce hafifçe sırıtıyor.

Vladimir İngilizceye geçerek, "Bu benim Bratva'mla senin Bratva'nın arasında bir mesele. Partiye başka kimseyi davet etmedim," dedi.

"Biz birlikte çalışıyoruz," diyor babam. "Bizi etkiliyor ise, onu da etkiler."

"Sizin işleri farklı yaptığınızı duydum," diyor Vladimir, büyük oturma odasının köşesindeki bara doğru yürürken düşünür. "Konuşurken bir şeyler içmek ister misiniz?"

Sabırsızlığımı fark eden babam, "Hayır, kızı istiyoruz. Buraya ziyarete gelmedik. Davetsiz olarak bizim bölgemize geldin ve

iki kadını kaçırdınız, bu yüzden lanet olası bir savaş istemiyorsanız, onları buraya getirmenizi öneririm."

"Genç kızın kim olduğunu biliyor musun?" diye sorar Vladimir. Kendine bir votka doldurur ve cevap alamayacağı belli olunca, "Osip'in kızı çok para getirebilir" der. Bir yudum alır ve bardağın kenarından bize bakar. "Kârı paylaşmaya hazırım."

Babam, bu pislige bıçağımı fırlatmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce kolumu tutar. Vladimir bunu fark eder ve gözlerime bakar.

"O senin mi?"

"Evet," diyorum ve kendimi tutamayıp ekliyorum, "ve ona zarar veren herkesi öldüreceğim."

Vladimir gülümser ve babama bakar. "Oğlunu kontrol altına almalısın, Roman."

"Kontrol edecek bir şey yok," diyor babam. "Kadınına dokunan her erkeği öldürmeye hakkı var. Nasıl işlediğini biliyorsun Vladimir. Aptal numarası yapma."

"Oyun oynadığından pek emin değilim," der amcam

Vitaly. "Dikkatli ol," diye uyar Vladimir.

"Yoksa ne olur?" diye sorar Matvey amcam. "Etrafınız tamamen çevrildi. Bu gece hayatta kalırsanız, bu sadece bizim izin verdiğimiz için olur."

Vladimir korumasına bakar, ama hepimiz biliyoruz ki dışarıdaki adamların yardımıyla bile bize karşı koyamazlar ve bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın o ölecektir. Son içkisini yudumlayarak sakın görünmeye çalışır, ama gözlerinde korkuyu görebiliyorum.

"Bana onun nerede olduğunu söyle," derim, onun oyunlarını oynamaktan ve bu durumun kontrolünün onda olduğunu düşünmesine izin vermekten bıktım.

Bir an için beni görmezden geleceğini düşünürüm, ama silahıma uzandığımda başını sağa doğru sallar ve "O koridorun sonunda, sağdaki ikinci kapı" der.

Bölüm 15

Lara

Ne kadar süredir asılı kaldığımı bilmiyorum, ama kollarımın yerinden çıkmış gibi hissedecek ve kendime işeyeceğim noktaya gelecek kadar uzun bir süre olduğu kesin. Umursayacak kadar onurumu toplayamıyorum.

Radek, tecavüz girişimi engellendikten sonra geri dönmedi ve ben onun kaçınılmaz dönüşünü düşünmeden edemiyorum. Korkuyorum, hiç bu kadar korkmamıştım ve işlerin milyon kat daha kötüye gidebileceğini bilmek tüm vücudumu titretiriyor. Ayak parmaklarım, ağırlığımı mümkün olduğunca desteklemeye çalışmaktan kramp giriyor ve ağlamayı kesemiyorum. Annemin hala hayatta olup olmadığını ya da onu bir daha görebilecek miyim bilmiyorum ve Luka'yı düşünmeye çalıştığımda nefes almam daha da zorlaşıyor. Beni nasıl bulacak? Telefonum atıldı ve binamda güvenlik kamerası yok. Beni aramaktan ne kadar sonra vazgeçecek? Ya beni hiç bulamazsa?

Kafam zonklayana kadar soru üstüne soru geçiyor ve her geçen dakika, bir daha asla kendimi içine çekmeyeceğime yemin ettiğim tanıdık bir karanlığa daha da derinlere batıyorum. Umutsuzluk beni sarıyor, mücadele etmeyi umursamadığımdan emin olana kadar beni kaplıyor. Sadece karanlığın beni alıp götürmesini istiyorum, böylece artık bunların hiçbirini hissetmek zorunda kalmayayım.

Başım öne eğik, her nefes alışımında omuzlarım ve sırtım ağrıyor. Giderken ışıkları kapattılar, en azından çıplak bedenime bakmak zorunda kalmadığım için mutluyum, bu aşağılayıcı durumdan kurtuldum. Bunun için minnettarım, ama bunu nezaketen yapmadıklarını biliyorum. O pislikler bunu beni korkutmak için yaptı.

Oda ses geçirmez olmalı, çünkü kendi panik nefeslerimin ve hızlı kalp atışlarımın sesi dışında hiçbir şey duyamıyorum. Kapının tekmelenerek açılmasının keskin sesi odadaki ağır sessizliği bozduğunda

, neler olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. Koridordan gelen ışık gözlerimi kamaştırıyor ve yaklaşan ayak seslerini duyduğumda çılgılık atmaya başlıyorum.

"Lara, benim," diye bağıyor Luka, bana sarılırken Rusça bir şeyler haykırıyor. "Siktir, bebeğim," diye inliyor, beni kaldırıp bağlı bileklerimi kancadan dikkatlice çıkarıyor. "Çok üzgünüm."

Başımın arkasını avuçlayarak beni kendine sıkıca sarıyor, beni sevdiğini ve ne kadar üzgün olduğunu söylüyor. Beni yere indirmek istediğinde bacaklarım pes ediyor, ağırlığımı taşıyamayacak kadar zayıflar. Beni yakalıyor, düşmeme izin vermiyor.

"Kollarım," diye inledim, bileklerimi bağlardan kurtardığında ve kan geri akıp hislerim geri geldiğinde, kollarımda kör edici bir acı hissettim.

Birisi düğmeyi çevirip tavandaki ışık yanmadan hemen önce, yine Rusça bir şeyler bağıyor. Hızla kendimi örtmeye çalışıyorum ama kollarım işe yaramıyor.

"Hayır! Luka, lütfen, çıplağım," diye bağıyorum, onun arkasında duran babasını ve amcalarını hayal ediyorum ve bir an için utancım her şeyden üstün geliyor.

"Benden başka kimse seni göremez. Val ve Max koridorda nöbet tutuyorlar." Başımın üstüne öpücük kondurur ve ben ağlarken beni kucaklar.

"Annem..." diye başlıyorum, ama sorumu bitirebilecek kadar ağlamayı kesemiyorum.

"Onu da alacağız," diye söz verir ve tüm vücudum rahatlamış bir şekilde gevşer.

"Lara, bana bak, *kisa*."

Gözlerimi açıp onun gözlerine bakmaya zorlarken yüzümü avuçlarıyla tutar. Tanıdık yeşil rengi gördüğüm için o kadar mutlu olurum ki tekrar ağlamaya başlarım.

"Sana vurmuşlar," diyor ve sesindeki sertlik daha önce hiç duymadığım bir şey. Lou'yu sorgularken bile sesi böyle değildi.

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Birkaç gün içinde iyileşecek bir şey." "Sana başka ne yaptılar?" diye soruyor ve sesi keskin olsa da, elleri nazikçe yüzümü kavlıyor, sanki benim için dünyadaki en değerli şeyimmişim gibi tutuyor. "Kimse sana tecavüz etti mi?" Bu kelimeleri ağzında tutmaya dayanamıyormuş gibi tükürüyor.

"Hayır," diyorum hemen, onun bu yükü bir saniye bile taşımasını istemiyorum. "Yapacaktı, ama bir iş için çağrıldı."

"Yani seni korkuttu, soydu, sana dokundu ve tecavüz edecekti," diyor, bana yapılan yanlışları zihninde bir liste yapıyormuş gibi. "Adını biliyor musun?"

"Radek."

Luka sıkıca başını sallar ve ben tekrar ağlamaya başlayınca öfkesini bir kenara bırakır, beni görünce acı dolu bir inilti çıkarır ve beni kendine çekip sarılır.

"Beni bulabileceğini hiç düşünmemiştim," diye fısıldıyorum boynuna. "Beni satacaklardı, Luka. Babam kadınlara bunu yapardı." Hıçkırıklarla boğuluyorum, sözlerim kesiliyor, gömleğini yumrukluyorum ve hayatımda hiç bu kadar ağlamamıştım.

"Çok üzgünüm," diye mırıldanır, sırtımı nazikçe okşayarak ağlamama izin verir. "Bir daha asla bu duruma düşmeyeceğine söz veriyorum, ama bilmen gereken bir şey var, Lara." Yüzümü avuçları arasına alır, beni geri çekerek gözlerine bakmamı sağlar. Gözlerindeki yoğunluğu gözden kaçırmak imkansızdı ve ses tonuyla da uyumluydu: "Seni *her zaman* bulacağım. Seni ülke dışına çıkarmış olsalar bile, tüm hayatımı harcamam gerekse bile, seni bulacağım, *kisa*, ve bulana kadar durmayacağım."

Konuşmadan başımı sallıyorum, ama ona inanıyorum ve bu benim için her şey demek. Kendi başıma ayakta durabileceğime emin olunca, gömleğini çıkarıp başıma geçirmek için beni bırakıyor. Bugün uzun kollu bir gömlek giydiği için çok mutluyum ve kolları, onun hiç tiksindiği, Radek'in ise dehşete kapıldığı yaraları örttüğünde biraz daha rahatlıyorum.

Parmak eklemlerinin arkasını yanağımın üzerinde gezdiriyor, fısıltı kadar yumuşak olmaya dikkat ediyor. "Oraya geri dönmemiz gerekiyor, ama sen tüm bu süre boyunca benim ve ailemin yanında olacaksın."

"Tamam," diye fısıldıyorum, beni kaçıran adamlarla yüzleşmekten pek hoşlanmıyorum, ama aynı zamanda bu lanet odada bir saniye daha kalmak istemediğimi de biliyorum.

Luka etrafına bakınıyor ve kesilmiş giysilerimi görünce Rusça bir şeyler homurdanıyor. Kot pantolonum hala iyi durumda, bu yüzden onu giymeme yardım ediyor ve ben giyinirken spor ayakkabılarımı tutuyor. Tanıdık giysilerimin koruyucu zırhıyla sarılmış olduğum için şimdi biraz daha iyi hissediyorum, nefes alıp onun koluna tutunuyorum. Bu odadan çıkacak kadar cesur hissediyor olabilirim, ama

bu, yanımdaki adama sıkıca tutunmadan yapacağım anlamına gelmiyor. Luka bu tür durumlar için eğitilmiş. Onu gözümün önünden ayırırsam aptal olurum.

"Seni bir saniye bile yalnız bırakmayacağım," diyor, titreyen vücudumda yazılı olan korkuyu okuyarak.

Onun kolunu daha sıkı tutuyorum ve beni odadan çıkarırken başımı sallıyorum. Max ve Val koridorda, bize sırtlarını dönmüş duruyorlar. Bizi duyduklarında, Val Rusça bir şey soruyor ve Luka İngilizce "Sorun yok. Artık dönebilirsiniz" dediğinde, iki adam da bana dönüp bakıyor. "Tanrıya şükür," diyor Max, gözlerini hızla üzerimde gezdirerek ciddi bir yaralanmam olmadığından emin olmak için.

"Geri döndüğüne sevindim Lara," diyor Val ve beni şaşırtan sevgi dolu bir hareketle başımın üstüne elini uzatıp okşuyor. Luka'nın kuzenleriyle daha yeni tanıştım ve şimdiden beni ailelerinin bir parçasıymışım gibi davranıyorlar.

"Teşekkürler," diyorum ikisine de, koridordan geçip ana salona girerken birinin önümde, diğerinin arkamda durduklarını fark ederek. Az önce gördüğüm uzun saçlı adamı görünce Luka'yı daha sıkı tutuyorum. Gözleri üzerimizde dolaşırken hiç de memnun görünmeyen yaşlı bir adamın yanında duruyor. Odada bulunan diğer adamları Luka'nın babası ve amcaları olarak tanıyorum. Hatta köşede Dominic ve kuzenlerini bile görüyorum ve hepsinin bana yardım etmek için buraya geldiklerine inanamıyorum. Hiç kimse benim için böyle savaşmamıştı ve dikkatli olmazsam yine ağlamaya başlayacağım. Hayatımda ilk kez bir ailenin parçası gibi hissediyorum.

"Sana iyi olduğunu söylemiştim," diyor yaşlı adam, elindeki bardağı bana doğru sallayarak. "Söz verdiğim gibi, tamamen iyi ve güvende."

"Ama iyi değil," diyor Luka. Sesi odayı dolduruyor ve etrafımdaki adamlar olacakları beklerken gerginliğin arttığını hissediyorum. "Radek ona vurdu. Onu işkence etti, tavandaki lanet bir kancaya astı ve tecavüz etmeye çalıştı, onu kaçırdıklarında korkuttuklarını saymıyorum bile."

"Yani söz verildiği gibi gayet iyi değil," diyor Roman, bize yaklaşarak. Gözlerime kısaca bakıyor ve biraz daha dayanmamı istediğini anlıyorum. Hafifçe başımı salladığımda, bana hafif bir gülümseme atıyor ve adama dönüyor.

"Radek benim," diyor Luka. "Onu öldürmek benim hakkım."

Yaşlı adam gülümser ve diğerlerinden yardım ister, ama kimse bu piçe yardım etmez. "Hadi ama, biraz fazla hevesli davrandı. O benim

en iyi adamlarımdan biri ve ona tecavüz etmedi. Sen kendin söyledin."

"Sadece engellendiği için," diyor Luka. "Kızıma dokundu ve bunun için ölecek."

"Seçim senin," diyor Lev. "Radek'i yeğenime ver, yoksa savaşa gireriz."

Parmaklarım Luka'nın koluna gömüldü, tartışmak, Radek'in bana yaptıklarının tüm ailesini tehlikeye atmaya değmeyeceğini söylemek istedim, ama gözlerindeki bakışı gördüğümde bunun bir anlamı olmadığını anladım. Hiç görmeyeceğimi sandığım Luka'nın bu yüzü şimdi bana bakıyordu. Onun şiddet uygulayabileceğine inanmakta zorlandım, ama yanılmışım. Aşık olduğum adam, şu anda yanımda duran, tüm dünyayı yakıp kül etmeye hazır gibi görünen adamla aynı kişi. Aynı adamın iki farklı yüzü ve ben ikisini de seviyorum. Şeytan ve melek, ikisi de onun bir parçası ve bunu asla değiştirmek istemem. Melek, beni çok tatlı bir şekilde seven tarafı, şeytan ise Radek'in bana verdiği acının intikamını alacak tarafı.

"Peki," diyor yaşlı adam, dikkatimi Luka'nın delici yeşil gözlerinden çekerek. "Ama bunun daha fazla yayılmayacağına dair söz vermeni istiyorum."

"Sana hatırlatayım Vladimir, sen davetsiz olarak bizim bölgemize geldin ve bu boku başlattın," diyor Roman.

"Bir şey talep edecek durumda değilsin gibi görünüyor," diye ekler Danil.

Vitaly hafifçe güler. "Diğerlerini bilmem ama ben bir özür bekliyorum." Ellerini uzatır, parmaklarını Vladimir'in büzülmüş dudaklarından sözcükleri çıkarmak istercesine kıpırdatır. "Utangaç olma," der, "sadece kalbinden gelenleri söyle. Sanırım hepimiz prova edilmiş ve sahte bir özür yerine samimi ve içten bir özür tercih ederiz." Kardeşlerine bakar ve daha da geniş bir gülümsemeyle ekler. "Değil mi?"

"Kesinlikle," diye onaylar Lev. "Sahte bir özürden daha kötüsü yoktur."

"Bizi inandırsan iyi olur," diyor Luka, dudaklarında tehlikeli bir gülümsemeyle, "ve bitirdiğinde Radek'i çağırabilirsin." Üzerinde durduğumuz krem rengi halıya bakıyor. "Umarım iyi bir hizmetçin vardır. Kan lekeleri çıkarmak çok zordur."

Vladimir, damarları patlamak üzere gibi görünüyor. Yüzü kızarmış, boynu ve şakaklarında damarlar belirginleşmiş. Hiç kimseyi aynı anda bu kadar öfkeli ve çaresiz görmemiştim. Melnikov ailesine karşı gelmenin intihar olduğunu biliyor

ama gururunu yutmak ve özür dilemek de istemiyor.

İçkisini son yudumuyla birlikte son kalan inatçı gururunu da yutuyor ve bardağı o kadar sert bir şekilde masaya vuruyor ki, kırılmadığına şaşıyorum. Önündeki adamlara bakıyor ve sıkı sıkı kapalı çenesinden kelimeleri çıkarmak için birkaç saniye geçiyor.

"İzniniz olmadan bölgenize girmemeliydim."

Hepimiz ona bakıp devamını bekleriz, ama bu yetersiz özürün tek alabilecekleri şey olduğu anlaşılınca Vitaly gülerek başını sallar.

"Bu bir özür değil. Sadece bir gerçeği belirtiyorsun." Vitaly ailesine bakar. "Aranızda kendini daha iyi hisseden var mı? Çünkü ben hissetmiyorum. Hâlâ çok kırgınım." Çok sinirli olan Vladimir'e döner. "Daha çok çabala."

"Dikkatli ol," diye uyarır Vladimir.

"Yoksa ne olur?" diye sorar Lev. "Şu anda Prag'dan çalışıyorsun, değil mi?" "Evet," diye cevaplar Vladimir.

Lev başını sallar. "Yani Prag'a gidip senin koruman altındaki birini kaçırsak, senin için sorun olmaz mı?"

Vladimir'in yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Lev kollarını göğsünde kavuşturur ve daha iyi bir özür bekler.

"İznin olmadan senin bölgene girdiğim için özür dilerim. Saygısızlıktı ve bir daha olmayacak," diyor Vladimir, neredeyse içtenlikle.

"Çok daha iyi," diyor Roman.

"Bu beni çok mutlu etti," diyor Vitaly, bir elini göğsüne koyarak. "Cidden, neredeyse tüylerim diken diken oldu."

"Radek," der Luka, ona burada işimizin henüz bitmediğini hatırlatarak, "ve annesini buraya getirmeliyiz."

Vladimir korumasına başını sallar ve adam tek kelime etmeden dışarı çıkar, bir dakikadan az bir süre sonra, önümüzdeki dönemde muhtemelen tüm kabuslarımda başrol oynayacak olan adamla geri döner. Luka yanımda gerildiğimi hisseder ve bana daha yakın eğilir.

Başımın arkasını avuçlayarak eğilir ve ağzını kulağıma yaklaştırır. "Bunun için ailemle birlikte odada kalmanı istiyorum, böylece güvende olduğunu bilirim, *kisa*."

"Tamam," diye fısıldarım. "Dikkatli ol, Luka. Lütfen benim yüzümden kendini tehlikeye atma."

Geri çekilir ve gülümser. "Senden daha iyi bir neden düşünemiyorum, *Kisa*." Yaklaşarak bana çok kısa bir öpücük verir ve sonra beni nazikçe kuzenlerinin yanına iter. "İzleme," der ve Max ile Val'e Rusça bir şeyler söyler. İki adam araya girerek beni aralarında tutarlar.

"Merak etme," diyor Max. "Bu uzun sürmeyecek."

Luka'nın odanın ortasına doğru ilerlemesini izliyorum. Gömleği olmadığı için kasları ve dövmeleleri tamamen görünür durumda, bu da onu her zamankinden daha tehlikeli gösteriyor. Radek öfkeli görünüyor. Vladimir'e Rusça bir şeyler bağıyor, ama patronu sadece başını sallıyor. Radek'in bu işin durdurulmasını istediğini ve patronunun ona kesin bir hayır dediğini anlamak için tercümana ihtiyacım yok.

Kaçış yolu olmadığını anlayan Radek, Luka'ya dönüyor. "O sürtüğün buna degeceğinden emin misin?"

"Pek zeki değil, değil mi?" Val yanımda mırıldanıyor.

"Zaten acı çekerek öleceksin," diyor Luka, "buna bir de acı eklemenin bir anlamı yok, ama istersen kızım hakkında saçma sapan konuşmaya devam edebilirsin. Seni öldürmeden önce dilini kesmek beni rahatsız etmez."

Onun sözleri midemi bulandırıyor, ama bunun kavganın *laf dalaşı* aşaması olduğunu ve ciddi olmadığını varsayıyorum. Radek, ikisi birbirlerine sırtlarını dönmeden birbirlerinin etrafında dönmeye başladıklarında gülüyor.

"Deneyebilirsin," diyor Radek, "ama tahminimce birkaç dakika sonra kız arkadaşının önünde kanlar içinde yerde yatacak olan sen olacaksın."

Luka tüm dikkatini Radek'e verir, adamın alaycı sözlerine aldırmaz ve Radek ilk yumruğunu attığında, Luka onu kolayca engeller ve sağa bir adım atar.

"Seni bitireceğim," diye homurdanır Radek, "ve sonra kız arkadaşını becereceğim." Bir saniye durup bana bakar ve göz kırpar. "Öyle değil mi, tatlım? Başladığımız işi bitireceğiz ve bu sefer beni hiçbir şey durduramayacak."

"Bunu söylediğine pişman olacak," diye mırıldanır Max, tam da Luka gözlerini kısarak sert bir yumruk atarken. Yumrukları o kadar hızlı ki, zar zor yetişebiliyorum ve Radek de pek iyi durumda değil. Birkaçını engellemeyi başarır ama çoğu hedefini bulur ve kısa sürede yüzü kanlar içinde ve şişer. Bir çığlık atıyorum ve Radek Luka'nın çenesine bir yumruk attığında Max'in kolunu tutuyorum. Koşup o pisliğe vurmak istiyorum

. Luka kolayca toparlanır ve intikam almak için geri döner.

Radek'in burnunun kırılmasının yüksek sesini duyduğumda yüzümü buruşturuyorum. Tam da erkek arkadaşımın daha fazla sert görünemeyeceğini düşündüğüm anda, bir tür dövüş sanatı tekmesi atarak Radek'i geriye düşürüyor. Şimdi, söz verildiği gibi kanla lekelenmiş krem rengi halının üzerine uzanıyor.

"Lanet olsun," diye fısıldarım.

Val bana yaklaşır. "Sanırım gözlerini kapatman gerekiyor."

"O biraz izleyebilir," diyor Max dostça göz kırparak. "Bu bizim küçük sırrımız olacak."

"Tamam," diye kabul eder Val, ama sonra parmağıyla beni gösterir. "O bıçağını çıkardığında gözlerini kapatmalısın. Bu yüzden kabus görürsen Luka bizi asla affetmez."

"Anlaştık," diyorum ve hızla bakışlarımı, şimdi yere yığılmış Radek'in etrafında dolaşan Luka'ya çeviriyorum. Onu izliyor, ara sıra durup iyi yerden bir tekme atıyor ve bana zarar veren pisliğe her bağırdığında gülümsüyor. Sanki avını öldürmeden önce onunla oynuyormuş gibi. Bu bana Pip'i bir güve yakaladığım zamanı hatırlatıyor. Pip, pençesiyle güveyi yakalamış, talihsiz böceği uçamayacak kadar yaralamış, sonra çömelip onu izlemiş ve heyecanla her birkaç saniyede bir kuyruğunu sallamıştı. Luka'nın yeşil gözleri de aynı vahşi av içgüdüsüyle parlıyor ve arka cebinden siyah bir bıçak çıkardığında, işlerin çirkinleşeceğini anlıyorum. Bir düğmeye basınca, ölümcül görünümlü bir bıçak fırlıyor ve Val dirseğiyle bana dokunarak anlaşmamızı hatırlatıyor.

Gözlerimi Luka'dan ayırmam, o Radek'in üzerine eğilirken, dizleriyle adamın kollarını halıya bastırırken, bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Luka, sözünü tutarak Radek'in ağzına elini sokana kadar gözlerimi kapatmıyorum.

"Lara," diye uyarıyor Val, ama gözlerim çoktan kapanmış durumda. Max'in kolunu sıkıca tutuyorum ve ıslak, kalın bir çığlık duyduğumda, kulağımı kapatmak için kolunu bırakıyorum, umarım hayatımın geri kalanında bu sesi bir daha duymam.

"Sadece nefes al." Max'in sesi kulağıma çok yakın, omzumu nazıkçe sıkıyor. "İşte," diyor ve bir elimi hareket ettirerek

kulaklığı takıyor, sonra diğer kulağıma da aynısını yapıyor. Gözlerimi sıkıca kapalı tutuyorum, kulaklarımı klasik müzik dolduruyor. Gürültü önleyici kulaklıklar Radek'in çığlıklarını bastırıyor, beni onları duymaktan kurtarıyor.

Hala omzumda duran elini sıkıyorum, beni bu sesi dinlemekten kurtardığı için ona sessizce teşekkür ediyorum. Dinlediğim şarkının ne olduğunu bilmiyorum ama çok güzel. Piyano ön planda ve acaba bu onun çalmayı sevdiği bir parça mı diye merak ediyorum. Notalara, akıldan çıkmayan melodiye odaklanıyorum, başka hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum, ta ki Max kulaklıklardan birini çıkarıp "Artık bitti" diyene kadar.

Gözlerimi yavaşça açıyorum, ne göreceğimi bilmiyorum, ama korkunç bir cinayet sahnesi yerine, koyu renkli gömlekler ve geniş omuzlardan oluşan bir duvar görüyorum. Bir saniye sonra, babası ve amcalarının önümde bir sıra oluşturduklarını ve görmemem gereken şeyleri görmemem için görüşümü engellediklerini anlıyorum. Dominic ve kuzenleri de onlara katılmışlar ve babası omzunun üzerinden bana baktığında, yüzünde sadece endişe var. Luka'nın zayıf bir partner seçtiğini düşünerek hayal kırıklığına uğrayacaklarından endişeleniyordum, ama kimse bana öyle bakmıyor. Kimse benim böyle bir şiddeti izleyebilmemi beklemiyor ve bunun için çok şükür, çünkü bunun beni etkilemiyormuş gibi davranmam imkansızdı. Sınırlarımı biliyorum ve bir adamın dilinin kesilmesini izlemek benim için kesinlikle imkansız.

"İyi misin?" diye soruyor Roman.

"Evet, iyiyim. Duvar için teşekkürler." Ona gülümserim ve Max'e kulaklıklarını veririm. "Ve müzik için teşekkürler."

Bana gülümsüyor. "Ne zaman istersen."

Kafamı sallarım. "Bu benim son cinayetim. Mia benim yerimi alabilir."

Lev piercingli kaşını kaldırıp bana bakar. "Şaka yaptığını biliyorum, ama fırsat verilirse bu işi seve seve yapar." Gülümser ve ekler, "Bu yüzden davet edilmiyor."

Kardeşleri güler ve sonra Luka geçebilsin diye sırayı bozarlar. Onu görünce nefesim kesilir. Çıplak göğsü ve kolları kanla kaplıdır ve tam da birini öldürmüş bir adam gibi görünür. Ama beni görünce gözlerindeki sert bakış yumuşar ve kanlı olmasına rağmen, koşup ona sarılmaktan kendimi alamam, onu bana yakın hissetmeye ve güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım vardır.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," diye fısıldar kulağıma, beni sıkıca kendine çekerek.

"Önemli değil. Max bana kulaklık verdi ve hepsi benim hiçbir şey görmememi sağladı." Ellerimi saçlarında gezdiriyorum, onun ter ve kanla kaplı olması ve şimdi benim de öyle olmam hiç umurumda değil. "Teşekkür ederim, Luka."

Koyu renkli kaşlarını çatıyor, şu anda neden ona teşekkür ettiğimi anlamıyor. Kaçırılmamdan kendini sorumlu tutuyor, ama yanılıyor. Kaçırılmam babamın suçu, beni kurtaran ise Luka.

"Onu öldürdüğün, beni ve annemi bulduğun ve beni buradan kurtardığın için teşekkür ederim."

Gülümsüyor ve burnumun ucunu öpüyor. "Sonuncuyu henüz yapmadım yap

madı "Hayır," diye gülümsüyorum ona, "ama m." yapacaksın." "Peki, şimdi aramız iyi mi?" diye soruyor Vladimir.

Luka, Radek'ten geriye kalanları görmemem için bana sarılır ama Vladimir'in ses tonu, bu işin bir an önce bitmesini istediğini açıkça belli ediyor.

"Eğer yine terbiyeni unuttur ve her şeyi mahvedersen," diyor Lev.

"Eğer bu tekrar olursa, seni o kadar çabuk affetmeyeceğiz," diyor Roman.

"Geri dönmeyeceğim," Vladimir onlara güvence veriyor. "Onun için alabileceğim para, başlatacağı savaşa değmez."

Luka'nın adamın sözleri üzerine gerginleştiğini hissediyorum, sanki gidip tekrar öldürmek istiyormuş gibi görünüyor, ama onu kendime çekip omzuna öpücük konduruyorum. Dudaklarımın tenine değmesiyle gevşiyor ve ben hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Ondan isteseydim, Vladimir'i bu olaydaki rolü nedeniyle öldüreceğini biliyorum, ama bunun bir savaş başlatacağını da biliyorum ve bu benim kabul edebileceğim bir şey değil. Egom bu darbeyi kaldırabilir. Zaten her zaman zayıf bir tarafı olmuştur.

Luka'ya Vladimir'in bir hiç olduğunu ve o pisliğe ikinci bir şans vermemesi gerektiğini söylemek üzereyim ki annemin adımı haykırdığını duyarım. Bana doğru koşarkenki dehşet dolu sesini duyunca başımı çeviririm. Beni Luka'dan çekip boğucu bir kucaklamaya alır.

"Anne, ben iyiyim," diye anlatmaya çalışıyorum, ama o çok histerik olduğu için beni duymuyor. Ağlıyor ve başını sallıyor, çok korkmuş ve travmatize olmuş, ona söylediklerime inanmıyor. Omzunun üzerinden Luka'ya bakıyorum, ona *ne yapacağımı bilmediğimi* gösteren bir bakış atıyorum ve o hemen yaklaşıp elinden geldiğince teselli etmeye çalışıyor, ama annem onun adını söylediğinde kendini kaybediyor. Ne yaptığını fark etmeden, elini uzatıp Luka'nın kot pantolonunun cebine takılı bıçağı kapıyor. Bıçağın

ve annemin Luka'ya saldırdığını gördüğümde, düşünmeden, sadece tepki vererek, Luka benim adımı bağırırken ve annemin kolu aşağı inerken, keskin bıçağı kolumun üst kısmına sürerken, ikisinin arasına atladım.

Kendimi birçok kez kestim ama hiç bu kadar derin olmamıştı ve acıdan dizlerim titriyor. Yere yığılmadan önce, Luka kollarıyla beni sarıyor, bana doğru çekiyor ve bizi döndürüyor, diğerleri anneme saldırırken beni vücuduyla koruyor ama buna gerek yok. Ne yaptığını fark ettiğinde yüzündeki dehşet ifadesini gördüm, bıçak zaten yanına düşmüş ve benim kanımla kaplanmıştı.

"Lara," diye bağırıyor Luka, kesiklerin ne kadar kötü olduğunu görebilmek için gömleğimin kolunu daha da yırtarak. "Siktir, bebeğim, bunu neden yaptın?"

"Onun sana zarar vermesini istemedim."

Gözlerindeki bakış, bu konuyu daha sonra konuşacağımızı açıkça gösteriyor, ama şu anda kanamayı durdurmakla meşgul. Kanın kolumdan aşağı aktığını hissedebiliyorum, ama yaraya bakmaya korkuyorum. Acı verdiği kadar kötü görünüyorsa, görmek istemiyorum.

"Dikiş atılması gerekecek," diyor Lev, yakından bakmak için yanına yaklaşıırken.

"Onu benim evime getirebilirsin," diyor Dominic. "Tony yapabilir."

"Zorunda mıyım?" diye soruyorum, birkaç gün boyunca sadece uyumak istiyorum. "Eve gidemez miyiz, Luka?"

Sesimdeki yorgunluğu duyuyor ve dikiş atılması gerektiğini bilsem de, asıl istediğim şey iyi bir doz ağrı kesici ve üç gün boyunca uyumak.

"Üzgünüm, *kisa*, ama dikişler bekleyemez," diyor Luka, gömleğimin altından bir parça kumaş koparıp koluma sarıyor, kesik üzerine baskı uygulayıp kanamayı durdurmak için yeterince sıkılaştırıyor.

"İstersen ben yapabilirim," diyor Matvey. "Vitaly'nin evine gidebiliriz. Zaten tüm bunları konuşmamız gerekiyor ve muhtemelen bunu yapmak için en iyi yer orasıdır."

Neden en iyi yer olacağını anlamıyorum ama yine de başımı sallıyorum çünkü Vitaly'nin evi bizimkinden sadece birkaç dakika uzaklıkta ve tanımadığım birinden çok Matvey'in dikiş atmasını tercih ederim.

Luka beni kollarının arasına alır. "Tamam, orada buluşuruz."

"Anneme ne olacak?" diye soruyorum, ona bakarak. Dizlerinin üstüne çökmüş, elleriyle yüzünü kapatmış ağlıyor. Dikkatini çekmek için ona sesleniyorum ve sonunda bana baktığında, yüzünde dehşet ve şaşkınlık var.

Gözleri. Her şeyi anlamaya çalışıyor, hiç var olmayan bir gerçeği yaratmak için özenle kurduğu ağı çözmeye çalışıyor. Canavar olan babamdı, Melnikovlar değil, ve zihni bu kadar hızlı bir dönüş yapamıyor.

"Vitaly'nin yanına güvenle ulaşmasını sağlayacağız," diyor Roman. Yaklaşıyor ve elimi tutup sıkarak beni şaşırtıyor. "Yaptıklarını unutmayacağım, Lara."

"Bir daha asla yapmasa iyi olur," diyor Luka, kaşlarını kaldırarak bana meydan okurcasına bakıyor. Tehlikeden uzak durmaktan çok memnun olduğumu görünce, alnındaki gerginliği yumuşatacak kadar rahatlıyor, ama ben, dikişlerim atılıp güvenli bir şekilde dairesine dönene kadar gerçekten rahatlamayacağını biliyorum.

"Merak etme," Roman oğluna sırtını okşayarak ve bana gülümseyerek, "bir daha asla bu duruma düşmemesini sağlayacağız. Müstakbel gelinimin incinmesine izin veremem."

Kolum gerçekten acımaya başlamış olsa da ve hayatımın en berbat birkaç saatini yaşamış olsam da, onun gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamıyorum. Luka'yı seviyorum ve onun ailesinin bir parçası olacağım için mutluyum. Hepsi beni aramak için her şeyi bırakıp geldiler ve bunu asla unutmayacağım. Artık babamın gerçekte kim olduğunu bildiğim için, onunla tanışma fırsatım olmadığına seviniyorum, ama bu, bir baba figürüne hiç özlem duymadığım anlamına gelmiyor ve Roman'ın harika bir kayınpeder olacağını şimdiden söyleyebilirim.

Yaralanmamış koluma hafifçe vurup oğluna bakar. "Gitmeliyiz. Vitaly'nin yerinde buluşalım, Matvey dikişlerini atabilir."

Luka başını sallar ve beni kendine yaklaştırır, alnımı öper ve odadan çıkarır. Vladimir'in ormandaki berbat kulübesinden ayrılırken Max ve Val yanımda kalır.

"Buradaki diğer adamlar ne olacak?" diye soruyorum, dışarıda duran korumaları görünce Luka'ya daha sıkı sarılıyorum.

"Adamlarımız kulübeyi kuşattı, *kisa*. Merak etme. Vladimir'in adamları hiçbir şey yapamayacak," diyor Luka, beni iyi silahlanmış adamların yanından geçirirken, yüzündeki ifade, bu adamlardan birinin bir şey yapmasını ve onları alt etmek için bir bahane bulmasını istediğini açıkça gösteriyor. Val ve Max'e baktığımda, yüzlerinde de aynı ifadeyi görüyorum. Melnikovların Turgenevleri sevmedikleri açık, ama Vladimir'in adamları çizgiyi aşmadıkça, yapabilecekleri pek bir şey yok.

Luka'nın göğsüne hafifçe vurup boynunu öpüyorum, çünkü bunun onu ne kadar sinirlendirdiğini biliyorum.

"Onlardan birini öldürmelisin," diye hatırlatıyorum ona.

Ağzının köşesi küçük bir sırtıyla yukarı kalkıyor. "Bir tanesi yetmez."

Bu gecedен önce, cinayetin yanlış olduğunu ve yapılmaması gerektiğini savunurdum, ama bu Radek beni lanet olası bir kancaya asıp pis ellerini üzerime koymadan önceydi. Luka ile tanıştığımdan beri birçok şeyi yeniden düşünmeye başladım. İyi ile kötü, doğru ile yanlış arasındaki çizgi gerçekten çok bulanık hale geldi.

Luka anahtarlarını Max'e atar, Max de çakıl yolda koşmaya başlar. Adrenalin hızla azalır ve yerine acı ve kemiklere işleyen yorgunluk gelir. "Max neden koşuyor?"

"Arabayı getiriyor, bebeğim." Luka beni tekrar öper, dudaklarını alnıma hafifçe bastırır. "Hala iyi misin?"

"İyiyim," diye fısıldarım. "Pip'i almamız lazım. Hâlâ dairede."

"Senin kaçırıldığını fark ettiğimde onu yakaladım. Sveta bizim için ona göz kulak oluyor." İçini çekiyor, bu ses onu olduğundan çok daha yaşlı gösteriyor. "Çok korktum," diye itiraf ediyor. "Seni kaçırdıkları için çok üzgünüm."

"Bu senin hatan değil," diye söylemeye başlıyorum, ama o başını sallayarak bunu duymak istemediğini gösteriyor.

"Arkady'yi daha önce senin yanına göndermeliydim. Sana gerektiği gibi bakmış olsaydım, bunların hiçbirisi olmazdı. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Sesindeki kararlılık, hayatımın geri kalanında her saniye gözetim altında tutulacağımı açıkça ortaya koyuyor.

"Bunun tekrar olma ihtimali çok düşük," diye mantıklı bir açıklama yapmaya çalışıyorum, ama Max arabayı yanımıza çekince o yine başını sallıyor. Val yolcu koltuğuna otururken, Luka beni kucağında tutabilmek için arka koltuğa geçiyor.

Çakıl yoldan aşağı inerken, tekrar deniyorum. "Beni bu karmaşaya sokan aslında babamdı ve Vladimir'in tekrar bir şey deneyeceğini sanmıyorum, yani tehdit artık ortadan kalktı."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "İyi denemeydi, *kisa*, ama karar kesin. Bir daha asla korumasız bırakılmayacaksın."

Val bize bakar. "Onu asla ikna edemezsin, Lara. O çok inatçıdır."

"Öyle," diye onaylar Luka. Kolumu daha iyi görebilmek için beni kucağına oturtur. Sesini alçaltarak sorar, "Ne kadar acıyor?"

"İyiyim," diye çabucak cevap veriyorum, onun endişelenmesini istemiyorum, ama o benim yalan söylediğimi bildiği için cevabıma alaycı bir şekilde gülüyor.

"Tekrar denemek ister misin, *kisa*?"

Onun ses tonuna hafifçe gülümsedim. "Gerçekten çok, çok acıyor."

O içini çekip alnımı öptü ve parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Üzgünüm, bebeğim. Bu yara benim olmalıydı, senin değil."

"Benim olduğu için mutluyum," diye fısıldadım. "Sen yara izleri için çok güzelsin. Benim zaten bir sürü var. Bir tane daha olsa da fark etmez."

Parmakları yanağıma hafifçe okşarken birkaç dakika sessiz kaldı. Kuzenleri Rusça konuşmaya devam ederek bize mahremiyet sağladılar ve ben gözlerimi kapatıp Luka'nın göğsüne yaslandım. Neredeyse uykuya dalmıştım ki, "Yaralarını seviyorum, *kisa*. Onları her gördüğümde ne kadar güçlü olduğunu, ne kadar büyük bir kalbin olduğunu hatırlıyorum." dedi. Eli göğsüme kaydı. "Her şeyi çok güçlü hissediyorsun ve yapabileceğinden fazlasını üstlenmeye çalışıyorsun. Sana yardım edemediğim için üzgünüm. Asla başka bir yara izi almamalıydın, ama buna baktığımda, ne kadar tatlı ve cesur olduğunu hatırlatıyor bana. Bu benim için olan bir şeydi, ama sen üstlendin. Hiç düşünmeden önüme atladın."

Nefes alır ve elini boynuma getirir, cildimi nazikçe okşar. "Seni seviyorum Lara ve senin için bir saniye bile düşünmeden canımı veririm, senin benim için bunu yapman benim için her şey demek." Saçımı nazikçe çeker. "Ama yemin ederim ki, bir daha benim için hayatını tehlikeye atarsan, kıcını o kadar sert bir şekilde tokatlarım ki, bir hafta boyunca oturamazsın. Sen benden daha önemlisin. Senin hayatın benimkinden önce gelir. Konu kapanmıştır."

Ona yanıldığını söylemeye başlıyorum, ama parmaklarını dudaklarıma bastırarak sözlerimi kesiyor.

"Konu kapanmıştır, bebeğim. Şimdi biraz dinlen. Hala uzun bir yolumuz var. Oraya varır varmaz kolunu uyuşturacağız, böylece dikişleri hiç hissetmeyeceksin."

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" diye soruyorum, dinlenmemi istediği gerçeğini görmezden gelerek. Yorgunum ve gözlerimi zar zor açık tutuyorum, ama uyumaktan çok cevaplar istiyorum.

Bunu unutmayacağımı hissetmiş gibi, içini çekip saçlarımı okşamaya başlar ve bana her şeyi anlatır. Niki'nin babamın kim olduğunu nasıl öğrendiğini, babası ve amcalarıyla yaptığı konuşmayı, ailemin onun ailesiyle ne kadar derin bir şekilde iç içe olduğunu anlatır. Babam ve amcam onun ailesine çok fazla acı çektirdi ve ben onlarla nasıl yüzleşeceğimi bilemiyorum.

"Bana nasıl bakabilirler?" diye boynuna fısıldıyorum.

"Sen baban ve amcan değilsin, *Kisa*. Onların yaptıklarından sorumlu değilsin ve ailem onların eylemleri için seni asla suçlamaz. Bana bak, bebeğim."

Onu görebilecek kadar oturmamı bekledi. Şu anda şehrin dışındayız ve sokak lambaları birbirimizi görebileceğimiz kadar ışık veriyor. Yeşil gözleri benimkileri arıyor, ona inanmamı istiyor.

"Seni seviyorum ve seni asla bir Lebedev olarak görmeyeceğim. Babam ve amcalarım gerçek ailelerinden ayrıldılar çünkü onlar boktan insanlardı ve kendi ailelerini kurdular. Kendilerini ebeveynleri tarafından tanımlanmaya izin vermediler, sen de vermeyeceksin. Bunun üstesinden geleceksin Lara, çünkü sen cesursun, güçlüsün ve o piçten bin kat daha iyisin."

Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıp nazikçe öper. "Ayrıca, bebeğim, yakında Lara Melnikov olacaksın."

Ben de onu öperim, sözlerine tutunurum ve tekrar karanlığa kaymayı reddederim. Luka haklı. Ben babam değilim ve o beni tanımlayamaz.

"Her şey o kadar da kötü değil," diye hatırlatıyor bana, öpüşmemizden çekilip Val'e bakarak. "Kuzenlerin, teyzen ve amcan var."

Val bana bakar ve gülümser. "Selam kuzen." Yumuşak bir kahkaha atar ve telefonunu kaldırır. "Sveta'ya bu konuyu mesaj attım, başka bir kız kuzeni olduğu için çok heyecanlandı. Bana bunu da gönderdi." Telefonu yaklaştırır, Pip'in resmini görmemi sağlar. Sevimli küçük kafası bir kase yemeğin içine gömülüdür ve açıkça çok şımartılmıştır. "Ayrıca, kuzenin olarak, kedi bakıcısına ihtiyacın olursa ilk önce ona haber vermek istediğini söyledi."

Onların bu kadar tatlı davranmaları beni o kadar etkiledi ki, kahkaham neredeyse hıçkırığa dönüştü. Osip ve Konstantin'in kız kardeşi olarak büyüyen annelerinin neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Sürekli korku içinde yaşamış olmalı, ama bu Alina'nın yaşadıklarının yanında hiçbir şey. Luka'nın teyzesi kaçırılmış ve iki yıl boyunca istismara uğramış, bu olay ailesi neredeyse parçalanmasına neden olmuş. Ben henüz doğmamıştım ama insan doğası

sırf benim damarlarımda onun bozuk kanı akıyor diye tüm ailesinin benden nefret etmesini çok kolay hale getirirdi. Ama hiçbirisi öyle değil ve bu bir bakıma beni neredeyse suçlu hissettiriyor, sanki onların öfkesinin yükünü ben üstlenmeliyim, sanki tüm bunlarla olan bağlantım yüzünden bunu hak ediyorum gibi, ve bu düşünce tarzının saçmalık olduğunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor.

Luka, zihnim beni gitmek istemediğim bir yere sürüklemeye çalışırken içimdeki değişimi hissediyor, çünkü beni daha sıkı sarıyor ve alnımı öpüyor.

"Bu senin suçun değil," diye fısıldıyor. "Hayatımın geri kalanını, onun ve amcanın yaptıkları yüzünden bir gram bile suçluluk hissetmemeni sağlamak için harcayacağım. Bu senin suçun değil, *kisa*, ve bu yükü taşımana asla izin vermeyeceğim."

Konuşmaya cesaret edemediğim için başımı sallayıp, onun kollarının arasına gömüldüm. Gözlerimi kapatıp, Max bizi kalan yolu sürerken ona yaslandım. Yakında olacaklar için kalan azıcık gücümü saklamaya çalışıyorum. Dikiş atılmasını hiç istemiyorum ve annemle hepimizin yapacağı konuşmayı da hiç istemiyorum. Onu gördüğümde ruh hali daha iyi olur ve kimseyi incitmeye çalışmaz diye umut ediyorum. Yirmi yıldır aktif olarak inkar ettiği bir gerçekle yüzleşmek üzere. Umarım bu, onun zihnini parçalayan ve onu benim bile kurtaramayacağım bir uçuruma sürükleyen son damla olmaz.

Bölüm 16

Luka

Lara, onu Vitaly amcamın çatı katı dairesine taşıırken bana sıkıca sarılıp duruyor. Herkesle yüzleşmekten korktuğunu, babasının yaptıklarından utandığını ve annesi için endişelendiğini biliyorum, ama kendini tutuyor ve onunla gurur duyuyorum.

Buraya gelirken aileme mesaj attım ve Lara'nın yarasının dikilmesini istediğimi söyledim, bu yüzden bizi bekleyen tek kişinin Matvey amcam olması beni şaşırtmadı. En yakın tuvalete doğru yol göstermeden önce, hazır olduğumuzu belirtmek için ona başımla selam verdim. Bizden birkaç dakika önce gelmişlerdi, bu da ona ihtiyaç duyduğu malzemeleri hazırlamak için yeterli zamanı verdi. Lara, lidokainle dolu iğneyi ve şırıngayı gördü ve titrek bir nefes vererek, olacaklara kendini teslim etti.

Onu tezgahın üzerine yatırmak kalbimi parçalıyor, çünkü bu işkenceye maruz kalması gereken benim. Cildinde başka bir iz daha olmamalıydı. Zaten çok fazla iz var ve benim yüzümden yeni bir yara izi olmamalı. Yüzünü avuçlarım ve mavi gözleri benimkilere bakana kadar beklerim.

"Bunu sadece bir kez yapacağız, *Kisa*. Bir daha asla."

Ne kadar ciddi olduğumu anlıyor ve hafifçe başını sallıyor, ama beni kandıramıyor. Onun inatçı kişiliğini ve kocaman kalbini biliyorum, ben tehlikedeyken asla geri durmayacaktır, bu yüzden bir daha asla böyle bir duruma düşmemesini sağlamalıyım.

"Hazır mısın?" diye sorar Matvey amcam, her şeyi hazırlayarak. Sanırım şu ana kadar ailemizin hemen hemen her üyesini dikişle birleştirmiştir. Max ve ben ilk dikişlerimizi dokuz yaşındayken, hafta sonu için çiftlik evinde kaldığımızda aldık. Üçümüz ev yapımı bir rampa yapmış ve sonra birbirimizi bisikletlerimizle üzerinden atlamaya cesaretlendirmiştik. Val bunu başaran tek kişiydi. Max ve ben utançımızın izlerini taşıyoruz

—o sağ dizinde, ben sol dirseğimde. Annelerimiz, kanlar içinde ve gülererek ortaya çıktığımızda pek de sevinmemişlerdi.

"Evet, hadi bitirelim şunu," diyor Lara, kolunu ona uzatarak.

Kanamayı durdurmak için oraya koyduğum kumaşı çözdü ve çıkardığında, yarasının ne kadar kötü olduğunu görünce yüzümü buruşturdum. Yolda şikayet etmemişti, ama kesik derindi ve kapatmak için epeyce dikiş atılması gerekecekti.

"O kadar da kötü değil," diyor bana, kolundaki kesikten çok beni teselli etmekle ilgileniyor. "Neredeyse hiç acımıyor."

Yalan söylediğini biliyorum ve amcam da yalan söylediğini bildiğini ona belli etmek için hafifçe alaycı bir şekilde güldü.

"Zaten yakında uyuşacak," diyor, ikimizin arasında bakarak olayı hafife almaya çalışıyor.

Elini sıkıp elinin arkasını öperim, Matvey yarayı daha iyi görebilmek için gömleğinin kolunu yırtınca tüm vücudunun gerildiğini hissedirim. Yara izleri konusunda endişelidir, ama amcam bu konuda tek kelime bile etmemesi gerektiğini bilir. Onları gördüğünü bile belli etmez, şırıngayı alır ve Lara'ya güven verici bir gülümseme atar, sonra iğneyi derisine batırır.

"Nefes al," diyor ona. "İlk başta çok acıyacak, ama yakında uyuşacak, söz veriyorum."

"Tamam," diyor Lara, başını sallayarak ve elimi daha sıkı sıkıyor.

Parmağımı çenesinin altına koyup başını bana doğru eğiyorum, böylece amcamın ne yaptığını göremez. Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, amcam iğneyi batırdığında Lara'nın irkilmesi beni çok rahatsız ediyor. Amcam yavaşça kesik çevresini dolaşarak tüm bölgenin uyuşmasını sağlıyor.

"Neredeyse bitti, bebeğim," diyorum ona.

Kız başını sallar, dudakları sıkı bir çizgi halinde kalır, ta ki lidokain yavaşça etkisini gösterip biraz gevşeyene kadar.

"Daha iyi misin?" diye sorar Matvey.

"Çok daha iyi," diyor ona, ona bir bakış atıp sonra gözlerini tekrar bana çeviriyor.

"Güzel." Matvey bir sonraki adım için gerekli malzemeleri almaya başlar. "Yarayı temizleyeceğim ve sonra dikeceğim. Mümkün olduğunca çabuk olacağım."

"Tamam." Sesi hala biraz titriyor, ama gözlerini onun yaptıklarından ayırıp bana bakmaya devam ediyor. Gülümsüyorum ve elini benim ellerimin arasında tutarak başparmağımla cildini okşuyorum. "Annem iyi mi?"

Gözleri benimkilerde, ama amcamla konuştuğunu biliyorum. Amcamın sabit elleri onu tedavi etmeye devam ederken, "İyi. Kafası karışık, ama iyi." Rusça olarak bana şöyle diyor: "Danil, buraya gelirken ona bazı görüntüleri göstermek zorunda kaldı. Sevgili Osip'inin yanlış bir şey yapmış olabileceğine inanmak istemedi, ama Danil'in görmezden gelemeyeceği kadar çok kanıt var. Görüntüleri gördüğünden beri tek kelime etmedi."

Lara, annesi hakkında konuştuğumuzu biliyor, ama çeviri istemek yerine Matvey'e bakıyor ve onun koyu renkli gözlerine bakıyor. "Babam ve amcamın karına yaptıkları için çok üzgünüm. Onun böyle bir şey yaptığını, bu kadar çok insana zarar verdiğini bilmek beni hasta ediyor."

Matvey'in elleri hala dikişin ortasında. Derin bir nefes alır ve iğneyi tekrar Lara'nın derisine batırır. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim Lara, ama bunların hiçbirisi senin suçun değil. Sen daha doğmamıştın bile. Bunların hiçbirinden seni sorumlu tutmuyoruz."

Parmakları sağlam ama nazık, kız arkadaşımın güzel tenini tekrar birleştirmeye devam ediyor. Rusça'ya geçiyor ve bana bakmadan "Onun babasını öldürdüm" diyor. Yüzüm maske gibi, o konuşmaya devam ederken hiçbir şey belli etmiyorum. "Onun babasını ve amcasını günlerce işkence ettim, ama onu öldüren Alina'ydı, ben değil. Onu onlara götürdüm ve o da Konstantin'den intikamını aldı, onun zavallı hayatına son verdi. Karım tanıdığım en güçlü kadın, ama birini bu kadar yakından öldürmek zor. Osip'i de öldüremezdi, ben de onun için yaptım."

Amcam Lara'nın babasını öldürdüğünü itiraf etmiş gibi davranmadan Lara'nın elinin sırtını okşamaya devam ediyorum ve ona Rusça olarak gülümsüyorum: "Bu kısmı dışarıda bırakmak en iyisi olabilir. O, babasının öldüğünü biliyor ve bunu sizin yaptığınızı da biliyor. Bence bu kadar yeter."

"Anladım," diyor bana. "Sadece bunu senden sakladığımı düşünmeni istemedim. Yeterince sır vardı zaten." İngilizceye geçip Lara'ya diyor ki, "Yalan söyleyip babanın iyi bir adam olduğunu söylemeyeceğim. Ondan nefret ediyordum, ama o ve kardeşi artık öldüler. O kaybetti, biz kazandık. Bizden başka bir şey alamazlar. Yeğenim seni seviyor ve sen artık ailemizin bir parçasısın. Sen bir Melnikov'sun, Lara." Elini onun yaralı koluna koyar. "Artık bize zarar veremez. Ona bu tür bir güç vermeyeceğiz, tamam mı?"

Gözleri dolmuş halde onun gözlerine bakıp başını salladı. "Haklısın. O piç kurusu buna değmez."

Matvey gülümser. "Hayır, değmez." Son birkaç dikişi çabucak bitirir ve bandajlamadan önce üzerine merhem sürer. "Tamam, ikiniz temizlenin. Dominic, Tony'ye hafif ağrı kesiciler ve antibiyotik krem göndermesini söyledi." Hapları bir şişe suyun yanındaki tezgahın üzerine koyar. "Sveta, ikiniz için kıyafetleri şuradaki rafa bıraktı."

Kanlı gömleğimin parçalarını ve kullanılmış malzemeleri çöpe atar ve çıkmak için döner.

"Teşekkürler Matvey Amca," diyorum.

"Ne zaman istersen, ama hepimiz biliyoruz ki bir daha böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceksin." Lara'ya gülümser ve omzuma hafifçe vurur, sonra dışarı çıkar ve kapıyı kapatır.

"Ailen bana karşı çok nazik," diyor Lara, yalnız kaldığımız anda.

Su şişesini ve ağrı kesici haplardan birini alıyorum. Lara ağzını açıyor, hapi alıyor ve ben suyu tutmakta ısrar edince kaşlarını kaldırıyor, beni tatmin edecek kadar içene kadar şişeyi dudaklarına bastırıyorum. Şişeyi bırakıp, giydiği gömleği çıkarmaya yardım ediyorum, o pisliğin güzel teninde bıraktığı morlukları görünce içimden gelen öfkeli sözleri geri tutuyorum. Onun mükemmel vücudunda iz bırakabilecek tek erkek benim. Ellerimi kaplayan, kollarımı ve göğsümü sıçrayan kurumuş kan, beni sakın tutan tek şey. Yaptığı şey için onu öldürdüm ve bir daha ona asla zarar veremeyecek.

Onu kaldırıp yere oturtuyorum ve dikkatlice kot pantolonunu çıkarıp onu önümde çıplak bırakıyorum. Banyodaki sert ışık altında morluklar acı verici bir şekilde belirgin, ama hiçbir şey onun güzelliğini gölgeleyemez ve kendimi hızla sertleşirken bulmam hiç de şaşırtıcı değil.

Keşke kendini benim gördüğüm gibi görebilseydi, ama bu sadece ona ne kadar çok sevdiğimi ve hayatımızın geri kalanında her gün ne kadar harika olduğunu bilmesini sağlamak için beni daha da kararlı hale getiriyor. Birkaç dakika önce söylediği şeyi hatırlayarak ona şöyle diyorum: "Sana karşı nazikler çünkü seni seviyorlar ve benim seni sevdiğimi biliyorlar, ama en önemlisi," diyorum, duşu açmak için uzanarak, "sana karşı nazikler çünkü bunu hak ediyorsun, Lara. Her şeyi hak ediyorsun ve bundan sonra da bunu elde etmeni sağlayacağım."

Gözlerini indirir, hala bu kadar sevgi görmekten rahatsızdır, ama ben yüzünü avuçlarım ve bana bakmasını beklerim. "Seni seviyorum, *kisa*, ve

sana bakacağım." Ona göz kırpıyorum. "Şimdi duşa gir de seni temizleyebileyim."

"Dikişlerim ne olacak?"

Parmaklarımla büyük bandajı okşadım. "Su geçirmezdir, çok ıslanmamasını sağlayacağım."

O duşa girer, kolunu spreyden uzak tutarken, ben de hızla botlarımı ve kot pantolonumu çıkarır, onun yanına girerim. Ne kadar sert olduğumu saklamak imkansız, bu yüzden denemeye bile zahmet etmiyorum. Beni görünce gözleri büyür ve inanamıyormuş gibi başını sallar.

"Şu anda nasıl sertleşebildiğini anlamıyorum."

Yaklaşıyorum ve parmaklarımı ıslak karnında gezdiriyorum. "Nasıl olur da benim olamayacağımı düşünebilirsin, anlamıyorum." Başının arkasını avuçlarım ve onu kendime doğru çekiyorum, vücutlarımızı birbirine yapıştırarak ikimizin ne kadar uyumlu olduğunu hatırlatıyorum. "Sen buradasın bebeğim ve beni her zaman çıldırtacaksın. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Acı çektiğini ve çok zor bir gece geçirdiğini biliyorum, bu yüzden sertleşmiş olmam seks beklediğim anlamına gelmez. Sadece, hiçbir şey yapamayacağımızı bilsem bile, seni her zaman isteyeceğim anlamına gelir. Vücudum seninkini istiyor." Yumuşak bir kahkaha atıp ıslak başının üstüne öpücük konduruyorum. "Senin içinde olmak istemediğim bir an asla olmayacak."

Beni daha sıkı sarar ve sonra bir elini sırtımda aşağı kaydırır, sonra da kıcımlı avuçlar ve beni güldürür. "Seni içimde istemediğim bir an asla olmayacak," der ve sözleri sikimi karnına daha da sert bastırır.

"Dinlenmen lazım," diye hatırlatırım ona, ama ikimiz de biliyoruz ki, o bunu daha ileri götürmek isterse, ona karşı koymamın imkânı yok. Onun güvenliği ve iyiliği benim için en önemli şey, ama aynı zamanda onun için en güvenli yerin, benim sikimi alırken kollarımın arasında olduğunu da biliyorum.

"Dinlenmeyi sonra yaparım." Yüzünü göğsüme yaslar ve dilinin tenimde kaymasını hisseder hissetmez, kalçalarını tutup onu kaldırırım, fayanslı duvara yaslayıp sikimin başını yumuşak, ıslak bacaklarının arasına yerleştiririm.

"Seni kaldırmak için çok ağırım," diye itiraz etmeye çalışır ve ben, dolgun dudaklarından çıkan bu saçmalığa alaycı bir şekilde gülerim.

"Ne saçmalıyorsun sen?" Penisimin başı onun amına bastırıyor, ama içeri girmiyorum. Onu üzerimde havada tutuyorum, ona vereceğim şeyin tadını almasını sağlıyorum.

Kıpırdanarak beni onu indirmem için ikna etmeye çalışıyor, ama mantıklı konuşmaya başlayana kadar penisimi alamayacak.

"Açıkla, *Kisa*," derim, kafamla onu kızdırarak.

İnliyor ve parmaklarını omuzlarıma geçiriyor, ağrı kesici aldıktan ve benim sikimi almaya saniyeler kaldıktan sonra artık daha rahat görünüyor.

"Radek benim çok tombul olduğumu söyledi ve senin seçtiğin kızın ben olduğuma inanmadı." Bu sözleri acı verici bir itiraf gibi fısıldıyor ve tek istediğim o pisliği hayata döndürmek ki onu tekrar öldürebileyim.

"Siktir et onu," diye homurdanıyorum, sikimin başını ona sokarak onu inlemeye zorluyorum. "Böyle düşündüğü için siktir et onu ve sana bunu söylemeye cüret ettiği için siktir et onu. Sen mükemmelsin, tatlım." O sırtını kamburlaştırıp benim boyutuma ve onu doldurma şeklime uyum sağlarken, ona her santimimi vererek onu sikiyorum. "Bu, tatmin olmamış bir erkeğin penisi gibi mi geliyor?" diye soruyorum, onu yavaşça sikerken, her sert santimetresini hissetmesine izin vererek. "Yoksa bu, o kadar tahrik olmuş ki, düşünemiyor gibi bir erkeğin penisi gibi mi geliyor? Senin her santimetreni seviyorum," diyorum ona, gözleri kapanıp dudakları aralanırken, sabit bir ritmi sürdürüyorum. "Ve sana bir haberim var tatlım, sana olan ihtiyacım sadece daha da güçlenecek. Seni hamile düşününce, siktir," diye inleyip sert ve derine giriyorum, "sadece yuvarlak karnını, kalçalarını ve kıcını, ve Tanrım, senin muhteşem göğüslerini düşününce," diye yumuşak bir kahkaha atıp kendimi sakinleştirmeye zorluyorum, yoksa istemeden boşalacağım. "Bana bak."

Gözlerini açar ve ben onların buğulu olmasına gülümserim.

"Sen gördüğüm en seksi kadınsın," diyorum ona. Ağzımı ağzına bastırıyorum, onu açgözlü bir öpücükle sarıp sarmalarken, olması gerekenden daha sert davranıyorum ama kendimi tutamıyorum. Bu gece onu neredeyse kaybediyordum ve onun burada ve güvende olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor. Kollarını ve bacaklarını bana sıkıca sarıyor, ağzıma inleyerek daha sert öpüyor, benden daha fazlasını istiyor çünkü gerçek şu ki, o da benim kadar buna ihtiyaç duyuyor.

Dilimin etrafında inliyor, tırnaklarını omuzlarıma iz bırakacak kadar sertçe batırıyor ve lanet olsun, bunu çok seviyorum. Tüm vücudu titriyor, hemen ardından amı benim sikimi daha da sıkı kavırıyor ve sert bir şekilde boşalırken içimden derin bir inilti koparıyor. Çılgınlıklarını ağzımla bastırıyorum ve kendi boşalmamla mücadele etmeyi bırakıp onunla birlikte boşalmadan önce kendimi olabildiğince derine gömüyorum. Orgazm beni neredeyse

beni kıcıma düşürdü, tüm gücüm onun sıkı amına boşalırken vücudumun her santimetresinde yankılandı. Beni daha sıkı kavradı, son damlasına kadar hepsini almak için can atıyordu, inleyip kalçalarını sallarken çok açgözlüydü.

Boşaldığımda, öpücüğü yumuşatıyorum, ıslak vücudunun benimkine bastırılmasının hissini, her küçük hareketinde sert meme uçlarının göğsümde sürtünmesini ve öpücüğümüzün etrafında yayılan yumuşak inlemeleri tadını çıkarıyorum. O lanet olasıca mükemmel ve ben hayatımın geri kalanını onun içinde gömülü olarak geçirmek istiyorum. Dudaklarıma gülümsediğinde ve "Bütün ailen bizi bekliyor" dediğinde, bunu neden yapamayacağımı hatırlatıyor bana.

Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Biliyorum, ama senden ayrılmaya hazır değilim."

Avuç içini yanağıma koyuyor ve bana tatlı gülümsemelerinden birini gösteriyor. Başparmağı, Radek'in vurmayı başardığı şişmiş çenemi hafifçe okşuyor.

"Benim yüzümden yaralandığın için üzgünüm."

"Ben üzülmiyorum. Sadece dikiş atılan kişinin sen olmana üzülüyorum. O kişi ben olmalıydım." O benimle tartışmaya başlamadan onu öpüyorum, sonra nazikçe üstümden kaydırıp ayakları üzerine indiriyorum. Bir bez alıp meyve kokulu vücut şampuanıyla köpürtüyorum ve dizlerimin üzerine çöküp ayaklarını yıkıyorum.

"Kendim yıkanabilirim," diye itiraz etmeye başlar, ama ona bir bakış atarım ve o da gülümsemeyle ağzını kapatır.

Kızım inatçıdır, ama öğrenecektir. Ben çalışırken sessizdir, Radek'in kirli dokunuşlarını vücudunun her santimetresinden nazikçe yıkayarak onu lekesiz hale getirir ve ben onu tekrar kucağıma almak için can atarım. Ona uzanmadan önce, eline bez alır ve göğsümü sabunlamaya başlar.

"Kolun yaralı," diye hatırlatıyorum ona.

"Onu kullanmıyorum. Rahatla ve seni yıkamama izin ver. Zaten bu benim için daha çok bir zevk."

Dokunuşu nazik, neredeyse saygılı, bezle göğüs kaslarımı ve omuzlarımı ovuşturduktan sonra kollarıma doğru ilerliyor.

"Bundan benim kadar zevk aldığın falan yok," diyorum ona, ama o sanki deliymişim gibi gülümsüyor ve karın kaslarımı yıkamaya başlıyor. O işini bitirdiğinde, ben yine taş gibi sertleşmişim ve Lara'yı eve götürüp yatağa girmeye fazlasıyla hazırım. Henüz bunu yapamayacağımızı bildiğimden, bir havlu alıp onu nazikçe kuruluyorum, sonra da kendimi ovuyorum.

O havluyu benden geri alır ve göğüslerini ağız sulandıran bir şekilde vücuduna sarar. Dayanamayarak başımı eğip göğsüne bir çizgi öpücükler kondurur, cildini ısırıp yalarım.

"Tek istediğim senin içinde kaybolmak," diye fısıldıyorum onun tenine ve sonra bir inilti çıkarıyorum, kendimi zorlayarak ayağa kalkıp aramıza biraz mesafe koyuyorum. "Bütün bunlar bittiğinde, yatağa gideceğiz ve en az üç gün orada kalacağız."

Bana gülümsüyor. "Anlaştık."

Sveta'nın bize bıraktığı kıyafetleri alıyorum, hepsinin bana ait olduğunu görünce şaşırıyorum. Hepimizin birbirimizin evlerinde sakladığı kıyafetleri var ve Lara hızla siyah-gri ekose pijama altını alıp rahat bir nefes verince, kaşlarımı kaldırıp "Flaneli çok mu seviyorsun?" diye soruyorum.

Yanakları yumuşak bir pembeye dönerek gülüyor. "Hayır, sadece burada giyebileceğim bir şey olduğu için çok heyecanlıyım. Sveta'nın kıyafetleri olacağından endişeleniyordum. Onun pantolonlarına kıçım sığmazdı."

Elimi uzatıp havlusunun altına sokuyorum ve mükemmel bir kalçayı avucuma alıyorum. "Kıçın mükemmel," diyorum ve sıkıca sıkıyorum, "ve benim pijamalarımınla çok sevimli görüneceksin." Kalan kıyafetlere bakarak, "Ve benim boxerlarımınla çok seksi görüneceksin, çünkü Sveta bize sadece onları bırakmış," diyorum.

Lara gülüyor ve ona uzattığım çamaşırı alıyor. Havluyu bırakıp onu giyiyor ve pijama altını giyiyor. Ona çok büyük geliyor ama ben paçalarını kıvrıp belini bağlıyorum, böylece en azından düşmesinler. Siyah henley tişörtünü giyiyor ve saçını tararken ben de aceleyle Sveta'nın bana bıraktığı kot pantolon ve siyah tişörtü giyiyorum.

"Hazır mısın?"

"Tuvalette saklanamayacağımızdan emin misin?"

Ona gülümserim ve elini tutarım. "Bizi aramaya geleceklerdir. Amcam Vitaly'nin henüz kapımızı çalmamasına inanamıyorum."

Aile üyelerinin bizi aramaya geleceği düşüncesi, onu harekete geçirmek için yeterli. Elim daha sıkı tutar ve vücudunu bana yaklaştırır, ben de onun dokunuşuyla eririm. Benden rahatlık bulmasını seviyorum. Her zaman onun güvenlik ağı olmak istiyorum, korktuğunda, endişelendiğinde veya rahatlamaya ihtiyaç duyduğunda koştuğu kişi. Onun için her şey olmak istiyorum, tıpkı onun benim için olduğu gibi.

Banyodan birlikte çıkıyoruz ve koridordan geçip oturma odasına girer girmez, herkes yaptıkları işi bırakıp bize dönüp bakıyor. Bütün ailem bu olay için bir araya gelmeye karar vermiş. Kardeşim bana bakıp iyi olup olmadığımı kontrol ediyor ve ben ona başımı sallayınca omuzlarını gevşetip kanepeye geri yaslanıyor. Kalabalığı taradım, Dominic ve Natalya dahil tüm kuzenlerimi gördüm ve kanepelerin bir köşesinde çok rahatsız görünümlü Chloe oturuyordu. En azından yoğun bir durumdu ve Lara hızlıca "Tanrım" diye fısıldadığında, aileme kaşlarımı kaldırdım ve Rusça olarak "Cidden mi? Hepinizin en iyisi olacağını düşündüğü şey bu mu?" dedim.

Amcam Vitaly gülüyor. "Sizi aramaya çıkmadığım için mutlu olun. İstemiştin, ama babanız izin vermedi." Babama bakıyor ve özellikle ekliyor: "Burası benim evim ve onlar benim duşumu kullanıyorlardı, ama..."

Babam onu hemen keser: "Sanırım hepimiz ne yaptıklarını biliyoruz, Vitaly. Söylemene gerek yok."

Amcam tekrar güler. "Oh, bence hepimizin gülmeye ihtiyacı var, o yüzden söyleyeceğim. Yeğenim orada yeğenimle duşta seks yapıyordu." Ben içimden çıkmak isteyen iniltiyi bastırırken, o daha da çok güler, çünkü hala Rusça konuşuyor ve Lara'nın bizim hakkımızda konuşulduğunu bilmesini istemiyorum. "Bu ne kadar berbat bir durum?" diye ekler ve Matvey'in omzuna vurur.

Matvey amcam gülümsemesini saklamakta çok başarısız. "Oldukça berbat." Bana bakar ve başını sallar. "Kuzenler sevişmemeli, Luka."

Val ve Yelena'ya hızlıca bakıyorum, ama ikisi de Akademi Ödülü kazanacak kadar masum görünmeye çalışıyorlar.

"Biz akraba değiliz," diye hatırlatıyorum onlara, her ne kadar bunu çok iyi biliyor olsalar da. Vitaly benim gerçek amcam değil, ama Lara'nın amcası ve ayağa kalktığında, karısının elini tutuyor ve ikisi birlikte bize doğru yürüyorlar.

Vitaly Lara'ya gülümserken, Katya yaklaşıp onu kucaklıyor. "Bir yeğenim olduğuna inanamıyorum," diye İngilizce fısıldıyor.

Lara ona sarılır ve birkaç saniye sonra Katya, yüzünü görebilmek için geri çekilir. "Kardeşimin yaptığı tek iyi şey sensin."

Chloe'nin sesi o anı bozar ve Lara'nın yüzü utançtan kızarıırken vücudu gerilir. "Bu doğru olamaz," der ve ayağa fırlar. Etrafına bakınır, çılgınca başını sallar ve olanları anlamaya çalışır.

Bütün bunları anlamaya çalışır. Gerçeği bilmektedir, derinlerde bilmek zorundadır, ama yalanlarına çok uzun süre bağlı kaldığı için birkaç saat içinde onları bir kenara atamaz.

O bağlanmamış, ama babam ve Lev amcam onun yanında duruyorlar ve aptalca bir şey yapmaya kalkışmaması için çok dikkat ediyorlar. Küçük kuzenleri de toplamadıklarına şaşırdım, ama sanırım sır saklamaktan yorulmuşlar ve bu olay onları da bizim kadar ilgilendiriyor.

"Bu doğru," diyor Matvey amcam ona, ve onun boğuk sesi, onun dikkatini çekecek kadar sert. "Hiçbirimiz o piçlerin yaptıkları için seni suçlamıyoruz, ama buna inanmamak, bunun gerçeği değiştirmez. Ben kendi gözlerimle gördüm." Alina'ya bakıyor, gözleri onunla buluştuğu anda yumuşuyor. "Karımı onlara ne yaptıklarını gördüm."

"Onun benimle olmasının tek nedeni oydu," diye bağırır Chloe, parmağıyla Alina'yı göstererek. "Onu istiyordu, ama ona sahip olamadı, bu yüzden benimle yetindi. Onu mutlu etmeye çalıştım, ama hiçbir zaman yeterli olmadı."

Ağlamaya başlar, ama Matvey ona bakmak yerine sırtını döner, Alina'ya doğru yürür ve onu kollarına alır. Kafasının arkasını avuçlar, kulağına fısıldarken Alina başını sallar ve ona sarılır.

Lara her şeyi izliyor, güzel yüzünde pek çok farklı duygu geçiyor, sonra öfkeli bir kararlılığa bürünüyor. Annesi yanına gidiyor, ben de onu korumasız bırakmak istemediğim için hemen arkasından gidiyorum. Annesi onu kesmek istememişti, ama kesmişti ve ben böyle bir şeyin tekrar olmasına izin veremem.

"Yeter anne," diyor Lara ve sesindeki öfke annesini durdurmaya yetiyor. "Yanıldın. Pek çok konuda yanıldın ve ben tüm hayatım boyunca yalanlardan başka bir şeye inanmaya zorlandım ve bundan bıktım. Bu gece, babamın tıpatıp aynısı olan adamlar tarafından kaçırıldık. Seni öldüreceklerdi ve beni satacaklardı. Bunca yıldır tutunduğun adam bu tür bir adam."

Lara elini sallayarak, gözlerini annesinden ayırmadan ailemin geri kalanını işaret eder. "Melnikovlar iyi insanlar. Hasta olan babamdı ve sen de bunun farkındasın. Biliyorum. Sadece inanmak istemiyorsun."

Chloe başını sallar. "Ama onu öldürdüler," demeye başlar, ama Lara bir çığlık atarak sözünü keser.

"Bunu hak etmişti!" diye bağıır ve ben onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım. "O bir seks kaçakçısı, tecavüzcü bir piçti ve ona yaptıkları her şeyi hak etmişti. Bu aile, babamın onlara yaptıkları için benden nefret etmeliydi, ama etmiyorlar. Bana karşı hep nazik davrandılar. Matvey, senin kestiğin yeri bile dikti." Omzunun üzerinden amcama bakar. "Babam karısını işkence etti, ama yine de bana baktı ve bana karşı nazikti. O bir canavar değil, anne. Kötü olan babamdı, onlar değil."

Lara bana yaklaşır ve elimi tutar. "Seni seviyorum anne, hayatımda olmanı istiyorum ama yardıma ihtiyacın var. Olayları olduğu gibi görmene yardımcı olacak birine ihtiyacın var. Osip sana kötü davrandı, kafanı karıştırdı ve sen bunun için hiç yardım almadın."

Lara, "Luka ile evleniyorum anne ve ailemi tanımak istiyorum" dediğinde Chloe kızına, sonra da bana bakar. Lara, gözyaşları yanaklarından süzülürken gülümser. "Bir teyzem, amcam ve kuzenlerim var. Hiç gerçek bir ailem olmadı ve ben bir aile istiyorum."

Chloe'nin içinde bir savaşın sürdüğünü görebiliyorum. Onu tanımıyor olabilirim, ama kızını ne kadar sevdiğini görebiliyorum. Osip arkasında bir dizi kurban bıraktı ve Lara'nın annesi de onlardan biri.

"Seni hayatımızda istiyoruz anne," diye devam ediyor Lara, "ama tüm bunları bırakmalısın. Luka ve ailesine kötü davranmana izin vermeyeceğim ve çocuklarımızın kulaklarına yalanlar fısıldamana izin vermeyeceğim. Bu saçma sapan hayaller burada sona eriyor. Bunu bir sonraki nesle aktarmayacağız."

Chloe'nin gözleri büyür. "Hamile misin?"

"Bildiğim kadarıyla değil," diyor Lara, ama bana hızlıca bir bakış atıyor, çünkü ikimiz de bunun büyük bir ihtimal olduğunu biliyoruz. "Demek istediğim, Luka benim geleceğim ve çocuklarımız olacak ve senin de bunun bir parçası olmanı istiyorum."

Chloe başını sallıyor, ama ben hala onun ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyorum. Sindirmesi gereken çok şey var ve beyninin bir anda değişip bizi farklı bir şekilde görmeye başlaması imkansız. Bunun zaman alacağına hepimiz eminiz.

"Çok kafam karışık," diye itiraf ediyor. "Hâlâ mantıklı gelmiyor. O nasıl bir canavar olabilir? O bizi seviyordu."

Sözleri eskisi kadar emin gelmiyor. Artık Osip'in ona olan sevgisini ısrarla haykırmıyor. Şimdi daha çok bir soru gibi, sözlerinde kafa karışıklığı ve incinmişlik var.

"Hayır, sevmiyordu," diyor Lara, annesine uzanıp onu kucaklayarak. "Bizi hiç sevmiyordu ve hamile olduğunu öğrendiğinde sana vurdu. O bir pislikti anne ve sen daha iyisini hak ediyordun."

Chloe ağlayarak kızına sarılır. "Özür dilerim. Neyim var bilmiyorum."

Katya yaklaşır, bizim kadar yorgun görünür. Bu gece, kimsenin yüzleşmek istemediği birçok şeyi ortaya çıkarmıştır ve bunun bedeli açıkça ortadadır. "Senin bir sorunun yok," der Chloe'ye. "Kardeşlerim, sadece kendilerini düşünen, manipülatif pisliklerdi. Lara'ya detayları anlatmayacağım, ama istersen bir ara seninle özel olarak konuşabilirim. Osip hakkında tüm sorularını cevaplayabilirim ve onu bir canavardan başka bir şey olarak görmemenizi sağlayacak hikayeler anlatabilirim."

Chloe, karşısındaki kadına bakar, yüzünü inceler, sanki kendini aşık olduğuna ikna ettiği adamın izlerini arıyormuş gibi. "Çok kafam karışık," der tekrar, "ve ne düşüneceğimi bilmiyorum. Neye inanacağımı bilmiyorum."

"Sana yardım edebiliriz." Alina bir adım yaklaşır, ama Matvey kolunu omuzlarına sıkıca dolayarak onun yanında kalır. "Beni kurtardıktan sonra yıllarca bir terapistte gittim. Gerçekten çok yardımcı oldu, Chloe. Biriyle konuşmak ister misin?"

Chloe tereddüt eder ve ben bu bakışı hemen tanırım. Lara bir şeyin fiyatı konusunda endişelendiğinde de aynı bakışı atar, bu yüzden hemen "Tabii ki masrafları biz karşılarız. Sadece ihtiyacın olan yardımı almanı istiyoruz. Kızını seviyorum Chloe ve seninle doğru dürüst tanışma fırsatım olmadı, ama umarım bunu değiştirebiliriz" derim.

Ona elimi uzattım ve birkaç saniye tereddüt ettikten sonra, o da elimi tutup sıktı. Ona gülümsedim ve "Ben Luka" dedim.

Karşılığında büyük bir gülümseme almadım, ama aileme gösterdiği öfkeli bakışları da görmedim, bu yüzden bunu bir ilerleme olarak kabul ediyorum. Bu kadın yakında kayınvalidem olacak ve ona ihtiyacı olan yardımı sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım, ama Lara'nın iyiliğini onun iyiliği için feda etmeyeceğim. Kızımın kollarındaki yara izleri, onun için işlerin kolay olmadığını kanıtlıyor ve onun bir daha o zihniyete kapılmasına asla izin vermeyeceğim.

"Yakında bir aile olacağız," diyorum ona, Lara'yı kollarımın arasına alırken, o da hızla vücudunu bana yashıyor, böylece hiç çaba harcamadan birleşik bir cephe sergiliyoruz

bir cephe oluşturuyoruz, "ve hepimizin iyi geçinmesini istiyorum, ama Lara artık benim sorumluluğumda ve o benim önceliğim."

Gözlerimi Chloe'den ayırmadan, ne kadar ciddi olduğumu ona gösteririm. Annesi Lara'nın duygusal sağlığı üzerinde olumsuz bir etki yaratıyorsa, ikisini birbirinden ayıracağım. Bu beni pislik yapar mı? Belki, ama umurumda değıl. Yanımda duran kadın benim için her şey demek ve kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim, kendi annesi bile olsa.

Chloe bunu anlıyor, çünkü hafifçe başını sallıyor ve titrek bir nefes alıyor, sonra doğru kararı verip şöyle diyor: "Terapistle konuşmaya hazırım. Kızımı kaybetmek istemiyorum." Aileme bakıyor, özellikle kadınlara ve onların ne kadar sevdiklerini ve iyi bakıldıklarını fark ediyor. "Hiç de düşündüğüm gibi değılsiniz," diye itiraf eder, "ve endişelenmekten, kafamın karışık olmasından ve korku içinde yaşamaktan çok yoruldum."

Lara uzanıp annesini tekrar kucaklar ve ona randevu ayarlayacağımıza söz verir. Onu oturduğu yere geri götürürken, Katya teyzem ona bir fınan çay getirir. Svetlana Pip'le birlikte yanlarına gelir ve Chloe kediye görür görmez gülümser ve ona uzanır.

"Onu baktığın için teşekkürler," diyorum ona.

Svetlana gülümser ve önemsiz bir şeymiş gibi elini sallar. "Ne zaman istersen.

Çok tatlı. Vitya'yı bile gülümsetmeyi başardı."

Köşede durduğu yere bakıyorum, ama yine maske takmış, geçmişteki gülümsemelerinin izleri çoktan silinmiş.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorar Max, ben sandalyelerden birine oturup Lara'yı kucağıma alırken.

Annem ikimize gülümsüyor. "Sanırım başka bir düğün planlıyoruz."

Sasha Rusça'ya geçerek, "Annesi gerçeğı kabul edemezse ne olacak?" diye sorar. Öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış ve ihtiyaç olursa onu öldürmeyi teklif ediyor mu diye merak etmeden edemiyorum.

"Kabul edecek," diyorum ona, Lara'nın annesini öldürmesine izin vermeyeceğimi açıkça belirtmek için.

Sesimden duyduğu şey ne olursa olsun, ağzının köşesi hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Sadece soruyorum," diyor ve tekrar kanepeye yaslanıyor.

Mia onun yanına dokunup gülüyor, bu da kuzenlerimin kesinlikle deli olduğunu kanıtlıyor.

"Ne oluyor?" diye fısıldar Lara.

Onun yanağına öpücük konduruyorum. "Hiçbir şey, bebeğim. Sadece bazı şeyleri hallediyorum."

Yüzümü inceler ve yumuşak bir kahkaha atar. "Evet, Rusça öğrenmem gerekecek."

"Öğrenmene yardım ederim," diyor Sveta, kulak misafiri olduğu için utanç duymadan. "Bu arada, sana bakman için birkaç tasarım hazırladım."

"Ne tasarımları?" Lara omuzlarını silerken, kızaran yanaklarına bakıyorum.

"Önemli bir şey değil," diyor. "Sadece birkaç dövme tasarımı." Utangaç bir hareketle kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ben de onu daha sıkı sarıyorum.

"Kolların için mi?" Sadece onun duyabileceği şekilde fısıldarım. "Evet," diye fısıldayarak cevap verir.

"Onları görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum ona. "Dövmelerinle çok seksi olacaksın, bebeğim."

O daha da kızarır ve saklamaya çalıştığı gülümseme büyük bir esnemeye dönüşürken, başını omzuma yaslayacak şekilde onu konumlandırırım ve aileme sorarım: "Bu gece başka ne yapmamız gerekiyor? Onu eve götürüp dinlenmesini istiyorum."

Herkesin önünde Bratva işlerinden bahsetmeyeceğimizi biliyorum, bu yüzden babam Rusça olarak "Sadece annesinin sorun çıkarmayacağından emin olmak istedik. Lara'yı eve götürüp dinlenmesini engelleyecek bir neden yok. Turgenevleri gözetleyeceğiz, ama Vladimir sözünü tutacaktır. Tutmazsa kaybedeceği çok şey var" dediğinde şaşırıyorum.

"Lara kendini daha iyi hissettiğinde onu akşam yemeğine getir," diyor Vitaly. "Yeğenimizi tanımak isteriz."

"Ya da hafta sonu hep birlikte çiftliğe gidebiliriz," diyor Evgeny. Onun konuşması alışılmadık bir durum, ama o ve Damien artık motosiklet sürebilecek yaşlarda, bu yüzden her fırsatı değerlendirip oraya gitmeyi öneriyor.

"Fena fikir değil," diyor Danıl amcam. "Bence hepimizin buna ihtiyacı var. Benim ihtiyacım var." Niki'ye bakıyor. "Kendi oğlumun bilgisayarımı hacklediğine inanmıyorum. Hala öfkeli mi yoksa gururlu mu olmam gerektiğini bilmiyorum." Gülüyor ve kendi sorusuna cevap veriyor. "Gururlu. Kesinlikle gururlu."

Niki yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi saklayamıyor ve babası bunu görünce en küçük oğlunu işaret ederek, "Bir daha sakın yapma

."

Teyzem Simona, kusacakmış gibi eğilir, çünkü Rusça ana dili olmasa da her kelimeyi anlar. "Niki, ne gördün? Lebedev Bratva hakkında bilgi mi arıyordun? Babanın onlar hakkında tuttuğu dosyaları gördün mü?"

Niki gülümser ve "Merak etme anne, öyle bir şey görmedim. Sadece üzerinde isimleri yazılı birkaç belge gördüm ve parçaları birleştirdim" der.

Teyzem gözle görülür şekilde rahatlar ve amcamın gözlerinde rahatlama görürüm. Amcam teyzemin endişelenmesini istemiyor, ama gerçek şu ki Niki her şeyi görmüştür. Babam ve amcalarım onun iyi olduğundan emin olacaklar, ama Simona'nın bunu öğrenmesini engelleyecekler. Onun endişelenmesi veya suçluluk duyması için hiçbir neden yok. Ailemdeki erkekler, biraz fazla baskıcı olsak da, kadınlarını korurlar.

"Senin adının yazılı olduğu dosyaya bakmadığına şükret," der amcam Vitaly, teyzemi başka şeyler düşünmeye yönlendirmek için şaka yapar.

Teyzem kıpkırmızı olur ve Vitaly'ye öfkeyle bakar. "Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

Vitaly gülüyor. "Hepimizin birlikte yaşadığımızı unutma." Daha da gülerek Lev amcama bakıyor. "Mutfağa girip onları yakaladığın zamanı hatırlıyor musun..."

Babam ellerini çırparak ayağa kalkar ve Vitaly'nin söyleyeceği her neyse onu keser. Niki ve Max babama minnettar bir bakış atarlar, ikisi de o hikayenin sonunu bilmek istememektedir. Vitaly'nin planı işe yaramıştır. Teyzem Simona gülmekle meşguldür, amcam Danil ise kulağına bir şeyler fısıldamaktadır. Artık yüzündeki suçlu gülümsemeyi saklamaya çalışmaktan başka hiçbir şey umurunda değildir.

Lara'nın nefesinin sıcaklığı boynuma düzenli ve derin bir ritimle çarpıyor, bu da ağrı kesici haplarının etkisini gösterdiğini gösteriyor. Ayağa kalktığımda, onu uyandırmamaya dikkat ederek onu da yanımda götürüyorum. Annem ve babam yanıma geliyor ve ben Lara'nın annesine baktığımda babam, "Merak etme. Annen ve ben onu dairesine götüreceğiz. Orada güvende olacak. Emin olmak için binanın önüne bir adamımızı yerleştireceğiz."

Chloe, Pip'i hala tutarak ayağa kalkar ve bize doğru temkinli bir adım atar.

.

"Bu gece Pip'e bakabilir misin?" diye soruyorum ona. "Lara, hazır olduğunda seni bir barınağa götürmek istiyor, böylece bir kedi yavrusu seçebilirsin. Seni kedisiz bırakmak istemedi."

Chloe gülümser ve Lara'nın saçını kulağının arkasına itmek için elini uzatır. "Bu çok hoşuma gider," der. "Senin ihtiyacın olduğu sürece ona bakabilirim." Gözlerime bakmadan önce tereddüt eder. "Uyandığında beni aramasını söyler misin?"

"Elbette," diyorum ona. "Onu senden uzak tutmak gibi bir niyetim yok, Chloe. Sadece Lara'nın mutlu olmasını istiyorum. Bu lanet olası şeyin artık ona yük olmasını istemiyorum." "Biliyorum. Ben de öyle istiyorum." Bir saniye durakladıktan sonra elini uzatıp ve kolumu sıkıca tuttu. "Bizi bulduğun ve onu güvende tuttuğun için teşekkür ederim."

"Onu her zaman güvende tutacağım." Lara yumuşak bir horlama sesi çıkarınca gülümserim ve herkesle hızlıca vedalaşmadan önce yanağına bir öpücük kondururum.

Kızımı eve götürme zamanı geldi.

Bölüm 17

Lara

Vücudum birdenbire sarsılarak uyanır, bulanık beynim her şeyi anlamaya çalışırken Radek'in görüntüleri kafamı doldurur ve çıplak olduğumu fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başlar ve nefesim panik halini alır. Luka'nın derin sesini kulağımda duyana ve kolunun beni sardığını, beni güçlü vücuduna daha da sıkı sarıldığını hissedene kadar sakinleşemem.

"Sorun yok, *kisa*. Ben buradayım, bebeğim."

Koluna sarılırken, sırtımda göğsünün düzenli olarak inip kalkmasını hissediyorum. O ise başımı öpüyor ve bacaklarımın arasına kalçasını sokuyor.

"İyi misin?"

"Evet," diye fısıldarım, "ama beynim ağırlaşmış gibi."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "O ağrı kesici sandığımdan daha güçlüymüş. Benim, *bizim*," diye düzeltiyor ve tekrar gülüyor, "amcamın evinde uyuyakalmışsın. Bunu söylemek çok saçma geliyor."

"Biz kuzen *değiliz*," diye hatırlatırım, sesimdeki gülümsemeyi duyabileceğini bilerek. "Baygın halimi buraya kadar taşıdın mı?"

"Evet."

"Sonra da beni çıplak mı bıraktın?"

Gülüyor ve kolunu bana daha sıkı sarıyor, yüzünü boynuma gömüp cildimi yumuşakça emerek, kıcıma sertliğini hissettiriyor. "Vücuduna o kadar çok şey yapmak istedim ki bebeğim, ama kendimi zorla uslu durdum." Bir kez daha gülüyor. "Yani, sayılır. Ben de insanım, ve sen yatakta uzanmış, hafifçe horlayarak o kadar çekici görünüyordun ki."

"Ben horlamam," diyorum hemen, ama sonra onun sözleri kafama dank ediyor. "Ne demek 'bir nevi'?"

"Hmm?" diye sordu, boynuma burnunu sürterken elini göğüslerimden birine koydu.

Gülüyorum ve kurtulmaya çalışıyorum, ama o beni daha sıkı tutuyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ben uyurken bana ne yaptın?"

Göğüs ucumu çimdikledi, boynumun kıvrımını emerek benden bir inilti kopardı. "Sana göstermek istiyorum, *Kisa*."

Aklımdan milyonlarca senaryo geçiyor, ama hiçbirinde uyuduğumu hayal edemiyorum. Hiçbir yerim ağrııyor ve anal seks olasılığını düşündüğümde kısa bir süre panik oluyorum, ama Luka'nın ilk deneyimimizi ben baygınken yapmayacağını biliyorum. Uyurken bir şey yaptığı için kızgın değilim. Vücudum ona ait ve bilinçsizken beni kullandığını düşünmek beni biraz tahrik etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Belki kafam karışık, ama bunun gerektirdiği güven seviyesi, sadece düşünmek bile beni heyecanlandırıyor ve rahatsız ediyor.

"Göster bana," diyorum, o beni sırt üstü yatırıp üstüme çıkarken.

Misyoner pozisyonunda kalmak yerine, beni şaşırtarak daha yükseğe çıkıp belime bacaklarını atıyor. Ereksiyonu gururla dik duruyor ve ona dokunmak için ellerimi kaldırmaya dayanamayınca, sırtarak bana göz kırpmıyor.

"Dün gece eksik olan şey buydu. Baygın halde, o kadar tatlı görünmen çok seksiydin, ama senin coşkunu özledim."

Yeşil gözleri üzerimde dolaşıyor, parmağımı onun penisinin damarları boyunca gezdirirken beni izliyor.

"Senin katılımını da çok özledim," diyor gülümseyerek.

Elimi onun etrafına doladığımda ve uzunluğunu okşadığımda, gözlerini kapatıyor ve derin, erkeksi bir inilti çıkarıyor, sonra "Dün gece yaptığım şey buydu, *Kisa*," diyor. Elini benimkinin etrafına doluyor, böylece birlikte onun penisini okşuyoruz. Gözlerini açıp boş eliyle göğüslerimi avuçladığında, dudaklarında seksi bir sırıtiş beliriyor. "Göğüslerine boşaldım."

Meme ucumu çimdikleyip elimi sıkıca kavradığında inlerim ve ön sıvısı parmaklarıma değdiğinde, onu ağızıma almak için duyduğum istek her şeyin önüne geçer.

"Luka," diye inledim, "seni tatmak istiyorum."

"Siktir," diye homurdanıyor, ellerimi daha hızlı bir ritimle yönlendirirken dudaklarımın açılmasını izliyor. Meme ucumu bırakıp, parmağını sikinin başının üzerinde gezdiriyor, parmağını ön sıvıyla kapladıktan sonra dudaklarıma götürüyor.

"Em."

Bana iki kez sormasına gerek yok. Dudaklarımı, parmağını içeri sokabileceği kadar açıyorum, sonra dudaklarımı parmağının etrafında kapatıp daha sert emiyorum. Muhteşem gözleri ağırlaşırken, benim onun cildindeki uyarılmayı emip yalamamı izliyor ve inliyor.

"Aferin sana," diye homurdanır.

Gülümserim, onun övgüsüyle iç uyluklarımın arasındaki ıslaklığı hissedirim, çünkü Luka'yı memnun etmek kadar beni tahrik eden başka bir şey yoktur. Gözlerindeki o gurur parıltısını görmek beni titretir. Onun övgüsünü almak baş döndürücüdür ve ben bundan asla doyamam. Beni buna özendiren, kafamı okşaması ve *iyi kız* yorumları için ne gerekiyorsa yapmamı sağlayan o ve şu anda kalbim daha fazlasını almaya kararlı. Kontrolünü kaybetmesini görmek istiyorum, ağzımı alırken gözlerindeki memnuniyeti görmek istiyorum - hepsini istiyorum ve şimdi istiyorum.

Parmaklarını son bir kez emdikten sonra ağzımdan çekiyorum ve kalkmaya çalıştığımı hissettiğinde, sırt üstü dönüyor ki pozisyonumu alabileyim. Penisi ağzımdan sadece birkaç santim uzakta, yukarı bakıp gözlerine bakıyorum ve aniden gergin hissediyorum. O çok etkileyici ve dudaklarımı onun etrafına sarmaktan öte ne yapacağımı bildiğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Ne yapmam gerektiğini söylemen gerek," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor ve güneş perdelerin arkasından sızmaya başladığı için, çünkü çenesindeki morluğu görebiliyorum. Bu, onu bir şekilde daha da seksi gösteriyor. Luka'nın uyandığında muhteşem görüneceği konusunda haklıydım. Bu adamın kötü bir yanı yok ve sanırım büyürken hiç çirkin bir dönemden geçmemiştir. O, hiç çaba harcamadan seksi. Parmakları yanağımı okşuyor, şüphesiz morluğumun üzerinden geçiyor. Gözleri acı ile dolduğunda, başımı eğip penisinin başını yalıyorum, zihnini istediğim yere geri çekiyorum.

"Tanrım," diye inliyor ve sonra yumuşak bir kahkaha atıyor. "Benim yardımına ihtiyacın yok, bebeğim. Ne doğru geliyorsa onu yap. Her saniyesini seveceğime söz veriyorum." Başparmağını dudaklarımın arasına kaydırıyor ve parmaklarını çenemin altına takarak yüzümü kendininkine doğru eğiyor. "Bunu birlikte öğreniyoruz, unuttun mu?"

Onun başparmağını emmeden önce gülümsüyorum, onun kalın penisini ağzıma alan tek kadın olduğum için kendimi seviyorum. O benim ve *sadece* benim. Biraz daha cesur hissederek, başparmağını ağzımdan çıkardım

ağzımdan kaymasına izin verip tüm dikkatimi tekrar bacaklarının arasına veriyorum. Sertleşmiş ve ön sıvıyla kaplı, ama acelem yok. Bunun için zamanımı almak istiyorum.

Başımı eğip ellerimi uyluklarına koyuyorum ve tabandan başlayarak, shaftını yavaşça yalıyorum, tıpkı benim hamakta olduğumda onun benim amımı yaptığı gibi, onun her santimini tatmak ve keşfetmek istiyorum. Bu adam hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum. Onu inlemeye neyin sevk ettiğini, onu çıldırtan ve saçımı tutarak yumruklamasına neden olan şeyin ne olduğunu ve onu doruğa ulaştırmak için neye ihtiyacı olduğunu bilmek istiyorum.

Dilimi tekrar shaftı boyunca yukarı doğru sürükleyip, onu her zaman biraz daha yüksek inlemeye iten deri çıkıntısını yalamaya ve emmeye başladığımda, saçımı kavrar ve adımı homurdanır. Gülümserim, vücudundaki en hassas noktaları ezberlerken bu bilgiyi zihnime kaydederim.

"Tanrım, *Kisa*," diye inliyor, kalın başını ağzıma alıp emmeye başlamadan önce bir kez daha yaladığımda. Ağzıma pek sığmayacağına dair hızlı bir sonuca varıyorum. O çok büyük.

"Tanrım, harika hissettiriyorsun." Sesi her zamankinden daha derin ve çok seksi, saçımı daha sıkı kavrar, onu ağzıma almaya başladığımda beni izlemek ister. Üzerine eğilirim, dilimle onu keşfederim ve her santimini ezberlerim. Yarısına bile gelmeden öğürmeye başlarım.

"Sakin ol bebeğim, nefes al." Yanağımı okşuyor, onu boğazıma alamadığım için hiç de hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyor. Onu ağzımda tutuyorum, ulaşabildiğim kısma konsantre oluyorum.

"Siktir," diye inliyor, iki elini de saçlarıma geçiriyor. "Dilini ne yapıyorsan, *kisa*, yapmaya devam et."

Dilimi tekrar başının etrafında döndürüyorum, vücudundan çıkan derin inlemeleri ve kalçalarının hareket etmeye başlamasını seviyorum. Dilimi ona yaslayıp başımı yavaşça kaldırıp indirdiğimde, adımı homurdanıyor ve kalçalarını tutabilmek için oturuyor.

"Şu anda amını yüzümde istiyorum," diye talep ediyor, beni vücuduna çekerek, damlayan cinsel organım onun hevesli ağzının hemen üzerinde olacak şekilde altmış dokuz pozisyonuna geçiyoruz. "Bana utangaç davranma, bebeğim. Yüzüme sürtünmeni, beni kullanarak kendini tatmin etmeni istiyorum. Sert ol, tatlım. Acımasız ol."

Bir yanım, çok ağır ya da çok agresif olacağımdan utanıyor, ama çok uzun süre tereddüt ettiğimde, kığımın bir yanına acı verecek kadar sert bir şaplak atıyor.

"Bana tekrar sordurma, Lara. Hemen şimdi beni boğ, lanet olsun."

Beni tekrar tokatlamadan önce, ağırlığımı onun üzerine indiriyorum ve dilinin kıvrımlarımın arasına kaymasını hisseder hissetmez, kendimi kaybediyorum. Utanmadan ona sürtünüyorum, ona oral seks yapmanın beni bu kadar tahrik etmesine şaşıyorum. Bu boşalmaya fazlasıyla hazırım, ama bunu tek başıma yapmak istemiyorum. Bunu birlikte yapmamızı istiyorum.

Onun penisinin tabanını yumruklayarak, başımı daha da aşağı indiriyorum, onu tamamen içime almaya kararlıyım. Ağzı benim amımı deli gibi yalarken, öğürme hissini aklımdan uzak tutmak kolaylaşıyor. Zevke odaklanıyorum, o ellerini aşağı indirip göğüslerimi sıkarken kalçalarımı sallıyorum. Onun penisi etrafında inlerken, o da benim amıma karşı inliyor, titreşimler beni neredeyse doruğa ulaştırıyor.

Parmakları arasında meme uçlarımı sıkıştırıyor ve klitorisime yapıyor. Çok yakın olduğumu bilmek, onu daha da sert emmeme neden oluyor. Başımı kaldırıp indirirken, tükürüğü onun penisinin gövdesinden elimde damlıyor, her seferinde onu biraz daha ileri götürüyorum, dudaklarım onun tabanını saran parmaklarıma değene kadar. Daha fazlasını isteyen ben, onu bırakıp tamamen içeri kaydırıyorum, o benim nefes almamı engelliyor, ben de onun penisini isteyerek boğazıma kadar alıyorum, sonra tekrar onun uzunluğu boyunca yukarı kayıyorum.

O beni daha sert emiyor, ben onun penisi etrafında inlerken beni kırılma noktasına daha da yaklaştırıyor. Kalçaları benimle birlikte çalışıyor, ben başımı eğdiğimde yukarı doğru itiyor. Ritimimizi buluyoruz, ben bırakmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar birlikte çalışıyoruz. Orgazm gelmeden hemen önce vücudum gerildi. Onu daha sert emip, güzel yüzüne acımasızca sürtünürken parmaklarım kalçalarına gömüldü. O da meme uçlarımı daha sert çimdikledi, amımı yalayıp emdi ve ancak benim doruğa ulaştığımı hissettiğinde kalçalarını yukarı doğru itip bıraktı.

Onun ıslak ve sıcak menisi boğazımın arkasına çarptığında, o benim kıvrımlarıma karşı homurdanır. Penisi zonklar, içimde daha da büyür, dudaklarımı gerer ve çenemde ağrıya neden olur, ama umurumda değil. Bunun hiç bitmemesini istiyorum.

Orgazmlarımızı birlikte yaşıyoruz, ikimiz de zevkin her saniyesini sonuna kadar tatmak istiyoruz, ta ki ben yavaşça onun üzerine oturup orgazm olmaya başlayana kadar. O yumuşamaya başlasa bile, ben onu yalamaya ve emmeye devam ediyorum, bunun bitmesine hazır değilim. O da aynı şeyi hissediyor olmalı, çünkü beni kendinden uzaklaştırmak yerine

beni kendinden uzaklaştırmak yerine, kalçalarımı kavrar ve beni kaldırır, böylece tekrar dudaklarının üzerinde asılı kalırım.

"Siktir, bebeğim," diye fısıldıyor, nefesinin sıcaklığı aşırı duyarlı klitorisimi gıdıklıyor. "Senin amcığınla boğulmak benim yeni favori şeyim. Siktir et alarm saatlerini. Her sabah beni böyle uyandırmanı istiyorum."

Gülümserim ve tembelce onun sikini emmeye devam ederim, o da benim amımın her santimini yalar ve öper, ta ki benim azgınlığımın her damlasını yalayana kadar. Her emiş, her dil darbesinde, hassas tenimdeki her öpücükte, artçı sarsıntılardan titriyorum. Luka, orgazmları saniyeler yerine dakikalarca sürmesini sağlayan bir yöntemi var. Onları uzatıyor ve ardından artçı sarsıntılarla devam ettiriyor, hepsini bir araya getirerek beni sarhoş ve gülünç derecede mutlu hissettiren bir coşkuya dönüştürüyor.

Sonunda beni kaldırıp bana sarılabilmem için döndürdüğünde, biraz daha uyumaya hazırdım. Kolum yine zonklamaya başlamıştı, ama az önce paylaştığımız şey acıya değdi. Yüzümü avuçlayıp, dillerimizde birbirimizin tadını alabilmemiz için yavaşça öptü ve haklıydı. Alarm saatleri siktir et. Bu bin kat daha iyi.

Başımı göğsüne yaslayıp tekrar uykuya dalıyorum, ancak birkaç saat sonra çığlık atan mesanem ve boş mideyle uyanıyorum. Yatak boş, bu yüzden banyoya koşuyorum ve diş fırçamın Luka'nınkinin yanında durduğunu ve tüm eşyalarımın lavabonun yanındaki çekmecelerde düzgünce istiflendiğini görünce şaşıyorum. Mor duş süngerim bile duştaki küçük bir kancaya asılı. Hala çıplak ve Luka'nın dün gece çıkardığı pijamaları bulamayınca, giyecek bir şey bulmak için dolabını karıştırmaya karar veriyorum, ama kapıyı açıp içeri girdiğimde, giysilerim zaten dolabın yarısını doldurmuş durumda.

"Biri çok meşgul olmuş," diye mırıldanıyorum ve hızlıca rahat bir eşofman ve onun tişörtlerinden birini alıyorum, çünkü onun kıyafetlerini giymeyi seviyorum.

Pastırma kokusu midemi guruldattı ve kokuyu takip ederek mutfığa gittim. Mutfakta, üstsüz Luka kahvaltımızı hazırlıyordu. Ağzımı daha çok sulandıranın, pastırma, yumurta ve kreplerle dolu tabak mı, yoksa yemekleri servis ederken kaslı, dövme vücutu mu olduğunu bilemiyorum.

Gözlerim, hareketleriyle gerilen karın kaslarına kayıyor ve hızlıca nefes alıyorum. O, kesinlikle o. Yemekler lezzetli görünüyor ve kokuyor, ama domuz pastırması, tadı ne kadar iyi olursa olsun, kalbimi hızlandırmıyor.

"Günaydın, *Kisa*," diyor ve ben gözlerimi karın kaslarından ayırmayı başardığımda bana göz kırpmıyor. Yumuşak bir kahkaha atıyor ve bana doğru yürüyerek, beni kendine çekip güzel bir günaydın öpücüğü veriyor. Yemekler ve aç karnım bir anda unutuluyor, çünkü başka bir açlık beni ele geçirmeye başlıyor. Ben ona gerçekten dokunmaya başladığımda geri çekiliyor ve bana gülümsüyor.

"Senin doyumsuzluğunu seviyorum bebeğim, ama yemek yemelisin."

Ellerimi çıplak sırtında gezdirip göğsünü öperim, giydiği gri eşofmanın içinden sertleştiğini hissedince gülümserim.

"Tanrım, bir kız buna alışabilir," derim, o beni tabağıma götürürken. Kızına bakıp gülümserim. "Kahvaltı ve manzara."

Bana bakıp gülüyor. "Beğendiğine sevindim. Seni şımartmayı seviyorum ve bunu yapabildiğim kadar yapmayı planlıyorum."

O bana meyve suyu doldururken ben bar taburesinden birine oturuyorum ve o da yanıma oturuyor. İlk lokmamı aldıktan sonra, inleyerek gözlerimi ona doğru açıyorum. "Ne kadar yetenekli," diye mırıldanıyorum ve sonra birkaç dakika sessiz kalıyorum çünkü yemekle meşgulüm. birkaç dakikayı sessizce geçiriyorum çünkü yemek yemekle meşgul olduğum için konuşacak vaktim yok.

Son şurubumu pastırmamla sıyrırken, "Yemek yerken çok seksisin, *Kisa*," diyor.

Gülüyorum ve son pastırmayı yiyip bitirip meyve suyumu içiyorum. İnanmadığımı fark edip pantolonunu işaret ediyor. O gri eşofman, sertleşmiş penisinin pantolonuna baskı yaptığını gizleyemiyor. Sanki günlerdir yemek yememişim gibi yemek yememi izlemekten açıkça zevk alıyor, ama dürüst olmak gerekirse, dün gece zorlu geçti ve iştahım açıldı.

Luka yüzümü avuçlar, başparmağını yanağımda gezdirir ve sonra dikkatini koluma verir. "Bugün ne kadar ağrıyor?"

Elimi uzatıp morarmış çenesine parmağımı sürtüyorum. "Seninki kadar acıyor."

O sadece gülüyor ve başını sallıyor. "Hayatımda senden çok daha fazla darbe aldım. Bu hiçbir şey, ve dikiş atılması gereken kişi ben değilim. Benim için endişelenme."

"Senin için her zaman endişeleneceğim."

Sözlerim üzerine yüzü yumuşadı ve bana öpücük vermek için eğildi. Tabaklarımızı alıp lavaboya attı, bana birkaç aspirin uzattı ve sonra ikimize birer fincan kahve doldurduktan sonra beni çatıya çıkmam için işaret etti. Beni, bizi kör edici güneşten korumak için

. Yumuşak minderlere uzanıp, bana uzattığı fincanı alıp hemen dudaklarıma götürdüm. "Peki şimdi plan ne?" diye sordum, o da yanıma oturunca. kolunu omuzlarıma doladı.

"Sen dinlen, sen ne kadar dayanırsan o kadar seks yaparız," diyor gülümseyerek, "sonra da evleniriz."

"Kulağa harika geliyor," diyorum, "ama ben daha çok annemle ilgili düşünüyordum. Bu arada, beni çoktan taşınmışsın. Bunu ne zaman yaptın?"

Gülüyor ve bir içki daha alıyor. "Annem ve babam dün gece anneni dairesine bıraktılar ve güvenliğinden emin olmak için adamlarımızdan biri onu izliyor. Sen onu almaya hazır olana kadar Pip'e bizim için bakıyor ve bu sabah yüzüme boşaldıktan sonra," durup takdir dolu bir iç çekişle, "uyuyamadım, bu yüzden birini gönderip eşyalarını alıp buraya getirttim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çok meşgulmüşsün."

O, bu çok da önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. "Artık burada yaşıyorsun, eşyalarına ihtiyacın var."

Etrafıma bakıyorum, muhteşem çatı katı ve önümdeki şehrin muhteşem manzarası, sanki bir rüyada yaşıyormuşum gibi hissediyorum. "Hayatımın bu kadar değiştiğine inanamıyorum." Luka'nın yeşil gözleri beni inceliyor, iyi olup olmadığımı görmek için bekliyor ve ben gülümsediğimde rahatlıyor ve bir içki daha alırken, sanki yıllardır yapıyormuş gibi tembel bir şekilde parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

"Bana bir söz vermen gerekiyor, *Kisa*." Kolumu tutar, başparmağıyla yara izlerimi okşar. "Bu muhteşem cildine bir daha jiletle dokunmak istersen bana söyleyeceğine söz ver." Yeşil gözleri benimkileri arar. "Hislerin için seni asla yargılamayacağım, ama sana yardım edebilmemiz için bana söylemen gerekiyor. Bunun sana bir sürü kötü anıyı geri getirdiğini biliyorum ve bir daha kendine zarar vermeni istemiyorum. Buna dayanamam."

Elimi uzatıp, yanağını kaplayan kalın sakalları parmaklarımla okşuyorum. "Eğer durum tekrar kötüleşirse sana söyleyeceğime söz veriyorum. Ama bunu yapmayalı yıllar oldu, lütfen endişelenme."

Bana, benim için endişelenmeyi asla bırakmayacağını açıkça gösteren bir bakış attı, ben de yanağını okşayıp gülümsedim. "O zaman çok endişelenmemeye çalış."

Gülümser ve elimi tutup avucumu öper. "Sence annem fikrini değiştirir mi?"

"Sanırım. Biraz zaman alacak ama dün gece sen bayıldıktan sonra onunla biraz konuştum. Seni kaybetmek istemiyor. Onun için kolay olmayacak ama gerçekten deneyeceğini düşünüyorum. Terapist yardımcı olacak ve senin hamile olduğunu öğrendiğinde bu çok yardımcı olacak."

Gülüyorum ve omzuna hafifçe vuruyorum. "Ne kadar da kendinden emin. Hamile olduğumu bilmiyorsun ki."

"Hamile olmadığını da bilmiyorsun," diye alay ediyor ve bu doğru olduğu için sadece gülümsüyorum ve kendime izin vereceğim tek fincan kahveyi yudumluyorum, çünkü her ihtimale karşı kafeini azaltmaya başlamam gerekiyor.

Ona yaslanıp, sadece bize ait olan bu anın tadını çıkarıyorum. Birlikte geçireceğimiz hayatın her zaman bu kadar huzurlu olmayacağını biliyorum, dün gece bunun kanıtıydı, ve ailelerimiz arasında çözülmesi gereken çok şey olduğunu biliyorum, ama şimdilik, tam da bu anda, her şey mükemmel.

* * *

Bir hafta sonra adet dönemim başlar. Luka beni çatıdaki hamakta otururken bulur, sıcak çikolata ve Pip'in kucaklamalarıyla kederimi unutmaya çalışıyorum. Bratva ile ilgili bir işi vardır ve ben yavaş yavaş soru sormamayı, en azından çok fazla soru sormamayı öğreniyorum. Arkady gölgelere karışmakta çok başarılı olduğu için, kişisel bir korumam olması sandığım kadar garip bir kabus değil.

Luka bana bir bakış atıp iç geçiriyor, sonra beni kollarının arasına alıyor ve Pip'i kucağına alabilmek için benim yerime geçiyor.

"Çikolata, rahat eşofman ve yüzündeki hüznü ifade," diye düşünürken saçlarımı geriye tarayarak beni öpüyor. "Bu tek bir anlama gelebilir."

Cevap vermediğimde, içimi bitirirken beni tekrar öper ve hamakla hafifçe sallanır. Son yudumu aldıktan sonra, boş kupamı alır ve kenara koyar. Bu hareket, Pip'in oturup etrafına bakmasına neden olur. Luka'nın annesinin bize getirdiği saksı bitkilerinin yanında dikkatini çeken bir şey görür ve saniyeler içinde atlayıp arkasına bakmadan koşarak uzaklaşır.

Luka saçlarımı okşarken ve belime kolunu sıkıca dolarken ben ona yaslanıyorum. "Üzülme, *kisa*."

"Hayal kırıklığına uğradın mı? Bunu ne kadar istediğini biliyorum."

"Hiç de hayal kırıklığına uğramadım." Parmağını çenemin altına koyup yüzümü yukarı doğru kaldırır, böylece gözlerine bakmak zorunda kalırım. Bu adamın övgüsüne bağımlıyım ve en son istediğim şey onun bakışlarında hayal kırıklığı görmek, ama bunu bilmeliydim. Onun çarpıcı yeşil gözlerinde görebildiğim tek şey sevgi. Başparmağıyla yanağımı okşarken bana gülümser.

"Seni hamile bırakacağım, bebeğim. Bunun için endişelenmene gerek yok, zaten bu en iyisi."

"Öyle mi?"

Elini koluma indirip, yara izli cildimi hafifçe okşuyor. "Hamileyken dövme yaptırmak istemedin, ama artık beklemek zorunda kalmayacaksın," diye ekliyor ve cebinden küçük, kadife bir kutu çıkararak bana göz kırpmıyor, "Bunu, sadece hamile olduğun için yaptığımı düşünerek endişelenmeden yapabilirim."

O kutuyu görünce kalbim durdu ve o kutuyu açıp içindeki kocaman elması ilk kez gördüğümde, küçük bir çığlık attım ve gözlerimi ona çevirdim.

"Çok büyük, Luka," diyorum ona.

O gülüyor. "Bana bu sözleri ilk kez söylemiyorsun,

Kisa."

Gözlerim yaşlarla dolarken, ilk kez birlikte olduğumuz anı hatırlayarak gülümserim.

"O zaman sana vermek istediğim her şeyi aldın ve şimdi de hepsini alacağını umuyorum." Nefes alır ve yemin ederim, daha iyi bilmesem, Bratva adamının şu anda ölümüne korktuğunu söylerdim.

"Lara, seni gördüğüm ilk saniyede sana aşık oldum galiba. Önce kulüpte, sonra da lokantada, o bacon cheeseburgeri yerken seni yakaladığımda o kadar sevimli bir şekilde utanmış görünce. Senin benim için doğru kişi olduğunu anladım."

O anı hatırlayarak gülümsüyorum, ne kadar utanmış olduğumu ve onu ne kadar çaresizce istediğimi hatırlıyorum. O zaman bile, onun hakkında tek bildiğim şeyin bir Melnikov olduğu ve ondan uzak durmam gerektiği olmasına rağmen, onu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. "Ben, hayatın boyunca sana karşı uyarıldığın adamım ve sen asla birlikte olmamam gereken tek kadındın, ama birbirimizi bulduk Lara. Tüm olasılıklara rağmen, birbirimizi bulduk."

Gözleri yumuşadı, sonunda gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başladı.

"Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Sana bakmak, seni korumak ve sana bakmak istiyorum. Uyumadan önce görmek istediğim son şey, uyanınca görmek istediğim ilk şey sensin. Benim için tek sensin, Lara Swan."

Adımı söylerken gülümsüyor, ikimiz de beni dünyaya getiren adamın soyadını kabul etmiyoruz. Swan, sahip olduğum tek soyadı ve onu Melnikov dışında başka bir şeyle değiştirmeye niyetim yok.

Luka, sol elimi tutup kutudan muhteşem yüzüğü çıkarırken, başparmağıyla gözyaşlarımı siler.

"Benimle evlenir misin, Lara? Karım olur ve benimle bir aile kurar mısın? Sana bakmama ve seninle birlikte yaşlanmama izin verir misin?" Yüzüğü parmağıma getirir, ama henüz takmaz. Bunun yerine, yüzüğü orada tutar ve gözlerime bakar. "Seni seveceğim ve hayatımın geri kalanında sana sadık kalacağım, ve bu dünyadan ayrıldığımda, sadece bir sonraki dünyada seni bulabilmek için olacak. Biz birbirimize bağlıyız, *kısa*. Sen benim bir parçamsın, sanki hep öyleymişsin gibi hissediyorum ve seni her zaman bulacağım. Bu hayattan sonra bizi ne bekliyorsa, onu birlikte geçireceğiz. Seninle sadece bir hayat istemiyorum, bebeğim, çünkü bir hayat asla yeterli olamaz. Seninle sonsuza kadar birlikte olmak istiyorum. Sonsuzluk istiyorum."

Gözlerimden yaşlar akıyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve titrek bir nefes aldığımda, bana soruyor: "Bana sonsuzluğunu verir misin, Lara? Çünkü seninle ilgili hiçbir şeyden daha azıyla yetinemem."

"Evet," diye fısıldıyorum, onun haklı olduğunu bilerek. Onunla bir ömür asla yeterli olamaz. Ben de onun sonsuzluğunu istiyorum. Ondan asla ayrılmak istemiyorum.

Luka cevabım üzerine gülümser ve ben, yüzüğün parmağıma takılmasını izleyebilmek için gözlerimi onun güzel yüzünden zorla ayırırım. Yüzük, etrafını çevreleyen daha küçük elmaslarla süslenmiş, narin platin bir banda uzanan muhteşem, yuvarlak kesim bir elmas. Parmağıma mükemmel oturur ve ben, o gülüp parmağını çenemin altına koyarak yüzümü kendine doğru eğip beni öpene kadar yüzüğe bakmaya devam ederim.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda, her şey kayboluyor. O bana dokunduğunda her zaman böyle oluyor. Luka sonsuza kadar bana bakacağına söz verdi, ama gerçekte beni gördüğü ilk andan itibaren bana bakıyor. O hayatıma girdiğinden beri hayatım sonsuz derecede daha iyi hale geldi ve bir daha asla eskisi gibi olmak istemiyorum. Eskiden hayatımın nasıl olduğunu düşünmek bile - sürekli endişe, iç karartıcı, bozuk

pencereler, annemin kafasının giderek daha da karıştığını izlemenin bitmeyen dehşeti ve hiçbir şeyin düzeleceğine dair umudun tamamen yokluğu - Luka'ya daha sıkı sarılmama neden oluyor.

Kıvrınarak, öpüşmemizi kesmeyi reddederek bacaklarımı onun üzerine atıyorum. Dudaklarıma gülümsüyor ve kalçalarımı avuçluyor, dilini emip büyüyen ereksiyonuna sürtündüğümde inliyor.

"Evet dediğin için gerçekten çok mutluyum." Öpüşürken bu sözleri fısıldıyor ve güçlü elleriyle kalçalarımı okşuyor, ben de ona daha da sıkı sarılıyorum.

"Öyle mi?" diye alay ediyorum ve dudaklarını hafifçe ısıırıyorum.

"Evet." Yumuşak bir kahkaha atarak, "Bu durumu inanılmaz derecede garip hale getirirdi." diyor.

Ne dediğini anlamadan geriye yaslanıyorum. Elini uzatıp gömleğini kaldırıyor ve göğsündeki yeni dövmeyle görünce ağzım açık kalıyor.

"Luka," diye fısıldıyorum, parmaklarımı şimdi sol göğsünü kaplayan ismin üzerine getiriyorum.

Benim adım.

Adımı derisine dövme yaptırmış ve bunu yaparken küçük bir yazı kullanmamış. Güzel yazı büyük ve açıkça okunabilir, dövme dükkanından yeni dönmüş olmalı çünkü dövmenin üzerinde hala şeffaf bir sargı var. Yine de onu mükemmel bir şekilde görebiliyorum ve çok güzel.

"Sen benimsin, ben de seninim," diyor, ben onun güzel göğsüne bakmaya devam ederken beni izliyor. Onu gömleksiz gören her kadın, kalbinin üzerinde *Lara* yazdığını görecektir ve Luka benim kocaman gülümsememi görünce rahatlamış bir kahkaha atıyor.

"Beğendiğine sevindim, çünkü bu kalıcı bir şey."

"Ben de istiyorum," diye hemen söylüyorum. Sveta kollarım için tasarımları bitirdi, ama bence Luka'nın adını da oraya eklemenin bir yolunu bulabilir.

"Sana randevu alacağım," diyor gülümseyerek. "Çabuk olmalıyız çünkü bu *hamile olmadığım* dönem uzun sürmeyecekmiş gibi hissediyorum."

"Hayır, muhtemelen öyle," diye onaylıyorum ve ağzımı tekrar onun ağzına götürüyorum.

Luka ile geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum çünkü her zaman böyle olmayacağını biliyorum. Her zaman çatı katında akşamlar geçiremeyeceğiz ve birlikte geçirebileceğimiz rahat günler olmayacak. Bazı günler korkutucu ve stresli olacak ve onun nerede olduğunu ve ne

ne yaptığını merak edeceğim ve o kapıdan girip kendi gözlerimle hayatta olduğunu görene kadar nefes alamayacağım.

Ama o şu anda burada. Tam şu anda, bana sarılıp, sanki nefes almasının sebebi benmişim gibi beni öpüyor ve ben her saniyesinin tadını çıkarıyorum ve her zaman öyle olacağını biliyorum. O benim aşkım, nişanlım, çocuklarımın babası olacak adam ve en iyi arkadaşım. Birbirimizi bulmamız bir mucize ve bunun için her zaman minnettar olacağım.

Sonraki birkaç hafta, akıllara durgunluk veren seks, Luka ve Bratva'nın diğer üyelerinin gittiği dövme sanatçısını ziyaretler, yeni kurduğum ailemle düğün planlamaları ve annemle birkaç biraz garip akşam yemeği ile geçip gitti. Onun için başka bir kedi evlat edindik ve annem turuncu benekli kediye şimdiden çok sevdi. İlk terapi seansı çoktan ayarlandı ve denemeye istekli olduğu belli olduğu için, onu daha iyi bir duruma getirebileceğimizi umuyorum, çünkü annemin hayatımızın önemli bir parçası olmasını gerçekten istiyorum. Hepimizin bir aile olmasını ve annemin hayatın tadını çıkarmasını istiyorum. Onun bunu daha önce yapabildiğinden pek emin değilim.

Düğünden birkaç gün önce, uyandıgımda hemen tuvalete koştum ve midemdeki her şeyi boşaltmadan önce zar zor kapağı açabildim. Luka arkamdan koşarak geldi, adımı haykırdı ve ben şiddetli bir şekilde kusarken ölümüne korkmuş gibiydi, beni bu halde görmemesini dilediğini hissettim.

"*Kisa*, sorun yok bebeğim," diye mırıldanıyor, saçımı tutarken sırtımı ovuyor, vücudum tamamen boşalana kadar sabırla bekliyor, sonra ıslak bir bez getirip beni temizliyor. Çok yorgun ve mide bulantısı çekiyorum, kendim yapmaya ısrar edemiyorum.

Ayağa kalkmama yardım ettiğinde, tekrar kusacakmışım gibi hissederek inledim, ama bu geçince, diş fırçamı alıp fırçalamaya başladım, tek istediğim ağzımı temizlemek ve su içmekti. İşimi bitirdikten sonra, Luka beni kaldırıp tezgahın üzerine oturttu. Bacaklarımın arasına girdi ve ellerini iki yanıma koydu. Bana gülümsemesi, az önce yaptığım şeyi düşünürsek çok fazla ve parlak.

"Ne?" diye soruyorum, hala sersemlemiş ve kafam karışık bir halde. Yavaşça uyanmayı severim ve gözlerimi açar açmaz deli gibi koşuşturmak kafamı allak bullak ediyor. "Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?"

"Çünkü sevdiğim kadın benim bebeğime hamile." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Çok mutluyum, *Kisa*." Şaşkın yüzümü avuçları arasına alıyor ve

benim sisli beynim bir bebek yaptığımız gerçeğini kavramaya çalışırken.

"Virüs kapmış olabilirim," diyorum ona, ama o sadece gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Seni tanıyorum, bebeğim." Ellerini, uyumayı sevdiğim eski tişörtünün altına kaydırır ve göğüslerimi avuçlar. Onları nazikçe sıkar ve ben ne kadar hassas olduklarına irkilirim. "Sana *söylemiştim*" dercesine kaşlarını kaldırır ve yumuşak bir kahkaha atar. "Göğüslerin ağrıyor ve biraz büyüdü. Her zamankinden daha yorgunsun ve adetinin gecikti."

Başımı eğip, çaresizce hızlıca hesap yapmaya çalışıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Göz kırpar ve meme uçlarımı hafifçe sıkar. "Dikkat ediyorum tatlım. Benim için senden daha önemli hiçbir şey yok."

Aşık olduğum adama gülümserim. İki aydır birlikte yaşıyor olsak da, hala ara sıra kendimi çimdiklemem gerektiğini hissediyorum. Gerçi, nişan yüzüğümün sürekli ağırlığı bunun bir rüya olmadığını hatırlatıyor.

Avuç içimi yanağına koyuyorum, büyük elmasım onun keskin çene hattında muhteşem görünüyor. "Gerçekten mutlu musun?" diye soruyorum, yeşil gözlerinde herhangi bir şüphe görmediğimden emin olmak için gözlerini inceliyorum. Birkaç hafta önce yirmi yaşına girdi ve hamile bir nişanlısı olmak yirmi yaşındaki gençlerin en büyük korkusu olsa da, Luka hiç öyle hissetmiyor gibi görünüyor. Heyecanlı, hatta coşkulu görünüyor, ama yine de emin olmak için bazen kontrol etme ihtiyacı duyuyorum. Eski güvensizlikler kolay kolay yok olmuyor, ama o bunları yavaş yavaş tek tek ortadan kaldırıyor.

Burnumun ucunu öpüyor ve daha da geniş bir gülümsemeyle, "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Birkaç gün sonra evleneceğiz ve bir bebeğimiz olacak." Elini karnıma koyuyor. "Seni çok seviyorum ve sensiz bir hayat düşünemiyorum," dizlerimin arasına çöküyor, tişörtümü kaldırıyor ve karnımı öpüyor, "ikinizsiz bir hayat düşünemiyorum."

Ona gülümserim ve elimi onun koyu saçlarında gezdiririm. Başını çevirir, iç bileğimi öper, dudaklarını şimdi cildimi süsleyen birçok çiçekten birine bastırır. Sveta, yara izleriyle dolu kollarımı, saklamak yerine göstermek isteyeceğim güzel sanat eserlerine dönüştürmeme yardım etti. Çiçekleri ve ara sıra uçan kelebeklerin bulunduğu narin sarmaşıkları ne kadar sevsem de, en sevdiğim dövme

sol kolumun iç kısmında uzanan bir dövme var. Luka'nın adı kadınsı bir yazı ile yazılmış ve her gördüğümde gülümsüyorum. Bu dövme bana pek çok şeyi hatırlatıyor. Onun olduğumu ve onun *tarafından* sevildiğimi simgeliyor. Luka'nın olması en sevdiğim şey ve şimdi ailemize yeni bir üye katmak üzereyiz. O kadar mutluyum ki, bu mutluluğu içimde tutamıyorum.

Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana yine kocaman bir gülümseme atıyor. Karnımı tekrar öpüyor, yavaşça ayağa kalkıyor ve yanımızdaki çekmeceyi açıp, bir ara satın alıp oraya saklamış olduğu hamilelik testini çıkarıyor.

"Hamile olduğunu biliyorum, ama testi görmek istiyorum. Bu deneyimin her anını yaşamak istiyorum ve o iki pembe çizgiyi görmezsem aldatılmış hissedeceğim."

Gülüyorum ve kutuyu alıyorum. Beni öpüyor ve sonra popomu okşuyor, bana biraz mahremiyet bırakmak için odadan çıkıyor.

O gittikten sonra, elimi karnıma koyup titrek bir nefes alıyorum. Bir bebeğimiz olacak. Kutuyu açıp işe koyulurken hala buna inanamıyorum. İşimi bitirir bitirmez, kutuyu tezgahın üzerine koyup Luka'yı çağırıyorum. O da hemen içeri giriyor, elinde telefonu ve zamanlayıcı hazır.

Telefonunun ekranında saniyeler geçerken ikimiz de çubuğu izlerken, o arkamdan bana sarılır. Yanağı yanağıma değiyor, bir kolu göğsümü sararken, diğer kolu karnımın alt kısmına baskı yapıyor. Bir an için, bunun başka hiçbir belirti göstermeyen garip bir virüs olabileceğinden endişeleniyorum, ama sonra iki pembe çizgi belirliyor ve ben gülüyorum, Luka da gülümsüyor ve beni kucaklamak için döndürüyor.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma, sonra beni öptü. "Biz anne baba olacağız, *kisa*."

Ben gülümserken o da gülüyor ve onu tekrar öpüyorum. O harika bir baba olacak, benim de sahip olmak isteyeceğim türden bir baba.

"Bebeğimiz senin gibi bir babaya sahip olduğu için çok şanslı," diyorum ona.

Bana kalbimin atışlarını hızlandıran tatlı gülümsemesinden birini gösterir ve "Senin gibi bir anneye sahip olduğu kadar şanslı değil" der.

Onun ne kadar mükemmel olduğu konusunda ağlamaya başlamadan önce, bana pozitif sonuç veren çubuğu uzatır ve telefonunu alır, bizi fotoğraflamak için kaldırır.

"Bunu herkese göndereceğiz," diyor, ikimiz de kameraya gülümserken, herkesin görebilmesi için çubuğu havaya kaldırıyoruz.

Bölüm 18

Luka

"Yarın için hazır mısın?"

Babama bakıyorum, bana uzattığı votka bardağını alıp hafifçe gülümsüyorum. Lara ile evlenmeye fazlasıyla hazır olduğumu biliyor ve yüzümdeki ifadeyi görünce kendi bardağını kaldırıp "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Annenle evlenmeden önce ben de aynı şekilde hissetmişim" diyor. Gülüyor ve güverte korkuluğuna yaslanıyor. "Ona evlenme teklifini bir gece önce yapmıştım." Tekrar güler ve omuzlarını silker. "Bildiğinde bilirsin."

"Baba gibi oğul, sanırım," diyorum ona.

"Belki Damien daha fazla itidal gösterir." Babam, küçük kardeşim Evgeny'nin hemen arkasından, kirli bir motosikletle ormandan hızla çıkan kardeşimle ilgilenir ve ikimiz de gülerek başımızı sallarız.

"Hiç şansı yok," diyorum. "O da Melnikovların kaderini paylaşmaya mahkum, sert ve hızlı bir şekilde düşecek."

"Doğru," diyor babam, en küçük oğlunun çoğu erkeği kıcının üstüne oturtacak hızlı bir dönüş yaptıktan sonra ormana geri dönmesini izlerken. Damien motosiklet sürmeyi çabucak öğrendi ve ne zaman çiftlik evinde olsak, kıcı motosikletin üstünde.

"Uh-oh," diyor babam, "kendini hazırla."

Başımı kaldırıp baktığımda, dört amcamın her biri elinde bir içkiyle bize doğru geldiğini görüyorum. Lev amcam, yeniden doldurmamız gerekirse diye fazladan bir şişe tutuyor. Onlar şezlonglara otururken, ben en yakınımıdaki koltuğa, babam da diğerine oturuyor. Vitaly amcam iç çekip bardağını bana doğru uzatıyor.

"Şimdi sana bir kadını nasıl memnun edeceğini anlatan etkileyici ve bilgilendirici bir konuşma yapmamın tam zamanı," diyor, ben inleyip uzun bir yudum alırken, "ama," diye ekliyor, bana sahte bir hayal kırıklığıyla başını sallayarak, "belli ki sen tam bir kafirmişsin ve nişanlını çoktan hamile bırakmışsın. Ne yaptığını bildiğini varsayacağım

ne yaptığını bildiğini ve zayıf bir performans ve yetersiz dayanıklılıkla aile adımızı lekelemediğini varsayacağım."

"Tanrım," diye inleyip Max'in dikkatini çeken bir ıslık çaldım. Fransız kapısından kafasını uzattı ve ona el salladığımı görünce gülerek başını salladı ve hemen geleceğini belli etti. Birkaç dakika sonra, o ve Val yemek tepsileri ve daha fazla votka şişesiyle dışarı çıktılar.

"Babam şimdi ne yapıyor?" diye sorar Val, yanıma oturur ve Simona teyzemin bize bıraktığı bol malzemeli sandviçlerden birine uzanır. Az önce biftek yemiştik, ama bu herkesin daha fazla yemek istemesini engellemez.

"Bana seks hakkında konuşuyor," diyorum, Val ve Max gülüyor. "Bunun için biraz geç," diyor Max.

Amcam Vitaly kuzenlerime bakar. "Bunu unutmayın. Melnikov erkekleri güçlü penislerle kutsanmıştır. Gerçekten baba olmak istemiyorsanız, korunarak sevişin."

"Anlaşıldı," diyor Max ve büyük bir lokma alıyor, şüphesiz ağzına bir lokma yemek atarak amcamın ona soru sormasını engellemeyi umuyor. Kuzenlerimle çok yakınız ama seks konusunda birbirimizin mahremiyetine her zaman saygı duymuşuzdur. Belki de bunun nedeni, küçük yaşlardan itibaren Bratva'ya odaklanmamız ve bir gün onu yönetmeye hazırlanmamız gerektiği öğretilmiş olmasıdır, ya da belki de Val ve Yelena arasında gelişenleri gördüğümüz halde, bu konuda ağzımızı kapalı tutmamız gerektiğini içgüdüsel olarak bildiğimiz içindir. Her halükarda, ben onların işlerine karışmıyorum, onlar da benim işlerime karışmıyorlar. Ama Max'in kimseye ilgi gösterdiğini hiç görmedim. Lisedeyken bile, tıpkı benim gibi kızları görmezden geliyordu. İkimiz de onların vefasız ve güvenilmez olduklarını biliyorduk. İkimiz de kimseyi tanımak için gardımızı yeterince indirmedik ve Val her zaman sadece istememesi gereken yasak kuzenine ilgi duydu. Ancak Lara benim için her şeyi değiştirdi ve eminim ki bir gün Max için de aynı şeyi yapacak biri çıkacaktır.

"İşte geldi," diyor amcam Vitaly, Dominic dışarı çıkıp bize katıldığında eliyle onu çağırıyor. "O bir şişe şarap mı?"

"Evet," diyor Dominic, bir elinde şişe, diğer elinde şarap kadehi tutarak.

Amcam Vitaly gülüyor. "Sen ne kadar da havalısın."

Ailemin sürekli yaptığı saçmalıklardan hiç etkilenmeden, boş koltuklardan birine oturur ve kendine bir kadeh doldurur. Cebinden bir kağıt parçası çıkarır ve Lev amcam verir. Lev amcam kağıdı açar ve kocaman gülümser.

"Bu çok tatlı," der Lev amcam, Isabella'nın el izinin çizildiği kağıdı havaya kaldırarak. Natalya pembe boya kalemiyle Rusça "*Büyükbabamı seviyorum*" yazmış. "Onun neredeyse bir yaşında olduğuna inanamıyorum." "Bana mı söylüyorsun," der Dominic, bir yudum daha alır. "Zamanı gelmişti "

Lev amcam gülerek Dominic'in kadehine kadehini çarptırır. "Sonunda, üzerinde anlaşılabileceğimiz bir şey çıktı."

Danil amcam kadehini kaldırır. Dominic kadehini kaldırırken kaşlarını kaldırıncaya, Danil amcam geniş bir gülümsemeyle "Melnikovların yeni nesline" der.

"Kızım bir Alessi olduğu için, bunun Luka'nın bebeğine kadeh kaldırmak olduğunu varsayıyorum," der.

Amcalarım sadece gülüyorlar, Lev ise "Sen ne dersen o" diye mırıldanıp içkisini bir dikişte içiyor.

"Artık bunu bilmelisin," der Matvey amcam Dominic'e.

"Buna karşı koymaya çalışması biraz sevimli," der Vitaly amcam. der.

"Siktiğimin herifleri," diyor Dominic, muhtemelen elini meşgul etmek için bir içki daha içmeden önce elini meşgul tutup birine yumruk atmasın diye.

Sasha, en yakın şezlonga çökmeden önce bir sandviç almak için yanımıza geliyor. Etrafına bakınıyor ve "Bekarlığa veda partisinde striptizciler olması gerekmez mi? Hepiniz Pink'te olmanız gerekmez mi?" diyor.

"Siktir et," diyorum, başka bir kadını çıplak görmek için en ufak bir isteğim olmadan. "Evlenmeden önceki geceyi bir grup çıplak kadınla geçirmek isteseydim, o zaman belki de evlenmemeliydim."

"Haklısın," der ve güler. "Ben asla evlenmeyeceğim, o yüzden bu konuda endişelenmeme gerek yok."

Babası güldü. "Evet, biz de öyle demiştik."

"Anlamıyorum," diyor Sasha omuzlarını silkiyor.

Lev oğluna bakar. "Mesele şu ki, sen aşık oluyorsun ve onun senin soyadını almaması ve parmağında senin yüzüğünü takmaması gibi bir ihtimal bile yok

bir seçenek bile olamaz."

Sasha bir saniye düşünür, sonra başını sallar ve babasının bakışlarına karşılık verir. "Bence ikimiz de bunun benim için sorun olmayacağını biliyoruz."

Herkes bir saniye sessiz kalır, sonra amcam Vitaly, "Evet, gözüne çarpan kızları öldürmemeye çalış yeter," der.

Hepimiz Sasha'nın bizim gibi düşünmediğini biliyoruz, bu yüzden Vitaly'nin şakası ortamı yumuşatmak için olsa da, bunun meşru bir endişe olduğu inkar edilemez.

"Hiçbiri ilgimi çekmiyor," diyor ve bir an için gardını indiriyor ve gözlerinde ölü bir bakış görüyorum, hiçbir şey bilmediği bir duyguyu anlamaya çalışırken aldığı o ilgisiz bakış.

"Lanet olsun, evlat," diye inliyor Vitaly, "sadece hiçbirini öldürme."

Sasha sırtlıyor, babası inlerken ve uzun bir yudum alırken, bir ısırık daha alıp maskesini yerine takıyor.

"Bu neşeli notla," diyor Matvey amcam, bardağını doldurup votka şişesini uzatıyor, böylece hepimiz aynısını yapıp kadehlerimizi kaldırıp şerefe içebiliyoruz. "Luka ve Lara'ya ve onların adım attıkları muhteşem geleceğe."

"Evet, yeğenlerime," diye ekler Vitaly amcam gülerek, hepimiz benim geleceğime kadeh kaldırırken.

"Biz kuzen değiliz," diye hatırlatırım ona.

"Kan bağı yok," diye onaylar Matvey amcam, "ve kuzenler gibi birlikte büyümüş de değiller."

"Evet, bu çok berbat olurdu," diyor amcam Vitaly gülerek.

Val'e hızlıca bir bakış atıyorum, ama o kimseye bakmıyor. Votka bardağını boşaltmaya çok odaklanmış durumda. Max'e baktığımda, kaşlarını kaldırıp bana *bir şeyler yapmamı* işaret ediyor.

Babama bakarak soruyorum, "Anneme evlenme teklif ettikten bir gün sonra gerçekten evlendin mi?"

Tahmin ettiğim gibi, babam ve amcalarım annemle babamın evlendiği günle ilgili bir hikaye anlatmaya başlarlar ve kısa sürede kimse kuzenlerin bir araya gelmesini düşünmez hale gelir. Evgeny, Niki ve Damien binicilikten dönene kadar oturup içki içip güleriz ve hepimiz muhtemelen içmemiz gerekenden daha fazla alkol alırız. Çiftlik evinde yatıyoruz ve diğerleri yarın öğleden sonra gelecek. Lara ve ben

burada düğünümüzü yapmaya karar verdik ve annem ve teyzelerim her şeyi hazırlamak için yorulmadan çalışıyorlar. Bir catering şirketi tuttuk, ama annem çiçekleri kendisinin yapıp yapamayacağını sordu, sonra teyzelerim ve kuzenlerim de katıldı ve hepsi dekorasyonu da halledebileceklerine karar verdiler. Her şeyin çok güzel olacağından şüphem yok, ama benim tek umursadığım şey Lara ile evlenmek.

Sonunda kendimizi içeriye sürüklediğimizde, Dominic Natalya ile her zaman kullandıkları odaya çıkarken, babam ve amcalarım oturma odasındaki büyük kanepeye uzanıp, mevcut birçok yatak odasını kullanma zahmetine bile girmediler.

"Sakın bana sarılmaya kalkışma," diye Matvey amcamın homurdandığını duyarım, hemen ardından Vitaly amcamın kahkahasının odayı doldurduğu duyulur.

"O tek seferlik bir şeydi," diyor, "ve ben seni Katya sandım." "Kimi sandığın umurumda değil. Uyurken beni elleme"

"

Vitaly tekrar güler. "Söz veremem."

"Tanrım," diye inliyor Max, "bunu çekmeliyim ki yarın onlara gülüp alay edebileyim." Gülüyor ve omzuma vuruyor, yanımdan geçip koridora doğru yürüyor. "Sabah görüşürüz," diyor ve en yakın yatak odasına girmeden önce sesleniyor.

Mutfakta Val'i buluyorum, kendine bir içki daha dolduruyor. Şişeyi kaldırıp kaşını kaldırdığında, başımı sallıyorum. Kafam güzel ama düğünümde akşamdan kalma olmak istemiyorum. Lara bundan daha iyisini hak ediyor.

Onun yanındaki tezgaha yaslanarak, içkisini bitirip hemen bir tane daha doldururken sessizce bekliyorum. Bu sefer içkiyi bir dikişte içmek yerine, pencereden dışarı bakarak yudumluyor. Birkaç dakika sonra, onu duymak için kulak kabartmam gereken kadar sessiz bir sesle, "Seni kıskanıyorum dostum. Sevdğin kadınla birlikte olacaksın," diyor.

Yelena'ya olan duygularından ilk kez bahsediyor, ama bunun uzun zamandır onu rahatsız ettiği belli. Elimi ensemin arkasına götürüp, bir içki daha içmesini izliyorum. Sonra arkasını dönüp, ellerini arkasındaki tezgaha dayıyor, bacak bacak üstüne atıyor, hareketleri içtiği alkolün etkisini belli edecek kadar yavaş.

"Sen de öyle olacaksın, Val," diyorum ona, ama o sadece başını sallıyor.

"Babamla Matvey amcamın söylediklerini duydun. Bu çok saçma. Biz kuzen olarak büyüdük."

"Ama kan bağı yok aranızda." "Onlar için önemi yok," diye tartışıyor.

"Önemli olacak." Yanına gidip elinden içkiyi alıyorum ve bitirmeden votkayı lavaboya döküyorum. Yarın zaten yeterince başı ağrıyacak. Ona bir şişe su ve birkaç aspirin alıyorum. İkisini de eline tutuşturup yanındaki tezgaha yaslanıyorum.

Aspirini yutmasını bekledikten sonra, "Ne zaman bir şey söylemeye hazır olduğuna karar verirsen, bunu yaptığında arkanda olacağım," diyorum. Omzuna hafifçe dokunuyorum. "Max de öyle."

"Siktir," diye inliyor ve sonra inanamayan bir kahkaha atıyor. "Ona aşık olmak istememiştim." Başını çevirip gözlerime bakıyor ve derin bir nefes alıyor. "Bu benim seçimim değildi. Hiçbir zaman seçim şansım olmadı. Hep o vardı. Hatırlayabildiğim kadarıyla, hep o vardı."

"Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Sadece söyle, dostum, bunu biliyorsun."

Benim söylediklerimin her kelimesinde samimi olduğumu bilerek başını sallar. Val benim için bir kardeş gibidir ve onun için her şeyi yaparım — kurşun yersem de, kuzenimizle kaçarken ona engel olsam da, neye ihtiyacı varsa yaparım.

"Baba olacağına inanamıyorum," diyor, yine yumuşak bir kahkaha atarak, ve konuyu değiştirdiğini biliyorum, ama umurumda değil. O ve Yelena, zamanı geldiğinde ortaya çıkacaklar. Bu benim kararım değil, bu yüzden sadece gülümsüyorum ve bebeğimi düşünüyorum, küçük adam ya da kızla tanışmak için şimdiden çok heyecanlıyım.

"Biliyorum. Çılgınca," diyorum, çünkü öyle, ama aynı zamanda çok mükemmel.

"Senin adına mutluyum. Lara sana çok yakışıyor." Gülümsüyor ve omzuma hafifçe dokunuyor. "Kuzenime iyi davran."

"Olacağım." Gülerek yüzümü ovuşturuyorum. "Hâlâ onun senin kuzenin olduğuna inanamıyorum."

"Ben de, ayrıca annemin tüm o zorlukları yaşadığına ve benim bundan haberdar olmadığımın da inanamıyorum. Bu ailede çok fazla sır var."

"Artık yok," diyorum ve sonra ekliyorum, "yani, eskisi kadar çok değil," çünkü ikimiz de onun Yelena ile olan ilişkisinin oldukça büyük olduğunu biliyoruz.

"İlerleme," diyor ve hafifçe gülüyor. "Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez. Belki çocuklarınız büyüdüğünde her şey açıkça ortada olacaktır."

Omzuna tekrar hafifçe vuruyorum. "Çocuklarımız büyüdüğünde," diyorum. "Çocuklarımla oynayacak kuzenlere ihtiyacı olacak."

O başını sallar ama hiçbir şey söylemez ve Sasha ile Damien içeri girip kimse bilardo oynamak ister mi diye sorarlar. Val ve ben onların teklifini kabul ederiz. Bu, çoğu erkeğin hayal ettiği bekarlığa veda partisi olmayabilir, ama striptizciler hiç benim tarzım olmamıştır. Bekar bir erkek olarak geçireceğim son gecemde kardeşim ve kuzenlerimle vakit geçirmeyi tercih ederim. Lara'nın kocası rolünü üstlenmeye fazlasıyla hazırım ve bu geceyi ayrı geçirme gibi aptalca bir geleneği ortadan kaldırmış olmayı çoktan diliyorum, çünkü gerçek şu ki onu deli gibi özlüyorum. Ancak o geceyi annesiyle geçirmek istemişti ve eğer bir şey öğrendiysem, o da Lara'ya hiçbir şeyi reddedemeyeceğimdir. O kadın beni bedenen ve ruhen ele geçirmiş durumda ve ben başka türlüünü istemezdim.

Ertesi gün öğleden sonra, annem kapıyı çaldığında gömleğimin düğmelerini ilikliyordum. Bana bir bakış attıktan sonra gözleri yaşardı ve titrek bir nefes aldı, bana sarılmak için aramızdaki mesafeyi kapattı.

Başını kaldırıp yüzümü avuçlarıyla kavradı ve "Evlendiğine inanamıyorum" dedi. Bileklerimdeki düğmelerle uğraştığımı görünce gülümsedi ve işi devraldı.

"Lara'yı gördün mü? Herkes düğünden önce onu görmemem için elinden geleni yapıyor."

Annem gülüyor ve diğer bileğime geçiyor. "Gördüm, çok güzel görünüyor Luka. Tıpkı senin gibi ıslık ıslık parlıyor tatlım."

O benim smokin ceketimi tutup giymeme yardım ederken, etrafımda dolaşarak her şeyin mükemmel görüldüğünden emin olmak için ceketimi düzeltirken, ben daha da geniş bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

"Teşekkürler anne," diyorum ve yine ağlamaya başlayacak gibi görüldüğünde gülüyorum ve ona bir kez daha sarılıyorum. "Henüz ağlamaya başlama. Düğün daha başlamadı bile."

"Biliyorum. Sabahtan beri ağlıyorum," diye itiraf ediyor. "Senin adına çok mutluyum." Derin bir nefes alıp kendini kontrol etmeye çalışıyor ve sonra ceketime kırmızı bir gül takıyor. Damien ve babam içeri girmeden hemen önce "Mükemmel," diye fısıldıyor. Üçümüzün de smokin giydiğini görünce, daha fazla gözyaşı dökmeye başlayarak telefonuna uzanıyor. "Fotoğraf çekmem lazım, hem de çok."

Babam ortada durur, her iki oğlunu da koluna alır, biz anneme gülümseriz ve o fotoğraf çeker, ta ki babam sonunda gülerek "

buraya gel, *solnishka*. Sen olmadan aile fotoğrafı olmaz."

Annem gülüyor ve babamın kollarına giriyor. Hepimiz gülene kadar sıkışıp selfie çekiyoruz. Profesyonel bir fotoğrafçı tuttuk, ama hepimizin tercih ettiği fotoğraflar bu tür fotoğraflar, aptalca, samimi fotoğraflar, dairemizi doldurmak için sabırsızlandığım türden fotoğraflar.

"Tamam, oğlum," diyor babam, kolunu tekrar omuzlarıma dolayarak, "hadi seni evlendirelim."

Annem, kardeşimle beni kucaklayarak birkaç fotoğraf daha çekiyor. "Tamam, bitti," diyor ve birkaç gözyaşını silerek hafifçe gülüyor.

"Hayır, değilsin," diye babam onu kollarının arasına alırken alay ediyor. "Düğün törenine daha başlamadık bile, *solnishka*. Fotoğraflar ve gözyaşları bitmiş olamaz."

"Evet, kimi kandırıyorum ki," diyor annem, babama gülümseyerek. "Bütün gün berbat durumda olacağım."

"Güzel, mükemmel bir dağınıklık," diye düzeltir babam ve annemi öper. Yüzünü avuçlar ve gözyaşlarını siler. "Gidip oğlumuzun düğününü izleyelim."

Annem daha da geniş bir gülümsemeyle başını salladı, sonra babam bana ve Damien'e döndü. "Dışarıda görüşürüz." Boynumu kavradı ve beni kendine çekerek kucakladı.

"Lara'yı mihraba götürmeyi kabul ettiğin için teşekkürler baba. Bu onun için, ikimiz için de çok önemli."

"Bunu yapmaktan mutluluk duyarım." Yanağımı okşadı ve eğer iyi tanıımıyorsam, annem gibi gözleri dolduğunu söyleyebilirim. Gözyaşlarına teslim olmadan önce başını salladı ve gülümsedi. "Eskiden oldukça sert bir adamdım," der gülerek, "ama sonra annenle tanıştım ve bir de baktım ki kucağında minik bir bebek var, sonra kardeşin doğdu ve şimdi düğünlerde ağlayan bir adam oldum. Tanrım," diye inler, annem ise gülerek ona sarılır.

"Hâlâ sert bir adamsın," diyor annem ve haklı da. Babam gerektiğinde acımasız bir adam olabilir, ama hepimiz gibi, ailesiyle birlikteyken yumuşar. Bunu bir zayıflık olarak görmeye alışık olmadığım için minnettarım. Bu bir güçtür. Ailelerimizi güvende tutmak için yapmamız gerekenleri yapmamıza yardımcı olur ve bunu her zaman yapmamızı sağlar. Aile her şeyden önce gelir. Her zaman. Çünkü onlar olmadan biz bir hiçiz.

"Geç kalacağız," diye uyarıyor kardeşim. Val'in az önce gönderdiği saat emojiğini göstermek için telefonunu kaldırıyor.

"Tamam, sağ ol dostum," diyorum ve sırtına bir şaplak atıyorum. "Hadi gidelim."

Onlarla birlikte dışarı çıkarım ve babam Lara'yı aramak için ayrıldığında, annem ve kardeşimle birlikte dışarı çıkarım. Bahçe tamamen değişmiştir. Lara'nın çok sıcak olmasından endişeleniyordum, bu yüzden bizi güneşten korumak için devasa beyaz bir çadır kurulmuştur. Baktığım her yerde çiçekler ve peri ışıkları vardır. Teyzelerim ve amcalarım, Dominic ve iki kuzeni ile birlikte ilk birkaç sırayı kaplıyorlar, geri kalan koltuklar ise Bratva üyeleriyle dolu. Evgeny, Niki Chloe'yi koridorda yürürken annemi en öndeki koltuğuna kadar eşlik ediyor. Koltukları ayırmadık, bu yüzden Chloe teyzem Katya'nın yanındaki koltuğa oturuyor ve ona kocaman bir gülümsemeyle bakıyor. Lara'nın annesinin önünde hâlâ uzun bir yol var, ama terapiye gidiyor ve iyileşmeye kararlı. Lara, annesinden onu koridorda yürütmesi için yardım etmesini istemeyi düşündü, ama bunun bir şeyleri tetikleyip ilerlemesini geciktireceğinden korktu, ki bu hepimizin en son istediği şeydi, bu yüzden bunun yerine babamdan yardım istedi ve babam bu rolü üstlenmekten çok mutlu oldu.

Ben nikah memurunun yanına giderken, kardeşim Sveta ile birlikte yürümek için geride kalır. Lara ona baş nedime olmasını istediğinde, Sveta seve seve kabul etmişti. Yelena, Natalya ve Mia da nedimeleridir. Val, Max ve Sasha'dan sağdıçlarım olmalarını istedim ve Damien ile Sveta'yı çadırın girişinde dururken gördüğümde, kalbim hızla çarpmaya başlarken yumuşak bir müzik çalmaya başladı.

Damien hemen yanıma geçerken, Val ve Yelena birlikte koridordan yürürler. Sveta, Damien'in uzattığı kolu tutar ve yüzündeki gülümseme tüm çadırı aydınlatır. Onları bilerek bir araya getirdim. Bu, ona bunun gerçekleşeceğini ve gerçekleştiğinde her adımında onun yanında olacağımı söyleme şeklim.

Max ve Natalya'nın aşağı indiğini izliyorum, Isabella annesini görünce gülümsüyor ve Dominic'in kucığında yüksek sesle çığlık atıyor, sonra Sasha ve Mia sıraya giriyor ve sadece bir kişi eksik kalıyor.

Babamın Lara ile birlikte dışarı çıktığını görünce nefesim kesildi ve kalbim bir an durdu. Lara çok güzeldi. Straplez elbisesiyle, ağzımın suyunu akıtacak kadar cildini gösteriyordu. Dövmelerini yaptıktan sonra çok daha özgüvenli hale gelmiş, artık her zaman kendini örtme ihtiyacı hissetmiyordu.

ve onunla çok gurur duyuyorum. Babam onu koridorda yürürken kolunu babamın koluna takmış, gözlerini benden ayırmadan. Önümde durup ona sarılır, yanağından öper ve sonra elini tutup benim elime verir. Gözlerimiz buluştu ve babamın ne kadar gurur duyduğunu ve bu anı bizimle paylaşmanın onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordum. Dikkatli olmazsam, sonunda

lanet bir bebek gibi ağlayacağım.

Ben yıkılmadan önce, babam yerine oturur ve ben de önümdeki kadına odaklanırım. Aşkım, en iyi arkadaşım, bebeğimi taşıyan kadın... Lanet olası tüm dünyam tam önümde duruyor ve rahibin söylediği tek bir kelimeyi bile hatırlayamıyorum.

Kardeşim bana yüzükleri vermem için dürtmek zorunda kalıyor ve sonunda karımı öpebildiğimde, dudaklarım onun dudaklarına değdiği anda zamanın durduğuna yemin ederim. O anda bizden başka hiçbir şey yok. Vücudunun sıcaklığı benimkine bastırıyor, beni deli eden yumuşak dudakları ve yüzünü avuçlayıp öpücüğü derinleştirdiğimde çıkardığı yumuşak inilti, tek umursadığım şeyler. Bu kadın benim tüm dünyam ve başka türlü süni istemezdim.

Bölüm 19

Lara

Luka, sanki asla doyamayacakmış gibi beni öper ve ailesi ıslık çalmaya ve Rusça kim bilir ne diye bağırmaya başladığında, beni bırakır ve bana bakarken yüzünde en güzel gülümsemeyle güler.

"Seni seviyorum, *kisa*," diye fısıldıyor ve beni bir kez daha öpüyor. "Ben de seni seviyorum."

Sözlerimi daha bitirmeden, herkes bizi kucaklayıp tebrik etmek için bizi ayırıyor. Yeni ailemi kucaklarken duygularım beni tamamen ele geçiriyor ve annem bana sarılıp "Senin adına çok mutluyum, Lara" dediğinde gözyaşlarımı tutamıyorum.

Annem uzun bir yol kat etti ve onunla gurur duyuyorum. Kolay olmadığının farkındayım, ama burada olması, gülümsemesi ve mutlu olduğunu söylemesi bile başlı başına bir mucize. Onu bizden birkaç dakika uzaklıkta daha güzel bir daireye taşındık ve bu değişimin, onun hayatına devam etmesine ve yıllardır onu boğan geçmişi geride bırakmasına yardımcı olduğunu düşünüyorum.

"Teşekkürler anne," diyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Ben de, bebeğim." Vitaly gelip bana kocaman bir kucaklama verdiğinde, o da yanağıma bir öpücük kondurup gülerek beni bırakıyor. Hayatımda bir amcam ve teyzem olması çok eğlenceli oluyor. Luka ve ben haftada en az bir kez akşam yemeğine gidiyoruz ve Sveta ve Val'e şimdiden çok yakın hissediyorum. Luka ile tanıştığımdan beri hayatım çok değişti ve her gün bunun için minnettar olarak uyanıyorum.

Kalabalık yavaşça, masalarla dolu ve sabah boyunca deli gibi çalışan bir catering ekibinin bulunduğu bitişik çadıra doğru ilerliyor. Her şey mükemmel görünüyor. Bu rüya gibi bir düğün, ama asıl nedeni lüks dekorasyonlar ya da giydiğim pahalı gelinlik değil

tüm bunlar benim yanımda duran adam sayesinde. Luka ile bir otoparkta evlenseydim bile, bu yine de hayal edebileceğim en romantik düşün olurdu. Benim tek ihtiyacım olan şey o.

Ana masada benim için bir sandalye çekiyor ve yanıma oturuyor. Eli benim elimi buluyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve onun alyansının dokunuşu, eksik olduğunu fark etmediğim içimdeki derin bir parçayı memnun ediyor. Onun benim olması çok hoşuma gidiyor. Adımın göğsüne dövme olarak kazınmış olmasını seviyorum ve parmağında bir yüzük olmasını seviyorum. Ona karşı sahipleniciyim. Onun her parçasını istiyorum ve tüm dünyanın onun benim olduğunu bilmesini istiyorum.

"Biri sevimli bir şekilde sahiplenici görünüyor," diye alay ediyor, başparmağıyla elimi okşarken kulağıma fısıldıyor.

Beni bu kadar kolay okuyabilmesine şaşırmadım. Her zaman ne düşündüğümü tam olarak anlayabilmiştir.

"Yüzüğün sana çok yakıştığını söylemeliyim," diyorum. "Senin birine ait olduğunu çok açık bir şekilde gösteriyor."

Yumuşak bir kahkaha atıp yanağıma öpücük konduruyor. "Bebeğim, seni gördüğüm anda kalbim sana ait oldu. Yüzük olsun ya da olmasın, senden başka kimseye ait olmayacağım."

Catering şirketi yemekleri getirmeye başladığında onun cevabına gülümsüyorum. Yemek yiyip gülüyoruz ve güneş batmaya başladığında müzik değişiyor ve herkes ilk çadırın olduğu yere kurulan dans pistine yöneliyor. Ailesinin tüm bunları yapmak için kimi tuttuğunu bilmiyorum ama harika bir iş çıkarıyorlar. Bütün gece fotoğrafçılar bizi takip etti, ama mesafelerini korudular ve ben onları neredeyse hiç fark etmedim. Luka elimi tutup beni dans pistinin ortasına götürdüğünde, gülümsedim ve onu takip ettim. Luka onlara el sallayınca düşün davetlilerinin geri kalanı da bize katılmak için dışarı çıkıyor. Dominic, Max'in karısıyla dans etmesini izliyor ve yüzünde rahat bir gülümseme olsa da gözleri ondan hiç ayrılmıyor. Sveta ve Damien yanımdan geçiyor ve başımı çevirdiğimde, Vitya'nın da teknik olarak bu gece görevde olmasa da ona aynı şekilde dikkatle baktığını görüyorum. O adamın hiç gece izin aldığından emin değilim.

Sasha, gülen Mia'yı döndürüyor ve onun topuklu ayakkabılarını rahat bir çift siyah Converse spor ayakkabı ile değiştirdiğini görünce gülüyorum. Onu suçlayamam. Natalya'nın bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. O, seksi pembe topuklu ayakkabılarla sanki hiçbir şey yokmuş gibi dolaşırken, benim ayaklarım beni öldürüyor. Bir adım daha attığımda yüzümü buruşturunca, Luka'nın eli hemen karnıma gider. "Ne oldu?"

Ona gülümsüyorum. "İyiym. Bebek değil. Ayaklarım," diyorum gülerек. "Bu topuklu ayakkabılar beni öldürüyor."

Çevremizde dans eden tüm çiftleri görmezden gelerek dizlerinin üzerine çöküyor ve yavaşça ayak bileğindeki kayışı çözmeye başlıyor. Elbisem onun yaptıklarını gizliyor ve bacağımı yavaşça yukarı doğru kaydırmadan önce baldırımını sıktığında, yüzümdeki ifadesini gizlemeye çalışarak ona bakıyorum. Parmağını uyluklarımın üst kısmında gezdiriyor ve bana kaşlarını kaldırıyor.

"Uyluk çorabı mı?" Parmakları keşfetmeye devam ediyor. "Ve jartiyer mi? Tanrım, *Kisa*, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Bugün için seçtiğim dantelli beyaz jartiyerin altına parmağını sokar ve hafifçe çeker.

"Onu atmak gelenektir," diyorum ona, ama bana deliymişim gibi bakıyor.

"Buna dokunan herkesi öldürürüm. Bu senin uyluklarının üst kısmına sarılmış, bebeğim. Benden başka kimse bunu göremez ya da dokunamaz."

"Şimdiden çok sahiplenici," diye alay ediyorum, "daha bir gün bile evli değiliz."

"Her zaman öyleyim." Yeşil gözleri benimkilere bakarken jartiyeri bir kez daha hafifçe çeker. "Seni gördüğüm ilk saniyeden beri sana sahipleniciyim. Sen benimsin Lara ve benim olanı kimse görmez ya da dokunmaz."

Bana göz kırpar ve iç uyluklarımdan yukarı doğru ilerlemeye devam eder, sonra parmaklarını uyluklarımın arasındaki ince dantel parçasına hafifçe sürter.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Güzel karımın her detayını ezberliyorum ve bunu giyerken seni becerdiğimde ne kadar muhteşem görüneceğini düşünüyorum."

"Ne yapıyorsun, Luka?"

Soru, müziğin sesini bastırarak kadar yüksek ve Vitaly'nin bağırıldığını bilmek için bakmama gerek yok. Yüzüm pancar gibi kızardığında, etrafımızdaki herkes gülüyor, Luka ise bana gülümsüyor, hiç utanmış gibi görünmüyor, son bir kez amımı okşadıktan sonra ayağımdan yüksek topuklu ayakkabıyı çıkarıyor. İkisi de çıkınca, rahat bir nefes alıp tekrar elini tutuyorum. Müzikle birlikte sallanırken topuklarım onun parmaklarından sarkıyor.

Kısa süre sonra herkes dansa katılır. Dominic hızla Max'in yerini alır ve karısını geri alır, Sasha ve Damien ise danslarını bitirirler.

adının kesindeki bir grup erkekle konuşmaya gitti. Val ve Yelena'nın dans etmeye devam ettiklerini fark ettim ve aralarında saygılı bir mesafe bırakmış olsalar da, birbirlerine attıkları hızlı ve ateşli bakışları saklayamıyorlardı. Luka bana onların ilişkisini anlattı ve ben de onlara, ilişkilerini açıklamaya karar verdiklerinde her zaman yanında olacağımı ve elimden gelen her şeyi yapacağımı söyledim. Val benim kuzenim ve ona destek olmaktan mutluluk duyarım.

Luka'nın dudakları kulağıma değiyor ve tüm dikkatimi ona çekiyor. "Acele edip buketini atsan da buradan kaçalım mı?"

"Kendi düğünümüzden kaçmak mı istiyorsun?"

Burnunu cildime sürterken, nefesinin sıcaklığı kulağıma gıdıklıyor. "Karımı sikmek istiyorum."

Derin ses tonu ve bariz arzusu içimde bir ihtiyaç uyandırıyor ve ben hemen başımı sallayarak kabul ettiğimi belirtince, o da yumuşak bir kahkaha atıp popomu okşuyor. "Aferin kızım. Şimdi git buketini al."

Bana iki kez sormasına gerek yok. Çıplak ayaklarımla dans edenlerin arasından geçip, yedi katlı pastanın yanında duran kırmızı ve beyaz güllerden oluşan buketi hızla alıyorum. Burada tanımadığım birçok Bratva üyesi var, ama hepsi gülümsüyor ve yanlarından geçerken kadehlerini kaldırıp şerefe diyorlar. Arkady'yi kenarda dururken görüyorum, burada elinde içki olmayan birkaç erkekten biri, ve ona doğru yürüdüğümde hemen dikleşiyor. Bu adam hakkında tek bildiğim, otuz iki yaşında olduğu ve işine evli olduğu.

"Lütfen bana bu gece çalışmadığını söyle," diye soruyorum, yeterince yaklaştığımda.

"Tam olarak değil," diyor kalın aksanıyla. "Burayı adamlarla çevirdik, ama güvenlik konusunda asla fazla tedbirli olamazsın." Sanki bu çok da önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. "Luka seni gece için içeri aldığında bir içki içerim."

Gülüyorum ve buketimi kaldırıyorum. "Çok uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksın."

Gülümser ve Luka'nın babası ve Lev ile birlikte durduğu yere doğru başını sallar. Amcasının söylediğı bir şeye güler, ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz. Aç görünüyor, çok aç, ve bu beni harekete geçirir. Arkady'ye hızlıca veda edip Katya teyzeme doğru yol alırım. Ona öyle seslenmeye hala alışamadım, ama bu onu sevmediğim anlamına gelmez.

"Sanırım buketimi atacağım," diyorum ona.

Gülüyor ve Luka'ya bakıyor. "Anladığım kadarıyla biri yeterince uzun süre beklemiş."

Gülüyorum ama ne onaylıyorum ne de reddediyorum. Bana acıyor ve "Sen attıktan sonra kocamı oyalayacağım" diyor, hemen ardından herkesin dikkatini çeken etkileyici bir ısıklık çalıyor. Tüm gözler ona çevrildiğinde gülümsüyor ve "Bekar bayanlar, dans pistine çıkın!" diye bağırıyor.

Bratva'dan bazı erkekler eşlerini getirmişler, bu yüzden orada sadece Sveta, Yelena ve Mia yok. Hala küçük bir grup ama en azından üç kişiden fazlasına atacağım. Dönüp atmadan önce, Mia'nın kışını yana kaydırıldığını görüyorum, atacağım şeyi yakalamak için hiç istekli değil.

"Aferin Mia," diyor Lev ona, Vitaly ise "Aklından bile geçirme Sveta!" diye bağırıyor.

Gülüyorum ve buketi geri atıyorum, dans pistinde topuk sesleri ve ardından yumuşak bir homurtu duyuyorum, sonra dönüp Sveta'nın gururla çiçekleri havada tuttuğunu görüyorum.

"Tanrım," diye bağırır Vitaly. "Bana kalp krizi geçirttirmek için mi topluyorsun bunları?"

Sveta gülerek buketi ona doğru salladı, sonra gülleri kokladı. Vitya ise yüzünde okunaksız bir ifadeyle onları izliyordu.

"Aferin," diyor Luka, bana doğru yürürken. "Natalya'nın buketini de yakaladı."

"Sanırım bir sonraki evlenecek olan o olacak."

"Belki." O gülüyor ve kuzenlerine bakıyor. "Kesinlikle Mia olmayacak."

"Yelena olabilir," diyorum.

Bana bakar ve gülümser. "Bir gün öyle olacak."

Yaklaşarak beni kendine doğru çeker ve başını eğerek beni öper. Dudakları benimkilerde kalır ve vücudumun her yerine sıcaklık yayılır.

"Yeterince bekledim," diyor ve bu, aldığım tek uyarı. Bir sonraki anda kolunu belime doluyor ve beni çimlerin üzerinden, topuklu ayakkabılarımı giyseydim asla yetişemeyeceğim bir hızla götürüyor.

Çok uzaklaşmadan önce, Katya teyzemin "Vitaly, o seksi kışını dans pistine getir!" diye bağırıldığını duyarım.

Gülüyorum, onun dikkatini dağıttığını ve böylece eve kaçabileceğimizi biliyorum. Dünün gecesi uçmak istemediğimiz için çiftlik evinde kalmaya ve sabah havaalanına gitmeye karar verdik. Luka beni İspanya gezisiyle şaşırttı. Orada bir plajın fotoğrafını gördüğümü ve çok güzel olduğunu düşündüğümü söylemiştim, o da sahilde özel bir kır evi kiraladı ve ardından Dominic'in ısrarı üzerine ailesinin evinde biraz zaman geçirmek için İtalya'ya gideceğiz. Özel bir plaja erişimi olan ve istediğimiz kadar kullanabileceğimiz bir misafir evi var. Hiç eyalet dışına çıkmadım, ülkeden çıkmak bir yana, dünyayı biraz görmek için çok heyecanlıyım ve Sveta kedilere bakmayı seve seve üstlendi.

Yan kapıdan eve girdiğimizde, Luka beni kucaklayıp eşiği geçtikten sonra üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmanırken kollarında tuttu. Bu kat bu gece bizim olacak ve büyük yatak odasına girdiğinde, bizim için hazırlanmış çiçekleri görünce hızlıca "Vay canına" diye fısıldadım. Odanın her yerinde vazolar dolusu güller var ve yatak da güllerle kaplı. Tatlı koku havayı dolduruyor ve Luka beni yatağa bıraktığında, ellerimi gevşek, kadifemsi yaprakların üzerinde gezdiriyorum.

Her şeyin ne kadar muhteşem olduğunu veya onunla evlendiğim için ne kadar mutlu olduğumu söylemeye fırsat bulamadan, ağzı ağzıma yapışıyor, aç dudaklarıyla nefesimi kesiyor ve kafamdaki diğer tüm düşünceleri, onu çıplak bırakıp içime almamı söyleyen düşünce hariç, silip süpürüyor.

Birkaç saat önce smokin ceketini çıkarmıştı ve vücudunu benimkinin üzerine eğdiğinde, o başımın arkasını avuçlayıp dilini kullanarak beni tahrik ederken, ben de beyaz gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum. Öpücük agresif ve açgözlü, beni nefes nefese bırakıyor. Onu çıplak görmek için sabırsızlığımdan parmaklarım düğmelerinde takılıyor, o ise dudaklarıma gülümsüyor ve beni yumuşak bir ısırıkla ödüllendiriyor.

"Karım benim sikimi istiyor mu?"

"Evet," diye fısıldıyorum, sesimdeki saf arzuyu duyabileceğini bilerek.

Yumuşak bir kahkaha atar ve dişlerini alt dudağım boyunca gezdirir. "Senin için çok kötü, ben acele etmemeye karar verdim."

Kalkarak, parmağını göğüslerimin kıvrımları boyunca gezdirirken gözlerini üzerimde gezdirir. "Bunun her saniyesinin tadını çıkaracağım, *kisa*." Elleri belimden aşağıya doğru iner, sonra kalçalarını kaldırıp elbisemi tutmaya başlar

elbiseyi tutup, saten kumaşı karnımın etrafında toplanana kadar kaldırıyor ve giydiğim dantelli beyaz külotu görebiliyor.

"Tanrım," diye homurdanır, başparmağını uyluklarımın arasındaki ince kumaşın üzerinde gezdirir. "Benim için çoktan ıslandın bile. Dantelden sızıyorsun, tatlım. Bu masum, beyaz elbisenin altında ne kadar da kirli bir amcık var."

"Luka," diye inlerim, başparmağını aşağıya doğru kaydırıp yumuşak bir dokunuşla yarıklarımı okşarken.

"Hmm?" Kaşlarını kaldırarak bana bakar, işkencemin her saniyesinden zevk alır. "Beni kızdırmayı bırak da sık beni."

Bana kötücül, seksi bir gülümseme atıyor ve bu gülümseme amımı havaya sıkıca kapatmama neden oluyor. Vücudumun onu içime almaya ne kadar çok istediğini hissediyor ve gülüyor.

"Bu komik değil," diye sızlanıyorum, o klitorisimi daireler çizerek, daha fazla sürtünme için boşuna bir çabayla kalçalarımı yukarı kaldırırken.

"Öyle mi?" diye alay ediyor, beni biraz daha sertçe okşuyor. "Benim açımdan oldukça komik."

Ona intikamın acı olduğunu ve ona da aynı şeyin olacağını söylemeden önce, klitorisimi beni inletecek kadar sertçe çimdikledi.

"Bana hemen bağırma, tatlım. Seni çok iyi hissettirmek üzereyim."

Bunun üzerine canlandığımı görünce gülümser ve gömleğini tamamen çıkarır, böylece üzerinde sadece takım elbise pantolonu kalır. Göğsünde yazan ismini görmek her zaman içimi kıpır kıpır eder ve o benim uyluklarımdan birini tuttuğunda, evlilik yüzüğünün parıltısını gördüğümde, vücudumun her yerine bir sıcaklık yayılır.

Kocam.

Bu kelimedede çok güzel bir şey var. O benim ve sadece benim. Birbirimize hayatlarımızı adadık ve beni bu şekilde dokunacak tek erkek o. Bu samimiyet lanet olası bir afrodisyak gibi ve o bacaklarımı daha da açıp inlediğinde, bunun beni ne kadar tahrik ettiğini görebildiğini biliyorum.

"Çok mükemmel," diye mırıldanıyor. Yeşil gözleri amıma kilitlenmiş, beni daha da açıp diğer eliyle külotumu tutup, amıma daha sıkı bastırarak amımın kenarlarına gömüyor, dudaklarımı ayırıp beni kenarlarından taşıyor. O benim adımla homurdanarak başını eğdiğinde, ben de yatağı yumrukluyorum.

Külotumu amıma sıkıca bastırarak dilini düzleştirir ve beni aşağıdan yukarıya doğru yalar, bu his beni yüksek sesle inlemeye iter, kalçalarını sallayarak dilinin hareketini takip ederim, böylece mümkün olduğunca uzun sürsün.

"Siktir," diye inliyorum, o klitorisimin etrafında daireler çizip külotumu daha sıkı çekerek dantelin hassas etime batmasını sağlarken.

"ok ıslak ve şişmiş," diye mırıldanıyor amıma, her santimimi yalıyor, öpüyor ve emiyor, pis sözleri ve yetenekli ağzı beni giderek daha da doruğa yaklaştırıyor. "Tadın cennet gibi, *kısa*, saf cennet gibi."

Elbisem yukarı sıyrılmış, onun ne yaptığını göremiyorum ve külotumu sertçe yırtıp attığında, klitorisime yapışıp sertçe emmeye ve iki parmağını içime sokmaya başlamadan hemen önce şaşkın bir çığlık atıyorum.

"Siktir!" diye bağırıyorum, sırtım kavisleniyor ve topuklarım yatağa gömülüyor. Beni doruğa ulaştırıyor ve orgazmın tutuştuğunu hissetmeye başlar başlamaz geri çekiliyor, beni titreyerek ve nefes nefese bırakıyor.

Onun adını haykırıyorum ve yumuşak bir kakhaha atarken, ağrıyan klitorisime nefesinin sıcaklığını hissediyorum. Hareket etmeye çalıştığımda, parmaklarını kalçama geçirip beni sıkıca tutup yerinde tutuyor.

"O kadar hızlı değil," diye mırıldanır, yüzü hala cinsel organıma o kadar yakın ki, her nefesim titreyen vücuduma başka bir zevk kıvılcımı gönderir. "Seninle işim henüz bitmedi, *kısa*."

Parmaklarını makas gibi açarak i duvarlarıma bastırıyor ve dilini klitorisime sürterek yavaşca içimden çıkıyor. Hareketleri yavaş, beni ıldırtmaya yetecek kadar ama istediğimi vermeye yetmeyecek kadar. Parmakları kıvrımlarımdan kayarken, inleyerek protesto ediyorum, ama o sadece klitorisimi yumuşakça emiyor ve ıslak parmağını aşağıya doğru çekerek kı deliğime bastırıyor. Sıkı kas halkası içgüdüsel olarak daha da sıkılaşıyor ve ona erişim izni vermiyor, ama o parmağının ucuyla hassas sinir uçlarını tembelce daireler çizerek, bira iyi yerleştirilmiş vuruşla vücudumu ateşe veriyor.

Rahatlamaya başladığımda ve parmağının ucu içeri girdiğinde, amıma karşı inleyerek klitorisimi yaladı ve beni yıldızları görmeye başladı. Beni yine sınırın eşiğine getirdi ve tam da orada tuttu. Her orgazm olmak üzereyken, beni durdurmak için yeterince geri çekildi.

"Parmağımın tamamı kığına girene kadar boşalmayacaksın, bebeğim." Biraz daha bastırıyor, bu yabancı his nefesimi keserken onun adını haykırmama neden oluyor.

"Sakin ol, bebeğim," diye mırıldanıyor klitorisimi öperken. Parmağını döndürüyor, içimden derin bir inilti koparıyor ve sonra yavaşça tamamen içeri giriyor. "İşte böyle, *kisa*." Amımı sanki taparcasına okşuyor ve bu tatlı işkenceye daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, yavaşça kıkımı parmağıyla sikmeye başlıyor.

"Luka, lütfen," diye yalvarıyorum, onun dokunuşlarının altında kıvranarak ve kontrolümü kaybederek, vücudum daha fazlasını isterken.

"Karım boşalması mı gerekiyor?" Bu soru bir alay, bir dalga geçme ve ben acı dolu bir iniltiyle hayal kırıklığımla dile getirdiğimde, bacaklarımın arasından onun kötücül kahkahasını duyarım. "Seni doruğa ulaştırdığımda, bu sıkı kığın parmağımı sıkıldığını hissetmek istiyorum. Birkaç gün sonra benim sikime ne yapacağını göster bana."

"Ha?" diye nefes nefese soruyorum.

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve klitorisimi ısırıyor. "Balayımızda kığın alacağım, *kisa*."

Cevap veremeden, dudaklarını klitorisime kapattı ve parmağını daha hızlı hareket ettirirken sertçe emdi. Çelişkili hisler beni lanet olası uçurumdan aşağı attı ve ben boşuk bir çığlık atarak boşaldım. Kıkımın sıkıldığını hissettiğinde amıma doğru homurdandı, kalçalarım sallanırken parmağını sıkıca kavradı ve ben yüzüne boşaldım. Orgazm beni tüketir, onun dokunuşuyla paramparça olurken görüşümü ve nefesimi çalar. Beni nazikçe yatıştırır, hareketlerini yumuşatır, ta ki her yerim titreyip o kadar hassas hale gelene kadar ki, sadece nefesinin sıcaklığı bile beni kıvrandırır.

Hareket edemeyen bir halde yatakta uzanırken, Luka parmağını kıkımdan çıkarır ve iç uyluklarım boyunca öpücükler serpiştirir.

"Bu uyluk çoraplarını seviyorum," diye fısıldadı cildime. "Çok seksi."

Hâlâ coşkumun etkisindeyim ve o başını kaldırıp yüzümdeki aptalca gülümsemeyi gördüğünde gülüyor ve elbisenin yanındaki fermuara uzanıyor. Hassas kumaşı yırtmamaya dikkat ederek beni soyuyor, beni sadece uyluk çoraplarımla bırakıyor ve sonra hızla pantolonunu çıkarıyor. Yatağa geri dönüp bacaklarımın arasına yerleştğinde acı verici derecede sert görünüyor.

"Henüz uykuya dalma, bebeğim. Seninle işim henüz bitmedi."

Gülümserim ve kollarımı ve bacaklarımı ona dolandırırım. "İyi." Onu kendime çekip öperim, tadı benim gibi olması hoşuma gider, çünkü bu adamı benim olarak işaretlemekten asla bıkmayacağım. Topuğumu onun mükemmel şekilli kışına batırırım. "Bunu resmi hale getirme zamanı, kocam."

Gülümser ve bana daha sert öperken bana bastırır ve vücutlarımızı birleştirir.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldayarak karşılık veriyorum, yüzünü avuçlayıp yeşil gözlerine bakarak bu anın her detayını hafızama kazıyorum.

Gözlerini benden ayırmaz. Gözlerini benimkilere kilitler ve çok yavaş hareket etmeye başlar, beni acı verici derecede yavaş bir tempoda siker, böylece onun her santimini hissedebiliyorum. O kadar yoğun ki, tek yapabildiğim ona sarılmak, saçlarının arkasını yumruklamak, o benim amımın her sinir ucuna vururken.

Onun altında sallanırken göğüslerim sert göğsüne baskı yapıyor, titreyene ve hızlanmasını yalvarana kadar onun yavaş hareketlerine uyum sağlıyorum. Gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve başını sallıyor. Çenesinin gerginliğini, dövmele derisinin altında boynundaki damarın atışını ve vücudundaki her kasın gerginliğini görebiliyorum. Şu anda beni sertçe sikmemek, ikimiz de boşalana ve nefes nefese kalana kadar beni parçalamamak için tüm iradesini kullanıyor. Benim için kendini tutuyor. Bu bana vermek istediği bir şey ve böyle özverili bir hediyeği geri çevirirsem yazıklar olsun bana.

Yüzünü avuçlarım, gözlerimi onunkilerden ayırmadan, onu ne kadar sevdiğimi ve beni ne kadar iyi hissettirdiğini görmesini sağlarım. Tanıdık zevk dalgası içimde derinlerde alevlenmeye başladığında gözleri kararır. İlk kıvılcımlar nefesimi hızlandırırken parmaklarım ensesini kavrar. İçgüdülerim kalçalarımı sallamamı, daha sert ve daha hızlı hareket etmemi ve kendimi doruğa ulaştırmamı söylüyor, ama kontrol bende değil. Luka yavaş tempoyu sürdürüyor, beni orgazmımın her saniyesinin tadını çıkarmaya zorluyor ve sonunda orgazm geldiğinde, sanki saf bir coşku yavaş çekimde vücudumu kaplıyor. Yoğunluğu gözlerimi yaşırtıyor. Bütün bu süre boyunca beni izliyor, gözlerini benden ayırmıyor ve ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim.

Ben sakinleşene kadar bekliyor ve ancak o zaman hızını artırıyor. Beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken, tuttuğu her şey yüzeye çıkıyor. Beni öperken

ve beni her parçamı sahiplenmek istercesine becerirken, hızını artırıyor. Luka hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz. Yaptığı her şeyi olağanüstü iyi yapar. Asla birkaç sönük hamle yapıp geceyi bitiren türden bir adam olmayacaktır. Birçok yönden mükemmeliyetçidir ve ben de ona aynı türden zevk ve ilgiyi vermekten başka bir şey istemiyorum.

"Üstte olmak istiyorum," diyorum ve o sadece hafifçe kaşlarını kaldırarak bizi ters çeviriyor, böylece ben onun üzerine oturuyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum, ellerimi göğsüne dayayarak kalkıyorum ve kalçalarımı hareket ettirmeye başlıyorum. Beni izlerken inliyor, yakışıklı yüzünde saf, ham bir açlık ifadesi var.

Kalçalarımı sallayarak, ona daha da sıkı sarılıyorum ve o da derin bir iniltiyle ve kalçalarımın koyduğu güçlü elleriyle, parmaklarını etime gömerek beni ödüllendirdiğinde gülümserim. Tırnaklarımı göğsünde gezdirerek, bu adam üzerinde sahip olduğum gücü tadını çıkarıyorum. Luka'nın tüm dikkatini çektiğimi bilmek başımı döndürüyor ve şu anda bu duyguya sarhoş olmuş durumdayım. Bu beni cesurlaştırıyor ve daha da yukarı kalktıktan sonra yavaşça onun üzerine geri indiğimde, o inliyor ve içime giriyor, takdir dolu bir iniltiyle göğüslerimi zıplatıyor.

Göğüslerimden birini avuçlar, meme ucumu sıkar ve bu hisle başımı geriye atmamı sağlar.

"Beni sürmeni seviyorum, *kisa*. Kontrolü ele aldığında çok seksi görünüyorsun." Diğer eli göğsümden karnıma doğru iniyor, daha görmediğini iddia ettiği minik bebek şişkinliğini okşamak için duruyor ve sonra başparmağını klitorisime koyuyor. Ben onun penisini sürerken, o da beni yavaş dairesel hareketlerle okşuyor ve ikimizi de ulaşılamayan orgazma gittikçe yaklaşıyor.

"Aynen öyle, bebeğim. Güzel pembe amcığın beni çok iyi beceriyor. Ne kadar ıslak olduğunu duyuyor musun?"

Başımı sallıyorum çünkü sevişmemizin ıslak seslerini duymamak imkansız.

"Ne kadar uslu bir kızsın," diye övgüyle söylerken meme ucumu sıkıştırıyor. "Beni sıırıslıkla ettin, tatlım." Başparmağı hızlanıyor, beni daha sert ve daha hızlı okşuyor. "Aferin, bebeğim. Sikimin üzerine gel ve o sıkı amcığınla beni de yanında götür."

Sözleri beni doruğa ulaştırıyor. Başımı geriye atıp onun adını inleyerek, amım onun sikini sıkarken onun sikini sürüyorum. O benim adımla homurdanıyor

adını haykırıyorum, o da iki eliyle kalçalarımı kavrayarak içime giriyor, tam da içimde nabızı atmaya başladığını hissetmeden önce. Göğsüne yaslanıyorum, parmaklarımı saçlarına geçirip onu öpüyorum, ona daha yakın olmak istiyorum. Ne istediğimi bilen kollarını bana doluyor, son bir kez daha içime girerken beni dokunuşuyla ve kokusuyla sarıyor, karın kasları gerilirken son damlasını da içime boşaltıyor.

Nefesim kesilmiş, titriyorum ve vücudumdaki her kas jöle gibi hissediyor, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Dudaklarına gülümsüyorum ve o bizi geri döndürdüğünde yumuşak bir kahkaha atıyorum. Terli saçlarımı geriye doğru tarıyor ve yüzümü avuçlayarak tekrar öpüyor.

"Sanırım artık resmi."

Gülüyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Ben de öyle düşünüyorum. Kimse bu evliliği tamamlamadığımızı söyleyemez."

Gülümsüyor ve beni öpüyor. "Dinlen bebeğim, çünkü bu evliliği bütün gece boyunca tamamlayacağız."

Gülüştüm esnemeye dönüşür ve o bunu görünce, beni kendine doğru çekebilmek için yavaşça içimden çıkar. Vücudumu onun vücuduna dolayarak, uyluklarımı onun güçlü bacaklarının üzerine, başımı da göğsüne yaslarım. Bir eliyle saçlarımı okşarken, diğer eliyle kalçamı sahiplenici bir şekilde kavrar, benim bunu sevdiğimi bildiği için.

Alnımı öper ve beni kendine daha sıkı sarar, kolumdaki yara izini okşar, kaç kez onun suçu olmadığını söylesem de, kendini asla affedemeyeceği yara izini. Vücudum sanki hep burada olmam gerekiyormuş gibi onun vücuduna yapışırken, göğsünü öperim. Geleceğimizin ne getireceğini bilmiyorum, ama içimde büyüyen bebeğimiz ve Luka'nın beni saran güçlü kolları varken, her şeyle başa çıkabileceğimi biliyorum. Ne olursa olsun, onlar yanımda olduğu sürece, her şeye sahibim.

Hayatımın beni buraya getireceğini, babamın ve amcamın alçakça davranışlarının böylesine güzel bir şeyle sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim ve şu anda hayatımda ne kadar çok sevgi olduğunu için sonsuza kadar minnettar olacağımı biliyorum. Her şey çok kolay bir şekilde tersine de gidebilirdi ve bunu bilmek, her şeyi daha da çok takdir etmemi sağlıyor. Herkes sevdiği kişi olmadan hayatını hayal edemediğini söyler, ama ben öyle hissetmiyorum. Luka olmadan hayatımı hayal edebiliyorum ve bu yüzden ona biraz daha sıkı sarılıyorum, çünkü onun merkezinde olmadığı bir hayata asla geri dönmek istemiyorum.

Birlikte geçireceğimiz hayat her zaman tehlikelerle dolu olacak, ama aynı zamanda çok fazla sevgiyle de dolu olacak ve bu sevgi her şeye değer.

Kocamın göğsünü öpüp ona sokuluyorum, o da bacağıma daha sıkı sarılır ve başımı öperken gülümsüyorum, bu da bana kendimi tamamen güvende ve sevildiğimi hissettiriyor. Onunla birlikte yuvamı buldum, her zaman birlikte olmam gereken adamı buldum ve onu asla bırakmayacağım. Bebeği içimde büyürken ve kolları beni sıkıca sararken, gözlerimi kapatıyorum, başka hiçbir yerde olmak istemediğimi bilerek.

Epilog

Bir Yıl Sonra

Luka

Roma, odaya girer girmez bana kocaman bir gülümsemeyle karşılıyor. Mavi-yeşil gözleri, tombul elini bana uzattığında parladığını yemin edebilirim. Babama oğlumuzun adını ona ithafen koyacağımızı söylediğimizde, hemen Lara'yı ve beni kucaklayarak, onu hiç bu kadar mutlu görmediğim bir ifadeyle baktı. Hala her fırsatta amcalarıma bununla övünüyor.

"Uykundan uyandın mı, küçük adam?"

Rusça konuştuğumu duyunca gülümsemesi daha da genişliyor ve kollarını sallıyor. Konsantre olarak kaşlarını çatıyor ve karnının üstüne dönüyor. Kalbimi eriten muzaffer bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Onu kucağıma alıp yüzünü öpücüklerle kaplarken, o da kollarımda ciyaklayıp kıvranıyor.

"Baban seni seviyor," diyorum ona, onu alt değiştirme masasına taşırken. "Annen henüz uyandığını bilmiyor. Hadi seni değiştirip ona sürpriz yapalım."

Ona verdiğim renkli oyuncağı alır ve ben işe koyulurken onu incelemeye başlar. Oğluma bakmayı çok seviyorum. Onunla ilgilenmemek hayal bile edemiyorum. Gördüğüm ve yaptığım onca şeyden sonra, kirli bir bez çocuk oyuncağı gibi geliyor ve doğduğu günden beri bezini ben değiştiriyorum. Lara'ya biraz nefes alması için elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum ama gerçekte bunu yapmayı gerçekten çok seviyorum.

Oğlumuz, ben ona temiz bezini takarken sessizce kendi kendine mırıldanıyor ve ikimize o kadar çok benziyor ki, onu izlerken gülümsemeden edemiyorum. O, ikimizin mükemmel bir karışımı ve Lara onu dünyaya getirdiği ilk andan beri ona duyduğum koşulsuz sevgi beni her zaman şaşırtmaya devam ediyor.

"Tamam Roma, hadi anneciğini bulalım."

Söylediğim Rusça'nın hepsini anlamıyor olabilir, ama anne dediğimi duyunca ılık atıyor ve onu kucağıma alır almaz, sallanan başını sağı sola çevirip annesini bulmaya çalışıyor. Başının arkasını avuçlarım, yumuşak koyu saçlarını okşarken tombul yanaklarını öpüyorum. Ailem benim zayıf noktam. Karımı ve oğlumu uzak tutmam imkansız. Onları daha az sevemem. Bu imkansız ve denemeyi bile reddediyorum, ama bu aynı zamanda benim yüzümden, ailemizin yaptığı işler yüzünden onların her zaman tehlikede olacağı anlamına geliyor. Bu korkutucu ve geceleri uykumu kaçırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum, ama aynı zamanda beni daha uyanık ve onları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya her zamankinden daha kararlı hale getiriyor.

Bir gün oğlum bu Bratva'yı yönetmeye yardım edecek, ama bu başka bir günün endişesi. Babam, kardeşim ve benim mümkün olduğunca eğlenceli ve normal bir çocukluk geçirmemizi sağladı ve ben de oğlumun da bunu yaşamasını sağlayacağım. Şu an için hiçbir şey için endişelenmesine gerek yok. Bu benim işim. Şu anda tek bildiği şey sevgi, çünkü her gün sevgiyle çevrili ve bu benim hayatımdaki en büyük başarımlar gibi geliyor. Onun gülümsediğini her gördüğümde, doğru bir şey yaptığımı hissediyorum.

Roma'yı aşıya taşıyorum ve Pip'i güneşin altında uzanmış görünce, kollarımda kıvrılarak kurtulmaya çalışıyor. Gülüyorum ve onu yere indiriyorum, kısa sürede en iyi arkadaşı olan tembel kediye elini uzattığında gülümsüyorum. Pip, tasma kullanmayı hiç öğrenmemiş olabilir, ama Roma'ya karşı etkileyici bir sabır gösteriyor, koordinasyonsuz okşamaları ve salyalı elleri gerçek bir şampiyon gibi tolere ediyor.

Pip, Roma ona gevezelik ederken ve tombul parmaklarını kürkünün üzerinde gezdirirken, gerinerek mırıldanır. Roma yine ılık attığında, gülerek onu tekrar kucağıma alıp karımı aramaya giderim. Onu dışarıda, çatıda, elinde kitapla, oturduğu hamak sandalyesinde bir ayağını tembelce sallayarak buluruz. O kadar güzel ki, nefesim kesilir. Onun beni yere sermesine hiç alışamayacağım galiba. Onu ilk gördüğüm günden beri bunu yapıyor ve her zaman yapacağını biliyorum.

Roma'nın mutlu ılığını duyunca yüzünde kocaman bir gülümseme yayılır. Kitabını bırakır, bize bakar ve kollarını oğluma uzatır. Onu ona veririm ve sonra otururum, böylece ikisini de kucağıma alabilirim. Roma'yı öper ve sonra başını bana çevirir, dudaklarımız birbirine değdiği anda, eve dönmüş gibi hissedirim. Onun tadı ile her şey kaybolur.

"Seni özledim," diye fısıldadı dudaklarıma. "Her şey yolunda gitti mi?"

Gülümserim ve başımı sallarım. "Her şey yolunda, *kisa*. Endişelenecek bir şey yok." Onunla iş hakkında konuşamayacağımı biliyor, ama yine de endişeleniyor ve soruyor. İşler yolunda gidiyor ve şimdilik bu yeterli. Bu iş en iyi zamanlarda bile öngörülemez, bu yüzden işler sakın olduğunda, bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini bilerek hepimiz bundan keyif alıyoruz.

"Damien biyoloji sınavında nasıl gitti?" diye soruyor ve yemin ederim ona yeniden aşık oluyorum. Kardeşime ödevlerinde yardım etmekte ısrarcı ve şimdi okuldan sonra her gün bize gelip yeğeniyle oynarken biz de ona ödevlerinde yardım ediyoruz.

"Harika yaptı. Tam puan aldı."

Lara gülümser, Damien'le benim kadar gurur duyuyor. Yanağına öpücük kondurup kokusunu içime çekiyorum, bu sabah evden çıktığımdan beri ilk kez huzurlu hissediyorum. Roma yumruğunu emiyor ve Lara gülüp gömleğinin düğmelerini açmaya başlamadan hemen önce aç bir ağlama sesi çıkarıyor. İlk bir yıl onu emzirmek istiyor ve ben onun yapmak istediği her şeyi desteklemekten mutluluk duyuyorum. O onu emzirmeye hazırlarken ikisini kucağıma alıyorum ve emzirmeye başladığında, Lara rahat bir nefes alıp başını omzuma yaslıyor. Parmaklarımı onun koyu saçlarında gezdirirken, emzirirken bizi izlemesini seyrediyorum.

"O kadar mükemmel ki," diyorum, oğlumuzdan bahsederken hala sesimde duyduğum hayranlığı hissederek. Her gün beni şaşırtıyor.

"Öyle," diye onaylar Lara. "Tıpkı babası gibi."

Gülerek omzuna öpücük konduruyorum. "Mükemmel olan annesi."

Ayaklarımla bizi hafifçe sallarken, Roma önce bir memeden, sonra diğerinden emzirir, ta ki karnı doyana kadar. Sonra onu göğsüme yatırıp sırtını okşarım. Lara'nın sütyenini düzeltmesini izlerim. Başını kaldırıp gözlerimdeki açlığı gördüğünde, kızarır ve bana başını sallar.

"Sen çok kötüsün," diyor yumuşak bir kahkaha atarak.

"Elimde değil. Seni böyle görmek beni etkiliyor, *kisa*." Bu doğru. Onun anneliğe adım atışını izlemek, gördüğüm en seksi şeylerden biri. O, kadınsı güzelliğin mükemmel bir örneği ve her seferinde beni tahrik ediyor.

Oğlumuzun sırtını okşuyorum ve o da bana kulağıma geçirerek karşılık verince gülümsüyorum.

"Roma bir süre salıncakta oturmak istiyor galiba," diyorum ona.

Gülerek kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. İçeri gir, bebeğim, mutfakta buluşalım."

Mükemmel kalçalarını uyluklarımdan kaldırırken gülümsemesi genişliyor, Roma'ya bir öpücük verip içeri giriyor. Onu tüm yol boyunca izliyorum. Karımın her santimini ezberlemişim ve her santimi saf mükemmellik. Doğumdan sonra vücudu biraz değişti ve kendisi eskisi kadar güzel olmadığını düşünse de, çok ama çok yanılıyor. Roma'yı oturma odasındaki salıncakta bağlarken, karımı bulup ona bana ne hissettirdiğini tam olarak göstermeye fazlasıyla hazırım. Oğlumun kafasına öpücük konduruyorum, önündeki tepsiye yeterince oyuncak koyduğumdan emin olduktan sonra, onu gülümsettiği için memnuniyetle katlandığım, sinir bozucu derecede neşeli şarkılarla dolu renkli bir programı açıyorum.

Bir süreliğine onun iyi olacağından emin olduğumda, oturma odasını geçip mutfağa giriyorum. Bu düzen çok uzun süre işe yaramayacak, ama şu anda işe yarıyor ve benim için önemli olan da bu.

Lara, mutfak adasının diğer tarafında, beni beklerken çok seksi görünüyor. Ona yaklaşırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Yanakları kızarıyor ve benim kadar hevesli olduğunu, çıplak ayaklarını birinden diğerine kaydırışından anlıyorum ve gülümsüyorum. Yeterince yaklaştığımda onu kaldırıp tezgahın üzerine oturtuyorum ve dudaklarım onun dudaklarını yutuyor. Ebeveyn olduğumuzdan beri, hızlı sevişmeyi mükemmelleştirdik ve onu lanet olası bir sanat eserine dönüştürdük.

Elleri gömleğimi kavrar, ben de aynısını onun gömleğine yaparken, öpüşmemizi sadece onları bir kenara atacak kadar keseriz. Ellerimi onun dolgun göğüsleriyle dolduruyorum, ağırlıklarını seviyorum ve başparmaklarımla onun sertleşmiş meme uçlarını okşadığımda, ağzıma inleyerek benim kot pantolonumun düğmelerini açmaya başlıyor. Elini içeri sokup benim aletimi avuçladığında, inleyerek onun sütyenini aşağı ekiyorım ve meme uçlarıyla oynarken göğüslerini ortaya çıkartıyorum.

Emzirme, hiç beklemediğim şekillerde gözlerimi açtı. Karımın vücudunun bu şekilde dönüşmesini izlemenin, bebeğimizi beslemek için onu kullanışını görmenin beni bu kadar tahrik edeceğini hiç bilmiyordum ve gerçek şu ki, doyamıyorum. Sevişirken göğüslerinin göğsüme sızdığını ilk kez hissettiğimde, o boşalmadan önce ben neredeyse boşalacaktım.

Kalçalarımı sallayarak, göğüslerini okşarken parmaklarımın ıslandığını hissettiğimde, sikimi onun eline soktum. "Siktir," diye inledim ve onu kaldırıp şortunu ve külotunu aşağı çekecek kadar kaldırdım.

"Emzirmeyi bıraktığımda çok hayal kırıklığına uğrayacaksın," diye alay ediyor, alt dudağını hafifçe ısıyor.

"Hayır," diyorum gülümseyerek. "Seni tekrar hamile bırakacağım."

Şaka yaptığını düşünerek gülüyor, ama ben şaka yapmıyorum. Evimin çocuklarla dolmasını istiyorum ve bu, onun öngörülebilir bir gelecekte emzireceği anlamına geliyorsa, ben kimim ki şikayet edeyim?

Boynuna öpücükler kondurarak saçlarını avuçlarım, başını geriye doğru eğip narin tenini ısırp yalarım. Tanrım, bu kadın beni delirtiyor. Parmakları sikimi okşarken, ben de dilimi meme ucuna sürterek sütünün tatlılığını tadıyorum, sikim elinde titriyor, taşaklarım boşalma ihtiyacıyla gerginleşiyor.

"Siktir," diye inliyor, ben meme ucunu yalayıp alaycı bir ısırık attığımda, kalçaları sallanmaya başladığında gülümsüyor, çünkü gerçek şu ki o da bunu benim kadar seviyor. Sevmeseydi bunu yapmazdım.

O benim adımı inleyerek ve çaresizce kot pantolonumu çekerek, onu acıyan amına sokmaktan başka hiçbir şeyi umursamadan, sert ve gelişigüzel bir şekilde aşağı çekerek, ona yapıştım ve emmeye başladım. Ağzımı onun tadı ile doldururken, diğer göğsü elimde sızıyordu. Bir damla bile israf etmek istemediğimden, göğsünü öperek, ıslak meme ucunu ağzıma almadan önce cildini temizleyerek yaladım.

"İçimde olmanı istiyorum," diye inliyor, sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçak tutuyor. Testislerimi avuçlayıp hafifçe sıkıyor, sonra tırnaklarını derim üzerinde hafifçe gezdiriyor. Ağzımı onun etrafında tutarak son bir kez emiyorum, tatlı tadını yutuyorum, sonra ağzımı onun ağzına bastırıp penisimin başını onun ıslak amına dayıyorum.

Beni sertçe öper, dilimi emer ve bacaklarını daha da açar. Ellerim kalçalarını kavrar, sikimin başı dudaklarını ayırıp içeri girerken onu istediğim gibi eğdiririm. Sıkı, ıslak amcığı beni sararken göğsümde derin bir inilti titrer.

Tamamen cinsel bir cennet.

Onun benim sikimi almasını izleyebilmek için geri çekildim. Her itişte göğüsleri zıplıyor, süt göğsünden karnına akıyor ve sonra bizim birleştiğimiz yere damlıyor.

"Lanet olsun," diye fısıldadım, onun ne kadar muhteşem görüldüğünden gözlerimi alamadan. Başparmağımı süt ve onun uyarılmasıyla kaplayarak, kaygan klitorisini ovuşturdum

kaygan klitorisini ovuşturarak onu kolaylıkla doruğa ulaştırıyorum. Çığlık atmamak için dudağını ısıtıyor ve beni o kadar sıkı sıkıyor ki, ona katılmaktan başka seçeneğim kalmıyor.

Onun tatlı amını sikiyorum, sahip olduğum her şeyle onu dolduruyorum ve karım iyi bir kız gibi hepsini kabul ediyor. Başparmağımı nazikçe hareket ettirerek onu orgazmdan indiriyorum, sikim onun içinde son bir kez daha atarken her saniyesinin tadını çıkarmasına izin veriyorum. Çıkarmak yerine, yumuşamaya başladığımda onun içinde kalıyorum, vücudu titrerken klitorisini yumuşak, nazik dairesel hareketlerle okşuyorum. Ağır göz kapakları benimkilere kilitleniyor ve ben başparmağımın basıncını artırırken ona göz kırpyorum. Bir kez daha yapabilir. İkimiz de bunu biliyoruz ve o bana istediğimi verene kadar durmuyorum.

Lara'nın orgazm olmasını izlemek benim takıntım. Bundan asla bıkmayacağım. Onun orgazmını gören tek erkek benim ve bunu görecekt tek erkek de ben olacağım. O benim, tümü benim ve *sadece* benim, ve bunu çok seviyorum.

"Tanrım," diye fısıldadı, titrek sesi yorgun vücudunda titreşimler yayılıyordu.

Gülümserim ve yavaşça içinden çıkarım, az önce iyice siktiğim amcığı görünce inlerim.

"Çok güzelsin, *kisa*, ve seni çok seviyorum."

Bana tembel, *az önce orgazm olmuş* bir gülümseme atıyor. "Ben de seni çok seviyorum."

Onun ne kadar tatlı olduğuna gülüyorum ve başımı göğsüne eğiyorum. Yapışkan sütle kaplı halde dolaşmasına izin veremem, bu yüzden sütyenini düzelterip gömleğini giydirmeden önce güzel teninin her santimini temizliyorum.

Tam o anda Roma küçük bir çığlık attı. Bu, *gerçekten üzüldüğü için* attığı bir çığlık değildi, ama ikimiz de biliyoruz ki, çok uzun süre yalnız bırakılırsa, çığlığı öyle bir hal alacaktır.

Kıyafetlerimi düzelterip ona bir öpücük daha veriyorum, sonra onu tezgahtan kaldırıp oğlumuzu almaya gidiyoruz. Bu akşam Matvey amcamın evinde akşam yemeği var ve herkes orada olacak. Roma ilgiyi çok seviyor ve babamı torununu kucağında taşıırken gördüğüm kadar gururlu gördüğüm başka bir an yok. O ve Lev, her fırsatta büyükanne ve büyükbaba olmanın keyfini çıkarıyorlar, ama diğer amcalarım, kuzenlerimin geri kalanı çocuk sahibi olmaya başlamadan önce biraz daha beklemekten çok memnunlar.

Bu, çoğu yirmili yaşlıların hayal ettiği hayat olmayabilir, ama ben hiçbir şeyi değiştirmezdim. Gece kulüplerine ve bir dizi

tek gecelik ilişkilerim. Bunları hiç istemedim. İstediğim şey tam burada, önümde. Karım ve oğlum benim her şeyim. İhtiyacım olan ve istediğim tek şey onlar.

Roma'yı salıncaktan alıp kucağıma oturtuyorum ve Lara'yı yanıma çekiyorum. Tüm dünyam kollarımda ve başka türlüünü istemezdim.

SON

Okuduğunuz için çok teşekkürler! Roman ve kardeşlerinin hikayesini kaçırdıysanız, kitaplarını [buradan](#) okuyabilirsiniz! Bu seri sırayla okunmalıdır, bu yüzden lütfen Roman'ın kitabı Paved in Blood ile başlayın.

Ücretsiz bonus sahneyi nasıl elde edebileceğinizi öğrenmek için okumaya devam edin — balayı sahnesi ve Roman'ın bakış açısından özel bir sahne!

Yeni çıkan kitapları kaçırmamak için beni Amazon'da takip edin!

Svetlana'nın kitabı yakında çıkıyor!!!

Teşekkürler!

Umarım Luka ve Lara'nın hikayesini beğenmişsinizdir. Hepinizin bu hikaye hakkında ne düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum!

Vaktiniz varsa, bir yorum bırakırsanız çok sevinirim. Her yorum, kitaplarımın daha fazla kişi tarafından görülmesine yardımcı oluyor, bu yüzden sadece bir yıldızlı yorum olsa bile, benim için çok büyük anlam ifade ediyor!

Svetlana'nın hikayesi yakında çıkıyor!!!

Haber bültenime [kaydolmak](#) için lütfen [buraya](#) tıklayın.

Yeni sürümler, ücretsiz bir roman ve bonus epiloglar hakkında güncellemeler alacaksınız! Zaten kayıt olduysanız, [tüm](#) bonus içeriği almak için [buraya](#) gidebilirsiniz!

Sizi spam ile rahatsız etmeyeceğime, bilgilerinizi paylaşmayacağıma veya sizi çok sayıda e-posta ile bombardımana tutmayacağıma söz veriyorum.

Zamanınıza değer veriyorum ve istediğiniz zaman istediğiniz zaman abonelikten çıkabilirsiniz. ☐

Artık Facebook'tayım! Benimle sohbet etmek ve gelecek kitaplar hakkında bilgi ve tanıtımlar almak istiyorsanız, lütfen katılın!

[Facebook Okuyucu Grubu](#)

Diğer kitaplarımı okumadıysanız ve göz atmak istiyorsanız, aşağıya tıklayın.

Hepsi KU'da mevcuttur!

[Buradan edinebilirsiniz!](#)

Daha fazla hikaye yolda! Yeni çıkan kitapları kaçırmamak için beni Amazon'da takip etmeyi unutmayın!

Sonja Grey'in diğerk kitapları

Aksi belirtilmedikçe tüm seriler birbiriyle bağlantılıdır ve tek başına okunabilir, ancak sırayla okunduğunda daha keyifli olurlar.

Hepsi KU'da!

[Rus Boks Kulübü Rus](#)

[Takıntım Rus Cazibem](#)

[Rus Kurtuluşum](#)

[Tek Başına](#)

[Okunabilenler Huysuz](#)

[Bratva Hitman](#)

[Lezzetli Av](#) .

[Fedorov Bratva Bratva](#)

[Patronu Tarafından](#)

[Yakalanan](#)

[Vahşi Kurtarıcı Kibirli](#)

[Bratva Piçi](#)

Medvedev Bratva

Moskova'dan Gelen

Şeytan Bratva Şeytanı

Pis Şeytan

Melnikov Bratva (Sırayla
okunmalıdır) Kanla Kaplı

Zehirle Kaplı

Öfkeyle Kaplı

Nefretle Kaplı

Ateşle Kaplı

Şeytanlar Yükselcek: Melnikov Mirası

Günah İçinde Doğmak

Kana Bulaşmış

Yazar Hakkında

Soyadı gibi, Sonja da ahlaki açıdan gri, gizli bir altın kalbi olan alfa erkekleri sever. Sevdikleri kadınlara karşı büyük bir zaafi olan ve onları korumak için hiçbir engel tanımayan güçlü erkekleri sever.

Çoğunlukla, iyi ile kötü arasındaki sınırların güzel ve seksi bir gri tonuna dönüştüğü karanlık mafya romanları yazıyor.

Aldatma yok ve mutlu sonlar her zaman garantidir!

sonja@sonjagreyauthor.com adresinden ulaşılabilir.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

